

УНА-МЕРИ ПАРКЪР ИЗКУШЕНИЯ

Превод от английски: Кремена Начева, 2001

chitanka.info

Отново посвещавам на Бааба и Бъфи, с топли чувства.

Благодарности

Искам да изразя сърдечните си благодарности на онези, които ми помогнаха в процеса на моето проучване, и които ми даваха необходимия кураж през цялото време. Това включва Бааба Хобарт, Бъфи Паркър, Мери де Шварцбург-Гюнтер, Дънкън Макартър, Дорийн Болдинг, Найджъл Кокбърн, Хауърд Ливийн, и разбира се, Сюзън Флетчър, Джеки Кантър и моят агент Сюзън Зекендорф.

ПЪРВА ГЛАВА

„Едно е да усетиш Ескал, съвсем друго — да хлътнеш в грях.“^[1]

Уилям Шекспир,
1564–1616 „Мяра за мяра“

Тишината на нощта бе разкъсана от острия писък на телефона, който прониза кроткия мрак и изтръгна Маделин и Карл от съня им.

— Какво, по дяволите?... — Карл се протегна към ключа на лампата и сънено погледна часовника си. — Кой идиот звъни по това време?

Маделин се обърна в просъница на другата страна и буйните ѝ черни коси се разпиляха върху възглавницата. Драпериите от бял муселин на покритото с балдахин легло приличаха на прозрачни платна на фона на меката светлина на нощната лампа и бяха скътали двамата в този окичен с рози оазис.

— Който и да е, кажи му да си гледа работата — промърмори тя.

Карл грабна слушалката:

— Ало? — троснато каза той. Последва пауза, след която Маделин го чу да обяснява: — Съзнавате ли, че в момента е три часа през нощта? Какво? Да, има часова разлика от пет часа... да ѝ предам ли да ви се обади утре сутринта? — през натежалите си клепачи тя проследи как мускулестите му крака, загорели от редовните уикенди в Ойстър Бей, отмятат завивките на една страна. Беше гореща нощ и косата бе залепнала на тила му. Изведнъж той погледна Маделин и закри с ръка слушалката. — Обажда се дядо ти от Англия — прошепна той.

Маделин се облеци и седна в леглото, внезапно обхваната от тревожно чувство.

— Шегуваш се! — сърцевидното ѝ лице изглеждаше бледо на фона на черните ѝ коси и очи. По него се четеше дълбоко недоумение.

— Не ни е търсил от двадесет години! Какво иска?

— Не казва... Държи да говори с теб... Съжалявам, скъпа, но май ще трябва да се обадиш. Звучи доста развълнуван.

Маделин посегна боязливо към слушалката. Откакто майка ѝ бе починала, нейният властен дядо от Англия отказваше всякакви контакти както с нея, така и с баща ѝ. Сега, най-неочаквано, той прекосяваше хилядите мили вода и двадесетте години безмълвие и я зовеше от миналото с глас, който показваше, че отчаяно се нуждае от нея.

— Ало? — спокойно попита тя, макар сърцето ѝ да биеше учестено.

Гласът беше остър, повелителен и нетърпелив. Бяха го накарали да чака твърде дълго.

— Маделин? Ти ли си?

— Да, Маделин е.

— Тук е Джордж Дарлимпъл. Чуй, трябва да се видя с теб при първа възможност. Има някои неща, които ти имаш право да знаеш, а не ми се вярва твоят проклет баща да ти е казал всичко...

— Един момент! — вбеси се Маделин. Как си позволяваше този полузабравен и никога неспоменаван дъртак да ги безпокои посред нощ по този обиден начин! И какво ли имаше предвид с това, че баща ѝ крие нещо от нея? Гласът ѝ охладня: — Какво искаш?

— Аз съм възрастен човек, Маделин. Не ми остава още много да живея и затова е наложително да ти разкажа всичко, преди да е станало късно — неговият глас беше също толкова възмутен и настойчив.

Маделин овладя гнева си с усилие, като отправи умолителен поглед към Карл. Той се отзова — улови ръката ѝ и силно я стисна.

— Слушай — кресна тя в слушалката, — повече от двадесет години нито аз, нито баща ми сме говорили с теб, а сега изведнъж ти е хрумнало и искаш от мен...

Случи се през 1965 година. Тогава тя беше на три години. Живееха в Англия, когато майка ѝ Камила умря. Доколкото знаеше, сър Джордж Дарлимпъл, бащата на Камила, не беше говорил с тях двамата от този момент насам.

— Вината не беше моя! — изхриптя гласът.

Увереността на тона му изведнъж накара Маделин да се почувства неловко. Вероятно не той, а баща ѝ бе отказал да общуват,

по какъвто и да е начин. Това съвпаднаше с отношението му към цялото семейство на покойната му съпруга. След смъртта на Камила то сякаш бе престанало да съществува за него.

Сър Джордж Дарлимпъл все едно прочете мислите ѝ и каза:

— Маделин, вината за отчуждението ни е изцяло на баща ти. Аз исках да се виждаме, но Джейк винаги намираше начин да попречи. Моля те, качи се на самолета и ела при мен. Наистина е важно. Съжалявам, че толкова дълго отлагах.

Тонът му вече беше умолителен. Настойчивостта му я разтревожи. Можеше да усети кога някой казва истината, но въпреки това нещо в нея все още се бунтуваше срещу мисълта, че трябва да се изправи лице в лице с неизвестността, от която Джейк толкова очевидно я беше предпазвал.

Водена от любопитство, тя попита:

— За какво става дума, дядо? Защо не можеш да ми кажеш сега или да ми пишеш?

— Невъзможно! Трябва да се видим лично. Твърде много има за разказване... за обясняване... Няма да намеря покой в гроба, докато ти не узнаеш всички факти — гласът на сър Джордж Дарлимпъл беше развълнуван.

Тревога потече във вените на Маделин и тя потръпна. Карл, който я наблюдаваше в очакване и се напрягаше да чуе какво се казва в слушалката, прокара длан по ръката ѝ и я погали по рамото.

— Как си, скъпа? — прошепна той.

Маделин кимна. В очите ѝ се четеше тревога.

— Налага се да отида при него — също полугласно отвърна тя.

— Още ли си там, Маделин? Чуваш ли ме?

Тя бързо насочи вниманието си отново към телефона.

— Да, чувам те. Не мога да тръгна веднага, защото ми предстои първата самостоятелна изложба — нали съм художничка. Но веднага щом се освободя, ще дойда.

— Имението „Милтън“, близо до Оукхемптън. Намира се в графство Девъншир — властно каза сър Джордж. — Ще те чакам. Ела колкото можеш по-скоро, моля те!

— Ще дойда — обеща Маделин.

— Още нещо... — гласът отново звучеше развълнувано.

— Какво?

Сър Джордж говореше бързо и напористо:

— За Бога, не казвай на Джейк, че ще идваш при мен, защото той ще направи всичко възможно да те спре.

Чу се щракване и слушалката замлъкна. Маделин разбра, че той е затворил. За миг остана неподвижна, а слушалката увисна в ръката ѝ като мъртва. След това тя бавно я постави на мястото ѝ. Беше силно потресена. Миналото, отдавна погребано, се бе стоварило върху нея, събуждайки полузабравени спомени и притаени страхове, изпълвали някога съзнанието на малкото момиченце, което често бе призовавало майка си, но на чиито вопли нямаше кой да отговори. Тя отправи поглед към Карл и срещна неговото изпито лице и сините му очи, изпълнени със загриженост. Гушна се под мишницата му, за да потърси утеха, и почувства приятната топлина на голата му плът до своето обхванато от внезапен студ тяло. Усмихна се тъжно.

— Много странно беше дядо да ми се обади. Какво ли има да казва за майка ми?... Мислиш ли, че около смъртта ѝ може да има нещо злокобно?

В миналото често си бе задавала този въпрос. Това обясняваше защо Джейк отказваше да обсъжда жена си и защо бе унищожил всички нейни снимки и вещи. Дори и портретът на Камила от Филип де Лаело, който бе рисувал красавиците от тогавашния хайлайф, бе изчезнал от мястото си над камината в къщата им в „Бийкмън Плейс“. Маделин си спомняше смътно портрета, тъй като беше само на три години и половина, когато се върнаха в Ню Йорк от Лондон. На него бе изобразена русокоса жена със светли очи в кремава дантелена рокля. Най-траен спомен бе оставила богатата перлена огърлица на врата ѝ, която се спускаше като водопад и стигаше почти до скута ѝ. Маделин знаеше, че изобщо не прилича на майка си — тя беше наследила черните очи и коси и бялата кожа на рода Шиърман. „Момичето на татко“ — така я наричаха хората. Тя беше свършено женско копие на влиятелния Джейк Шиърман. Но всичко свършваше дотук. Приликата беше само на повърхността.

— Телефонният разговор май те разтревожи, Мади? — нежно прошепна Карл. — Наистина ли имаш намерение да гостуващ на дядо си в Англия?

Маделин се обърна и го погледна право в очите с благодарност, че е до нея. Карл така или иначе винаги беше до нея през четирите

години, откакто бяха женени. Тя го целуна по бузата близо до ъгълчето на устата му.

— Налага се, миличък. Представи си, че има да ми казва нещо наистина важно! Никога няма да си простя, ако той си отиде, без да съм направила дори опит да го посетя. Веднъж да открием изложбата, и ще се кача на самолета. Има ли някаква възможност да дойдеш с мен?

Карл поклати глава.

— Абсурд! Докато доларът е в състояние на свободно падане, а лихвите скачат като кенгуру върху жарава, няма да мога да мръдна от банката до края на годината.

Маделин въздъхна и се притисна още по-силно към него.

— Тогава ще остана само няколко дни. Не мога да издържа по-дълго без теб.

Карл заговори с нежен глас:

— Мади, минавало ли ти е през ума, че дядо ти може да е изкуфял или побъркан? Може да пропътуваш цялото това разстояние и да се окаже, че са те пратили за зелен хайвер! Какво толкова ще има да казва за майка ти, което да не знаеш, а Джейк да не иска да ти каже?

— Точно там е работата — татко винаги е отказвал да ми каже каквото и да било. Знаеш това, Карл. Само да стане дума за майка ми, той млъква и се държи така, сякаш тя никога не е съществувала. Може би дядо ще ми каже как е починала и какво се е случило тогава.

— Ами ако е нещо неприятно — и навярно затова Джейк никога не е говорил за случилото се, — искаш ли все пак да го научиш?

Макар и разтревожена от думите му, Маделин беше категорична:

— Да. Искам да знам.

Карл погали лъскавата ѝ дълга черна коса.

— Няма ли да е по-добре да не разлайваме кучетата? — внимателно я попита той. — Не искам да страдаш, скъпа.

— Ще се справя — Маделин се облегна върху обточените с дантела възглавници и си припомни това, което знаеше — голи факти, груби щрихи и нищо повече. Историята на бляскавата двойка, имала всичко, което животът предлага, до деня, в който ги е сполетяло нещастieto.

На двадесет и пет години Джейк Шиърман бе убеден, че Камила Дарлимпъл е най-красивото момиче, което някога е виждал. През една ваканция по време на следването си в Харвард, където учеше икономика, той бе решил да тръгне заедно със свои приятели от Ница за Монте Карло, за да обиколи казината. Когато малкото бяло топче заподскача с монотонно постоянство върху колелото на рулетката под зорките погледи на играчите и крупията обявиха „край на залаганията“, Джейк вдигна поглед и през синкавата завеса от цигарения дим я забеляза — тя стоеше и наблюдаваше играта някак отнесено. Хладната ѝ английска красота накара дъха му да спре. На фона на пищните и доста по-възрастни францужойки, италианки и испанки тя изглеждаше нереална със семплата си прическа и скромната си вечерна рокля от бледосин атлаз. „Нежна като пролетен цвят и крехка като фин порцелан“ — каза си Джейк и се стресна от мисълта, че тя може лесно да се счупи — като някоя кристална чаша или лъскаво захарно петле.

— Залагайте, моля — обяви крупията и множество ръце, кокалести и отрупани с бижута, се спуснаха като забързани бели плъхове да нареждат жетоните си със сляпа, натрапчива настървеност. Алчни лица сезираха напрегнато, някои от тях на ръба на фалита, други — неподозирано близо до богатството. Топчето отскачаше и подскачаше — един печелеше, друг губеше състояние. Обаче Джейк вече не се интересуваше от играта — погледът му бе прикован върху Камила. Забеляза, че е сама. Не видя съпруг или придружител, който да кръжи около нея, докато тя сновеше от маса на маса, завладяна изцяло от играта. Джейк притаи дъх: някаква жена на преклонна възраст, окичена с ярки рубини и със самурена кожа около закръглените рамене, се приближи до нея. Двете си размениха усмивки и подхванаха разговор.

— Стига ли ти толкова? — сърдечно попита възрастната. Години наред се появяваше в казиното, въпреки че самата тя не играеше комар. За нея това беше спектакъл, предназначен за посетители, малко развлечение за убиване на един час от времето между вечерята и съня.

— Интригуващо е, лельо Марион — отвърна Камила. — И всички са така изтупани! В Англия няма такива неща.

— Преди петнадесет години, когато немците окупираха Франция, тук също нямаше такива неща! Само че сега, както виждаш,

всички отново започнаха да се кичат с бижутата си и да обличат най-хубавите си дрехи. Отразява се добре на духа.

Камила обходи с удивен поглед мъжете с дебели портфейли и жените с набито око, които продължаваха да играят като хипнотизирани от въртящото се колело.

Джейк стана от масата. Последните няколко чипа останаха в ръката му. Беше дошъл моментът да предприеме своя ход. Висок, добре сложен и с характерните за всички представители на рода Шиърман черна коса и бяла кожа, той се представи на възрастната дама с усмивка и лек поклон.

Тя вдигна поглед, плесна с ръце и възкликна радостно:

— Джейк, милото ми момче, какво правиш тук?

Джейк я целуна по напудрената буза.

— Лейди Уонтидж, колко се радвам да ви видя. Във ваканция съм, гостувам на приятели в Ница. Реших да си опитам късмета тази вечер... — той посочи с поглед Камила в желанието си да бъде представен официално. На лицето му грееше най-чаровната му усмивка.

— Вие, младежи, познавате ли се? — попита Марион Уонтидж с обичайната си, едва загатната, но симпатична усмивка. Обърна се към момичето: — Това е Джейк Шиърман, скъпа. Покойната му майка и аз се познаваме от родния Бостън и бяхме доживотни приятелки. Това е кръщелницата ми Камила Дарлимпъл, Джейк. Двете сме отседнали в „Отел дьо Пари“. Майка ѝ смята, че тя трябва да добие представа за Франция. Мисли, че ще е полезно за образованието ѝ — добави тя със заговорническа усмивка.

Джейк се засмя. Майката на Камила сигурно имаше право. Марион Уонтидж беше възрастна милионерка, омъжена за английски барон и успяла да покаже не само на английския, но и на световния елит какво означава да имаш стил. Целогодишно поддържаше апартаменти в „Отел дьо Пари“ в Монте Карло, „Бо Риваж Палас“ в Лозана и „Клариджъс“ в Лондон. И трите бяха обзаведени с нейни собствени антики и картини. Личният ѝ персонал бе настанен в съседните стаи, за да ѝ бъде подръка и да задоволява потребностите ѝ. Вече овдовяла, тя продължаваше да организира разточителни забавления, като в списъка на близките ѝ приятели присъстваха сър Уинстън Чърчил, Съмърсет Моъм и Жан Кокто. „Всяко младо момиче,

изкарало седмица-две в компанията на лейди Уонтидж, би си осигурило образование, което да му бъде полезно за цял живот“ — помисли си Джейк.

— Значи за пръв път сте в Монте Карло — подхвана разговор той, обръщайки се към Камила. Имаше нещо уязвимо в начина, по който го погледна с леко премрежените си сини очи.

— Да, така е — тя обходи с поглед бляскавата от позлата зала в бароков стил, трепкащите висулки на кристалните полилеи, а после и отчаяните лица, скупчени около масите за комар и наблюдаващи безмълвно, докато въздухът все повече се насищаше с аромата на скъп тютюн за пури. — Но не ви ли се струва малко декадентско?

Джейк отново се усмихна.

— Зависи дали печелите или губите!

— Защо не отидем някъде другаде да пийнем по нещо? — предложи лейди Уонтидж.

— Според мен това е много добра идея — каза Джейк и хвана Камила за лакътя.

Любовта им беше бурна. Родителите на Камила, сър Джордж и лейди Дарлимпъл, поканиха Джейк на гости в имението си „Милтън“ в графство Девъншир и когато той се върна в Щатите, годежът на двамата вече бе огласен на страниците на „Таймс“. Ожениха се в Лондон през следващата пролет и Джейк отведе младата си булка в Ню Йорк, където бе купил красива къща от сив камък на „Бийкмън Плейс“ с изглед към Ийст Ривър.

Не липсваше и вилата в Ойстър Бей на Лонг Айленд, оставена в наследство на Джейк от баща му, както и скъпите накити, принадлежащи на една от най-старите и влиятелни фамилии в Ню Йорк. Един ден Джейк щеше да стане президент на „Сентръл Манхатън Бенк“, а междувреме се радваше на по-ниска длъжност, без да поема тежката отговорност, която щеше да падне върху неговите плещи. Животът им беше идилия, доближила се още повече до съвършенството с появата на първото им дете — Маделин. Нюйоркската общественост ги обяви за „златна двойка“, която имаше всичко, и никой не допускаше, че нещо може да помрачи слънчевия им живот. Тогаваш лейди Дарлимпъл внезапно почина от сърдечен удар. Шокът дълбоко разтърси Камила. Тя изпадна в хронична депресия и Джейк всячески се опитваше да повдигне духа ѝ. Заведе я на екскурзия

в Банкок, предложи ѝ тя да направи основен ремонт на къщата, обсипе я с бижута и кожени палта, но напразно. Чак когато го прехвърлиха в лондонския клон на банката, тя започна да се съживява. Освен това реши да остане при баща си в Девън, докато Джейк работи в Лондон.

— Но така няма да виждам теб и Маделин! — възрази той. — Искам да бъдеш при мен.

Камила се заинати. Красивите ѝ чувствени устни се изопнаха.

— Татко ще има нужда от мен, нали остана сам. Можеш да идваш през уикендите.

Гледаха се право в очите. Джейк бе готов на всичко, само и само да я направи отново щастлива. Камила бе твърдо решена да следва волята си.

Джейк не преставаше да я разубеждава с всички възможни средства. Казваше, че ако баща ѝ има нужда от нея, той самият има още по-голяма нужда от нея. Не успя да спечели тази битка. Камила остана в Девъншир и осемнадесет месеца по-късно вече бе мъртва.

— Трябва да отида и да разбера какво се е случило, Карл — Маделин се обърна и легна на една страна с лице към него. — Татко ме държеше в неведение през всичките тези години, но тази вечер за пръв път взех твърдо решение да открия истината. Щом той не иска да ми каже, ще хвана самолета за Англия и сама ще я открия. Аз... някакво странно чувство ми напомня, че дължа това на майка си.

Карл се усмихна:

— Разбирам те. Защо не ми позволиш да поговоря с Джейк? Може би ще му е по-лесно да говори за това с друг мъж.

Също като Джейк Карл работеше в „Сентърл Манхатън Бенк“ като директор на задграничните парични преводи — пост, който бе извоювал сам, а не благодарение на брака си с шефската дъщеря. От мига, в който се появи преди десет години, току-що завършил Йейл и след това бизнес школата в Харвард, Джейк бе впечатлен от него. Младежът демонстрираше блестящ ум и нюх и притежаваше природен талант за банковото дело. Един ден той щеше да стане подходящ заместник на Джейк, който нямаше собствен син.

— Предпочитам сама да говоря с татко — каза Маделин, — но искам да мине изложбата ми — първата ѝ самостоятелна изложба

щеше да бъде открита в галерия „Мидас“ в Сохо след десет дни. Това беше важна стъпка за развитието на кариерата ѝ — тя се подготвяше за нея от години. Маделин се сгуши в Карл като котенце, което търси топлина. — Да можеше да дойдеш с мен в Англия!

Карл наведе глава и я целуна по устата.

— И аз го искам, скъпа. Ще ми липсваш ужасно.

— О, Карл! — тя притисна стройното си тяло към загорялата му гърд, уви ръце около шията му и прошепна: — Без теб съм загубена.

Карл я дари отново с целувка, този път по-дълга, и се облегна назад. В очите му блеснаха искрици и по бузите му от двете страни на устата се образуваха трапчинки от смях. Той се престори на ядосан:

— Лошо момиче! Какво се гушиш в мен, като знаеш, че трябва да се наспя! Какво се опитваш да постигнеш? Да ме изтощиш, за да закъснея за работа утре и баща ти да ме уволни ли?

Маделин се изкиска и се притисна още по-плътнo. Тъмните ѝ очи танцуваха от удоволствие.

— Каква чудесна идея! Направи така, че татко да те уволни, и после ще бъдем свободни да се отправим на околосветско пътешествие за втория си меден месец — тя притискаше гърдите си към него и го целуваше по врата точно зад ухото, където знаеше, че е особено чувствителен.

Карл изпъшка.

— Мади — замоли я той, като се опитваше да се изплъзне, — трябва да бъда в офиса след... — погледна часовника си — четири часа!

— Четири часа — прошепна тя и прокара език по края на челюстта му, докато търсеше бедрата му с ръка. — За четири часа можем да го направим поне два пъти!

— Мади, би ли престанала!

Тя продължаваше да го целува и гали, сигурна, че той действително не искаше да спира. Постепенно неустоимото желание завладя и него. Карл също се възбуди. Тялото му отговаряше на нейното и двамата се движеха в съвършена хармония. Той затвори очи, обзет от наслада, и остави жената, която му бе съпруга от четири години, да прави с него каквото пожелае — така както неведнъж бе правила. Бяха в такова съзвучие, че посланието им щеше да се чуе и в пълна стая. Сега, във вихъра на ласките, целувките и милувките, те

нямаха нужда от думи. Миг по-късно, в смесица от безумна сладост и болезнено отдаване, те достигнаха кулминацията — бяха преживявали това хиляди пъти, но всеки път откриваха, че е вълнуващо като първия.

Пати Зифрен седеше зад грегорианското писалище в библиотеката в двуетажния си апартамент в квартал „Биърсфорд“, Сентръл Парк Уест, и препрочиташе съобщението, което икономът ѝ бе приел предишната вечер, докато тя и съпругът ѝ Сам бяха на благотворителна вечеря. То не ѝ се нравеше ни най-малко. В главата ѝ сякаш камбани биеха тревога и тя реши да позвъни на брат си Джейк, за да го предупреди, че бившият му тъст сър Джордж Дарлимпъл прави опити да се свърже с Маделин. Но щеше ли да има полза от това? Джейк само щеше да изпадне в паника, а Бог бе свидетел, че той бе преживял достатъчно заради Камила през всичките тези години, без миналото да го е връхлетявало. „Обаче — мислеше си мрачно Пати — какво иска сега сър Джордж от Маделин?“

— Малаби! — повика тя икономата си, англичанин, който работеше у тях от петнадесет години.

Малаби влезе в стаята на пръсти и застана на почтително разстояние. Беше широкоплещест, с ангелско лице и побеляла коса и след всичките тези години още изпитваше страхопочитание към работодателката си.

— Съобщението, което си оставил на бюрото ми, Малаби — започна Пати по същество. Знаеше, че цялата прислуга се страхува от нея, и не правеше нищо, за да разсее тези чувства. Единствено Сам, Джейк и, разбира се, Маделин биваха допускани до онова, което се криеше под грубата повърхност.

— Да, госпожо?

— Когато сър Джордж Дарлимпъл се обади от Англия снощи, ти, надявам се, не му даде телефона на госпожа Дилейни?

Малаби изглеждаше шокиран и дори засегнат.

— Никога не бих направил подобно нещо, госпожо! Единствено предложих да му се обадите тази сутрин.

— Тъъм... — замислено кимна Пати. — Благодаря ти. Това е всичко засега.

— Благодаря ви, госпожо.

Високата, кокалеста и почти седемдесетгодишна Пати стана от бюрото и в мига, в който остана сама, запали цигара. Раменете ѝ бяха прегърбени в перфектния костюм на „Унгаро“ и ръцете ѝ леко трепереха. Слънчевите лъчи, които нахлуваха в стаята през високите до тавана прозорци, оставаха незабелязани от нея. „Проклет да е старият Джордж Дарлимпъл!“ — мислеше си тя с нарастващо раздражение. Трябваше на всяка цена да бъде държан настрана от племенницата ѝ. Ако обаче е научил номера ѝ от някого другиго? Не би било трудно. Маделин и Карл бяха всеизвестна и обичана двойка. Вероятно вече бе научил, че живеят на „Пето Авеню“...

Пати ядосано угаси цигарата си и незабавно запали друга, загрижена за безопасността на племенницата си. Маделин бе съвсем малка, когато Джейк се завърна в Ню Йорк от Англия с молба Пати да му помогне в отглеждането ѝ. Пати си припомни думите му: „Наел съм ѝ детегледачка от Англия, но не е същото като да има майка. Имам нужда от теб, Пати. Някой трябва да се опита да заеме мястото на Камила.“ И естествено, тъй като безкрайно обичаше брат си, Пати се съгласи. Донякъде Маделин дойде на Пати като дар от Бога, тъй като тя не можеше да има собствени деца.

Те се харесаха незабавно — богатата дама от хайлайфа с чепат характер и малката сладурана, която се сприятеляваше с всички. Пати обаче бе твърдо убедена в едно: нямаше да допусне Маделин да се разглези и да попадне в капана за „малки богаташки дъщерички“. Тя трябваше да има много приятели, да се занимава с различни спортове и да се развива хармонично. Първият знак, че може да стане художничка, беше откритото от Пати блокче за рисуване, запълнено със скици на техни познати: смели, изпълнени с живот портрети, които веднага можеха да бъдат разпознати и в повечето случаи бяха неласкави, но определено талантливи.

— Ела да видиш — каза Пати на Джейк една вечер, когато той гостуваше на нея и Сам. — Детето е великолепно! Трябва да му намериш най-добрия учител по рисуване.

Джейк се усмихна. Ако Маделин бе започнала да подскача на един крак из стаята, Пати щеше да заяви, че в семейството им се е родила новата Анна Павлова. Той разлисти скицника, намръщи се и започна отново да го разглежда.

— Забележително проникателни са — каза с нотка на изненада. — Може би имаш право. Може би трябва да ѝ се обърне специално внимание.

— Когато порасне, трябва да се включи в Лигата на студентите по изобразително изкуство, а след това трябва да я пратиш в парижката Сорбона — каза Пати. Взе скицника и той се отвори на страницата с нейния портрет. — Хм! — изсумтя тя, гледайки изпитателно тясното скуесто лице и пронизващите очи, с които я бе дарила племенницата ѝ. — Ако питаш мен, Джейк, този талант ще ѝ носи неприятности.

Джейк избухна в смях. Портретът, който Маделин бе нарисувала на леля си, беше точен и дълбоко проникателен, до извивките на бръчките и превзетия начин, по който тя държеше ръката си. Имаше и доза жестокост в него.

— Вероятно ще стане карикатуристка — пошегува се той.

Пати го погледна втренчено.

— Или много добър познавач на характери — поправи го тя.

Сега, след толкова години, Маделин беше портретистка с огромен талант, на която всички, които имаха куража да се погледнат такива, каквито са, се възхищаваха. Пати се надяваше, че изложбата в галерия „Мидас“ ще бъде гаранция за успеха на племенницата ѝ.

Тя запали отново цигара и дълбоко замислена, започна да се разхожда из библиотеката, да докосва това-онова, без истински да го вижда, пушейки разсеяно, с устремени надалече мисли. Тогава ѝ хрумна нещо. Реши да не казва на Джейк, защото това само щеше да го обезпокои. Седна отново на бюрото си, пресегна се да си вземе бележника и започна да набира номера на сър Джордж в Англия.

В девет часа на следващата сутрин Маделин излезе от апартамента си на ъгъла на „Пето Авеню“ и „75-а улица“ и хвана такси до ателието си на „Устър Стрийт“ в квартала „Сохо“, където на двадесет и първия ѝ рожден ден баща ѝ бе купил помещение на последния етаж на една от старите сгради. Дори да се бяха прибрали късно предната вечер, тя излизаше от апартамента си по това време. Лично за нея сутринта беше най-подходящото време за рисуване, защото светлината беше добра и я обхващаше вдъхновение. Днес

искаше да добави последните щрихи върху портрета на Дъстин Хофман, който смяташе да включи в изложбата си.

Още от прага я лъхна познатият и емоционално наситен мирис на безир и терпентин и изостри желанието ѝ за работа. Уютният безпорядък на ателието ѝ действаше успокояващо. Това беше малкото ѝ царство, където можеше да прави каквото си пожелае и да изразява себе си с езика на четката. Буркани, пълни с четки, шишенца с терпентин, тубички с бои и кутии с въглен бяха пръснати върху различни маси редом с фрагменти от скулптури, които тя събираше като хоби. Навсякъде бяха подпрени платна, а диванът, покрит с черно кадифе, доминираше над хаотично наслаганите столове, табуретки и преносими подпори. Над тях четирите прозореца на покрива разкриваха гледка единствено към облаците, които се носеха по небето в непрекъснато променяща се картина.

Маделин заключи за всеки случай вратата и се качи по витата стълба към галерията на другия край на помещението. Тук бе разположена стереоуредбата ѝ, обградена от рафтове с компактдискове и касети. В следващия миг приятните акорди на Рахманиновия Концерт за пиано в до минор изпълни ателието и тя почувства как я залива вълна от щастие, осезаема почти колкото ласките на Карл предишната вечер. Тук, в тази обстановка, която бе създала единствено за себе си, тя можеше да достигне до дълбините на душата си без предразсъдъци, без задръжки. Можеше да пие направо от извора на своя талант и да упражнява уменията си колкото ѝ се иска.

Заслиза обратно по стълбата и почувства шеметно опиянение от простия факт, че се намира тук. Седна на една висока табуретка и започна да обхожда с поглед платната си, наслаждавайки се на момента. Невинаги се чувстваше така. В дните, когато рисуването не ѝ спореше, безсилието прерастваше в тихо гневно страдание. Портретите на моделите ѝ сякаш се надсмиваха от стените с думите: „Талантът ти беше на върха в деня, в който ме нарисува — виж каква цапаница правиш сега. Изобщо не можеш да рисуваш, ти си една мошеничка!“ Гласовете в главата ѝ не млъкваха и тя усещаше как я заливат огромните вълни на недоверието в себе си.

Пребледняла от терзания, с измъчен поглед в черните си очи, Маделин грабваше шпатулата и изтръгваше това, което току-що бе нарисувала, унищожавайки грешките си миг след като ги бе

забелязала. И през цялото време онзи глас в главата ѝ питаше: „Нима днес вече не мога да правя онова, което можех вчера? Нима талантът ми е изчезнал... избягал... и ме е оставил непохватна като дете пред първата си кутия с боички?“ След това се залавяше трескаво за работа, бореше се отчаяно да си възвърне лекотата, с която рисуваше, щом се чувстваше вдъхновена. Работеше, докато усетеше, че вратът и раменете ѝ повече не можеха да поддържат тежестта на главата ѝ. Лицето ѝ ставаше напрегнато и изопнато. Лека-полека, само по пътя на последователността и концентрацията, рисунката потръгваше и започваше да живее собствен живот. Едва тогава тя се успокояваше и се осмеляваше да напусне ателието си — но без да поглежда назад. Призраците на несигурността и загубената увереност бяха убити за този ден, но следващият поглед можеше да ги забележи отново да се спотайват — а тя не искаше да рискува. Щом се прибереше, Карл щеше да я успокои и утеши с нежността и разбирането си, да я окуражи и да направи несполуките ѝ недотам болезнени.

Днес беше различно. Маделин бе във ведро настроение и слънцето хвърляше големи светли петна върху пода на ателието, а платната, поставени в рамки и готови да потеглят за галерия „Мидас“, изглеждаха възхитително пълни с живот. Акордите на Рахманиновата музика изпълваха ателието с радост и от мястото си тя вдъхваше въздуха на летния ден. Със сигурност предвкусваше успеха и макар че настръхна при мисълта за предстоящата си изложба, тя се удиви от собствената си дързост. Изложбата беше идея на баща ѝ.

„Маделин — бе казал Джейк по време на една вечеря с нея и Карл, — ти трябва да станеш по-известна. Как ще получаващ поръчки, ако никой не знае, че си портретистка? Трябва да направиш изложба и да измислиш някакъв уникален трик.“

След дълго обмисляне Маделин наистина измисли един трик, въпреки че това беше срещу артистичната ѝ природа. Баща ѝ беше бизнесмен, както и Карл, затова тя осъзнаваше, че ако иска да стане известна, трябва да подхожда малко по-прагматично към изкуството си и да се вслушва в предложенията им.

Тя взе палитрата и започна да смесва боите със сигурно и уверено око. Пред нея тубичките с бои образуваха шпалир от цветове: лимоновожълто и наситен ализарин; зелено, тъмна охра и берлинско синьо. Самите названия на боите звучаха в ушите ѝ като поезия,

напомняха ѝ за загадъчни и екзотични места. Колко ли яркочервено бе огненото езеро, на което бе наречен „наситеният ализарин“? Колко ли кристалночисто е било синьото небе над Берлин? И не напомняше ли „тъмната охра“ за окървавения пясък на някоя испанска арена за бикове?

Потънала в приказния свят на цветовете и фантазията, Маделин работеше усърдно върху фона на портрета на Дъстин Хофман, доволна от факта, че е уловила душевността на самия актьор, а не на образите, които бе играл, и които му бяха донесли такава популярност. Погълната от работата си, тя не забелязваше как тече времето и отначало не обърна никакво внимание на звънящия телефон. Най-накрая вдигна слушалката. Чу се сигнал за трансатлантическо включване и се обади един познат глас с английски акцент.

— Мади? Ти ли си? Работиш ли? Ох, нали не те притеснявам? — чистите, напевни нотки, от които извираше буен ентузиазъм, накараха Маделин да се усмихне.

— Джесика! Колко се радвам да те чуя. Как си?

— Адски добре, миличка. Обаждам ти се във връзка с партито по случай откриването на изложбата ти.

— Нали ще дойдеш?

— Нищо не може да ме спре, Мади!

— Е, какво има? — попита Маделин.

С Джесика Маккан се познаваха от осемгодишни и макар че не се виждаха твърде често, винаги успяваха да продължат оттам, докъдето бяха стигнали, сякаш са се разделили едва предишния ден. Запознаха се в лондонското училище „Лейди Идън“, след като през 1970 година Джейк бе прехвърлен в лондонския клон на „Сентърл Манхатън Бенк“, който се намираше на „Ломбард Стрийт“. Той взе със себе си Маделин и детегледачката в Англия, където в продължение на две години тримата живяха в един апартамент в Олбъни, близо до Пикадили.

— Ще пристигна в Ню Йорк чак в деня на откриването. Ще дойда навреме, но това не е ли влудяващо? — обясняваше Джесика.

— Новата работа харесва ли ти? — Маделин си представи как приятелката ѝ седи зад бюрото си в отдел „Продажби“ в хотел „Роял Уестминстър“, жестикулациите ѝ, докато говори, дрънкащите гривни и дългите червени нокти, които порят въздуха.

— Фантастична е! — разпали се Джесика. — Имам много работа, но през целия си живот никога не съм се чувствала по-добре. Имам толкова много отговорности, Мади, нямаш представа! Хотелът е последната дума на лукса — трябва да казваш на всичките си познати да отседат тук, когато идват в Лондон. Затова нали нямаш нищо против да кацна в два следобед на четиринадесети? Така ще имам време да се наконтя преди купона, нали?

— Само около четири часа! — отговори Маделин, която се чудеше как изобщо би могла да й противоречи. Разговорите с Джесика, която кипеше от живот и се разгорещаваше лесно се превръщаха в едностранни, ако човек не внимаваше. — Ще изпратя кола да те посрещне на летище „Кенеди“. Нали ще можеш да ни погостуваш за няколко дни?

— Разбира се, това ще ми бъде лятната почивка! Слушай, искаш ли да ти донеса нещо? Някоя дреболийка, която дори мегабогаташите Шиърман и Дилейни не могат да купят от Ню Йорк?

Маделин прихна да се смее.

— Татко обича колбасите от „Хародс“ — отговори тя. — И... а, да! — тя направи пауза, сепната от внезапна мисъл.

— О, моля ти се, Мади! Не ми искай пак пушена херинга — примоли се Джесика. — Да знаеш, последния път си натъпках багажа с херинга и цялата първа класа вонеше като риболовен кораб! Много странно ме гледаха.

— Няма да ти искам херинга — възрази Маделин, припомняйки си ясно как Джесика излезе от изхода за пристигащите от Европа, комично сбърчила нос и отдалечила чантата си „Гучи“ на една ръка разстояние. — Щях да те помоля да потърсиш дядо ми.

— Имаш предвид в „Кой кой е“? Не може да не знаеш кой е, Мади? — тонът ѝ беше подигравателен.

— Естествено, че знам кой е. Искам да провериш какъв е — тя ѝ предаде накратко телефонния си разговор със сър Джордж от предната вечер.

Гласът на Джесика започна да трепери от любопитство.

— Миличка, това е толкова интригуващо! Какво ли иска да ти каже? Виж, сигурна съм, че ще успея да науча нещо за семейството. Познавам много добре всички репортери от светските хроники и

понеже Дарлимпълови се броят за аристокрация, няма начин дядо ти да не е в списъците им. Остави на мен.

— Бъди предпазлива, моля те — предупреди я Маделин. — Не искам да си помисли, че го проверявам.

— Не се безпокой. Ще направя най-дискретно проучване. Да не би да допускаш, че майка ти е била замесена в някакъв скандал? Това би обяснило защо Джейк отказва да ти каже каквото и да било. Казвам ти, това е ужасно вълнуващо! — Джесика щеше да се пръсне от любопитство.

Разположена на ъгъла на „Уолстрийт“ и „Брод Стрийт“, „Сентърл Манхатън Бенк“ се извисяваше с внушителния си корпус от черно стъкло и стомана, отразявайки утринното слънце с ослепителни искри светлина. Карл слезе от лимузината и влезе през вратите от бронирано стъкло и стомана, доволен да се скрие от хладния и влажен въздух на улицата. Главната част от сградата беше модерна и впечатляваща: подът, стените и гишетата бяха от черен и бял мрамор, стъкленият асансьор се плъзгаше бавно към фойето на втория етаж и изкусно аранжираната джунгла от растения, високи колкото дървета, се осветяваше от невидими за окото прожектори.

Зад пищната фасада нещата стояха другояче. Пласт след пласт от хора, разположени един над друг, изпълваха стъклената сграда от приземния до двадесет и осмия етаж — в основата на тази планина бяха касите, над тях — сервизните помещения и столовите, които отваряха в осем сутринта за закуска и затваряха в късния следобед, над тях — етажи с офиси, пълни със служители, седнали зад бюра на ярка луминесцентна светлина, докато факс и телекс апарати избръмчаваха посланията, пристигащи от целия свят, телефоните звъняха с влудяващо постоянство, текстообработващите процесори и компютрите щракаха и бипкаха, и където преобладаваше атмосфера на високо напрежение. Със своите сделки, възлизащи на милиарди долари дневно, това огромно пулсиращо финансово чудовище се извисяваше над съперниците си, с наслада предъвкваше бързите, умните и трудолюбивите, но и безмилостно изплюваше онези, които не можеха да удържат на темповете му.

Карл преуспяваше в тази атмосфера. В офиса си, който гледаше към фоайето на втория етаж, където се намираха всички офиси на изпълнителните директори, с изключение на кабинета на Джейк Шиърман, разположен на последния етаж, Карл имаше добра видимост върху Стоковата борса и суетнята и блъсканицата по коридорите долу. Съзнанието, че милиони долари ежеминутно минаваха от едни ръце в други, го караше да усеща тръпки по тялото си. Това беше един особен трепет, който двамата с Джейк споделяха. За тях парите бяха живо същество, растение, което щеше да порасне, да върже цвят, да даде плод; дивидентите, еквитетите, заемите и лихвените проценти изпълваха огромна част от разговорите помежду им, както и мислите им през повечето време. За тях парите не бяха сбор от сухи цифри, мигащи върху компютърния екран, бездушни и мъртви; парите бяха символи и знаци, значещи и носещи награда, разказващи история или рисуващи своя собствена картина.

Карл прегледа набързо пощата си и се съсредоточи върху първото за деня нареждане за паричен превод в чужбина. Прехвърляха се долари в Токио, Кувейт, Хонконг и Великобритания. Лири стерлинги, йени, германски марки и франкове пристигаха от различни краища на света — един завладяващ безспилен поток от пари, създаващ картината на търговията и валутните курсове, дефицитите и печалбите.

Карл натисна копчето на интеркома и повика своята секретарка от съседната стая.

— Авърил, можем ли да започнем със задачите? Преди обяд имам среща с господин Шиърман и едни клиенти, така че сутринта ще бъде кратка.

— Разбира се, господин Дилейни.

Авърил беше перфектна лична секретарка. Работеше с Карл от шест години и го познаваше отлично, даже знаеше колко топло предпочита кафето. Карл със съжаление си припомни, че тя скоро ще напуска, тъй като желаше да се премести от Ню Йорк. Не бе намерил думи, с които да я разубеди. Достатъчно беше живяла в големия град и сега искаше да се махне. Тя се появи само след миг: млада жена с приятно лице, преждевременно прошарена коса и симпатична усмивка. Седна срещу бюрото на Карл.

— Така, господин Дилейни. Готова съм — каза тя.

Час по-късно Карл беше приключил и се отправи към асансьора на другия край на фоайето, което гледаше към преддверието на банката долу. Той влезе в тапицираната с черна кожа кабина и натисна копчето за луксозния кабинет на последния етаж.

Карл и Джейк бяха близки. Макар да оставаше верен на баща си — архитект от Филадельфия — Карл усещаше, че с Джейк го свързват много повече неща. Той беше синът, който Джейк никога не бе имал. Успехът си дължеше до голяма степен на това, а не както говореха — на брака си с Маделин. В действителност той се запозна с нея едва на втората си година в „Сентърл Манхатън Бенк“ и както често шеговито припомняше на Джейк, трябваше да минат още четири години, преди да бъде допуснат до нея. „Е, какво толкова — тя беше на осемнадесет и все още учеше“ — намираше начин да възрази Джейк, макар че още от самото начало тайно се бе надявал един ден Карл да му стане зет.

Карл бе изчакал, като наблюдаваше от дистанция как Маделин се превръща в млада дама със забележителна красота и чар, следеше развитието ѝ като художничка, копнееше за мига, в който Джейк ще даде съгласието си двамата да се срещат. Междувременно той излизаше с много момичета, но сега, щом обърнеше поглед назад, си даваше сметка, че чисто и просто е наливал вода в решето, че не се е обвързвал емоционално, тъй като е чакал Маделин. Тя представляваше всичко, което бе мечтал да открие у една жена. Разбираше, че си е струвало да изчака почти до тридесетгодишна възраст, за да се ожени.

— Добро утро, Карл — поздрави го Джейк, щом прекрачи прага на президентския кабинет. Макар и вече с прошарена коса, годините се бяха показали благосклонни към него и ако го бяха променили някак, то те го бяха направили по-красив, отколкото беше на младини. Очите му, черни почти колкото на дъщеря му, гледаха Карл с топлота и отношението му беше свойско: — Добре ли изкарахте снощи?

Карл се смути при мисълта за любовната им нощ, когато двамата с Маделин се наслаждаваха ненаситно на телата си с онова възторжено познаване на нуждите на другия след телефонния разговор с Англия.

— Снощи ли?

— Нали имахте билети за „Фантомът от операта“? Нямахте ли да ходите с Робърт и Джоан Алърд, а след това да вечеряте в „Льо Сирк“?

— А... разбира се — събитията през нощта го бяха накарали да забрави. — Да, представлението беше страхотно! Изкарахме чудесно и семейство Алърд ти праща поздрави.

— Хубаво — усмихна се Джейк.

След това иззвъня телефонът и щом Джейк приключи разговора, в кабинета бяха поканени клиентите, така че в следващия час Карл бе зает с обсъждане на договор за заем, който щеше да бъде отпуснат на шотландска корабостроителна компания. Един-два пъти той хвърли поглед към тъста си, спомняйки си, че Маделин го бе помолила да не споменава пред него за разговора със сър Джордж Дарлимпъл, и се запита защо Джейк винаги отказваше да обсъжда покойната си съпруга. „Всъщност — напомни си Карл — това не се е случило вчера, а преди двадесет години.“ Можеше ли миналото да бъде толкова болезнено, а и дали болката беше това, което Джейк се опитваше да избегне?

Най-накрая срещата приключи и Карл побърза да се върне в кабинета си. Разполагаше с двадесет минути, за да навакса с работата си, преди да слезе до столовата на директорите за обяд. Авърил се появи от съседната стая, още щом той се настани на бюрото си. Беше развълнувана.

— Току-що се обадиха от „Личен състав“, господин Дилейни, за да кажат, че са ми намерили подходяща заместничка, която може да поеме работата ми от края на месеца.

Върху красивото загоряло лице на Карл пробяга тъжна сянка.

— Наистина ли трябва да заминеш, Авърил?

Поласкана, тя се усмихна.

— Да, наистина искам да се преместя в Ню Джърси, господин Дилейни. Знаете, че от доста време се каня да го направя.

— Е, какво представлява новото момиче?

— Не я познавам лично, но съм я виждала тук, защото повече от две години работи в компютърния отдел. Може би сте я виждали, има яркочервена коса. Преди да я назначат при нас, е работила в „Ситибенк“ и според мен е много кадърна.

Карл въздъхна. Мразеше промените, но разбираше, че тази е неизбежна.

— Би ли провела интервюто вместо мен, Авърил? Знаеш какво търся — някой, който максимално да прилича на теб.

Авърил се изчерви от задоволство.

— Благодаря ви, господин Дилейни. Ще го направя. На нея можеше да се разчита.

Когато Карл се върна в кабинета си в два и половина, след като бе обядвал с директора на голяма авиационна компания, чието откриване в Мексико предстоеше, Авърил влезе при него, затвори вратата след себе си и заговори шепнешком.

— Моята заместничка в момента е в кабинета ми, господин Дилейни. Проведох дълъг разговор с нея и смятам, че ще се справя отлично. Има добри професионални умения и изглежда схватлива.

Карл попита:

— Експедитивна ли е според теб? Будна, със силна памет? Знаеш, че много се дразня от хора, които забравят какво съм им казал — съзнаваше, че с него трудно се работи и че е прекалено взискателен. Преди да се появи Авърил, той непрекъснато сменяше секретарките си.

— Според мен ще се убедите, че е подходяща. Уолтър Тъфин, директорът на компютърния отдел, ѝ даде висока оценка. Мисля, че е амбициозна — добави Авърил, като още повече сниши тон. — А това е хубаво. Има огромно желание да работи с вас, господин Дилейни.

— И ти си убедена, че ще се справи с напрежението?

Авърил кимна утвърдително:

— Не бих говорила така, ако не бях убедена.

Карл въздъхна тежко. Мразеше промените в ритъма си на работа и мисълта, че трябва да обучава нов човек да прави нещата така, както той иска, го изпълни с омерзение.

— Добре, покани я да влезе — каза той най-накрая. — Между другото, как се казва?

— Кимбърли Кабът.

Докато пътуваше с метрото от „55-а улица“ до „Уолстрийт“ тази сутрин, Кимбърли се надяваше с цялото си сърце да чуе, че е получила работата като секретарка на Карл Дилейни. В мига, в който научи, че непоносимата, старомодна Авърил Филдън напуска, тя отиде право при директора на „Личен състав“ Джордж Милър и го убеди да я препоръча за поста. Уреди си и добра препоръка от прекия си

началник Уолтър Тъфин. Оказа се лесно. Мъжете винаги правеха това, което тя искаше, а Джордж и Уолтър не бяха изключение.

Сякаш за да го докаже на себе си, тя кръстоса дългите си изящни крака във фини найлонови чорапи, докато влакът профучаваше между спирките, и с периферното си зрение забеляза как трима мъже извърнаха глави, за да проследят движенията ѝ. Кимбърли се засмя вътрешно. Всички до един си приличаха и тя бе сигурна, че Карл Дилейни е като останалите. От няколко месеца скришом го наблюдаваше винаги, когато ѝ се удадеше възможност — когато той пристигаше сутрин, когато крачеше делово през фоайето, качваше се в асансьора до последния етаж, влизаше в столовата на директорите — висока атлетична фигура, много по-хубава, отколкото на повечето банкери, сини сексапилни очи и пленителна усмивка. Питаше се доколко се поддава на прелъстяване и стигна до извода, че независимо дали има щастлив брак или не, когато моментът дойде, той ще бъде като всички останали: лесен за прелъстяване.

Сега тя имаше нужда единствено от възможността да работи за него, а по-нататък можеше да започне прилагането на плана си — план, който бе започнала да чертае в главата си дълго преди да чуе името на Карл Дилейни, дълго преди да започне работа в „Сентърл Манхатън Бенк“, план, който покълваше тайно и подмолно, още откакто бе станала на дванадесет. Сега, седемнадесет години по-късно, имаше усещането, че всяка мечта и стремеж — понякога несъзнателно и случайно, друг път след целенасочено и предпазливо планиране — я бяха водили до този миг, мига, в който тя щеше да постигне всичко.

Кимбърли бе отраснала в квартал „Маспет“ в Куинс като най-малкото от шестте деца на Оли Кабът, шофьор на камион, и съпругата му от италиански произход Лучия, която работеше в местния деликатесен магазин и вярваше на всяка дума, излязла от устата на папата. Затворена в теснотията на двуфамилната им къща, облицована с кафяви и бели дъски, каквито бяха повечето жилища в района, Кимбърли не бе виждала небостъргач през първите дванадесет години от живота си. Складови бази, грозни като самолетни хангари, запълнени с камиони дворове, надгробни плочи, покриващи обширната площ на гробището „Маунт Оливър“, и строени в редици магазинчета от типа на магазина за алкохол на Пат, този за сладолед на Карвъл и фризьорския салон за „младежи и девойчета“, наречен

„Лейди Финес“, съставяха пейзажа, сред който Кимбърли непрестанно търсеше нещо по-вълнуващо. Завърши гимназията „Мартин Лутър Кинг“, но нямаше много приятели. Останалите изглеждаха доволни да прекарат живота си в границите на района, където най-вълнуващото нещо, което можеше да се случи на човек, бе да отиде в джаз кафене „Дънкин Доунътс“. Още от ранна възраст Кимбърли знаеше, че трябва да се махне оттам. Трябваше да има живот зад тесните улици, обградени с прашни дъбове и кленове, и малката римокатолическа църква „Светото разпятие“, където майка ѝ все я влачеше със себе си. Не можеше да няма по-подходящо място за живеене от къщурките, подслонили по две семейства, за които даже и задният двор беше лукс. Не беше за нея домашното робство на майка ѝ, притисната от шестте деца и съпруг, който пропиваше по-голямата част от заплатата си.

На дванадесетия си рожден ден помоли двадесетгодишния си брат Том да я заведе в Манхатън. Той работеше като портиер в хотел „Плаца“ и тя отдавна беше запленена от разказите му за живота в центъра на града. Когато слязоха от метрото, Кимбърли започна да се оглежда с отворена уста, като кокореше от удивление очи и надаваше възторжени възгласи. Беше зашеметена. Извисяващите се сгради създаваха у нея усещането, че се движи в някаква гигантска клисура, затова тя стисна Том за ръката. Покрай нея профучаваха коли, полицейска сирена виеше на някоя съседна улица, тълпи от хора се блъскаха по тротоара и щяха да отнесат и двамата. Кимбърли нямаше да се впечатли толкова, ако я бяха пуснали на Марс, гледането на телевизия в дома ѝ беше забранено и никога дотогава не ѝ бяха позволявали да отиде на кино. Всичко около нея беше ново и затаила дъх, тя стискаше здраво ръката на Том, докато крачеха в сумрака към „Таймс Скуеър“.

Гледката, която се разкри пред очите ѝ, я заслепи и сърцето ѝ се разтуптя от вълнение. Навсякъде около нея грееше яркото сияние на електрически крушки и разпръскваше крецяща бяла светлина върху всяка изпъкнала повърхност. Лъскави рекламни надписи пулсираха и проблясваха по фасадите на сградите, над вратите и козирките им, искрящи гирлянди от синьо, златисто и сребристо, изпъстрени тук-там с червено, свързваха огромните сгради и се виеха в сложни плетеници. Безбройните разноцветни светлини — блещукащи, трепкащи, танцуващи, примигващи — сякаш имаха свой собствен живот в един

непрекъснат блестящ спектакъл. Кимбърли никога не беше виждала толкова много лампи и не знаеше, че на света съществува толкова много светлина. Но те бяха там — жива картина от лъскави пайети, озаряващи нощта и нашепващи на Кимбърли обещания за богатство и слава с рекламните надписи „Марлборо“, „Шевролет“ и „Шератон Астор“.

В този миг тя реши, че иска да бъде богата, когато порасне, да има толкова много пари, че никога да не остарее и погрознее като майка си, да има толкова много пари, че да разполага с всичко, което си пожелае. Всичко на тази земя. Стоеше като омагьосана сред шума от спирачки и клаксони и не можеше да откъсне поглед от тези реклами, сякаш беше хипнотизирана, другите виждаха наниз от мръсни електрически крушки, но Кимбърли виждаше диамантени огърлици.

От този момент нататък тя имаше само една цел: да спечели пари и слава. Винаги е била добра ученичка, но сега се отдаде изцяло на учението и на шестнадесет години, извоювала отличен успех, се хвана на работа. Майка ѝ настояваше тя да си остане у дома и да започне като продавачка в магазин и за известно време Кимбърли се съгласи, но само защото работното ѝ време позволяваше да посещава курсове по стенография и машинопис в местния културен дом. Веднага щом ги изкара, тя напусна семейството си и нае малка стая в търговската част на града — но поне беше в Манхатън. За нейно голямо щастие първата работа, която получи, беше като служител в Ситибенк. Тя навлезе бързо в нещата, започна курс по компютърна грамотност и получи повишение. Четири години по-късно я назначиха в престижната и известна „Сентърл Манхатън Бенк“.

— Ще проверя дали господин Дилейни е готов да ви приеме — каза Авърил Филдън.

— Благодаря — Кимбърли разглеждаше с разтуптяно сърце офиса, който се надяваше скоро да бъде неин. Следващите няколко минути бяха изключително важни. Получеше ли работата, щеше да постигне всичко, защото Карл Дилейни беше ключът към бъдещето ѝ. Доволна, че си бе облякла елегантния, но строг бледосин ленен костюм, който подчертаваше кестенявите ѝ коси и млечнобялата ѝ

кожа и придаваше на фигурата ѝ изящен и шикозен вид, Кимбърли усети дълбоко вълнение. Усърдието в училище, изтощението от вечерните курсове, връзките ѝ с богати мъже, които ѝ купуваха скъпи дрехи и я учеха как да се държи в обществото, ѝ бяха придали известно лустро през годините и я бяха подготвили за този момент. Тя не вярваше в Бог — не и по начина, по който майка ѝ говореше за грехопадението — но си спомняше една поговорка: „Помогни си сам — и Господ ще ти помогне.“

Тя изведнъж се усмихна и изражението ѝ доби такова излъчване и увереност, че когато Авърил Филдън се върна и съобщи, че господин Дилейни я очаква, Кимбърли направо литна към кабинета му, убедена, че нейният час най-накрая е настъпил.

Джесика грабна слушалката.

— Доставили сте ни друг вид чаши! — развика се тя на снабдителя отсреща. — Поръчахме високи и тесни чаши за шампанско, а не с форма на лалета! Как сте могли да направите такава грешка? — тя драскаше ядосано върху бележника пред себе си с червен маркер. — Не ме интересуват оправданията ви. Поръчали сме шестдесет дузини чаши за шампанско и ако до следобед не са пристигнали, можете да забравите поръчката — и всякакви бъдещи поръчки от нас! — тресна слушалката и погледна колегата си Дик Фаулър, с когото делиа един кабинет. — Проклети снабдители! — избухна тя, а дребната ѝ фигурка трепереше от гняв. — Всичките са едни и същи. Ще направят ли едно нещо като хората? Спомняш ли си одеялата, които поръчахме от „Хобс“? Бяхме, поръчали розови, а те ни доставиха тридесет дузини в крещящо прасковено!

Дик кимна съчувствено.

— Мисля, че най-зле беше, когато докараха двеста стола за ресторанта и нито един не беше с тапицерията, която искахме.

Джесика закри лицето си с длани, преструвайки се на крайно отчаяна. Хлабавият кок заплашваше всеки момент да се развали и русата ѝ коса да се разпилее върху раменете ѝ.

— Това — заключи тя — се нарича пълна бъркотия.

Дик избухна в смях. Със склонността си да преувеличава и с изразителното си лице Джесика го забавляваше непрекъснато.

Когато преди година и половина тя бе назначена за заместник-директор по продажбите в хотел „Роял Уестминстър“, той разбра, че отегчението завинаги си е отишло.

Джесика Маккан беше най-голямата дъщеря на пенсиониран генерал от Британската армия и семейството ѝ се надяваше тя да си намери подходящ съпруг и до двадесет и две-три годишна възраст да свие гнездо, обаче на двадесет и шест Джесика продължаваше да гради кариерата си с неугасващ ентузиазъм. Дребничка, слаба, с дълги руси коси и кръгли сини очи, които понякога ѝ придаваха кукленски вид, тя притежаваше неизчерпаема енергия и жизненост, заради което всички в хотела я обожаваха.

Беше способна да успокои за минути разгневен гост, като намираще решение на проблема, който го бе възмутил. После го умиротворяваше с думите, че вечерята му ще бъде за сметка на хотела... и в стаята му се появяваха цветя и шампанско, купа с плодове или луксозна бонбониера. Когато нещо не беше наред, тя проявяваше такова безпокойство, че повечето гости, предимно англичаните, най-накрая се извиняваха, че изобщо са се оплакали!

Джесика знаеше вълшебната формула и затова я бяха преместили от дъщерния хотел „Уентуърт“ на „Парк Лейн“, където бе работила в отдела за продажби и връзки с обществеността, в „Роял Уестминстър“. Освен това я повишиха до поста заместник-директор по продажбите. Нейният шеф, търговският директор Хъмфри Питърс, беше човек с грубовато лице, който хранеше болезнената амбиция да стане следващият генерален директор. Но Джесика и Дик имаха толкова добри колегиални отношения, че не позволяваха на Хъмфри да им влиза под кожата с безкрайните си прищевки. От време на време от офиса им се чуваше бурен смях — Джесика имитираше някой гост или член на персонала, а Дик я гощаваше с разкази за случки от периода, преди тя да започне работа при тях.

„Голдинг Груп“ притежаваше тридесет и пет хотела по целия свят, но „Роял Уестминстър“ беше нейното съкровище и Джесика посрещна с трепет перспективата да работи в него. По блясък и елегантност той конкурираше другите фирмени хотели в Хонконг, Венеция и Вашингтон — всички те бяха петзвездни и присъстваха в ofertите на най-добрите туроператори по света.

Издигнат в задния край на „Хайд Парк Корнър“ и обърнат с лице към сочната зеленина на „Хайд Парк“, „Роял Уестминстър“ беше внушителна сграда с колонади, която приличаше на умалено копие на Бъкингамския дворец. За туристите допълнителен интерес представляваше фактът, че бе построен през 1775 г. като градска резиденция на първия херцог Хейстингс, и то точно срещу бившия дом на херцог Уелингтън — „Апели Хаус“ — който понастоящем бе превърнат в музей. През годините бяха правени разширения в задната част, където някога конюшните бяха подслонявали херцогските коне и карети. Бяха надстроени и шест луксозни апартамента, които не се виждаха от улицата. По този начин хотелът разполагаше с общо двеста и петдесет стаи, декорирани и обзаведени от прочути дизайнери, специалисти по интериор на луксозни жилища. Обаче характерната атмосфера на херцогския дом бе съхранена. Първоначалната инвестиция на „Голдинг Груп“, която бе преустроила временно използваната за болница сграда в хотел, се бе увеличила многократно. Според данните годишната печалба възлизаше на близо осемнадесет милиона лири стерлинги.

Най-важната задача на Джесика в момента беше да осигури резервации за големите банкетни зали. Тя искаше хората да организират партитата си в „Роял Уестминстър“ и добре разбираше, че начинът да ги привлече бе да им внуши идеята, че усещането не би било по-различно от прием у дома. С големия си дансинг, просторната приемна и няколкото вестибюла те даваха възможност да се организира от официална вечеря за десетима до бал за петстотин души.

Джесика прегледа списъка с ангажиментите си за деня и изписка:

— Божичко! Някои си господин и госпожа Сирил Уоткинс всеки момент ще пристигнат. Искат да дадат прием по случай сватбата на дъщеря им, затова мисля да им покажа „Армитаж“ — тя пооправи косата си, сложи си червило и приглади с ръце елегантния си тъмносин костюм. — После съм на обяд с директора на „Си Ей Си компютърс“. Надявам се да проведат тук тридневната си конференция през април.

Телефонът иззвъня и тя грабна слушалката, като едновременно с това погледна и часовника си. Вече трябваше да е долу, за да посрещне семейство Уоткинс. Надяваше се разговорът да е кратък.

— О, Андрю, здрасти — каза Джесика. Гласът ѝ незабавно се сниши и стана ласкаво интимен. Андрю Сиймор беше неин постоянен приятел вече почти три години и двамата живееха заедно в апартамента му в Челси. Той беше брокер. Родителите и на двамата бяха убедени, че след известно време те ще се оженят.

— Очакват ни на вечеря в осем часа — каза Андрю — и мама иска всички да са облечени официално.

— В осем! — тя звучеше ужасена. — Как си представяш да се преоблека и да съм у тях до осем часа? Вечерта имаме дегустация на вино и ще се измъкна чак към осем! Защо не ми каза тази сутрин? По дяволите, ако знаех, щях да си взема някоя дълга рокля, за да се преоблека тук!

— Не можеш ли веднъж да тръгнеш по-рано? — Андрю беше сърдит и в гласа му се долови леко неодобрение. — Знаеш, че родителите ми празнуват тридесетата годишнина от сватбата си! Това парти го планират от няколко месеца.

— Знам — Джесика се опита да запази спокойствие, но се ядосваше всеки път, когато Андрю си въобразяваше, че тя би могла да зареже всичко, за да се вмести в неговата програма. — Дори съм им купила гарафа за подарък от нас двамата. Само че аз съм домакин на сбирката тук, а за преобличане имам само една къса дневна рокля.

— Не можеш ли да се прибереш по-рано и да се преоблечеш... след това ще хванеш такси от хотела директно за „Уилтън Кресънт“. Ще се срещнем там — настоя той. Тя усети, че е разочарован, а ако това станеше, вечерта щеше да бъде провалена и за двамата.

— Ще измисля нещо, бибчо — каза Джесика, като се мъчеше да звучи спокойна и весела. — Така или иначе, нека да се срещнем направо у вашите в осем. Съгласен ли си? Сега трябва да тръгвам, понеже ме чакат, но ще се видим тази вечер.

— Добре — неохотно се съгласи той.

Джесика тръшна слушалката върху вилката, взе папката си и изхвърча от офиса, като се затича по коридора към асансьора. Ако мразеше нещо, то беше да закъснява.

Забеляза ги веднага: стояха стеснително до рецепцията. Господин и госпожа Сирил Уоткинс, грабнали се да дойдат тук чак от дома си край Уотфърд, бяха хора на средна възраст и от средната класа, успели да натрупат богатство от своята строителна фирма. Като пусна

в действие чаровната си професионална усмивка, Джесика се приближи към тях и се представи — фина фигура, облечена безупречно, с оскъдни украшения, с греещо от жизненост малко личице. Поздрави ги така, сякаш те бяха единствените хора, които искаше да види през този ден.

— Добър ден. Много мило, че дойдохте. Мога ли да ви предлага кафе... или по чаша шампанско?

Те отклониха предложението ѝ с поклащане на глава и мрънкане на нещо, в смисъл че преди малко са закусвали.

— Тогава ми позволете да ви заведа да видите залите за банкети — меко предложи Джесика, сякаш напълно разбираше как се чувстват.

Тя ги поведе по широките, застлани с дебели килими, коридори на първия етаж, покрай блесналите като слънца кристални полилеи, облицованите с коприна стени, по които бяха окачени графики на Лондон от осемнадесети век, и покрай позлатената масичка, отрупана с екзотични цветя. Семейство Уоткинс я следваха, потънали в благоговейно мълчание, и току поглеждаха крадешком към богато украсените с гипсови розетки тавани и великолепните завеси на прозорците. Това нямаше нищо общо с двуфамилната им къща край Уотфърд.

Джесика отвори двукрилата врата в дъното на коридора.

— Това е „Армитаж“ — съобщи весело тя и ги въведе в просторна стая в бароков стил, декорирана с бели гипсови розетки, изобразяващи плодове и цветя на небесносин фон. — По време на приемите в двата края се поставят маси с храни и напитки, но естествено сервитьорите постоянно циркулират с подносите — тя се приближи към високите до тавана прозорци с изглед към „Хайд Парк“. — Когато имаме сватба, обикновено поставяме тортата тук, а от двете страни слагаме големи вази с цветя. Оттук всички могат да виждат какво става и да правят хубави снимки.

От Джесика бликаше такъв искрен ентузиазъм, че човек би помислил, че тя организира собствената си сватба. Господин и госпожа Уоткинс бяха дълбоко впечатлени от великолепието на стаята и окуражени от разбирането, което тази млада жена проявяваше. Изгарящи от желание да направят най-доброто за единствената си дъщеря, на път да се омъжи за истински благородник, те бяха твърдо решени да развържат кесиите в съдбовния ден.

— Как смяташ, майче — измърмори господин Уоткинс, който, макар че бе натрупал маса пари, си бе позволил единственото разточителство да си купи беемве.

Госпожа Уоткинс го погледна и събра пъхнатите си в кремави памучни ръкавици пръсти.

— Ще бъде превъзходно — тихичко отвърна тя.

— Споменахте, че ще очаквате приблизително сто и петдесет гости, нали? — попита Джесика, проверявайки записките си.

— Точно така — каза господин Уоткинс.

— Тогава тази стая е идеална за вас. Разбира се, ако очаквате повече гости, бих ви предложила балната зала... — тя изчака, поклащайки пред очите им изкушението за нещо още по-голямо и пищно. Те се поколебаха. Госпожа Уоткинс наклони глава, сякаш очакваше съпругът ѝ да каже нещо. Господин Уоткинс изучаваше килима, премисляйки кого биха могли да поканят, за да запълнят по-голямо помещение.

— Дали да не ви я покажа за всеки случай, така и така сте тук? — каза Джесика досущ като домакиня, която иска да предложи на гостите най-хубавите си стаи. — Ей тук е, в дъното на коридора — тя ги поведе с бързи крачки към вратата на отсрещната страна на коридора, като високите ѝ токчета потъваха в дебелия килим. — Тази зала е копие на огледалното фоайе във Версайския дворец — каза тя, сякаш за да ги подготви за нещо шокиращо.

Когато отвори високите резбовани врати, двамата застинаха, зяпнали от удивление, пред огромния сякаш цели акри лъснат под, ограничен и затворен от безброй антични огледала, потъмнели и изпъстрени с петна от годините, които отразяваха образите им стотици пъти. Тежки драпирани завеси от поизбелял златист плюш висяха пред прозорците, през които слабото утринно слънце неуспешно се бореше да проникне.

— Според мен другата стая ще ни свърши идеална работа — отбеляза глухо господин Уоткинс.

Джесика кимна.

— Съгласна съм. Тази стая е по-хубава през нощта, когато всички полилеи са запалени. Така, а сега искате ли да уточним всички подробности, докато сте тук? Така няма да се налага да идвате до Лондон още веднъж — внимателно и убедително тя започна да ги пита

какво предпочитат, като уместно отбелязваше какво според нея е подходящо.

Тридесет минути по-късно бе обратно в офиса си и изглеждаше доволна от себе си.

— Е, всичко е готово! — тържествуващо каза тя на Дик. — Направиха заявка за „Армитаж“ плюс десет кашона „Болингър“, шестстотин хапки асортни, осем венеца от розови и бели цветя за колоните, триетажна сватбена торта... Слава Богу, че успях да ги разубедя за захарните младоженци на върха на тортата! Искат да наемат и апартаменти за предната вечер. И знаеш ли какво? — Дик я погледна въпросително, развеселен от въодушевлението ѝ. — Изобщо не им мигна окото, когато им дадох офертата!

Той се засмя.

— При всички е така. Щом веднъж са си наумили да развържат кесиите, те искат или всичко, или нищо, независимо от цената. Между другото срещата ти за обяд се отлага за по-късно. Ето ти съобщението.

— Чудесно! — Джесика се зачете в надрасканата бележка. — Тъкмо ще имам време да изтичам до вкъщи и да си взема официална рокля за довечера. Семейството на Андрю го е разтресла мания за величие и аз трябва да се издокарам за вечерята, която дават.

В този миг телефонът на бюрото ѝ иззвъня.

— Ало? О, Питър! — Питър Торн беше един от водещите журналисти на „Ивнинг Стандарт“ и с течение на времето двамата бяха станали добри приятели — той препоръчваше хотела при всеки удобен случай и понякога я предупреждаваше за пристигането на знаменитости. — Как си? Кога ще дойдеш пак да обядваме заедно?

Гласът му беше басов и плътен, всеки момент щеше да премине в смях.

— Вярно ли е, че Мадона ще отседне при вас следващата седмица... за концерта си в Албърт Хол?

— Божичко, не знам! — зина тя. — Не сме чули нищо. Провери ли при Ан Бътлър от Връзки с обществеността?

— Тя, както винаги, отрича всичко, а от отдела за резервации казват, че не очакват човек с такова име! Бяха много сдържани и лаконични, с една дума — неотзивчиви. Ще можеш ли да провериш вместо мен, Джесика?

— Разбира се, но нали знаеш, че официално ще трябва да го отрека, дори и да е вярно — политика на хотела. Анонимността на нашите гости трябва да бъде пазена.

— Знам, знам — Питър звучеше примирено. — Адски тъпо, а? От нейния мениджмънт съобщиха, че тя ще отседне в „Роял Уестминстър“ за четири ноци...

— Типично за тях! Нарочно искат да гъмжи от папараци и десетки хиляди фенове, защото това се отразява добре на имиджа ѝ — прекъсна го Джесика, — само че на нашите гости това никак няма да им хареса! Боже Господи, надявам се да не е вярно. Охраната ще полудее, а ние нямаме нужда от такава дандания.

— Нали все пак ще ме държиш в течение?

— Да, Питър. Слушай, тъкмо се сетих нещо. Ако ти помогна, ще ми направиш ли една малка услуга?

— Разбира се. За какво става дума?

— Знаеш ли нещо за фамилията Дарлимпъл? Една моя приятелка иска да научи нещо за тях. Те са от графство Девъншир.

— Дарлимпъл — Питър направи пауза и се замисли. — Името ми говори нещо, но не се сещам какво.

— Сър Джордж Дарлимпъл. Имал е дъщеря на име Камила, починала преди двадесетина години. Била е омъжена за американеца Джейк Шиърман.

От слушалката се чу дълго пронизително изсвирване, от което Джесика подскочи.

— Да, сещам се кого имаш предвид — сухо каза Питър. — Защо приятелката ти се интересува от тях?

Джесика се поколеба. Реакцията му я изненада.

— Ами... тя... тя просто се интересуваше от семейството — вяло му отговори.

— Съветвам те да ѝ кажеш да стои настрана! По онова време станаха някои гадости. Бях още зелен репортер и написах малка статия за случая, това беше преди повече от двадесет години. Посъветвай я да си няма работа с тях — за пръв път тонът му беше сериозен. Обичайният смях бе изчезнал от гласа му.

— Какви гадости? — попита Джесика. — Питър, трябва да ми кажеш! Така само разпалваш любопитството ми!

— Това е дълга история. Покани ме на обяда, който ми обеща, и ще ти разкажа всичките кървави подробности. А ти нали ще ме държиш в течение по въпроса за Мадона? — очевидно повече от това нямаше да може да измъкне от него.

— Да. Е, кога си свободен? Да се разберем за някоя дата.

Остатъкът от деня мина във вихър от срещи и телефонни разговори, включително и с една вбесена клиентка, която твърдеше, че на неотдавнашния ѝ прием са ѝ таксували осем кашона шампанско вместо шест.

— Моля те, Дик, Дръж фронта вместо мен! — примоли се тя. — Ще се върна колкото може по-бързо, но задължително трябва да се прибера и да се преоблека. Нали нямаш нищо против? — добави тя ласкаво.

Дик се усмихна. Малцина бяха в състояние да устоят на непринудения и искрен характер на Джесика, която със своята прямота и неподправеност напомняше за малко момиченце.

— Тичай. Знам колко усилия трябва да полагаш, за да изглеждаш красива! — пошегува се Дик.

— Ах, ти!... — Джесика се престори на засегната. — За твое сведение, миналата седмица получих комплимент за външния си вид от генералния директор.

Дик си придаде важност:

— Сигурно е искал да работиш извънредно!

Джесика пристигна у родителите на Андрю малко след осем и завари цялата фамилия да пие шампанско и да поздравява господин и госпожа Сиймор.

— Съжалявам, че не успях да дойда по-рано, скъпи — прошепна тя на Андрю веднага след като поднесе поздравленията си на родителите му. — Как изглеждам? Преоблякох се буквално в таксито! — вдигна ръка и заби още по-навътре една фиба в кока си.

Андрю я прегърна през кръста — толкова тънък, че можеше да го обгърне с двете си длани.

— Изглеждаш фантастично, Джеси. Ето, вземи си питие. Сигурно ще се справиш с едно.

Той ѝ подаде чаша шампанско и Джесика отчаяно вдигна очи към тавана.

— Вече се чувствам достатъчно замаяна! — изсъска тихичко тя. — Забрави ли, че идвам от дегустация на вина?

— Ама на дегустацията не се пие — възрази той, смеейки се. — Само се...

— Знам, знам! — тя поклати глава. — Леко се жабуриш и след това изплюваш в една кофа! Честно, казано, Андрю, никога не бих го направила! — искрящо сините ѝ очи дяволито се впериха в неговите и той усети как се разтапя.

Андрю Сиймор, двадесет и осем годишен, син на директор на преуспяваща фирма, беше фанатик на тема „спортна форма“ и това си личеше по физиката му. Добре сложен и мускулист, той се извисяваше над миниатюрната Джесика и всичко в него говореше за отлично здраве — от лъскавата му кестенява коса до ясения и спокоен поглед на сините му очи. Андрю посещаваше фитнес зала три пъти седмично и играеше скуош и тенис при всяка пролука в програмата си. Освен това беше амбициозен — откакто бе основал брокерската къща „Джейсън и Сиймор“ в партньорство с най-добрия си приятел Санди Джейсън, се бе отдал всецяло на работата си, изгаряйки от желание да участва в оживената търговия с имоти, обхванала Великобритания, и не показваше никакви признаци за намаляване на темпото. А в центъра на неговия свят, състоящ се от упорит труд и упорито спортуване, се намираше Джесика, с която споделяше живота си. Възнамеряваше в близко бъдеще да ѝ предложи брак, а тя, разбира се, вече знаеше, че това ще се случи. Те си имаха споразумение, както споделяше майка му пред приятелки. И двамата не бързаха особено да се женят — бяха обвързани с кариерата си и щастливи в настоящото си положение.

Тази вечер обаче Андрю се разнежи от факта, че майка му и баща му празнуваха тридесет години съвместен живот. Стори му се, че това е една прекрасна препоръка да узаконят съжителството си, и очите му се замъглиха, като наблюдаваше родителите си как вдигат тостове и се държат за ръце.

Гласът му бе пресипнал.

— Ще бъдем като тях... след тридесет години, нали, Джес?
Джесика кимна, поглеждайки го влюбено.

— Разбира се, че ще бъдем! — отвърна тя, а веднага след това, тъй като Джесика беше винаги готова да пусне някоя насмешлива забележка или остроумна шега, добави: — Ама че досадни ще бъдем!

Андрю се опита да прикрие трепването си, тъй като знаеше, че тя не го бе казала на сериозно, просто си беше такава.

— Дотогава ще бъдем толкова богати, на кой ще му пука! — отвърна той на шегата ѝ.

Джесика също се засмя:

— Уха! Като стана въпрос за богати хора, аз ще остана у Маделин четири дни. Не си забравил, нали?

— Не. Не съм.

— Искаше ми се и ти да дойдеш — импулсивно каза тя. — Ще ми липсваш, слънчице. Не можеш ли да се измъкнеш? Санди ще се справи и без теб за няколко дни!

— Точно сега ни предстои да сключим много сделки — отговори той, клатейки глава. — Водим преговори за три къщи, все имоти за милиони, затова трябва да съм тук, за да движа нещата.

Джесика кимна с разбиране и отпусна русата си глава на рамото му, облечено в смокинг.

— Така е в големия бизнес — промърмори тя. — Е, да нося ли много здраве на Бродуей от теб?

Андрю я прегърна още по-силно.

— Непременно — каза той.

— ... и нека да не стоим на партито до късно — добави тя с многозначителен поглед.

Андрю усети, че го обхваща възбуда.

— За нищо на света — прошепна ѝ.

[1] По превод на Валери Петров, Народна култура, София, 1976.

↑

ВТОРА ГЛАВА

Тъгълът на „Спрингс Стрийт“ и „Уест Бродуей“ в Сохо беше задръстен от лимузини. Те спираха пред галерия „Мидас“ и изсипваха на тротоара елита на нюйоркското общество, който пристигаше масово за първата самостоятелна изложба на Маделин Дилейни. Проблясваха фотографски светкавици. Репортерка от „Ежедневно дамско облекло“ настървено записваше кой чии дрехи носи, а вестникарите обръщаха внимание на това, кой кого ескортира, като твърде често забелязваха известни топмодели, хванали под ръка отрупани с бижута жени на средна възраст. В огромната бяла зала хората от тълпата вече нетърпеливо се бутаха, в стремежа си да видят и да бъдат видени и само между другото да разгледат портретите в експозицията „Известни лица“. В тази атмосфера, натежала от миризмата на парфюм, примесен с аромата на висящите украси от бял люляк, сервитьорите сновяха напред-назад, сякаш не ходеха, а се плъзгаха над пода, понесли табли с шампанско и плата с малки щипки от омари на скара.

Маделин стоеше до входа. Роклята ѝ, с цвят на тъмен аметист, подчертаваше буйната ѝ черна коса и сърцевидното ѝ лице. Тя се усмихваше за поздрав на всички и се опитваше да прикрие притеснението си. Току поглеждаше към Карл, търсейки неговата подкрепа, и той ѝ отвърщаше с усмивка и с едва доловимо намигване. Баща ѝ също стоеше наблизо и помагаше при представянето на съзвездието от знаменитости, сред които имаше сенатори, финансисти, филмови звезди, както и някои от най-високопоставените членове на пресата. Ромонът от гласове се извиси до трескава размяна на банални поздравии, но после няколко души се спряха пред осветените с прожектори картини, окачени по стените, и постепенно поведението на тълпата започна да се променя. Портретите, брутално неподправени в своята прямота, повече не можеха да останат незабелязани и привлякоха насъбралото се множество с магнетичното си въздействие.

„Има истинска дарба!“ — шушукаха хората с тон, който загатваше как през цялото време са знаели, че тя ще успее, и бяха

доволни, че са се оказали прави. Това, отбелязваха те, не беше обикновена изложба от портрети, предназначени да останат в някоя приемна или заседателна зала. „Известни лица“, изобразяваща само мъже, представляваше колекция от пълни с живот етюди, дълбоко проникателни, унищожавачи със замах грижливо поддържания пред обществото имидж, който тези знаменитости бяха създали с толкова много усилия.

— Питам се при кого ли е учила? — поинтересува се една светска дама, която обожаваше да „разкрива“ хората. Тя разгърна лъскавия каталог за пръв път и прочете набързо биографията на Маделин. — Хм! Възпитаничка на Бриърли, а след това явно е учила в Лигата на студентите по изобразително изкуство, преди да отиде в Париж. Виждам, че е извоювала доста награди, дори е участвала със свои картини в няколко големи изложби. Е, според мен е голямо откритие. Чудя се дали рисува и жени?

Приятелката, която надничаше през рамото ѝ, обърна внимание, че водещ критик се е произнесъл за картините ѝ като съдържащи „огромна енергия и жизненост“.

— Голяма находка! — повтори първата. — Трябва да я поканя на следващото си парти. Аз, разбира се, познавам баща ѝ от години.

— Харесвам стила ѝ — изкоментира приятелката ѝ. — Макар че е проникателна до жестокост. Само погледни портрета на Никсън!

Двете подробно изучиха портрета, изпълнен с цветове, които имаха синкав оттенък и бяха дебело напластени с мастихин^[1], разкривайки с безпощадна яснота вътрешните съмнения и слабости, страховете и капризите на този мъж.

— Блестящо, направо блестящо!

Идеята на Джейк Маделин да измисли нещо специфично се оказа добра. Никой преди не беше правил изложба с портрети на известни мъже, а от комерсиална гледна точка това беше гениално хрумване.

Маделин бе търсила въздействие върху зрителите и сега, разхождайки се из претъпканата зала, знаеше, че е успяла. Хората я гледаха с непознат досега респект, тя бе не само дъщерята на богат и именит banker, наследник на една от най-старите фамилии в Ню Йорк, но и имаше блестящ и могъщ талант. За миг се усъмни дали заслужаваше толкова похвали. Беше се трудила упорито и всеотдайно

години наред, но онова, което правеше картините ѝ специални, бе странната химическа реакция, която се получаваше между самата нея и моделите ѝ, и то нямаше нищо общо с използваната техника или знанието. Тя сякаш успяваше да чуе мислите и да долови скритите им емоции, докато нанасяше със замах с четката или мастихина дебел слой умбра, индигово синьо или кармин върху платното, фиксирайки дълбоко скритите черти, тъй както редките пеперуди се приковават с карфица към дъска. Имаше талант, Джейк просто му бе направил добра реклама с усета си на бизнесмен.

В този момент мислите ѝ бяха прекъснати от появата на миньонче с буйна руса коса, облечено в шумоляща черна рокля от тафта, което се устреми към нея през препълнената зала.

— Джесика! — радостно извика тя.

Джесика бурно се хвърли на врата на Маделин.

— О, Мади! Толкова се вълнувам, че сърцето ми ще се пръсне! Скъпа моя, мислех, че никога няма да се добера дотук! Полетът закъсня... можеш ли да повярваш?... А когато пристигнах у вас, ти естествено беше тръгнала и... о, Боже! Ужасно вълнуващо е!

Джесика не спираше дори за да си поеме дъх. Бледият английски тен на лицето ѝ бе поруменял от въодушевление. Сините ѝ очи грееха.

— О, Мади, толкова се гордея с теб! Маделин се засмя и я прегърна.

— Не мога да ти опиша колко се радвам, че си тук. Никога нямаше да ти простя, ако не беше дошла.

В този момент към тях се присъедини Джейк Шиърман и Джесика се метна и на неговия врат.

— Как е моят любимец? — попита тя и огледа красивите черти на лицето му. Той беше нейният идеал за по-възрастен мъж и Джесика често му напомняше това. — Как така изобщо не остаряваш? — попита го тя. — Не мога да ти опиша колко ти завижда баща ми.

С широка усмивка, Джейк се наведе и я целуна по бузата.

— Добре дошла отново в Ню Йорк, скъпа моя. Толкова се радвам, че успя да пристигнеш навреме — разчитахме да бъдеш тук тази вечер. Как беше полетът? Добре ли пътува?

Джесика направи смешна физиономия.

— Ако наричаш „приятен“ един седемчасов полет със самолет, пълен с крещящи деца, направена сякаш от найлон храна и най-

отвратителния филм, който някога съм гледала, значи сигурно е бил. Обаче умирам за едно питие!

Джейк направи знак и от навалицата се появи келнер.

Джесика отпи от охладеното шампанско и въздъхна от удоволствие.

— О, наслада! А сега, Мади, искам да ми покажеш всичко. Нямам търпение да видя с какво си се занимавала.

Двете се хванаха под ръка и Маделин поведе приятелката си през тълпата, като посочваше към отделните картини.

— Как ти се струват? — прошепна тя.

Джесика се втренчи в нея с непресторено удивление.

— За Бога, как изобщо си накарала всички тези известни мъже да ти позират? Никога не съм виждала такава колекция от знаменитости.

— Всички искат да разберат точно това — тъмните очи на Маделин заискряха развеселено. — Ще ти издам една тайна: разчитах на суетата им. Писах лично на всеки един, че възнамерявам да организирам голяма изложба в Ню Йорк, наречена „Известни лица“, и че няма да е пълна без техните портрети. Дори предложих да им подаря портретите след това, ако ги харесат.

— И се навиха? — Джесика, която имаше представа от психология покрай дългогодишната си работа в хотелиерския бизнес, остана впечатлена. Ласкателството — например да запомниш нечие име или любимата му напитка — винаги имаше ефект.

Маделин кимна.

— Опитах и друго, което не е съвсем честно, но даде резултат.

— Освен това си предлагала и тялото си!

Двете избухнаха в смях.

— Де да имаха той късмет! — засмя се Маделин. — Казах например на Франк Синатра, че Пол Нюмън вече е дал съгласието си да го рисувам, на Ед Кох — че Джордж Буш е потвърдил. Джес, действаше направо като заклинание! В края на краищата деветдесет процента се съгласиха, защото мислеха, че останалите са приели. Според мен просто не можеха да си позволят да не бъдат включени!

— Умницата ми тя! — с одобрение каза Джесика и отново се стрелна напред, миниатюрна въпреки високите си токчета, като възклищаваше пред всяка от картините, грейнали под светлината на

прожекторите: — Не мога да повярвам, Мади! Не вярвам на очите си! Позирали са ти Джон Макенроу и Борис Бекер — Божичко, нали е готин! — Калвин Клайн... това се казва красавец... и да не би това да е Джон Феърчайлд, който издава „Дамска мода“? Така си и знаех! И Боб Хоуи, Дъглас Феърбанкс... Мади, кого не си рисувала?

— Принц Чарлз — незабавно отвърна Маделин. — Бих дала всичко, за да нарисувам портрета му.

Джесика кимна разбиращо.

— Човек не може да надвие с тактика британската кралска фамилия, обаче аз май знам как да успееш да го нарисуваш, когато името ти се утвърди в Европа.

— Искаш да кажеш, че знаеш паролата за влизане през портите на Бъкингамския дворец? Обзалагам се, че е невъзможно.

— Не съвсем. Ще трябва да намериш някой военен батальон или колеж, или евентуално някоя лондонска гилдия, която да ти възложи да нарисуваш портрет, за да си го окачат в сградата. След това те се обръщат към личния му секретар в двореца с молба принцът да позира на художник по техен избор. Всъщност цялата кралска фамилия позира няколко пъти в годината за тази цел, така че може да ти се усмихне късметът — замислено добави тя.

— Джесика, ти си невероятна. И ще ходя в Бъкингамския дворец за сеансите? — плесна с ръце Маделин, развълнувана от тази мисъл.

— Или пък в Кенсингтънския дворец, в зависимост от това, коя кралска особа рисуващ. Освен това ще имаш разрешение да ходиш там, когато поискаш, за да рисуващ дрехите или шлейфовете им върху манекен, за да не позират часове наред — вещо обясни Джесика.

Маделин я стисна за лакътя и я погледна настойчиво.

— Джесика, ако някога успееш да го уредиш, ще ти бъда задължена цял живот!

Приятелката ѝ се засмя и в очите ѝ проблеснаха искри.

— Ще видя какво мога да направя... през това време ще може ли да получа още малко шампанско? Изгарям от жажда!

— Разбира се. Ох, така се радвам, че успя да дойдеш на приема. От доста време се познаваме, нали? — двете се бяха преместили в ъгъла на залата, където не бе така препълнено.

— Колко години са това? — попита Джесика, след като отпи с наслада от питието си. — Запознахме се в училище през 1970-а, значи

стават... о, Боже, колко съм остаряла! — простена тя.

— Осемнадесет години.

Джесика отправи поглед към небето.

— Спомням си, че отначало не можех да те понасям, защото си мислех, че си една глезла, понеже баща ти е богат и носиш ужасно скъпи дрехи.

— А пък аз си спомням, че те мислех за ужасно задръстена заради английския ти акцент и снобското ти поведение.

Появата на Джейк прекъсна разговора им. Лицето му беше с цвят на тъмен восък. Очите му проблясваха тревожно. Зад него Карл се суетеше нервно, зачервен до ушите.

— Маделин, трябва да говоря с теб — каза баща ѝ с напрегнат тон.

Тя го погледна стреснато и се обърна въпросително към Карл.

— Какво има? Нещо не е наред ли?

— Съжалявам, скъпа — той поклати глава от неудобство. — Забравих, че не си го споменала на баща си... просто ми се изплъзна от устата.

Веднага разбра. Явно Карл беше казал на баща ѝ, че тя възнамерява да посети дядо си в Англия.

— Чух, че Джордж Дарлимпъл те е търсил — строго каза Джейк.

Джесика си пое въздух и понечи да каже нещо, но промени намерението си.

— Да, говорихме — спокойно отвърна Маделин. — Какво нередно има в това? В края на краищата той ми е дядо и ме покани да му гостувам. Рано или късно сама щях да ти кажа, но бях много заета с изложбата.

— Няма да ходиш, Маделин! Категорично ти забранявам — отсече Джейк. Скулите му потрепваха. Тя никога не го бе виждала толкова разстроен. Карл пристъпваше от крак на крак, все още пламнал.

— Нека да го обсъдим по-късно — прошепна Маделин, усетила, че хората около тях са замлъкнали и наострят уши да чуят какво става.

Джесика се отдели от групата под претекст, че иска отново да разгледа портретите, а Карл обвини ръка около кръста на Маделин.

— Тя вече е голяма, Джейк — разпалено подхвана той. — Щом иска да посети някакъв свой прастар роднина, не виждам защо да...

— Ти не знаеш нищо за това — рязко отсече Джейк. — Обещай ми, че няма да имаш нищо общо с Джордж Дарлимпъл, Маделин.

Маделин започна да се вбесява. Карл изобщо не е трябвало да споменава това пред Джейк без нейно съгласие, но пък на двадесет и шест години тя можеше сама да взема решения, а този път щеше да бъде твърда, независимо какво казваше баща ѝ.

— Какво, по дяволите, не е наред? — говореше толкова тихо, че единствено Джейк и Карл можеха да я чуват, но в тона ѝ прозираше потиснат гняв. — Защо не искаш да ходя? Защо винаги отказваш да говориш за всичко, свързано с майка ми?

Джейк я изгледа продължително с непроницаем поглед.

— Имам си причини — каза най-накрая той. — Моля те, никакви контакти с дядо ти! Ако не ме послушаш, ще се забъркаш в нещо, с което няма да можеш да се справиш.

На другата сутрин Карл тръгна рано за банката и остави Маделин и Джесика да закусват в обзаведената в ориенталски стил кухня в апартамента им, който имаше изглед към „Сентръл Парк“. Маделин беше избрала да живее от тази страна на „Пето Авеню“, сред къщите с номера около седемдесет, именно заради гледката, ако не виждаше всеки ден естествената свежест на дърветата и тревата, започваше да страда от клаустрофобия. Сега тя наблюдаваше през огромния прозорец пейзажа в цялата му лятна прелест: палитра от зелено с едва доловими оттенъци, трепкащи и танцуващи на утринната светлина, и се запита дали би могла да ги пресъздаде с маслени бои.

— Погледни! — внезапно възкликна Маделин, остави чашата и посочи с пръст.

Джесика, която страдаше от махмурлук, се опули със замътените си очи.

— Какво? Нищо не виждам.

— На стената... нагоре към покрива... виж каква красива катеричка! Толкова са опитомени, казвам ти, ядат направо от ръката ти — Маделин се усмихваше радостно, докато наблюдаваше как катеричката скочи на един клон и се покатери по стъблото на дървото. — О, каква красота е навсякъде! Може би ще се поразходя по-късно. Ако не беше „Сентръл Парк“, нямаше да оцелея тук.

— Мили Боже — немощно измънка Джесика. — Никога не съм очаквала момиче като теб да се държи като селянче. Там е студено и кално, Мади, и разкошните ти обувки ще станат на нищо точно за петнадесет минути! Откъде се появи тази внезапна любов към природата? По-подходящо за теб ми се струваше предверието на Тръмп Тауър.

Маделин поклати глава, смеейки се.

— Сигурно е от годинките. С Карл ходим в Ойстър Бей при всяка възможност, само и само да избягаме от града.

— Е — мрачно заключи Джесика, — мен никога няма да ме накараш да живея в провинцията. Абе, Мади, да ти се намира някой аспириин?

Маделин стана.

— Да, разбира се. Сигурно си изтощена от вчерашния полет.

— Да бе, изтощена! Просто ме мъчи класически махмурлук, така че няма нужда да бъдеш толкова учтива.

Не след дълго Маделин се върна и подаде на Джесика няколко таблетки.

— Ето, вземи. Виж, Джес, исках да те питам още снощи, нали обаче се прибрахме късно от изложбата: какво щеше да казваш, когато баща ми спомена за дядо? Понечи да си отвориш устата, но после се отказа.

— А, да — Джесика изпи таблетките с глътка кафе и се облегна назад в стола си. — Говорих с един мой приятел — журналист в „Ивнинг Стандард“, казва се Питър Торн. Явно знае всичко за семейството ти.

— Е? — Маделин се втренчи въпросително в нея. — Какво ти каза? Какво знае за майка ми и за смъртта ѝ?

— Мога само да предполагам. Явно е имало някакъв скандал преди много години. Каза ми, че е писал материал за случая. Всъщност звучеше доста странно... каза, че трябва да стоиш настрана от фамилията на дядо си...

Маделин седеше, изпънала гръб и с тревога в очите.

— Не си му споменавала за мен, нали? Предупредих те да бъдеш дискретна.

Джесика я прекъсна възмутено:

— Разбира се, че не съм те споменавала... казах, че моя приятелка проявява интерес към фамилия Дарлимпъл, нищо повече. Той намекна за някакви неприятни събития по времето, когато е починала майка ти.

— Какво точно каза? Какви събития? — Маделин се почувства неспокойна. Сякаш нечия студена ръка сграбчи стомаха ѝ.

— Съжалявам, Мади, не зная. Трябваше миналия петък да се срещнем с Питър за обяд, обаче той в последния момент се обади да го отложи, понеже имал да пише материал за участието на „Форд“ в промишлената стачка. Беше обещал да ми разкаже и най-малките „бляскави подробности“, както се изрази. Но ти не се тревожи, ще изкопча от него всичко, когато се прибера.

— Джейк се опитва да скрие нещо от мен, нали? Ох, така искам да не се отнася с мен като с дете! Каквото и да казва, аз ще отида в Девън при дядо.

Джесика си наля още портокалов сок от голямата кристална кана.

— Кога?

Маделин сви рамене и те се очертаха под фината материя на памучния ѝ халат.

— При първа възможност, предполагам. Изложбата е открита, така че колкото по-скоро отида и науча истината, толкова по-добре. В момента имам чувството, че над мен е надвиснал черен облак.

— Защо не пътуваш с моя полет, когато тръгна обратно в понеделник? — предложи Джесика.

Лицето на Маделин грейна.

— Каква чудесна идея! Така ще направя. Мразя да пътувам сама, а освен това ще мога да отседна за няколко дни в твоя хотели нали?

— Защо не? — плесна радостно с ръце Джесика. — Ще се опитам да ти уредя президентския апартамент на специална цена!

— Благодаря ти.

Забравила махмурлука, Джесика скочи на крака.

— Значи се разбрахме. Е, какво ще правиш днес?

Маделин протегна ръце над главата си.

— Сега ще ти кажа какво ще правя. Ще си почина от снощи и ще се поразходя в парка. Предполагам, че няма награди за отговорилите

на въпроса, какво ти се прави на теб? — тя погледна многозначително към приятелката си.

— Абсолютно никакви! Да не мислиш, че съм прелетяла хиляди мили само за да те видя, скъпа моя? — закачи я Джесика. — Веднага отпрашвам за магазините на „Бергдорф Гудман“, „Блумингдейл“, „Сак“ — свиваше пръстите си тя, докато ги изреждаше, — „Бонуит Телър“, „Тифани“... и задължително трябва да се отбия в „Хамахър Шемър“ да видя какви нови дрънкулки са получили — тя започна да се кълчи, въодушевена от мисълта, че е пусната на воля с кредитните си карти.

— Имаш по-голяма нужда от мен — прихна Маделин. — Тогава да се видим за обяд, а? В един — „При Илейн“?

— Ти черпиш!

В един и двадесет Джейк Шиърман се втурна към „Четирите годишни времена“, където сутринта спешно си бе уговорил среща с Пати за обяд. Завари я вече настанена на обичайната им маса. Беше забележително елегантна в костюма си от „Калвин Клайн“, с перлените огърлици около тънката си шия и вечната димяща между пръстите цигара.

Тя се досещаше защо я е повикал Джейк, но искаше да провери колко знае той, преди сама да повдигне въпроса. Поръча си едно сухо мартини и започна да потропва с обувия си в елегантна обувка крак под масата, раздразнена от чакането.

Най-накрая брат ѝ се появи — смутен, забързан и леко задъхан. Целуна я делово по напудрената буза.

— Извинявай, че закъснях, Пати. Задържаха ме, а после движението беше ужасно.

— Загубил, си форма — отбеляза тя неодобрително. Гласът ѝ, дрезгав от прекомерното пушене, звучеше по-хриплив от всякога.

— Намерил се кой да го каже, пушачка като теб! — възропта Джейк. — Отвратителен навик! Да поръчаме ли, или искаш още едно питие?

Между брат и сестра цареше пълно разбирателство. Понякога бяха толкова груби един към друг, че външните хора се стряскаха и мислеха, че се карат. В действителност вече петдесет години те бяха

неразделни и ако някой се опиташе да застане между тях, върху него се изливаше общият гняв на Пати и Джейк, които бяха безкомпромисно верни един на друг.

— Разбира се, че искам още едно питие — отвърна Пати, угаси цигарата си и незабавно запали друга. Продължи без предисловия: — Разбрах, че ти и Маделин сте се скарали снощи, след като си тръгнах от изложбата.

Джейк впери поглед в нея.

— Кой ти каза? — щом Пати знаеше, значи половината Ню Йорк бе научил.

Тя сви рамене.

— Носи се слух. За какво е било всичко това?

— Първо да поръчаме.

— Добре, Искам раци с бял сос и зелена салата. Плюс обещаното второ мартини.

— Добре, добре! Звучиш като алкохоличка — Джейк поръча на учтивия сервитьор, който се суетеше зад лакътя му. — И едно „Мондави Шардоне“ от осемдесет и седма, ако обичате — добави той.

— Хайде, Джейк — нетърпеливо каза Пати, — искам да разбера защо ме доведе тук днес.

Джейк въздъхна дълбоко.

— Джордж Дарлимпъл се обади на Маделин и я поканил на гости в Англия. Аз ѝ забраних, разбира се, но не мисля, че тя ще ми обърне внимание.

Пати изглеждаше умислена.

— Значи все пак е стигнал до нея, така ли? — каза тя сякаш на себе си.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джейк.

— Обаждал се е у нас преди десетина дни. Не бях вкъщи, но Малаби приел съобщението му. Джордж искал да научи как може да открие Маделин.

— И Малаби му е казал?

Пати изсумтя:

— Не бъди такъв глупак! Естествено, че Малаби не му е казал, нито пък аз. Обадох се, за да му кажа, че не бих му помогнала, но той отказа да говори с мен, арогантният му стар дявол! Тогава ми хрумна,

че сигурно е взел телефона на Маделин от някой друг, но тя не е споменавала нищо, нали? Доколкото разбрах, Карл ти е казал.

Джейк кимна.

— Той ми каза. Очевидно не е трябвало да знам. Снощи малко се сдърпахме с Мади заради това. Тогава ѝ казах, че не трябва да има нищо общо с дядо си.

В гласа на Пати звучеше дълбок сарказъм:

— И, разбира се, тя те послуша! Джейк, вече не можеш да действаш от позицията на строгия баща. Тя е на двадесет и шест. Това не е начинът да я спреш.

— А кой тогава? Мога да разкажа на Карл цялата история, макар че това е последното нещо, което искам да направя, и да го накарам да я откаже от заминаването за Англия. Но според мен от това няма да има никаква полза.

— А и би било голяма грешка да забъркваш и Карл. Защо трябва да понася бремето на една тайна, която не бива никога да разкрива пред съпругата си? — Пати всмукна дълбоко от цигарата си „Марлборо“. — Като се замисля, може пък Джордж Дарлимпъл да не каже нищо на Маделин за майка ѝ. Може би излишно се паникьосваме. Може просто да иска да види внучката си, преди да е станало твърде късно!

— Но защо точно сега? — попита Джейк и прокара ръка по брадата си, сякаш проверяваше дали се е обръснал тази сутрин. — Защо, след като са минали двадесет години, той изведнъж решава да я потърси?

— Погледни на нещата така, Джейк. Джордж също беше в доста неудобно положение по онова време. В края на краищата Камила беше единственото му дете. Защо ще иска отново да разбунва духовете?

Джейк въздъхна тежко.

— Може би имаш право.

При мисълта за Камила тръпки полазиха по гърба му. Почувства се огорчен, че след всичките тези години, през които беше правил невъзможното, за да предпази Маделин, споменът за случилото се отново започва да го преследва. Тогава той беше стигнал ръба на страха и отчаянието. Единствената му утеха бе, че дъщеря му бе твърде малка, за да разбира какво става.

Усетила, че той си припомня подробностите около катастрофалния завършек, Пати постави кокалестата си и отрупана с пръстени ръка върху неговата.

— Престани да мислиш за тези неща, Джейк — заповяда тя, но очите ѝ бяха изпълнени със съчувствие. — Това няма да помогне. Джордж вече трябва да е много стар и според мен просто иска да види Маделин. Не можеш да го обвиняваш за това.

Джейк все още не беше убеден.

— Представи си, че тя започне да разпитва в Шерстън? Селцето е малко — не може да няма хора, които да си спомнят.

— И кое е най-лошото, което може да се случи? — Пати дърпаше гневно от цигарата. — Ако Маделин открие нещо, просто ще трябва да се примири, също както и ти. Не можеш винаги да я пазиш! — гласът ѝ стана язвителен при спомена за миналото.

Джейк мълчеше, увесил глава.

— Разбира се, ти трябваше да се ожениш повторно — продължи сестра му.

— Знаеш, че не можех да го направя.

Пати въздъхна шумно. Очите ѝ заприличаха на черни огнени дупки върху тясното жизнено лице.

— Можеше да намериш начин — настоя тя. — Направи грешка, като позволи миналото да ти отнеме щастието.

— Имал съм много жени — възпротиви се той, но съзнаваше, че в думите на Пати има истина. Случилото се с Камила беше трагично и ужасяващо и го бе потресло дълбоко. Но трябваше ли да му попречи да потърси щастие с друг човек? — Предполагам, че няма да поговориш с Маделин? — подметна колебливо. — Да я убедиш да не ходи в Англия?

— Ти май нямаш никаква представа от психология. Не си ли чувал за забранения плод и тъй нататък? Наистина, Джейк, за възрастен човек с твоето положение понякога си прекалено наивен! Хайде, няма ли да си пиеш виното? — тросна му се тя. — Няма никакъв смисъл да ме каниш в „Четирите годишни времена“, а после да зяпаш в празното пространство и да хабиш хубавото вино.

Джейк се усмихна неохотно.

— Добрата стара Пати! Винаги ми действаш добре.

— Знам си аз! — отвърна му тя, но още щом погледна брат си, изражението ѝ омекна.

Всяка сутрин екип от служители на „Сентръл Манхатън Бенк“ сортираше пощата, като разпределяше и подразделяше стотиците писма, преди да бъдат доставени на различните отдели: вътрешни текущи сметки, депозитни сметки, задгранични и заемни сметки, молби за нови чекови книжки и разплащателни влогове, както и писма с най-общи възражения или благодарности — всичко това се поставяше в съответните кошове, които се разнасяха по етажите на сградата. Следваше обработката на платежните нареждания и плащанията, заявени от големи компании, както и няколкото стотици задгранични парични преводи.

В девет часа един от служителите беше оставил на бюрото на Карл всички документи, разрешаващи паричните сделки за деня. Обикновено се образуваше висока купчина от „жълти формуляри“, както често ги наричаха, макар че в действителност бяха с цвят на пъпеш. Отпечатани със ситен шрифт, с графи за попълване от клиента, където се посочваше желаната за трансфериране сума, те представляваха милионите долари „крилат капитал“, както се изразяваха в банката, летящ от Америка към всички краища на света.

Карл беше толкова опитен, че само с един бегъл поглед разбра от кого се превеждат парите, в коя задгранична банка трябва да бъдат прехвърлени и кой ще поеме таксите за трансфера и за посредниците, както и каква е сумата. Изискваше се прецизно, старателно преглеждане на детайлите при оценката за състоятелността на клиента да покрие превода, както и пълна дискретност, и Карл откри със задоволство, че новата му секретарка Кимбърли Кабът притежава тези качества. Имаше бърз и остър ум и моментално вникваше в ситуацията, когато той я обясняваше. След като приключеше с пълномощните, Карл всяка сутрин викаше Кимбърли при себе си и я запознаваше поотделно с различните сделки. Понякога „Сентръл Манхатън Бенк“ се използваше като клирингова къща, но най-често към услугите ѝ прибъгваха компании, които имаха текущи сметки в нея. Задължение на Кимбърли беше да попълва всички данни от

формулярите върху микрофилм, така че в бъдеще, при евентуални възражения, проверката можеше да се направи върху специален екран.

— Искам също така да проверяваш дали компаниите имат достатъчно капитал в кредитните си сметки, за да покрият желаните преводни суми — обясни Карл, още когато Кимбърли започваше работа.

— И когато получа потвърждение, да ви връщам формулярите? — попита тя.

Карл кимна.

— Правилно. Аз ги препращам на президента, господин Шиърман, или на някой от вицепрезидентите, ако него го няма, и след това парите се превеждат чрез компютъра там, където трябва да отидат.

Кимбърли се усмихна самоуверено.

— Да, знам. Когато бях в компютърния отдел, познавах момичето, което отговаряше за преводите. Само президентът и вицепрезидентите знаят кода за задграничните сделки, нали? — по-скоро заяви, отколкото попита тя.

Карл остана впечатлен. Явно това момиче ходеше с широко отворени очи и се опитваше да научи колкото може повече. Хора като нея стигаха далеч в света на банкерството.

— Правилно — потвърди той. — Дори и аз не мога да осъществявам преводи.

— Е, добре че системата е обезопасена — кротко отбеляза тя.

Карл придърпа купчината бланки към себе си и започна бързо и вещо да ги оглежда една по една. След като отметна половин дузина и вкара данните в компютъра на бюрото си, той ги подаде на Кимбърли, която ги отнесе в офиса си, намиращ се в съседство, и започна да записва всеки един върху микрофилм. Те работеха с равно темпо, което от време на време се нарушаваше от някой телефонен разговор, предимно с клиенти, които питаха дали доларът ще пада, или ще се покачва през следващите двадесет и четири часа.

„Напоследък все нямам време да си лъскам кристалната топка! — винаги отговаряше със смях Карл, тъй като на хората от банкерското съсловие бе забранено да дават мнения и прогнози по такива въпроси, за да не би след това даден клиент да ги подведе под отговорност за загубени суми при задгранични сделки. — Колкото вие можете да

познаете, толкова мога и аз — продължаваше той. — Ако знаех отговора, щях да бъда богат!“ Това беше обичайният начин, по който се справяше с подобни допитвания, и най-накрая клиентите се успокояваха от очарователното му отношение, макар да не получаваха търсения отговор.

Кимбърли се върна в офиса му за още една партида бланки.

— Когато свърша с тези, ще проверя кредитите на фирмите с банкова сметка при нас.

— Добре. Благодаря — Карл дори не вдигна поглед. За него имаше значение единствено фактът, че Кимбърли правеше каквото й се каже и не му губеше времето с глупави въпроси, както правеха повечето момичета, работили при него. С изключение на Авърил, разбира се, но тя се срещаше веднъж на милион. Младите жени като нея бяха рядкост.

В два часа Кимбърли отново влезе в офиса му.

— Мога ли да ви взема сандвич или нещо друго, господин Дилейни? Сериозно, трябва да хапнете нещо, а мен това въобще няма да ме затрудни.

Карл вдигна поглед от бюрото си, където все още го очакваха куп книжа в резултат на пристигането на обедната поща, и видя, че Кимбърли го наблюдаваше загрижено. Бледосивите й очи бяха напрегнати и Карл за пръв път забеляза красивия тен на кожата й. Буйната й тицианова коса подчертаваше бледозлатистия тен на лицето й, а зелената рокля подсилваше още повече нейната красота.

— Няма нужда — разсеяно отвърна той.

— Спокойно мога да отида до столовата и да ви взема нещо, ако днес нямате време да отидете до директорската трапезария — предложи тя.

Устата на Карл се напълни със слюнка при мисълта за сандвич от ръжено хлебче и осолено телешко.

— Сигурна ли си? Ами ти?

Кимбърли се усмихна и в ярките й сиви очи проблеснаха искри.

— Не съм гладна. Освен това съм на диета. Ще се върна след няколко минути.

— Благодаря ти — Карл я проследи с поглед, докато излезе от кабинета му, и забеляза, че тя има много хубави крака. Преди да се

върне към работата си, той разсеяно се запита дали си има постоянен приятел.

След няколко минути Кимбърли се върна, като внимателно крепеше обяда му, сякаш му носеше вълнуващ подарък.

— Взех ви и една ябълка — каза тя и му подаде розовеещия плод. — Нали знаете какво казват хората?

— По една ябълка на ден?... — опита се да отгатне той.

Гласът ѝ стана нисък и мек.

— Ябълка за учителя.

Тя леко се изсмя и се втурна обратно към офиса си. Развеселен, Карл беше готов да се закълне, че тя се бе изчервила.

— Ще отсъствам само една седмица, Карл — упорстваше Маделин, докато закопчаваше куфара си. — За една седмица не може да се случи кой знае какво.

— По-добре изобщо да не тръгваш — Карл беше унил. — Баща ти вчера пак ме нападна. Даде да се разбере, че е наистина опасно... да ходиш на гости при дядо си. Моля се на Бога да можем да се измъкна и да тръгна с теб.

Маделин се приближи до леглото, където седеше той, и обви ръце около врата му.

— Аз също повече от всичко мечтая за това, но какво толкова страшно може да стане? Ако слуша татко, човек ще помисли, че отивам зад желязната завеса или нещо такова! Ще остана няколко вечери при дядо си и нищо повече. Но първата вечер ще бъде при Джесика, а през последните дни — в Лондон, така че няма кой знае какъв риск някой да ми направи нещо лошо! Ще ти се обадя, ако нещо не е наред, скъпи.

Карл я притисна към себе си.

— Защо баща ти не каже директно какво не е наред?

Маделин отговори бавно и замислено:

— Имам чувството, че той така и не е успял да преодолее загубата на майка ми, а след като не се е виждал с дядо вече двадесет години, значи може би обвинява него? Докато не разбере каква е причината за смъртта ѝ, няма да разкрием тази загадка, но поне едно е ясно — татко и дядо се мразят и ябълката на раздора между тях е

майка ми — тя се отдръпна назад и впи настойчив поглед в очите му. — Трябва да замина, Карл. Веднъж завинаги трябва да разбера защо въпросът за мама е табу, а това е единствената ми възможност.

Карл я целуна нежно.

— Знам, скъпа. Разбирам. Притеснява ме това, че сър Джордж Дарлимпъл явно е превъртял. Представи си, че се опита да те задържи в имението „Милтън“?

— Имаш предвид насила? — Маделин отметна глава назад и прихна да се смее. — Не ставай смешен, миличък! Живеем в двадесети век! Имението „Милтън“ може и да е построено по времето на кралица Елизабет Първа, но това е всичко. Пуснал си въображението си на свобода, а би трябвало да бъдеш здравомислещ бизнесмен. Както знаеш, аз съм тази, от която се очаква главата ѝ да е пълна с фантазии.

Карл се присъедини към смеха ѝ и напрежението между двамата спадна. Той обаче добави:

— Обещаваш ли да ми се обадиш, ако нещо не е наред?

— Обещавам — весело отвърна тя, но когато същата вечер се качи на самолета от „Джей Еф Кей“, не можа да се отърси от обзелото я мрачно предчувствие. В края на краищата баща ѝ нямаше склонност към истерия, но отношението му към нейното заминаване за Англия граничеше с паниката.

[1] Нож за разстилане на бои на палитра или картина. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Огнената зора, озаряваща небето с ярки щрихи в червено и оранжево, нахлу през илюминаторите на самолета като небесна лава и стресна Маделин от дълбокия ѝ сън. Тя погледна часовника си. Шест и половина. След час и половина щяха да кацнат на „Хийтроу“. Надникна през прозореца и видя долу Ирландско море, искрящо и пламтящо като огнено езеро, а щом самолетът се отклони на изток, огънят внезапно угасна и водите отново станаха тъмни и загадъчни. Не след дълго яркото зарево избледня до бледозлатисто и пътниците започнаха да се раздвижват. Маделин протегна схванатите си крака и погледна към Джесика, която се беше сгушила под одеяло до нея. Една удивително свежа стюардеса премина по пътеката и в отделението се разнесе аромат на кафе.

— Здравсти — каза Джесика, щом отвори очи, ѝ премигна. — Колко е часът?

— Шест и половина. Добре си поспа — отвърна Маделин.

— Виновно е второто сухо мартини преди полета. Божичко, на нищо не приличам! — Джесика се огледа в дамското си огледалце. — Нямам търпение да се прибера вкъщи и да се изкъпя. Както и да е, поне съм благодарна, че днес няма да ходя на работа. Можем да помързелуваме и Андрю ще ни изведе на вечеря.

— Да. Радвам се, че чак утре ще тръгвам за Девън. Макар че ми се искаше и Карл да дойде — със съжаление добави Маделин. — Винаги ми липсва, когато пътувам по работа.

— Това е най-неприятното за работещите жени. В хотелиерския бизнес например има дни, когато не мога да се видя с Андрю цели двадесет и четири часа, но нищо не мога да направя. Ти поне имаш някакъв избор, като определяш кога да рисуваш някого. Аз трябва да се отзова, когато ме повикат! Проблемът е, че Андрю невинаги разбира изискванията, които хотелът има към мен. Понякога това ме притеснява — добави тя с тревожна нотка в гласа.

— Но един ден ще се омъжиш за него, нали? — попита Маделин. За нея бракът беше най-прекрасното нещо на света. Не можеше дори да си помисли за живот без Карл и копнееше приятелката ѝ да преживее същото щастие.

Джесика отвърна категорично:

— Сигурна съм, но не още сега. Имам да извървя дълъг път в кариерата си, преди да се задомя. Най-напред искам да постигна много неща.

— Например? — в представите на Маделин приятелката ѝ бе достигнала върха за една жена в хотелиерския бизнес, където доминираха мъжете.

— Предстои ми толкова много, че все още предизвикателството е огромно — ето това ме привлича в този бизнес. Естествено най-голямата ми мечта е да имам собствен хотел. Не искам нещо огромно, но да бъде много елегантно и луксозно, с петдесет-шестдесет стаи, страхотна трапезария и главен готвач от Франция. Освен това бих искала да върша всичките дребни неща, които човек не може да направи в голяма корпорация — Джесика се бе разсънила напълно. В гласа ѝ звучеше нетърпение.

Маделин я изгледа въпросително:

— Какви неща?

— Ами например персонална хартия за писма с името на всеки от гостите, камериер, който денонощно да е на разположение и да се грижи за дрехите им, пълен хладилник във всяка стая — имам предвид наистина пълен. Запаси от пресни лимониви резенчета всеки ден, купи с маслини и с ядки, богат асортимент от най-добрите чайове на „Туайнинг“, прясно мляко, чайник и хубав порцеланов сервиз... Ох, Мади, ако имах собствен хотел, щях да превърна престоя на всеки в него в най-незабравимото нещо в живота му! — гласът ѝ потрепна, изпълнен с копнеж. После внезапно изпъна гръб и продължи разпалено: — Във всяка баня бих сложила хавлиени халати и не само шампоани и балсами, но и овлажнителни, паста за зъби, ацетон, лак за коса — всичките в опаковки с марката на хотела. И най-важното, всеки гост ще може да контролира температурата в стаята си. Няма нищо лошо от това да те натикат в прекалено топла или прекалено студена стая и ти да не можеш да направиш нищо.

Маделин беше впечатлена.

— Явно надълго и нашироко си го обмисляла, обаче няма ли работата да е огромна? Имам предвид, че хотелите никога не затварят — даже в събота и неделя, като големите магазини. Няма ли да е убийствено?

Джесика беше непоклатима:

— Съвсем не. Като се замислиш, Мади, управлението на един хотел е като поддържането на голяма къща! Работата включва същите дейности — чистене, пране, пазаруване, готвене, управление на персонала и посрещане на много, много гости! Обожавам ги — излишно добави тя.

— Виждам! — усмихна се Маделин на ентузиазма на приятелката си.

— Не вярвам някога да стане реалност, но е прекрасна мечта — Джесика въздъхна и внезапно се наведе напред, като надникна през прозореца от страната на Мади към пейзажа долу. — Виж, летим над Англия. Ето ги Корнуол и Девън, точно под нас.

Маделин погледна към килима от малки ниви, които се виждаха през накъсаните валма на утринната мъгла.

— Скоро ще кацаме — бодро обяви Джесика. — Имаме време точно за по едно кафе.

Сърцето на Маделин изведнъж се сви при вида на областта, над която прелитаха. Утре щеше да бъде сред тези сочни зелени поля при дядо си. Освен това утре щеше да знае всичко, което той държеше да ѝ каже!

Влакът изтрополя на гара Оукхемптън и с остро изскърцване на спирачките спря. Маделин слезе на малкия перон и се огледа, за да се ориентира. Предната вечер беше позвънила на сър Джордж Дарлимпъл от апартамента си в „Роял Уестминстър“ и икономът я беше уведомил, че градинарят Дженкинс ще я посрещне на гарата. Следобедният въздух беше натежал от миризмата на прах и цветен прашец. Докато вървеше към изхода, усещаше топлината на нагрят перон през тънките подметки на обувките си. Не се виждаше никой и тя тъкмо се чудеше дали в тази отдалечена част на света има таксита, когато забеляза един старец с вълнено сако и шапка, застанал до стар модел „Райли“ на пустия паркинг.

— Извинете, вие ли сте Дженкинс? — попита тя, приближавайки се към него.

Той кимна и без да каже нито дума, взе куфара ѝ и го прибра в багажника на колата. Маделин се настани на задната седалка, долавяйки ясно неприязненото му отношение. Държеше се почти враждебно, а когато изкара колата от паркинга, тя успя да зърне профила му. Устните му бяха присвити в мрачна права линия.

Излязоха от Оукхемптън и пътят рязко премина в тясна виеща се алея, обградена от двете страни от жив плет, висок над два метра, който на места скриваше гледката към небето, образувайки зелен тунел от преплетени вейки.

— Нямах представа, че тук е толкова красиво! — възкликна спонтанно Маделин при вида на мяркащите се през прозорците храсти дива мирта, жълти иглики и глогини.

Дженкинс не отговори нищо. Стиснал здраво волана, сякаш шофирането му беше непривично, той остана загледан право напред, изпълнал заплашително гръб.

— Винаги ли сте живели тук? — попита тя с желанието да подхване разговор.

— Тук съм роден — отвърна безстрастно Дженкинс.

Заинтригувана, Маделин се наведе напред.

— Наистина ли? И отдавна ли работите при сър Джордж?

— Четиридесет години вече.

На върха на езика ѝ бе да го попита дали е познавал майка ѝ, но нещо я възпря, някакъв инстинкт, че стъпва по забранена територия. Дебелият му червен врат и прегърбените му рамене излъчваха много повече враждебност, отколкото ако ѝ беше отвърнал подигравателно. Тя се понадигна, за да оправи косата си в предното огледало, и срещна очите му, вперени в нея. Почувства се неудобно, отдръпна се назад и се загледа през прозореца. Имаше нещо обезпокояващо в това, че тайно я наблюдаваше.

Най-накрая колата намали и след като направи ляв завой, Дженкинс пое по частна алея, опасана от хортензии, свели розовите и сините си главици под следобедното слънце. В края на алеята се издигаше господарската къща на имението „Милтън“.

Построена от ослепително сив варовик в средата на шестнадесети век, фасадата беше увенчана с фронтон в холандски

стил, чийто корниз бе украсен със спирални орнаменти. Маделин слезе от колата и остана за миг загледана в някогашния си майчин дом. Къщата бе с формата на буквата Е, а над централния портал бе издълбан в камъка гербът на фамилията Дарлимпъл. Високите прозорци, разделени на множество сегменти, чиито стотици малки стъкла блещукаха като скъпоценни камъни срещу слънцето, придаваха на къщата дружелюбен и подканващ вид. Маделин се засмя на собствените си страхове. Имението „Милтън“ беше най-обикновена красива и типично английска извънградска къща, заобиколена от брястове и дъбове, с пълна с летни цветя градина, в която цареше абсолютен покой.

В този момент възрастен иконом отвори тежката, обкована с желязо врата и взе от Дженкинс куфара ѝ.

— Добър ден, госпожо. Моля, влезте. Сър Джордж ви очаква в библиотеката.

Маделин го последва в просторното антре, изненадващо хладно и тъмно. Забеляза, че е мебелирано с тежки резбовани маси и столове, а стените са отрупани със стари семейни портрети. Хънтър, както покъсно разбра, че се казва той, я поведе по коридора, почука веднъж на вратата в дъното и я покани да влезе в библиотеката.

Първото нещо, което усети, бе непоносимата жега в стаята. Лъхна я силна топлина, задушаваща и пареща — сякаш бе отворила вратата на някаква пещ. После забеляза горящия пън в камината. Следобедът беше топъл, но всички прозорци бяха затворени плътно, а завесите — наполовина спуснати. Борейки се с чувството за задушаване, тя тръгна напред и видя един прегърбен старец, седнал в кресло пред камината.

— Здравей, дядо — тихо каза тя, взе синкавата му ръка с изпъкнали вени и го погледна в очите.

Сър Джордж беше дребен и съсухрен. Бледата му кожа бе изпъната като пергамент върху ръбатия му череп и само край ушите му висяха редки побелели кичури. Изтънелият му врат се губеше в яката, по-широка с няколко номера, и за миг Маделин си спомни мъртвата коза, която бе видяла в пустинята като дете, изсушена и сгърчена от слънцето. Единствено в очите му имаше живот — те бяха бледосини и проблясваха трескаво, сякаш в главата му всеки момент щеше да

избухне експлозия. Създаваше чувството, че ще се пръсне от нещо, което повече не може да задържи в себе си.

— Дойдох при първа възможност — каза тя и придърпа един стол.

— Значи ти си детето на Камила? — гласът му беше дрезгав шепот.

— Да, аз съм Маделин. Била съм бебе, когато си ме видял за последен път — тя говореше нежно, все едно пред себе си имаше дете, за да не го развълнува още повече.

Сините му очи нетърпеливо изучаваха лицето ѝ.

— Беше на три години.

— Така ли? Не си спомням.

Джордж Дарлимпъл извърна глава и се загледа в огъня. Отражението на пламъците пробяга по лицето му и очите му заприличаха на горящи кухни. Маделин се почувства неудобно и се размърда. В тези очи имаше нещо ужасно и плашещо, като че ли той бе надникнал в пъкъла и не можеше да забрави видяното. Горещината започна да я задушават, да я притиска все по-плътнo и да я кара да се поти. Косата ѝ бе залепнала на тила. Внезапно старецът заговори с посилен глас, но все пак несвързано.

— Има неща, които трябваше някой да ти каже... които са били скривани от теб. Казах на баща ти, че не е редно...

Чувство за нереалност обхвана Маделин и за миг почти я замая. Стържещият глас на дядо ѝ, тежкият като в парник въздух в стаята, загадката около Камила... наистина ли едва няколко дни я деляха от времето, когато беше в центъра на висшето нюйоркско общество и живееше нормален живот? Имаше усещането, че се е върнала назад във времето, в друга епоха и друго прераждане. За частица от секундата тя се почувства като собствената си майка.

— Какво имаш да ми казваш, дядо?

Той рязко се обърна и отново я погледна, изучавайки бледите ѝ изваяни черти, огромните ѝ черпи очи и гъстата коса, обрамчваща лицето ѝ.

— Не приличаш на Камила — изхриптя той с нотка на обвинение. — Метнала си се на баща си.

— Знам! Всички от фамилията Шиърман са чернокоси. Как изглеждаше майка ми?

Джордж Дарлимпъл разтри кокалестото си коляно, сякаш го болеше — нервен, неспокоен жест, знак за вътрешна болка. Вече му служеха единствено очите: те виждаха неща, които Маделин не можеше да долови, потънали от давнашните спомени.

— Беше красива — в гласа му звучеше толкова много болка, че Маделин потръпна. — Имаше руса коса... дълга чак до кръста, сини очи, прекрасен характер... беше добро момиче.

— Сигурно много си я обичал.

Той сякаш въобще не я чу.

— Единственото ми дете — продължи възрастният мъж. — Спомням си деня, в който се роди.

Маделин изпита дълбоко съжаление към този старец очите ѝ се напълниха със сълзи. Неговата загуба беше и нейна. Единствената разлика се състоеше в това, че тя никога нямаше да разбере колко много е загубила, докато той всеки ден я измерваше в самота и тъга.

Мади импулсивно сложи длан върху тънката му ръка.

— Искан ми се да се бяхме срещнали по-рано — каза тя. — Не знам защо баща ми не иска да бъдем приятели.

— Аз знам! — рязко я прекъсна сър Джордж. — Той така и не я разбра. Камила не искаше да навреди никому. Тя беше подведена.

Мозъкът на Маделин работеше трескаво. Думите на дядо ѝ очертаваха последователност от картини, които тя никога не си бе представяла.

— Искаш да кажеш, че е имала любовник? — попита тя. — Избягала е с него? — това обясняваше отказа на Джейк да говори за нея.

— Не! Няма нищо подобно! — енергично отрече сър Джордж. После отново потъна в мълчание. Маделин седеше, задушаваща се от палещия зной, който идваше от камината, и се питаше дали ще посмее да зададе още въпроси.

В този момент Хънтър влезе безшумно в стаята, поклони се на Маделин и ѝ заговори полушепнешком:

— По това време сър Джордж всеки ден си поспива, госпожо. Може ли да ви покажа стаята?

Тя го последва по стълбите от дъбово дърво, застлани с червени пътеки. Влязоха в просторна, хладна и тапицирана с кретон стая, в

която през отворения прозорец нахлуваше ароматът на лятото. Прислужницата вече беше разопаковала багажа ѝ.

— Надявам се, че имате всичко необходимо — каза Хънтър. — Вечерята се сервира в седем и тридесет, госпожо. Ако имате нужда от нещо, звънецът е тук — той посочи копчето до камината.

— Бих искала вода с лед — побърза да каже Маделин.

Веднага щом младата прислужница донесе водата в стаята ѝ, Маделин се съблече и влезе под душа в съседната старомодна баня. Половин час по-късно, освежена и увита в голяма хавлиена кърпа, тя отиде и се облегна на прозореца с изглед към градината. Пъстър килим от цветя, осеян с широки ивици сочна трева, се разстилаше от терасата на къщата до опасващата редица от дъбове, брястове и букове. Розите цъфтяха на воля, редуваха се с флокс, челебитки и тъмносини лобелии. До лехата с декоративни карамфили забеляза Дженкинс, вече само по риза, да привързва стеблата към дебели пръчки. Отново се почувства замаяна от покоя, който цареше в имението. Какво беше казал баща ѝ? „Ще се забъркаш в нещо, с което няма да можеш да се справиш.“ С какво трябваше да се справи? — запита се тя. С един съкрушен старец, все още тъгуващ за загубата на единствената си дъщеря? Със семейна вражда, която нямаше нищо общо с нея?

След известно време тя отиде и легна на удобното легло, все още изтощена от нощния полет от Ню Йорк. Сам след няколко минути беше заспала дълбоко.

Малка квадратна маса, подготвена за вечерята, със снежнобяла покривка и сребърни прибори бе разположена в средата на библиотеката. Хънтър и младата прислужница, която Маделин вече бе виждала, стояха до нея в готовност да сервират.

Подобно на скован стар рак, проправящ си несигурно път през пясъчна дюна, сър Джордж се изправи бавно на краката си и се дотътри до масата. Маделин се настани на стола срещу него, внезапно осъзнала, че умира от глад. Беше закуствала само с кафе, а за обяд бе хапнала един сандвич във влака. Хънтър сервира първото ястие — омари с лимонова майонеза, гарнирани с нежни листа от маруля, и напълни чашите им с висококачественото „Ладусет о Шато дьо Нозе“, реколта 1983-а, както забеляза по-късно. Сър Джордж почти не яде.

Докато Маделин се тъпчеше с апетит, той само ровеше храната си с вилицата и отпиваше по малко от виното с трепереща ръка, която едва успяваше да държи чашата. От време на време тя се усмихваше окуражително, но той сякаш изобщо не забелязваше присъствието ѝ.

Тъкмо бяха започнали следващото ястие — крехко агнешко със сочни зеленчуци — когато сър Джордж внезапно вдигна поглед към нея. В очите му гореше огън.

— Баща ти сбърка, като те предпазваше от това.

Маделин премигна, сепната от внезапната му атака.

— Предполагам, че е имал причини — каза тя смутено.

— Причини ли? — хриптящият глас се повиши. — Искам да ти кажа... — той изчака мълчаливо Хънтър да напълни чашата му с червено вино. За миг в очите му се мярна объркване, когато погледна икономата, след това се сви като костенурка в черупката си. — Няма значение — промърмори. — Ще ти кажа по-късно.

Най-накрая вечерята приключи, масата бе отсервирана и прислугата се оттегли, като поднесе табла с кафе и бренди на малката масичка. Сър Джордж се добра с усилие до креслото си край огъня, който бе подкладен с нов наръч дърва, а Маделин седна на един стол до него с надеждата, че най-накрая е настъпил моментът да ѝ разкаже всичко.

— Каза, че баща ми не е трябвало да ме предпазва толкова. Какво искаше да кажеш с това, дядо?

— Трябваше да ти каже всичко — старецът отново разтриваше коляното си, прокарайки несигурно напред-назад треперещата си ръка с изпъкнали вени. — Знам, че не го е направил. В противен случай ти щеше да се появиш по-рано. Не знаеш нищо за красивата ми Камила... — думите му звучаха като вопли, натежали от мъка.

— Кажи ми. Искам да знам — подкани го тя.

— Тя се отклони от правилния път. Вината не беше нейна. За нищо не беше виновна. Тя не искаше да нарани никого — кратките изречения кънтяха в ушите ѝ, отсечени и троснати, изговорени с нарастваща възбуда. — Джейк не беше справедлив... той я обвиняваше... но тя имаше нужда от помощ.

Въпреки задушавачата горещина в стаята нещо в тона му накара Маделин да потръпне, сякаш я лъхна студено течение.

— Каква помощ?

— Отклониха я от правилния път — повтори той. Дишаше учестено, ръцете му се тресяха като при треска, а очите му приличаха на езера от страдание. Всеки момент щеше да изпадне в криза.

— Сигурна съм, че не е искала да навреди никому — успокои го Маделин. Усещаше, че я обзема страх — не от това, което щеше да ѝ каже, а от видимото му притеснение. — Ако предпочиташ да говорим за това утре... — подхвана тя.

— Не! Ти не разбираш. Времето изтича и няма да остане никой, щом аз си отида... — тя забеляза мъкмата, с която той изговаряше думите, и появилата се лека руменина по бузите му. — Майка ти бе замесена в нещо ужасно, но вината не беше нейна. Трябва да разбереш това, макар че то за малко не доведе до смъртта ти!

Маделин застана на тръни. Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Искаш да кажеш, нейната смърт?

Той я изгледа строго и след това каза:

— Знаех си, че не са ти казали. Не, твоята смърт! И след като аз умра, няма да има кой да... — гласът му секна и очите му се втреничиха в нея с отчаян поглед. От гърлото му се изтръгна продължителен гъргорещ звук.

Маделин скочи от стола си. Не знаеше какво да прави.

— Дядо!

Сър Джордж отново направи усилие да проговори. Отвори широко устата си с молеци очи. После изведнъж се сви и грохна пред нея, сякаш се оттегляше от живота. Миг след това той загуби съзнание.

Джесика се събуди и усети, че Андрю се притиска в нея, плъзва ръка под нощницата ѝ и прокара език по края на ухото ѝ. За момент остана неподвижна, преструвайки се все още на заспала, като се напругаше да си спомни кой ден от седмицата е. Ако беше неделя... изведнъж се ококори и изпъшка отчаяно. Беше сряда — денят, в който управата на „Роял Уестминстър“ щеше да организира прием по случай откриването на ежегодните юнски конни надбягвания с обяд за триста от най-важните си клиенти.

— Божичко, трябва да ставам! — възкликна тя, отскубна се от ръцете на Андрю и скочи от леглото.

— Чакай малко! — опита се да я хване за китката, но тя му се изплъзна и се втурна да дръпне пердетата. Апартаментът им гледаше към централната градина на „Полтънс Скуеър“ в Челен и откъм горния ѝ край видя червените автобуси, които сновяха по „Кингс Роуд“.

„Слава Богу, че времето е хубаво! Не че има някакво значение — нали цял ден ще бъдем на затворено, но поне го прави по-весел!“ Сега вече беше уверена, че дамите щяха да облекат красиви летни рокли и може би щяха да носят екстравагантни шапки.

— Кажи ми, че няма да тръгваш веднага. Едва седем часа е — Андрю се беше събудил с бурна ерекция и се раздражни, че предимството му е отблъснато.

— Скъпи, налага се! — каза Джесика, свали бледосинята, си нощница и я метна на леглото. — Има адски много работа за вършене, преди всички да пристигнат по обяд. Това е едно от най-големите събития в програмата ни. Така, какво да облека? — тя застана гола и прибра косата си на хлабав кок, докато разглеждаше съдържанието на гардероба си.

Андрю лежеше по гръб, наслаждавайки се на съвършенството на мъничкото ѝ телце. Гърдите ѝ бяха заоблени като малки зрели пъпешки, прибраният ѝ корем беше стегнат, изваяните ѝ дълги крака и дребни стъпала му напомняха за илюстрациите на феи и елфи в детските книжки. После го лъхна и приятната ѝ миризма, възбуждаща и топла, носеща се от свалената нощница. Изведнъж го хвана яд. Не за пръв път тя се измъкваше така, като непослушно дете, точно когато той преливаше от любов и желание по нея. Повечето сутрини тя бе вече станала и облечена, преди още той да дойде на себе си. Вечер обикновено се връщаше твърде уморена от работа и силите едва ѝ стигаха да хапне нещо, преди да легне да спи.

— Това е направо смешно! — избухна той и се измъкна от леглото. — Каква е тази наша връзка!

Джесика се обърна към него и забеляза болезнената подутина в долнището на пижамата му. Лицето ѝ изразяваше разкаяние.

— Съжалявам, скъпи! Просто днес е ужасно важен ден. Не можем ли да го отложим за довечера?

— Не, изобщо няма да можем! — той я сграбчи, вдигна я на ръце и я хвърли обратно в леглото.

— Андрю! — ядосано извика тя. — Не искам да...

Той я накара да замълчи с целувка, прегърнал я толкова здраво, че тя едва дишаше. Усети как парещото му тяло, силно и настойчиво, се притиска към нейното. Със същата сила, с която се противеше само преди няколко минути, Джесика усети лумналото в себе си желание, отговарящо на неговото.

— Не! — възпротиви се тя, почти стенойки. — Не, моля те, спри! Моля те, Андрю. Знаеш, че не мога да ти устоявам, когато правиш така... о, Боже! — простена тя. — Не е честно! — ръката му я галеше по най-чувствителните места, лицето му бе заровено в шията ѝ. С кадифените си пръсти и копринен глас той продължи да я възбужда.

— Нямах представа колко много те обичам — прошепна Андрю.

Джесика почувства как потъва във вихъра на страстта и колкото и да се бореше да му устои, защото точно днес не можеше да си позволи да закъснее, съпротивата ѝ се срутваше като пясъчен замък пред настъпващия прилив. Когато се изтръгна от опиянението и отвори очи, видя, че стрелките на часовника върху нощното шкафче показваха осем часа.

— Боже Господи! — възкликна тя и се отскубна от прегръдката на Андрю. — Видя ли колко е часът? Този път сериозно ще закъснея! — измъкна се от леглото и се втурна към банята. Страстта от предишния миг се бе превърнала в тиха ярост. „Андрю се възползва от мен — помисли си тя, — а това не е честно. Знае, че не мога да му устоявам, когато се стигне до секс. Той знае, че...“

Забеляза отражението си в огледалото. Брадичката ѝ беше зачервена от наболата му брада. Проклетие! Сега трябваше да си сложи по-дебел слой грим, за да прикрие издайническите белези. Бясна, тя напълни ваната, като през това време плискаше лицето си със студена вода. За какъв дявол му трябваше да я изкушава така, след като знаеше, че не бива да закъснява за работа? Съзнавайки, че е постъпила неразумно, но не е в състояние да промени нищо, стъпи във ваната и изпъшка отчаяно.

В този момент той влезе в банята и застана над нея.

— Адски тъпо беше от твоя страна! — избухна тя, щом вдигна поглед и го видя. — Сега ще закъснея поне с половин час и Дик ще се побърка без мен.

Андрю се разтревожи.

— Съжалявам, Джес, скъпа. Толкова силно те желаех. Толкова много те обичам!

Джесика веднага му отвърна троснато:

— И аз много пъти съм те желала, но когато си зает или преуморен... — гласът ѝ заглъхна. — Ти ме използва! — добави тя, сякаш току-що ѝ бе хрумнало.

Андрю се ококори от учудване и в първия момент изглеждаше, че ще се разсмее.

— Откога си се превърнала в срамежлива викторианска виолетка, от която всеки може да се възползва? — предпазливо попита той.

Джесика му хвърли гневен поглед.

— О, знаеш какво имам предвид. Искам да разбереш, че работата значи много за мен. Нарочно си поставяш за цел да...

— Не беше нужно да те убеждавам дълго, нали? — възропта Андрю, отново ядосан. — Хайде, Джес, на теб ти харесва, колкото и на мен. Не искам да чувам, че съм те насиллил да правиш секс с мен против волята си!

Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Знам — каза тя. Гласът ѝ се възвърна. — Но ти явно не разбираш какво огромно значение има за мен хотелът. Повериха ми цялата организация за днес и това е страшно важно.

Андрю коленичи пред ваната. Мускулите се очертаха по тялото му. Погали я нежно по косата.

— Обичам те — простичко каза той. — Обичам те и имам нужда от теб. Искам един ден да се оженим и да изкараме остатъка от живота си заедно. Разбира се, става ми криво, че поставяш работата на преден план, и понякога се чудя дали въобще ме обичаш!

— Разбира се, че те обичам — отвърна тя и изтри очите си в кърпата за лице. — Обаче ти трябва да разбереш, че в хотела съм под огромно напрежение. Тази вечер ще се прибера по-рано — можехме да изчакаме дотогава.

Андрю рязко стана.

— Не мисля, че трябва да си уговаряме час за любов. Това става спонтанно, така както беше, когато се запознахме.

Ядосан, той се обърна, излезе от банята и отиде в спалнята. Няколко минути по-късно Джесика го последва, увита в хавлия.

— Тази вечер ще се върна колкото мога по-рано — съобщи тя с помирителен тон, докато навличаше дрехите си колкото може по-бързо. Гримът щеше да си сложи в таксито.

— Да, но пък аз не знам кога ще се прибера — отвърна мрачно Андрю, — затова не бързай заради мен.

Джесика направи физиономия зад гърба му. Андрю бе изпаднал в едно от страдалческите си настроения: щеше да ѝ се наложи доста да се потруди след работа тази вечер, докато го развесели и го убеди, че все още го обича.

Когато пристигна в офиса, Дик Фаулър усилено работеше.

— Съжалявам, че закъснях — извини се тя. — Какво става?

Дик ѝ подаде куп листчета.

— Хиляди обаждания за теб. Това са всички съобщения. В общи линии, седем души се обадиха, че не могат да присъстват на обяда по различни и отегчителни причини — един иска да доведе и секретарката си... Аз казах, че според мен няма достатъчно места, което в известна степен е лъжа, след като няколко души отпаднаха, но ще те оставя ти да прецениш. А, да — цветарите ще закъснеят: микробусът им се е повредил.

— Чудесно, точно това исках да чуя! — възкликна саркастично Джесика. — Поне всички вази са подготвени от снощи, така че ще трябва само да ги сложат, когато пристигнат — тя прегледа съобщенията си, после взе окончателната скица с местата на гостите. Към нея беше приложен план на приемните зали, отпечатан на лист голям формат. Върху него управителят на банкета бе нарисувал окръжности, всяка една номерирана, които представляваха отделните маси. По-големите окръжности обозначаваха масите за дванадесет души, по-малките — за десет. Предишната седмица Джесика бе написала имената на всеки от гостите до съответната маса. Освен това бе направила списък с имената на гостите по азбучен ред, като срещу всяко име бе отбелязала номера на масата, на която щеше да седи гостът. Сега, след като няколко души отпаднаха, тя трябваше да направи някои размествания.

— Сега на шеста ще останат само осем души, а на тридесет и първа — девет — пресмяташе тя на глас и си записваше. — Ох,

проклятие — трима от отказалите се са от дванадесета маса. Чудя се дали не бих могла да запълня някои от дупките с хора от пресата! — докато разместваше имената, телефонът я прекъсна. — Някои хора наистина прекаляват! — извика Джесика, щом затвори. — Обади се управителният директор на „Гейтс Кемикълс“, дето винаги провеждат конференциите си тук, за да каже, че двамата със съпругата му все пак ще могат да дойдат!

Половин час по-късно се втурна при секретарката в съседния кабинет с подновения списък.

— Нанеси тези корекции в програмата, която ще поставим на таблото! — каза тя. — Приключи ли със залепващите се етикети, които гостите ще носят?

— Да — отвърна секретарката, която вече беше затрупана с работа.

След това Джесика хукна към кабинета на салонния управител. Той щеше да информира сервитьорите как да подредят масите за съответния брой места.

— Промени, както винаги! — проплака тя и му подаде бележките си. — Поне не е от онези благотворителни балове, на които някой тъп титулуван председател променя броя на хората точно до последната минута!

След това хукна към полето за действие — балната зала и „Армитаж“. Тази година управата на хотела бе решила да пренесе цялото удоволствие и привлекателност на годишните конни надбягвания в банкетните зали. Бяха приготвени щандове с цветя за бутониерите: червени карамфили за господата, розови рози за дамите; барът с шампанско и този със закуски бяха покрити с тенти на зелени и бели райета и бяха отделени с бели трейджи^[1]. Букмейкъри приемаха залози за подпомагане на популярна благотворителна акция, а в специална шатра се сервираха ягоди и сметана. На входа щяха да се раздават „състезателни“ карти и имитации на значки за участие при пристигането на гостите, а в дъното бе издигната малка сцена, на която оркестърът на Кралската пехотна гвардия щеше да свири подходяща за случая музика.

Докато обикаляше и проверяваше всеки детайл, Джесика забеляза, че сервитьорите поставяха големи кани с прясно изцеден портокалов сок за онези, които биха желали да си направят коктейл

„Бъкс фис“ с шампанско. После поговори с техниците, които инсталираха огромни телевизионни екрани в четирите ъгъла на залата, за да могат хората да следят на живо предаванията от Епсъм. Най-накрая тя провери тридесетте маси, подредени със сервизи от най-висококачествения френски порцелан и кристални чаши. Оберкелнерът, излъскал сребърните прибори до блясък, проверяваше дали всичко е наред. Снежнобелите покривки и салфетки от жакард, изпрани и изгладени в пералнята на хотела, бяха девствено гладки. Джесика бе наела и дизайнер, който да оформи украсата на всяка от масите, като използва копринени панделки с цветовете на различните състезателни екипи. Бяха ефектни и пъстри, а когато пристигнеха купите с чисто бели цветя, щяха да изглеждат още по-добре. Доволна от резултата, тя тъкмо излизаше от залата, когато видя президента на „Голдинг Груп“ Робърт Шолц — пристигнал сутринта от Калифорния, за да води събитието. Той влезе, следван плътно от главния управител.

Към Робърт Шолц, червендалест мъж над петдесетте, всички в „Голдинг Груп“ се отнасяха със страхопочитание и когато той се насочи към Джесика, тя усети как по бузите ѝ изби руменина и сърцето ѝ се разтуптя.

— Добро утро, Джесика — с лъчезарна усмивка поздрави Шолц и ѝ подаде ръка — фактът, че си спомняше името ѝ, едновременно я впечатли и притесни. Той ръководеше тридесет и пет големи хотела по целия свят — от къде на къде да си спомня коя е тя? Преди да ѝ даде възможност да смъкне нещо повече от „Добро утро“, президентът продължи: — Научих, че здравата си поработила, за да организираш днешния ден!

— Благодаря, господин Шолц — отговори тя. Дъхът ѝ почти секна. — Според мен ни предстои голям успех. Ще дойдат всичките ни най-важни клиенти, а освен това очаква ме много силно присъствие на пресата.

— Нека да видя копие от списъка на гостите — той все още се усмихваше чаровно, но тя не се подведе от външната му дружелюбност. Робърт Шолц имаше репутацията на безкомпромисен ръководител, който не търпи неефективността или мудността на служителите.

Благодарна, че папката ѝ беше под мишницата, Джесика измъкна от нея напечатания списък.

— Това копие е за вас — на един дъх каза тя.

По червендалестото му лице се изписа приятно учудване. Очите му се взряха изпитателно в Джесика.

— О, благодаря ти.

Без да каже нито дума повече, той се отправи към кухнята, очевидно с намерението да направи една бърза инспекция и там. Последното нещо, което Джесика го чу да казва, беше; „И така, какво е менюто за днес?“

Тя си отдъхна и влезе в главното фоайе, за да провери дали таблото за съобщения е сложено там, където щеше да се състои обядът. При всички случаи се бе издигнала в очите на президента, но все пак това не беше краят на деня.

През този ден Андрю не можеше да се концентрира много добре върху работата си. Като съдружник в просперираща фирма за недвижими имоти той трябваше постоянно да бъде в движение, да води клиентите на огледи по луксозните лондонски къщи, в чиято продажба се бе специализирала фирмата, да преговаря за цените, които непрекъснато се повишаваха. В някои случаи исканата цена нямаше никаква връзка с реалната стойност на имота, но въпреки това винаги се намираше някой, който да плати тези безбожни суми, и за огромно удивление на Андрю, купувачите не бяха задължително богати араби или азиатци, а англичани, влизащи в категорията новобогаташи.

Тази сутрин вече бе развел петима клиенти по различни имоти и сега трябваше да ги чака евентуално да направят оферта. Целият му убедителен чар и основни познания по психология всеки ден влизаха максимално в действие: първо трябваше да прецени дали клиентите, които заявяваха, че се интересуват от дадена къща, имаха искрени намерения, или не. Много хора ходеха на „лов за къщи“, понеже нямаше какво друго да правят. Други имаха сериозни намерения, но не разполагаха с необходимите финансови средства и не отговаряха на изискванията за ипотека или банков заем. Сред клиентите със сериозни намерения имаше и такива, които не можеха да вземат решение, когато се стигнеше до сключване на сделката. През шестте години откак бе създал „Джейсън и Сиймор“, рядко грешеше с клиентите.

Днес обаче изведнъж се почувства отегчен от всичко това. Беше му дошло до гуша от тичане от един имот на друг, от превъзнасяне на удоволствието да имаш мраморна камина, на украсените с мозайка джакузита и кухните по поръчка. Беше му омръзнало да нарича малките задни дворчета с няколко сандъчета в тях „частни градини“ и преустроените гаражи „жилища бижута“. Най-много от всичко ненавиждаше лицемерието, с което описваше „превъзходните гледки“ от прозорци, които в действителност гледаха към няколко прашни дървета и проскубана ливадка.

С дълбока въздишка той помоли едната секретарка при следващото позвъняване на телефона да каже, че го няма. Знаеше, че причината да се чувства толкова смазан бе Джесика. Тя бе най-пленителната, влудяваща, омагьосваща и абсолютно вбесяваща жена, която някога бе срещал, и той я обичаше повече от всичко на света.

— Какво ти е? — попита го съдружникът му Санди Джейсън, когато направиха почивка за кафе в офиса си в Найтсбридж. — Изглеждаш така, все едно си спечелил от тотото, но си забравил да си пуснеш фиша.

Андрю се усмихна вяло.

— Май искам да живея извън града — съобщи той. Тази мисъл сякаш изненада и самия него.

— Ще трябва да пътуваш всеки ден — каза Санди, който беше по-млад от Андрю и обичаше живота в града. — Да ставаш в ранни зори, за да пристигаш тук навреме, да се прибираш по тъмно цели шест месеца в годината! На мен не ми звучи особено приятно, а и няма ли Джесика да бъде против?

Андрю не отговори. Разбира се, че Джесика щеше да бъде против. Това би означавало да се откаже от двадесет и четири часовата си работа в хотела и да свие семейно гнездо. Нямахше нужда Санди да му обяснява, че това не се вписваше в представите на Джесика за щастие.

— Мътните го взели! — избухна той и удари с юмрук по бюрото си толкова силно, че кафето му се разля. — Искам единствено да се оженя за нея, да имаме три деца и да живеем в хубава къща извън града.

— Ужасно буржоазно, не мислиш ли? — Санди повдигна насмешливо вежди. — Ами социалните ти контакти? Няма ли да ти

липсват ресторантите, театърът, киното? Наистина ли мислиш, че Джесика ще смени високите токчета със зелени гумени ботуши? — той се изсмия на глас. — За нищо на света, стари приятелю.

Андрю отговори с приглушен глас.

— Знам. Дори не съм сигурен дали точно сега ще мога да я убедя да се оженим. О, Боже, как мразя тия глупости за женската свобода — всяка жена си мисли, че може да си прави сметките без кръчмаря. Майка ми не е поставила кариерата си пред баща ми, тя беше идеалната съпруга. За какъв дявол им е притрябвало на всички момичета да са толкова еманципирани?

Санди се отпусна назад и избухна в смях.

— Май са ти потънали гемиите, а? Кажй сега, малката лейди ли ти причини това? Не забравяй, че първото нещо, което те привлече в Джесика, беше амбицията ѝ да прави кариера! Вече е късно да се опитваш да я променяш.

Андрю се усмихна безпомощно.

— Имаш право.

— Хайде, приятелче. Да отидем в кръчмата да пийнем по едно. Да удавиш мъката. Поднеси ѝ цветя или нещо друго. Ако ти прави номера, веднага ще я откажеш.

Андрю обърна поглед към съдружника си.

— Явно не познаваш Джесика много добре — равнодушно заключи той.

Последните гости си тръгнаха, изпълнени с еуфория, развеселени от разточителния обяд, обилните питиета и бляскавата обстановка. С натежали крака в изисканите обувки с високи токчета, каквито винаги носеше, Джесика се отпусна на стола до една от вече празните маси и огледа безпорядъка, който цареше наоколо. Мръсни чаши, изцапани с червило салфетки за хранене, захвърлени състезателни картони и увехнали цветя покриваха всички маси в балния салон, но поне събитието бе преминало с огромен успех, а освен това не беше нейно задължение да помага при почистването. Цялата армия от по-низши служители, все още заети с миене зад затворените врати, щеше да се погрижи за това. Един сервитьор ѝ предложи чаша шампанско.

— Благодаря, ще ми се отрази добре — каза тя. Щеше да бъде първото ѝ питие за деня. Правило номер едно за хотелския персонал беше: никога не пий в работно време. Управителят на банкетата се присъедини към нея, а след малко го последваха Дик Фаулър и директорката на Връзки с обществеността Ан Бътлър.

— Изглеждаш уморена — каза Ан, — но както виждам, мина много добре — говореше натъртено. Винаги бе завиждала на Джесика за организаторската ѝ дарба.

— Ще бъде от полза и за бизнеса — каза Дик. — Поне петнадесет души ми казаха, че възнамеряват да проведат приемите си отново тук през следващата година.

— Затова ще им пишеш още днес, за да уточните датите, нали? — пошегува се управителят.

— Слава Богу, че всички дойдоха — отбеляза Джесика, която беше свалила обувките си под масата. — Говорих с организаторката на годишния бал на цветята и тя ми каза, че принцът и принцесата на Уелс са приели да дойдат на следващия. Не е ли чудесно?

Очите на Ан Бътлър проблеснаха.

— Дай ми подробностите, когато се върнеш в офиса си, а? Можем да поканим маса представители на пресата, ако те дойдат.

В този момент, както си седяха, почиваха и разговаряха за успешния ден, Робърт Шолц показа глава през вратата на балния салон, следван от главния управител.

— Боже Господи! — възкликна тихичко Джесика, опитвайки се да се обуе.

— А, Джесика, ето къде си била! — каза президентът и се насочи към тях. — Може ли да поговорим?

— Да... разбира се — успя някак да се обуе и се изправи. Робърт Шолц я поведе към ъгъла на стаята, далеч от другите.

Джесика се опита да прикрие вълнението си.

— Всичко наред ли беше?

— Великолепно. Великолепно — отвърна той, кимайки одобрително. — Защо не седнем?

Седнаха на една от масите — тя току-що бе разчистена от сервитьора и изглеждаше гола и безстопанствена. Джесика го гледаше напрегнато, чудейки се защо иска да говори с нея.

Робърт Шолц бе пестелив на думи.

— Ти си щастлива от работата си тук, нали?

Лицето на Джесика пламна. „О, Боже, ей сега ще ме уволни — бе първата мисъл, която ѝ хрумна. — Смята ме за безнадежден случай и сега ще ми каже да си вървя!“ Иначе защо ще иска да говори с нея насаме? Очевидно искаше да ѝ спести неудобството пред колегите.

— Обичам си работата — измънка тя.

— Хубаво. Хубаво — той винаги повтаряше думите. — И си се посветила на тази компания?

Джесика го погледна учудено.

— Абсолютно — категорично заяви тя.

— Така. Така — той издаде напред дебелината си долна устна. Погледът му я прониза. — Чудехме се дали ще можеш да заемеш поста на директор-продажби? Хъмфри Питърс ще бъде преместен в хотел „Темпъл“ в Хонконг и трябва да напусне по-скоро, отколкото се очакваше. След три седмици постът му ще се освободи. Готова ли си да го поемеш?

Джесика стоеше вцепенена. Сякаш не можеше да повярва на ушите си. После чу гласа си да казва лоялно:

— Ами Дик Фаулър? Той работи тук от по-рано!

— Ние смятаме, че ти си по-подходяща за тази работа. Днес го доказва.

— Нищо друго не бих искала — ентузиазирано призна Джесика. В нейните представи постът директор на продажби беше най-горното стъпало и единствената длъжност, към която се бе стремил от самото начало. Тя щеше да ѝ предложи невероятни предизвикателства и поле за изява на таланта ѝ, както и да ѝ донесе огромна власт.

Тя погледна Робърт Шолц, който все още я наблюдаваше в очакване.

— Благодаря ви, че ми предложихте тази длъжност — каза тя, вече по-официално. — Ако наистина смятате, че мога да се справя, за мен ще бъде удоволствие да приема.

— Подробности ще уточним по-късно, но има още едно нещо... Не знам какво е положението ти, но... — той несигурно замълча. Сякаш се опитваше да вземе някакво решение.

Джесика повдигна въпросително вежди.

— Да?

Робърт премина директно към въпроса:

— Ще се наложи да живееш в хотела, тъй като денонощно трябва да си на разположение. Не си омъжена, нали. Нали това няма да се окаже пречка?

[1] Дървени решетки, особено за увивни растения. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

С вбесяващо постоянство стенният часовник на дядо й отмерваше времето в коридора. Тихото му тиктакане ехтеше гръмко в притихналата стара къща. Маделин седеше неспокойно на един от резбованите столове до входната врата и чакаше с усиливаща се тревога. Докторът се бавеше в библиотеката при сър Джордж сякаш цяла вечност и нетърпението й нарастваше с всяко дразнещо тиктакане на часовника.

В мрачния разкош около нея полираната якобинска мебел хвърляше дебели сенки, осветена единствено от месинговия фенер, окачен на ниския таван. Измъчвана от безпокойство, Маделин стана и отвори една от двукрилите врати, които водеха към вътрешността на къщата. Когато посегна към ключа за осветлението, бе посрещната от мрак и миризма на застояло и пред погледа й се разкри трапезария, обзаведена отново с тежка мебел. Макар и безупречно чиста, в нея витаеше музейна атмосфера. Маделин почти очакваше да види табелки, посочващи годината на изработка на дъбовите маси и столове.

Тя се обърна, затвори вратата след себе си и прекоси коридора, за да види какво има зад другата врата. Отново я посрещна непрогледен мрак, но когато напипа електрическия ключ, с изненада откри окъпана в топла розова светлина стая, която приличаше на привлекателна градинска беседка сред иначе строгата къща. Декорирана в бледорозово, синьо и кремаво, с покрити с брокат стени, лека френска мебел и пъстроцветен ръчно тъкан килим, това беше една чисто женска стая, която Маделин прие, че е била приемна на баба й.

Запленена от меките краски под краката си, тя се наведе, за да разгледа отблизо огромните кичести рози, изтъкани от най-бледо розово до наситен кармин. На небесносиния фон техните кремави стебла, преплетени с листа в нежно зелено, се виеха и промушваха между бежовите спирали на панделки, които придържаха розите в хлабав букет, сред който надничаха цветчета тинтява, избродирани с лилава коприна. Маделин беше толкова погълната от проследяването

на мотивите, че спря и се изправи чак когато стигна средата на стаята. Внезапно се стресна и обходи помещението с поглед, в който се четеше нарастващ ужас. Всяка повърхност — от малките еднокраки масички с позлатени ръбове до концертния роял, от великолепната мраморна полица на камината до скрина — бе покрита със снимки в рамки на красива млада жена с руси коси и присмехулен поглед.

Маделин премигна. По гърба я полази хлад. Лицето ѝ бе познато, но тя не знаеше чие е. В него имаше нещо особено близко и въпреки това то бе непознато и чуждо. А очите, стотиците очи я наблюдаваха, където и да отидеше, докосвайки някаква далечна струна от детските ѝ спомени.

Внезапно обхваната от страх, тя усети, че ѝ се завива свят. Претрупаната с мебели и художествени предмети стая, непроветрена и студена, сякаш оживя чрез лицето на Камила, защото Маделин позна, че това е тя. Вцепенена, тя стоеше върху пъстроцветните тъкани рози, неспособна да се отскубне от безмълвния поглед на тази жена, която беше нейна майка, и в гърлото ѝ заседна безгласен отчаян вик. Розите се завъртяха под краката ѝ. Камила, в стотиците си пози и рамки, започна сякаш да настъпва към нея, да я притиска, да я задушшава, да я предизвиква с насмешливите си очи...

„Майка ти се забърка в нещо ужасно...“ Думите бучаха в главата ѝ. Усещането ѝ за опасност беше толкова истинско в момента, толкова враждебни изглеждаха всичките тези лица, които се трупаха, люлееха, притискаха я и кръжаха около нея с подигравателните си очи, че тя избяга, препъвайки се, запушила с ръка устата си, за да не извика.

Когато се опомни, беше във фойето. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че почти ѝ прилоша. Какво беше това? Чувстваше се така, сякаш някой я бе нападнал физически — ужасът ѝ бе толкова истински, че тя мислеше само как да се измъкне. „О, Карл, как искам да си тук — прошепна тя на себе си. — Не разбирам какво става и ме е страх!“

— Добре ли сте, госпожо?

Маделин се стресна и видя Хънтър, който я наблюдаваше с безпокойство.

— Нищо ми няма — отговори тя и в следващия момент се почувства глупаво. — Просто разглеждах. Тъъ... май никоя от тези стаи не се ползва кой знае колко.

— При хубаво време сър Джордж често стои в дневната — отговори той, посочвайки стаята, от която тя току-що бе излязла, — но трапезарията вече изобщо не се използва. Да ни донеса ли нещо за пиене, докато чакате доктора?

— Кафе, ако обичате — каза тя.

Доктор Търлоу излезе от библиотеката след няколко минути. Беше сериозен.

Маделин го погледна въпросително с примряло сърце, тъй като вече знаеше какво ще ѝ съобщи.

— Защо не седнете? Изглеждате пребледняла — каза ѝ лекарят. Той седна на един резбован стол и заговори внимателно. Бръчките около уморените му очи му придаваха напрегнат вид. — Опасявам се, че е преживял сърдечен удар. Все още е в безсъзнание и аз се обадох за линейка от телефона в библиотеката. Колкото по-скоро постъпи в болница, толкова по-добре, но преди да направим всички изследвания, не можем да кажем какви са пораженията върху мозъка — обясни той.

Маделин се стегна, за да зададе обичайния въпрос:

— Ще се възстанови ли?

Той се усмихна със съчувствие.

— Прекалено рано е да се каже и освен това нека не забравяме, че той е прехвърлил осемдесетте. Но всичко необходимо ще бъде направено за него. Научих, че сте пристигнали едва днес, госпожо... тъъ...

— Дилейни. Да, дядо ме помоли да дойда. Живея в Ню Йорк.

Доктор Търлоу кимна.

— Да, разбирам. Е, аз не познавам много добре сър Джордж. Негов личен лекар съм едва от година и досега съм го посещавал само веднъж, за една лека ангина.

Маделин изпрати носилката със сър Джордж до линейката. Докторът ѝ предложи да изчака в къщата, тъй като засега нямаше как да помогне.

— Ще ви държа в течение — обеща той.

— Смятате ли, че ще дойде в съзнание? — с надежда попита тя.

Можем само да се надяваме.

След минута бялата линейка потегли с проблясващ син буркан на покрива и Маделин бавно се отправи към стаята си. Невъзможно ѝ беше да заспи. Събитията от последните няколко часа, последвали

полета от Щатите, я бяха изтощили както емоционално, така и физически. Тя се пхна в леглото и изключи лампата, но картините започнаха живо да изникват в съзнанието ѝ и дълбоко да я тревожат. Най-вече бе озадачена от преживяването си в дневната на долния етаж. Сякаш бе усетила физически някакво докосване... но от какво? Нямаше нищо страшно в една стая, пълна със снимки. Може би изтощението, съчетано с шока от удара на дядо ѝ, бе накарало въображението ѝ да си прави шеги с нея? Като художник, разбира се, тя обръщаше много повече внимание на човешките лица и по-конкретно на очите им, затова вероятно срещата с десетките снимки на майка ѝ се бе отразила по-тежко, отколкото осъзнаваше?

Тя включи лампата, взе книгата си и започна да чете. Сега не беше удобен момент да пуска въображението си на воля.

На следващата сутрин докторът пристигна в имението „Милтън“, за да информира лично Маделин.

— Трябва да ви съобщя, че дядо ви почина в ранните часове тази сутрин — внимателно каза той. — Направили са всичко, което им е било по силите, но той е изкарал масиран сърдечен удар.

Маделин бе пронизана от дълбоко съжаление, макар че донякъде бе подготвена за лошите новини. Старецът изглеждаше толкова крехък предишната вечер, като изключим трескавия поглед в очите му. А нали я беше повикал, защото „времето изтича“. По всичко личеше, че той е предчувствал приближаващия край, и това обясняваше отчаяната му надежда да я види.

— Благодаря ви за всичко — каза тя.

— Съжалявам, направих всичко, което ми беше по силите.

Когато той си тръгна, Маделин отиде в кухненските помещения, за да съобщи на прислугата, че сър Джордж е починал. Хънтър и останалите хора от домакинството приеха новината твърдо, но Дженкинс се разплака. Сълзите се затъркаляха бавно по съсухрените му бузи.

— Искам да знаете, че макар дядо ми да е починал, ще се погрижа за вас. Бих искала всички да останете тук, докато ви кажа, а веднага щом мога, ще ви уведомя какво става — каза Маделин, за да повдигне духа им. Може би сър Джордж бе оставил всичко на нея, може би не беше, каквото и да се окажеше, тя не искаше прислугата да се притеснява за следващата си заплата.

— Благодарим ви, госпожо — каза Хънтър от името на всички.
— Това е много мило от ваша страна. Вие също ли ще останете?

— Със сигурност, докато, мине погребението — отвърна Маделин.

Когато Маделин се обади малко по-късно същия ден, Карл беше в офиса на Джейк.

— Здравей, съкровище — поздрави той. — Как е там?

— Дядо почина рано тази сутрин — беше нейният отговор.

— Божичко! Не е ли малко неочаквано? Какво стана?

Джейк наостри слух.

— Какво има?

Карл му обясни накратко.

— ... така че като цяло беше болезнено — казваше Маделин.

— Тя добре ли е? — попита Джейк. — Дай да говоря с нея — той грабна слушалката от ръката на Карл. — Маделин? Какво става? Наред ли е всичко с теб?

— Аз съм добре, татко. Само ми е мъчно, че дядо почина, преди да имам възможност да го опозная и преди да успее да ми каже всичко. Ще трябва ти да ми разкажеш защо...

— Надявам се, че веднага ще се прибереш у дома? — прекъсна я Джейк.

— Как бих могла? Предстои погребението, а и други неща, за които трябва да се погрижа. Чуй ме, трябва да ми кажеш какво се е случило. Дядо каза, че майка ми е била въввлечена в нещо ужасно... което за малко не довело до смъртта ми! Тъкмо щеше да ми каже, и...

— Той беше изкуфял, Маделин. Представяше си разни неща и затова не исках да ходиш при него — бързо я прекъсна Джейк.

— Не беше изкуфял! — възмути се Маделин. — Сигурна съм в това. Каза, че има нещо, което трябва да знам, защото, когато той умре... няма да има от кого да го науча! Не може да не знаеш какво е имал предвид. Твърдеше, че е трябвало да ми кажеш още преди години. Хайде, за Бога, не съм дете.

— Маделин, дядо ти загуби разсъдъка си, когато майка ти почина.

— Тогава ти защо ми каза, че ще се забъркам в нещо, с което няма да мога да се справя, ако отида при него? — предизвика го тя.

— Поради същата тази причина! Искях да те предпазя от побърканите настроения на един дъртак — троснато отвърна той.

— Татко... — Джейк долови колебанието в гласа ѝ. — Татко, ще разбере какво се е случило с майка ми, ако ще това да е последното нещо, което правя в живота си. Може ли отново да говоря с Карл, ако обичаш?

Джейк му подаде слушалката с огромно облекчение. След смъртта на стария Джордж Дарлимпъл шансовете Маделин да открие нещо бяха нищожни. Естествено оставаха местните хора, но той се съмняваше, че те ще проговорят. Те също бяха живели в страх и желяеха миналото да бъде забравено.

Същата вечер Карл остана до късно в офиса си, понеже имаше да свърши куп неща, а освен това много не му се нравеше идеята да се прибере в празния апартамент. Маделин каза, че ще остане по-дълго, отколкото бе предполагала, и перспективата да изкара сам следващата седмица и нещо не го радваше. Какво правеше, когато беше ерген? Вече не помнеше. Излизал бе с момичета естествено, с много момичета, ходили бяха на кино или на ресторант, предположи той, понякога с приятели организираха купони или просто се събираха, пиеха и бърбеха по цяла нощ. Но най-често той се озоваваше в леглото с настоящата си приятелка.

Обръщайки поглед назад, Карл трудно намери връзката между безгрижния младеж, който навремето беше, и отговорния banker, в който се бе превърнал, и за части от мига се запита как ли щеше да се чувства, ако отново подхванеше напълно естественото навремето хедонистично преследване на удоволствията.

Кимбърли работеше в съседния кабинет и той разсеяно се запита какво ли обича да прави вечер. „Привлекателно момиче като нея със сигурност има бурен личен живот“ — помисли си Карл. Погълнат от работата си, забрави за нея, докато не я чу отново да влиза в кабинета му.

— Изхвърчаш ли? — небрежно я попита Карл.

Кимбърли държеше малка чиния в ръцете си. Постави и пред него като дете, което поднася подарък.

— Чудех се дали ще опитате тортата за рождения ми ден? — каза тя. Парче шоколадова торта изпълваше чинията, която Кимбърли постави на бюрото пред него. — Момичетата от отдела ми я поднесоха на обяд — добави тя. Върху пръста ѝ бе полепнала сметана и Кимбърли я облиза внимателно, като котка.

— Рожден ден ли имаш? — Карл се почувства небрежен. Трябваше да знае, трябваше да ѝ приготви малък, но подходящ подарък и поздравителна картичка. Джейк винаги поднасяше подаръци на секретарките си за рождените им дни и Коледа.

Кимбърли се изкиска.

— Да, но кой иска всички да знаят, че става с една година по-стар!

Карл гледаше тортата, чудейки се как да избегне холестерола, без да нарани чувствата ѝ.

— Ще ходиш ли на някое хубаво местенце тази вечер?

— Не. Прибирам се вкъщи — небрежно отвърна тя.

— Аха, семейно тържество. Много приятно — Карл стана с мисълта, че ако Кимбърли си тръгне сега, той ще може да изхвърли тортата в кошчето, без тя да подозира нищо.

— Живея сама — директно каза Кимбърли. — Мислех да погледам телевизия и да си легна рано.

— На рождения си ден? — удивено я погледна Карл.

— Щях да излизам с приятели, обаче единият се разболя и всичко пропадна — Кимбърли му се усмихваше и по лицето ѝ нямаше и следа от самосъжаление.

Карл се почувства неудобно. Не стига дето не бе разбрал, че днес е рожденият ѝ ден и не ѝ бе купил подарък, ами сега тя му казваше, че ще бъде сама.

— Хайде поне да те черпя едно питие? — бързо предложи той.

— Не, наистина няма значение — настоя тя, все така усмихната.

На Карл му хрумна блестяща идея. Отиде до вградения хладилник в ъгъла на офиса си, където винаги държеше отбрани алкохолни и безалкохолни напитки за важните си клиенти, и извади бутилка „Мойе е Шандон“. Беше леденостудено.

— Нали обичаш шампанско — попита той, но това прозвуча по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос. Изведнъж му стана много приятно да си намери извинение, за да пийне и да си побъбри с някого.

Така щеше по-леко да се справи със самотата си, а и часовете щяха да минат по-бързо. Той наля от бутилката в две чаши с форма на лале и ѝ подаде едната.

— Да ти е честит рожденият ден — каза Карл и вдигна чашата си. — И да посрещаш още много такива дни!

Дали не си въобразяваше, че Кимбърли стана по-малко сервилна, че не беше изцяло отзивчивата малка секретарка в този момент, а една по-самоуверена жена? Седеше на стола, предназначен за клиентите му, кръстосала дългите си крака, отметнала назад глава в очакване, следейки го със сивите си очи с лениво любопитство.

— Благодаря — каза тя. — Много мило от ваша страна.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб — отговори Карл и изведнъж забеляза, че цепката между гърдите ѝ прилича на долина — процеп между две снежни преспи. С мъка откъсна поглед от нея и се запъти обратно към мястото си зад бюрото. — Надявам се, че си щастлива в банката — каза той. — Радвам се, когато всички наши служители са щастливи — не можа да се сети какво друго да каже. Дори и на него думите му прозвучаха изтъркано и банално.

— Разбира се, аз обичам работата си — Кимбърли кимна уверено. — Винаги съм искала да работя в банка, още от малка.

Карл я разпита за семейството ѝ и му направи впечатление, че тя говореше с неохота за него. Разговорът им беше накъсан и вървеше трудно, затова той отново напълни чашите. Двамата с Кимбърли имаха толкова малко общи неща вън от службата, че прокарването на мост помежду им чрез разговор се оказа много по-трудно, отколкото бе предполагал. Може би сбърка, че ѝ предложи питие след края на работното време. Сега, когато се беше свечерило, офисът стана някак уютен и интимен в тази почти утихнала сграда, където единствено охраната патрулираше по коридорите. Долу, на „Уолстрийт“, вечерното оживление бе преминало, тротоарите пустееха под бледолилавото небе. За миг той изпита чувството, че двамата с Кимбърли са единствените живи хора.

— Хайде, пийни още малко — каза Карл и напълни догоре чашите, за да наруши неловкото мълчание. Обикновено не пиеше много, но тази вечер му се бе отворила глътка. В края на краищата нито вкъщи щеше да го очаква Маделин, нито имаше никакви ангажименти. Той разполагаше с времето си и виното започваше да му

действия — чувстваше се с приповдигнато настроение. Реши да отвори втора бутилка.

— Съпругата ви в момента е в Европа, нали? — попита Кимбърли и промени позата си на стола така, че роклята ѝ се повдигна и разкри още по-добре бедрата ѝ.

Карл погледна краката ѝ и с изненада откри, че започва да се възбужда.

— Точно така, и днес разбрах, че щяла да остане поне до края на седмицата — обясни той, долавяйки през тихото бучене в ушите си нотка на съжаление в гласа си.

— Значи сега сте шапка на тояга — отбеляза Кимбърли. Гледаше го предизвикателно право в очите. — Какво ще правите, докато сте сам?

Карл веднага разбра какво имаше предвид тя и внезапно почувствал се неудобно, извърна поглед.

— Не знам — засмя се неловко и отпи от чашата си. Отдавна момиче не беше му предлагало и донякъде поласкан, донякъде шокиран, той стана от стола си и отиде до прозореца. Никога нямаше да се забърка с човек от банката, а пък трябваше да мисли и за Маделин, разсъждаваше той. Никога не ѝ беше изневерявал и двамата имаха прекрасно полово общуване.

Усети допира на ръка върху гърба си и като се обърна рязко, видя Кимбърли точно до рамото си.

— Няма никому да навреди. Кой ще разбере? — прошепна тя и Карл долови аромата, идващ от косите ѝ, който ставаше неудържим и възбуждащ с приближаването ѝ.

— Не, Кимбърли — дочу той собствения си глас, но друг вътре в него го питаше: „Кой ще разбере? Какво ще навреди?“ Вече бе изцяло под въздействието на шампанското и имаше чувството, че може да направи всичко; да наруши правилата, без да го хванат, да престъпи нормата и да избяга от последствията! Можеше да направи каквото поиска, без да отговаря пред никого. — Не, Кимбърли! — гласът му умоляваше, но тя се притискаше към него като котка и се търкаше в тялото му. „Защо изобщо се дърпам? — запита се той. — Защо, за Бога, казвам «не»? Разумът ми казва «не», но тялото ми казва «да»... Не мога да ти устоя, Кимбърли. Да, желая те... Да, имам нужда от някого тази вечер.“

Устните на Карл потърсиха нейните и почувстваха, че те са по-меки от очакваното. Тя отвърна на целувката му с приятна нежност, с доверие, присъщо на едно дете. Той обви ръце около нея и я придърпа към себе си. Когато затвори очи и долепи уста до нейната, през ума му мина успокояващата мисъл, че това е момиче, с което нямаше да има неприятности, че може да разчита на нейната дискретност.

Кимбърли се отскубна от хватката му, без да сваля поглед от лицето му, и бавно започна да се съблича. Карл изтича до вратата на кабинета си, надникна в коридора, за да се увери, че наоколо няма никой, и заключи двете врати — на своя офис и на този на Кимбърли. Когато се върна, Кимбърли беше в неговата персонална баня.

— Ще дойдеш ли при мен? — подвикна тя. Той чу, че пусна душа. Смъкна дрехите си с нарастваща дива възбуда и влезе в малката стаичка, тънеща в полумрак. Кимбърли стоеше под водната струя, пуснала червените си коси, които бяха залепнали върху белите ѝ рамене. В ръце държеше сапун, който търкаше между дланите си, докато целите се покриха с пяна. Посегна и придърпа Карл в кръга на струята, като размазваше хлъзгавата пяна върху гърдите му и надолу до слабините. Той стоеше втрещен, вцепенен от нейната магия. Около тях се надигаше пара, сивкава и мека на приглушената светлина. Карл мислеше само за това, че иска този миг, изпълнен с трепетно предчувствие, да трае вечно. — Харесва ли ти така? — прошепна тя толкова тихо, че той едва я чу.

— Кимбърли... — зарови глава в буйните ѝ коси, смучейки бялата кожа на шията ѝ, и прокара ръце по бедрата, подканващо меки на пипане. Ръцете ѝ вече се бяха плъзнали до слабините му — властни и увещаващи, нежни и търпеливи. — Нуждая се от теб. Боже мой, ужасно се нуждая от теб — изпъшка той. — Приеми ме вътре в себе си!

— Скоро — обеща тя, после се изплъзна от ръцете му, мина откъм гърба му, притисна се още по-плътено и започна да го търка с насапунисаните си ръце отпред и отзад.

Карл обърна лицето си нагоре към струята топла вода и му се стори, че се понася към вихрени бързеи, почти се дави, загубил разсъдъка си и изцяло отдаден на сетивната наслада, че тялото му пулсира от най-пронизващото удоволствие, което някога бе изпитвал. Отправяше се на път върху пенливи потоци, върху горещи течения и

реки, преливащи от бреговете си. Огромни вълни го подемаха нагоре и напред както пожелаеха, към прилив, чиито течения отнасяха всичко друго, освен екстаза в този миг. Той се обърна, вдигна я на ръце и нахлу в нея. Пронизана, Кимбърли се притисна към него с отметната назад глава. Косите ѝ се смесиха с водните струи като кървави нишки, от бялото ѝ гърло всеки миг щеше да се изтръгне вик. С дива страст, отчаяно като разкъсващи се взаимно животни от праисторически прелъстителен акт, те се сляха в едно. Парата около тях се сгъстяваше, а топлата струя на душа танцуваше върху голите им тела.

Погребението на сър Джордж се състоя в близката църква „Сейнт Олаф“. Маделин измина с кола краткото разстояние дотам по тесните виещи се улички на Шерстън, придружена от адвоката на дядо си господин Маркс от адвокатската кантора „Спиндъл, Каутс енд Маркс“, и пристигна точно когато сваляха ковчега от катафалката. Пред входа на църквата се бяха събрали на групички хора от селото — предимно жени с пазарски кошници и с пеленачета на ръце. Те стояха и гледаха с почитателно мълчание, докато изваждаха ковчега от брястово дърво, на чийто капак лежеше венец от бели цветя, поръчан от Маделин, под траурния звън на църковната камбана. В мига, в който Дженкинс я докара до портите и Маделин слезе от колата, тя осъзна, че вниманието на местните рязко се насочи от ковчега към нея. Десетки хора се обърнаха да зяпат. Устните им не изразяваха нищо, но в очите им искреше едва прикрито любопитство. Дали само така си въобразяваше, или фигурите наистина се скупчиха още по-наблизо, щом тя се приближи? Маделин бе обхваната от неприятното усещане, че се превръща в нещо повече от местна знаменитост. Когато се вгледаше в някои от лицата, отчитайки присъствието им със загатната учтива усмивка, очите им незабавно се извъръщаха; хората се раздвижваха; предните редове видимо се отдръпваха назад, като животни, надушили опасността. Тя се обърна към господин Маркс, за да види неговата реакция, но той очевидно не забелязваше нищо нередно и ѝ отвърна с дружелюбна усмивка.

Викарият я посрещна в портика, ръкува се с нея и я поведе по пътеката към пейката на първия ред, където господин Маркс я последва. Прислугата от имението „Милтън“ седна отзад. Хънтър бе

скован и достолепен, Дженкинс — с прилежен вид в тъмния си костюм. Органът лееше тържествена мелодия и тя кънтеше в построената през дванадесети век църква. Маделин разпозна хармониите на Бах. Единствената светлина в тази мрачна църква, в която миришеше на застояло и влажно, идваше от тесните средновековни прозорци и двете немощни свещи, мъждукащи пред олтара.

Маделин взе молитвеника си и отново усети, че я наблюдават изпитателно. Обърна се леко, за да види дали някои от местните са влезли в църквата, и забеляза възрастна жена с красиви дрехи и мило, сбръчкано лице, която гледаше към нея. До нея стоеше тъмнокос мъж, малко над тридесетте — той също гледаше в нейната посока.

Възрастната жена се усмихна — чаровна усмивка огря лицето ѝ и бръчиците, плъзнали по бузите ѝ, станаха по-дълбоки. Усмивката на младия мъж беше по-стеснителна, но той наклони приятелски глава, сякаш за да покаже, че също знае коя е тя. Маделин им кимна в отговор, без да има представа кои бяха те.

Службата беше кратка и я последва погребването в църковния двор. Маделин забеляза, че ровът бе изкопан в съседство с гроба на баба ѝ: „Емили, обичната съпруга на Джордж Дарлимпъл и майка на Камила. 1900–1964.“

Огледа се за гроба на майка си.

Едва когато излязоха от църковния двор, отново под погледите на местните хора, останали след поклонението, възрастната жена, чието лице изразяваше съчувствие, се приближи до Маделин с протегнатата ръка.

— Скъпа моя, надали ме помниш — каза тя. — Името ми е Алис Стюърт... а това е синът ми Филип. Последния път, когато те видях, ти беше на три годинки, но аз пак бих те познала. Още тогава имаше тези големи черни очи и чудесни тъмни коси.

— Приятно ми е да се запознаем. Вие сигурно сте приятелка на дядо — отвърна Маделин и също се усмихна. Тази жена ѝ бе вдъхнала доверие с вида си още в мига, в който се появи пред погледа ѝ, а синът ѝ също изглеждаше доста приятен човек.

— Познавах Джордж повече от петдесет години. Той беше чудесен човек, винаги много мил. Много мил — тя зарея замечтан поглед в далечината, сякаш си спомняше приятни мигове от миналото.

След малко отново се обърна към Маделин — светлосините ѝ очи бяха изпълнени с нежност и доброжелателност — и добави: — Разбира се, Камила пък беше най-добрата ми приятелка.

Очите на Маделин се разшириха.

— Вие сте познавали майка ми?

— Естествено, че познавах скъпата ти майчица, играехме заедно като деца. О, какви прекрасни мигове! Дебютирахме във висшето общество в една и съща година и ходехме заедно по баловете. Ах, щастливи времена бяха тогава!

— Много бих искала да се срещнем пак — каза Маделин спонтанно. — Ще остана тук още известно време. Мога ли да ви се обадя? Надявам се да можете да дойдете със сина си на обяд?

— С удоволствие, нали, Филип? — обърна се Алис към сина си, който слушаше с любопитство спомените на майка си.

— Звучи прекрасно — съгласи се той, улавяйки погледа на Маделин.

— Значи се уговорихме. Ще ви се обадя тази вечер. Съжалявам, че не мога да ви поканя в имението още сега, но трябва да говоря с адвокатата на дядо — тя посочи господин Маркс, който я очакваше до колата.

— Разбира се, скъпа — каза Алис и я погали по ръката, — а ние ще чакаме да ни се обадиш. Не мога да ти опиша какво удоволствие е за мен да те видя отново след всичките тези години. Момиченцето на Камила! Джордж сигурно много се е гордял с теб! — Алис помахаше с бялата си ръкавица и се отдалечи с грациозна походка, Филип се усмихна широко на Маделин.

— Ще се видим скоро — каза той.

Когато се върна в имението, Хънтър беше подредил масата в библиотеката, както обикновено, и стоеше в готовност да поднесе питиетата. Господин Маркс поиска малко шери, а Маделин — водка и тоник. Изтощена от сутрешните събития, тя искаше да уреди всички въпроси, за да може да реши какво да прави със старата къща, в случай че дядо ѝ, както силно подозираше, я бе завещал на нея.

— Да вземем чашите и да излезем в градината — предложи Маделин. — Денят е прекрасен.

— С удоволствие — съгласи се господин Маркс. Той беше строг на вид човек, над четиридесетте, с оредяваща пясъчножълта коса и бледосини очи, които непрекъснато премигваха. А когато погледнеше към Маделин, започваше да мига още по-учестено. Поразяваше го красотата ѝ, подчертана от семплата черна рокля и също толкова черната ѝ коса. Никога не бе виждал такава като нея. Стиснал куфарчето си, адвокатът я последва. Прекосиха терасата и седнаха на една дървена пейка под клонест кедър. — У мен е завещанието на сър Джордж — нетърпеливо каза той. — Ако искате, да приключим с това сега, преди обяд?

Маделин се усмихна и кимна, съзнаваща какво въздействие оказва върху него. С непрестанно трепкащи като крилата на молци върху прозорец жълтеникави мигли той извади документа от куфарчето си.

— Всъщност то е съвсем недвусмислено, госпожо Дилейни. Сър Джордж го е направил през 1965-а и с изключение на дарението от пет хиляди лири на някой си Уилфред Артър Дженкинс...

— Това е градинарят му — вметна Маделин.

— ... с това изключение — продължи господин Маркс — той завещава имението „Милтън“ с цялото му съдържание, земи, движимо имущество, добитък, акции и дялове и т.н. на единственото си дете Камила-Мери Шиърман, по баща Дарлимпъл, живееща на адрес: „Бийкмън Плейс“ № 1027, Ню Йорк Сити.

Маделин подскочи, щом чу да се споменава името на майка ѝ, все едно е жива. Без да забележи изненадата ѝ, господин Маркс продължи:

— „В случай че Камила-Мери Шиърман се спомине преди мен, нейната дъщеря, Маделин-Елизабет Шиърман при навършване на двадесет и една години следва да наследи имота ми в цялост.“

— Това съм аз — излишно каза Маделин. — Майка ми почина, когато бях още дете.

Господин Маркс повдигна вежди и отпи малка глътка от шерито си. Погребението, присъствието на тази красива млада жена и жегата в градината му дойдоха много, почувства се неуравновесен и прекалено емоционален.

— В такъв случай вие сте единствената наследница, госпожо Дилейни — с разтреперан глас каза той. — Не знаех, че майка ви е

починала, но аз работя във фирмата само от осем години и доколкото знам, през това време не сме имали работа със сър Джордж. Очевидно не е виждал смисъл да прави ново завещание след смъртта на майка ви, тъй като вече сте била осигурена.

— Да, разбирам — замислено каза Маделин. Думите на господин Маркс звучаха логично, но това все пак ѝ се стори странно.

— Тук ли ще живеете? — попита той.

— Съмнявам се. Със съпруга ми живеем в Ню Йорк, където той работи при баща ми. Аз съм художничка, така че за мен няма особено значение къде ще живея, но Карл ще бъде прехвърлен в Англия едва след няколко години, ето защо имам намерение да продам къщата.

Сянка на разочарование помрачи лицето на адвоката.

— Е, ако мога с нещо да ви помогна, обадете ми се. Мога да ви свържа с няколко агенции за недвижими имоти, но нали знаете, че сте с вързани ръце до легализацията на завещанието?

Маделин беше озадачена.

— Каква легализация?

— Това е оценка на имуществото — обясни господин Маркс — и когато бъде извършена, ще трябва да платите данък за прехвърляне въз основа на стойността на имота. Може да мине цяла година, преди да предложите „Милтън“ на пазара.

— Толкова дълго? — Маделин нямаше никакъв опит с подобни дела, но си представяше, че всичко ще бъде уредено в рамките на няколко седмици. — През това време трябва ли да поддържам къщата? — попита тя.

— Така по-лесно ще я продадете, когато се стигне дотам. Запустелите къщи са по-непривлекателни за купувачите — поясни адвокатът. — Разбира се, преди да предприемете нещо, ще бъде необходимо да извадите смъртен акт на покойната си майка, за да докажете основанията си за наследяване.

— Можете ли да направите това вместо мен? — попита Маделин, обхваната от внезапно чувство за безпомощност. През целия ѝ живот други бяха вършили нещата вместо нея и никога не ѝ се беше налагало да мисли за бизнес дела, защото цялата ѝ енергия и интереси бяха насочени към изкуството. Откакто се помнеше, Джейк се грижеше за нея и уреждаше всичко, а през последните години Карл беше поел тези функции. Знаеше как изглежда извлечение от банкова

сметка, но не бе сигурна, че през живота си е виждала данъчен формуляр.

Господин Маркс сякаш долови, че тя губи почва под краката си, и се наведе напред с грейнало от отзивчивост лице.

— Ако има нещо, което мога да направя за вас, винаги съм насреща — увлече се той. — Моля ви непременно да ме потърсите, госпожо Дилейни.

— Непременно — отвърна Маделин и се усмихна с облекчение. — През това време може ли да кажа на Дженкинс за наследството му?

— Да, разбира се — каза господин Маркс.

Когато след час той си тръгна, Маделин се върна в градината, за да потърси Дженкинс. Следобедът бе златист и ленив, въздухът беше толкова неподвижен, а тишината — толкова тежка, че неуморното жужене на пчелите, кръжащи над лавандуловите храсти, беше единственият шум, който се чуваше. Маделин се спря да погледне безупречно поддържаните цветни лехи и храсти и около нея се разнесе сладкият мирис на прясно окосена трева. „Ще бъде жалко да продам тази прекрасна стара къща“, помисли си тя, но въпреки това знаеше, че не иска да остава тук.

Дженкинс бе коленичил до една цветна леха и изкореняваше плевелите. Беше сменил изрядния си костюм с обичайните си кафяви брезентни панталони и разкопчана на врата риза.

— Дженкинс — тихо каза Маделин, съзнавайки, че той вероятно преживяваше смъртта на дядо ѝ много по-тежко от всички тях. — Мислех, че трябва да знаеш — сър Джордж ти е оставил пет хиляди лири в завещанието си.

За миг Дженкинс спря да плеви, забил поглед в плодородната кафява земя, и се изчерви.

— Благодаря ви, госпожо — най-накрая проговори той. Маделин остана да го гледа още известно време, питайки се как да подхване разговор за майка си.

— Работиш тук от много години, нали Дженкинс? — попита тя, почувствала внезапна напрегнатост.

— Така си е — бавно отговори Дженкинс.

— Предполагам, че пред очите ти са ставали много промени, права ли съм? — в клоните на дърветата прошумоля, ветрец и тя

вдигна ръка, за да прибере развяващите се пред лицето ѝ черни къдрици.

— Не, госпожо. Тук нищо не се променя — грубите му мазолести ръце теглеха един упорит корен на глухарче.

— Но ти трябва да помниш майка ми? — логично предположи Маделин. — В крайна сметка работиш тук вече четиридесет години, а аз, разбираш ли, изобщо не си я спомням и ми е приятно да се срещам с хора, които са я познавали — тя се опитваше да говори с небрежен тон, сякаш това нямаше кой знае какво значение за нея, но сърцето ѝ биеше все по-силно в гърдите, водено от усещането за приближаването до истината.

— Познавах я — измънка неохотно Дженкинс.

— Каква беше тя? Разкажи ми за нея.

Гласът на Дженкинс беше равен и категоричен:

— Няма нищо за казване.

Маделин се слиса от неговата враждебност.

— Но сър Джордж искаше да ми разкаже за нея, затова ме помоли да дойда от Америка! — възкликна тя. — Какво се е случило с нея, Дженкинс? Ти си бил тук по онова време — трябва да знаеш! — в гласа ѝ се прокрадна нотка на отчаяние.

Старият градинар се изправи на крака и дълго търка пръстта от дебелиите си пръсти. Едва след това погледна Маделин. Очите му бяха непроницаеми, а устните — сурово стиснати.

— Някои неща не бива да се закачат — каза той, рязко се обърна и тръгна в посока на зеленчуковата градина.

Беше я отрязал окончателно. Широките, масивни очертания на отдалечаващата се фигура бяха толкова заплашителни, че тя замръзна и не бе в състояние да хукне подире му. В този миг я осени мисълта, че загадката около Камила е доста по-заплетена, отколкото бе допускала. Много по-дълбока бе от отказа на Джейк да говори за нея, много по-дълбока от една обичайна фамилна вражда. Случило се беше нещо, което сър Джордж искаше тя да знае, и каквото и да бе то, Маделин бе убедена, че Дженкинс по някакъв начин е замесен.

ПЕТА ГЛАВА

Джесика прелетя по стълбите на „Роял Уестминстър“ малко след седем часа, размаха ръце, за да спре минаващото такси, и щом скочи вътре, каза на шофьора адрес си в Челси. В главата ѝ бушуваше буря. Предложението на Робърт Шолц да заеме поста директор на продажбите беше толкова фантастично, толкова невероятно, че дъхът спря. Но, Боже! Тя закри устата си с ръка и за миг затвори очи. Какво ли щеше да каже на Андрю? Как би могла да се втурне у дома и ей така да му сервира: „А между другото аз се изнасям, понеже новата ми работа изисква да живея в хотела!“

Джесика изпъшка безгласно, като си представи реакцията му. От друга страна, тя не можеше да пропусне таз възможност. Такъв шанс се появяваше веднъж на милион, а освен това, ако се откажеше, щеше да даде повод на шовинистичните директори на „Голдинг Груп“ да я соча като типичен пример за момиче, което е можело да направи блестяща кариера, но не е, защото е поставило личния си живот на преден план.

— Да го вземат мътните! — изруга под носа си Джесика, докато таксито се тътреше по „Слоун Стрийт“. Защо животът бе толкова несправедлив? На мъжете не им се налагаше да избират между работата и човека, когото обичат — защо тя да го прави?

Щом влезе в апартамента, чу, че телевизорът в дневната работи. Андрю гледаше някаква телевизионна игра с чаша уиски със сода в ръка. Вечерният вестник лежеше на коляното му.

— Извинявай, че закъснях — приветливо каза тя, опитвайки се да потисне чувството за вина. Събу високите си обувки и се тръшна на дивана до него.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — промърмори той, без да откъсва поглед от екрана.

— Засега не — отвърна Джесика. — Какво искаш за вечеря? — докато произнасяше тези думи, си даде сметка, че ролята на домакиня сама по себе си никога нямаше да ѝ бъде достатъчна. Имаше нужда от

стимул, свързан с вълнуваща работа, обичаше живота на бързи обороти, когато всеки ден носеше нови предизвикателства, повишаващи адреналина. Тази мисъл разби и последните останали съмнения: тя трябваше да приеме длъжността, която Робърт Шолц ѝ бе предложил.

Андрю откъсна поглед от екрана.

— Каква е тази домашарска треска? Мислех, че ще бъдеш уморена след голямото събитие в хотела, затова резервирах маса в „Л’Ескарго“.

— О, Андрю! — Джесика бе дълбоко трогната, защото това беше толкова нетипично за него. Обикновено тя готвеше нещо от дълбоко замразените храни или пък той излизаше да купи китайска храна за вкъщи. — Каква чудесна изненада! Обожавам „Л’Ескарго“ — обви с ръка врата му и го целуна по бузата. — Ще можем да отпразнуваме... — подхвана тя, но изведнъж млъкна. Интуицията ѝ подсказа, че това не бе удобен момент за новината. — ... да отпразнуваме факта, че ще почивам през целия уикенд — набързо завърши тя.

Андрю взе тънката ѝ ръчичка и я стисна.

— Извинявай за тази сутрин — дрезгаво каза той.

Джесика веднага му отвърна:

— Вината не беше само твоя. Много се бях стегнала. Всичко зависеше от това, днес да мине добре.

Андрю не я попита как е минал денят ѝ. Вместо това започна да ѝ обяснява надълго и нашироко как показал къща за два милиона лири на някакъв арабин, който заявил, че е много малка за всичките му жени и деца.

— Обаче получихме оферта за килера за метли — добави той.

Джесика се ококори:

— Какво значи това „килер за метли“? Не става въпрос за истински килер за метли, нали?

— Съвсем истински килер за метли — отвърна Андрю. — Нали се сещаш за „Хавършам Хаус“, онази кооперация до „Хародс“? Собствениците са преобразували стаята на домоуправителя на втория етаж, където той съхранявал материалите за чистене и прахосмукачката, в една така наречена „лондонска квартира“.

— Майтапиш се! — прихна Джесика, мислейки, че той не говори сериозно.

— Изобщо не се майтапя. Има душ, електрически чайник и диван и го продадохме на цената на едноетажна къща с две спални в Есекс!

— Андрю! — Джесика бе шокирана. — Това е отвратително!

— Също като цените в най-модерните квартали на града, но кой съм аз, че да се оплаквам? Ако искам някой ден да мога да купя имение извън града и да ти осигуря лукса, с който си свикнала, трябва да върша престъпления, докато все още мога. Колкото и да не ти се вярва, винаги се намира някой будала, който да плаща!

Джесика извърна поглед и се пресегна да вдигне обувките си от пода.

— Отивам да се преоблека — тихо каза тя и се измъкна от стаята.

Когато се озова сама в спалнята си, облицована преди три години с материя от колекцията на Лаура Ашли, чувството ѝ за вина се усили. Тя планираше един съвсем нов живот, който не включваше Андрю, и това я накара да се почувства като предателка. А най-лошото бе, че нямаше кураж да му го каже веднага. В мига, в който Робърт Шолц бе разкрил пред нея едно бляскаво бъдеще, толкова фантастично, че направо не бе за вярване, тя бе взела решение какво да прави. Всъщност изобщо не беше въпрос на избор. Единствено трябваше да избере кога да му съобщи.

Когато пристигнаха в ресторант „Л’Ескарго“ в сърцето на Сохо, той бе пълен както обикновено и докато чакаха да се освободи масата им, двамата пиха по един аперитив, на бара. Андрю продължаваше да говори за къщите, които присъстваха в каталозите им, за настоящия бум на недвижими имоти, който вървеше все нагоре, в една безкрайна на вид спирала. Една средно голяма къща в Лондон кече струваше колкото обширно имение извън града.

— Това е най-добрата инвестиция на света — гордо заяви той. — Акциите и дяловете са несигурни, дори златото и среброто падат от време на време, обаче тухлата и хоросанът са вечни.

— Да, Андрю — търпеливо каза Джесика. Очите ѝ непрекъснато шареха из слабо осветения бар и ресторанта. — Някой трябва да разчисти мръсните чаши от масата — с раздражение добави тя. — Мразя, когато не разчистват веднага. Да поискаме ли менюто? Можем

да изберем и да поръчаме, докато чакаме. Някой трябваше да се сети да ни го донесе.

Андрю я погледна с усмивка, прикриваща раздразнението му.

— Съкровище, не можеш ли поне за малко да се откъснеш от работата? Какво те интересува как се управлява този ресторант, важното е вечерята да е вкусна.

Джесика се смути. Не съзнаваше, че все още се държеше като управител.

— Съжалявам, Андрю. Станало ми е навик наистина. В ресторантите и в хотелите всичко ми прави впечатление, вече ми е втора природа постоянно да следя всичко, да се грижа персоналът да върши всичко както трябва.

— Е, сигурен съм, че тукашният управител няма нужда от твоята помощ, за да дърпа конците — тонът му беше закачлив, дори шеговит, но Джесика разбра какво искаше да каже. Беше излязла с него и трябваше да се отпусне и да обръща най-голямо внимание на него.

— Прав си, това е ужасен навик! — сгълча се тя обезоръжена. — Не бива да забравям: тук съм, за да се разтоваря и да си изкарам добре! — думите ѝ прозвучаха като лозунг.

Андрю я погледна с любов.

— При тези цени, съкровище, нямаш избор. Не се притеснявай, Джес, когато заживеем извън града, бързо ще се отървеш от този навик. Знаеш ли, мислех си... — и той продължи с описание на къщата, в която си представяше, че ще живеят, като подчерта необходимостта от градина, „за да играят децата в нея“.

Джесика не каза нищо. Седеше загледана в плувацията в чашата ѝ с джин и тоник резен лимон, защото не бе в състояние да погледне Андрю в очите и да му каже, че до три седмици ще се пренесе да живее в „Роял Уестминстър“, че ще работи за светлото си бъдеще.

Обхваната от чувството, че го предава, тя го остави да бърби, като отпиваше от чашата си. Прииска ѝ се въобще да не ѝ бяха предлагали проклетата работа. Трябваше да му каже, но как би могла да провали вечерта, когато той беше толкова мил и щедър и си мислеше, че ѝ създава великолепно настроение? Андрю никога нямаше да разбере — нито сега, нито когато и да било — че тя имаше нужда да следва амбициите си, да изпълни желанието си да постигне нещо в живота, което не ѝ даваше миг покой.

— Какво ще правиш ти, ако живеем извън града? — най-накрая попита Джесика, защото ѝ се стори, че за тази страна на мащабните си планове той не бе мислил.

Андрю се ухили.

— Ще бъда господарят на имението фермер аристократ! Местният благородник! — пошегува се той.

Когато Андрю спря да се смее, тя каза:

— Предполагам, че ще си останеш агент, но вместо с лондонски имоти ще търгуваш с имоти в провинцията.

— Точно така си го представям и аз, а пък ти ще работиш в странноприемницата „Гуус енд Гандър“ вместо „Голдинг Груп“ — духовито допълни той.

Джесика се насили да се усмихне, но по-скоро ѝ стана неприятно от шегичката му. Това още веднъж показа примитивните му разбирания: той щеше да продължи кариерата си, докато тя щеше да си намери каква да е работа дори долнопробна. Никога преди не си бе давала сметка колко много означаваше за нея работата ѝ в хотела. Ако не реализираше потенциала си изцяло, тя никога нямаш да си прости.

Вечерята мина под напрежение, тъй като Джесика се опитваше да насочва разговора към най-общи приказки, и за пръв път между двамата зейна пропаст. Но когато се върнаха на „Полтънс Скуеър“, Андрю я положи в леглото и я люби така сладко и нежно, сякаш искаше да изтрие следите от грубото и егоистично отношение, което бе проявил към нея сутринта. Сякаш безмълвно даваше знак, че разбира сложния ѝ характер, макар тя да знаеше, че не е така. Андрю изобщо не я разбираше. Беше като всички мъже: мислеше, че неговата работа е по-важна от тази, на която и да е жена; убеден бе, че отживелите ценности, върху които майка му се бе изградила като човек, са правилните. Тя беше толкова уморена, че всичко я болеше, и копнееше да се гушне и да заспи, но Андрю я любеше така нежно, че сърце не ѝ даде да му признае как се чувства. „Аз наистина го обичам — каза си тя и се отпусна в прегръдките му, — но ще го обичам по-малко, ако не следвам собствения си път.“ И това действително беше така.

На следващата сутрин се събуди премръзнала и скована. Юрганът беше от страната на Андрю. През пердетата се процеждаше сивкавата светлина на зората. Навън чуруликаше утринният хор на лондонските птички, които със звънките си песни почти съперничеха

на селските си братовчеди. Джесика се измъкна тихо от леглото. Знаеше, че трябва да отиде в „Роял Уестминстър“ и да се потопи в атмосферата му, преди Андрю да се събуди и снощната ѝ решителност да се изпари. Не беше готова да му каже истината, но и не можеше да понесе да го лъже още дълго.

След като се облече в тъмносиня рокля и обу високи обувки, тя си сложи лек грим, среса си косата и я остави пусната. После излезе безшумно от апартамента. Щеше да почака със закуската, докато стигне до хотела, но там щеше да се поглези и да си поръча пълното меню: грейпфрут, яйца с бекон, кроасани, препечена филия и сладко, кафе с литри — изобщо всичко, каквото се полага. Не всеки ден можеше да си угажда така и тя реши, че това ще бъде наградата ѝ, задето пристига на работа два часа преди всички, но дълбоко в себе си съзнаваше, че това ще бъде „ядене за успокоение“, защото беше притеснена.

Когато пристигна, целият хотел спеше — завесите бяха спуснати, светлините — приглушени, но тя знаеше, че зад кулисите дневната работа вече е започнала. Повечето хора от персонала, състоящ се от триста души, бяха пристигнали, камериерките вече носеха бельото и хавлиите от пералното помещение, затоплено от парата и изпълнено със сладката миризма на колата, на задния вход вече кипеше работа — продуктите за деня, поръчани от главния готвач, сигурно бяха доставени. Очакваше се риба от северната част на Атлантическия океан, която се проверяваше по очите дали е прясна. Ако бяха хлътнали, рибата щеше да бъде върната, както всичко несъвършено. Щяха да пристигнат личи^[1] от Китай и череша от Калифорния, гъби оноки от Япония и зряло авокадо от Испания. Като същински рог на изобилието от висококачествени световни продукти кухнята щеше да се изпълни с най-екзотични плодове и зеленчуци, които въображението можеше да си представи. Трюфелите пристигаха от мосю Пебе, царя на трюфелите във Франция, а шоколадените изделия — от фабрика „Годива“. Младата сладка царица от Тайланд и миниатюрните банани от Ямайка се разопаковаха и проверяваха за грамаж и качество, най-крехкото телешко от Еършър, Шотландия, и най-сочното агнешко от Нова Зеландия се складираха в огромните фризерии. В обилни количества пристигаха омари и охлюви, еленско и

месо от токачки, зрели кайсии и ситни диви ягоди и въздухът натежаваше от смесените миризми.

Скоро щяха да започнат да пристигат чистачите, сервитьорите и аранжорите на цветя и лека-полека хотелът щеше да се пробуди за новия ден. Не след дълго таблите със закуската, допълнени с букет цветя в малка кристална вазичка и сутрешния вестник, щяха да бъдат занесени по стайте на гостите. На рецепцията щяха да се посрещат и изпращат гости и с напредването на деня масите в ресторанта щяха да бъдат приготвени за обяд, баровете щяха да се презаредят и долу, в избата, барманът щеше да провери складовата си наличност от 250 хиляди бутилки различни червени вина и 80 хиляди бутилки отбрани бели вина, чийто брой бе по-малък, тъй като на хотелите не им се налага да инвестират в бели вина толкова, колкото в червени.

Джесика се запъти към офиса си и внезапно я обзе чувство на гордост от хотела. Определението му като „истинско великолепие“ и репутацията му на най-добър хотел в Лондон не бяха преувеличени. От мраморното фоайе до басейна на последния етаж всичко вървеше като по вода и това се дължеше на факта, че всички работеха заедно, с една-единствена цел: да посрещат клиентите като скъпи гости и да ги правят щастливи.

В десет часа имаше чувството, че е свършила работа за цял ден — толкова благоприятно се оказа ранното ѝ идване. Когато телефонът иззвъня, отдавна бе набрала скорост.

— Отдел „Продажби“ — рязко каза тя.

— Ти ли си, Джесика? — попита колеблив глас.

— Мади! Колко хубаво, че се обаждаш. Как си?

— Чудесно! Звучеше толкова заплашително, че не можах да те позная.

Джесика се усмихна.

— Извинявай, но очаквах служебен разговор. Е, какво става? Ще идваш ли в Лондон?

— В началото на другата седмица летя за Щатите, защото не мога да направя нищо повече, преди да оценят имота, което може да отнеме няколко месеца, а и вече много ми домъчня за вкъщи.

— Домъчняло ти е за скъпия възлюбен? — закачи я Джесика. — Не знам. Вие, старите семейни двойки, сте по-зле от онези, които идват при нас да помърсуват през уикенда!

— Все едно нищо не си казала, госпожице Маккан — заяви Маделин, преструвайки се на засегната. — Щях да ви каня с Андрю да дойдете за последния ми уикенд тук, защото умирам да ви видя, но сега вече не съм сигурна, че го заслужавате!

— Мади! Чудовище толкова! С удоволствие ще дойдем!

Колко по-лесно щеше да бъде, мислеше си Джесика, когато след няколко минути затвори телефона, да каже на Андрю за новата си работа, докато са на гости на Маделин.

— Ще направя списък на нещата, които искам да бъдат транспортирани до Щатите впоследствие — каза Маделин на Хънтър. — Ще можеш ли да извадиш всички сребърни вещи, за да ги разгледам?

— С удоволствие, госпожо — отговори той. Радваше се от факта, че в къщата се разпореждаше млада господарка, дори и само за няколко дни. Не само той, но и останалият персонал изпитваше огромна благодарност за решението ѝ да ги задържи в имението, въпреки че до продажбата на къщата можеше да мине цяла година. — В килера ли да ги подреда, госпожо? Доста неща са, съхраняваме ги в подземния трезор.

— Чудесно — Маделин се усмихна на иконома. Надяваше се, че новите собственици, които и да бъдат те, ще пожелаят да го преназначат. Хънтър ѝ беше много полезен, откакто бе пристигнала: той я свърза с адвоката, с погребалната агенция, погрижи се за доста неща от погребалната церемония на сър Джордж, и тя му беше много благодарна. За Дженкинс не беше съвсем сигурна. След срещата им два дни по-рано той сякаш я отбягваше, оставяше отрязаните цветя за къщата на кухненската маса и бързо-бързо се скриваше в градината, преди тя да успее да му каже нещо. Маделин реши повече да не го насилва да говори за Камила. В края на краищата не друг, а Джейк трябваше да ѝ каже какво се е случило, ето защо тя възнамеряваше да се погрижи за това, още щом пристигне в Ню Йорк.

Междувременно, въоръжена с бележник и молив, започна да описва вещите в къщата, отбелязвайки си какво ще продаде заедно с имота и какво ще вземе със себе си у дома. Голяма част от мебелите трябваше да останат тук; бяха прекалено тежки и масивни за техния

апартамент и нямаше да си паснат с лекия съвременен интериор. Някои от по-дребните неща обаче щяха да свършат идеална работа за вилата им на Ойстър Бей. Картините бяха отделен въпрос. Тях със сигурност щеше да ги вземе всичките. Повечето бяха от шестнадесети век и представляваха портрети на прадедите ѝ от фамилията Дарлимпъл; образите на тях бяха сковани и студени и въобще не приличаха на собствените ѝ работи, но платната имаха огромна стойност както във финансов, така и в исторически план. Докато прецизно ги описваше, тя разпозна оригинал на Гейнсбъро, два на Лели, един на Джошуа Рейнолдс, както и една — безценна графика на Айниго Джоунс. Колекцията на дядо ѝ, пресметна тя, сигурно бе на стойност повече от осем милиона долара. Към списъка бяха прибавени персийски килими, няколко изящни порцеланови съда от Дрезден и един красив метален свещник. С това за преглеждане остана само една стая в къщата: приемната. От кончината на дядо си Маделин успешно избягваше да влиза в стаята със стотиците очи, но все още потръпваше при мисълта за нея. Инцидентът я бе разтърсил толкова дълбоко, че всяка нощ в съня ѝ се появяваше майка ѝ и тя отново виждаше как към нея се приближават насмешливите ѝ очи.

— Хънтър — каза тя, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи леко и безгрижно, — би ли ми отворил приемната?

— Да, госпожо. Ще я използвате ли, когато дойдат гостите за уикенда? — попита той, молейки се да бъде така.

Маделин си даде вид, че това за нея е най-обикновен стая, една от многото в къщата, и няма особено значение.

— Точно така. Дръпни всички завеси и отвори капаците, за да се проветри добре. Сложи и цветя. Ще огледа мебелите и картините утре.

— Добре, госпожо — Хънтър се оттегли с радостен блясък в очите, сякаш нямаше търпение уикендът да дойде.

Същата вечер, след като хапна лека вечеря в библиотеката, Маделин реши да прегледа книгите — всичките в украсени със злато кожени подвързии, — които запълваха рафтовете от пода до тавана, подредени в стройни редици. Сигурно бяха поне четири хиляди, изчисли тя, постави махагоновата стълба и се покатери, за да започне с най-горните рафтове. Поглади с ръка обложките на произведенията на сър Уолтър Скот, Чарлз Дикенс и Джейн Остин, всичките — първи издания. На долния рафт имаше книги по история, а до тях —

илюстрирана поредица за диви животни. Маделин продължаваше своето изследване, като записваше заглавията на книгите, които щяха да представляват особен интерес за Карл. Тя бе попаднала на истинска съкровищница на литературата. Никога през живота си не бе виждала библиотека с толкова много ценни или увлекателни заглавия. Протегна се и извади един от сборниците с поезия на Милтън. Той беше любимият ѝ поет, затова реши да вземе този том със себе си в Щатите, въпреки нареждането на господин Маркс да не взема нищо от къщата, преди да ѝ бъде направена оценка. „Кой ли ще забележи липсата на тази малка книжка“ — помисли си тя и я пхна под мишница.

Тъкмо започна да размества книгите, за да закрие празното място, когато забеляза една черна книга, стара и орфана, мушната отзад. Когато я извади и издуха дебелия слой прах от нея, забеляза, че нито на гръбчето, нито на корицата има заглавие. Започна да я разлиства и осъзна, че е писана на ръка, ту с мастило, ту с молив. Маделин слезе от стълбата и седна на дивана. Когато тупна кориците, за да отърси паяжините, се вдигна облак прах, който я накара да кихне. По всичко личеше, че книгата стоеше скрита зад другите от години.

Отвори на първа страница: почеркът беше едър, закръглен и труден за разчитане. Сигурно това бе дневник, въпреки че никъде нямаше дати или нещо, което да показва деня, месеца или поне годината. Погледът ѝ бе привлечен от първия ред на един абзац: „Тази вечер се срещнахме в плевнята, където по-рано имаше кръстопът: Кралят на мрака. Властелинът на властелините, витаеше около нас.“

Почувствала внезапно безпокойство, Маделин прегледа отгоре-отгоре още няколко страници, разчитайки само откъслечни думи: „Езически ритуал — дух на пъкъла — сдружаване със Сатаната“.

Следваше смразяващ пасаж, написан с червено мастило: „... покрит с мазнина и опръскан с кръвта на заека, духът влезе в тялото ми...“

Маделин несъзнателно хвърли настрана книгата по посока на камината. Тя тупна до решетката. Човекът, който бе написал този дневник, явно се бе занимавал с вещерство и черна магия — а тя изпитваше страх от тези неща. Много от съучениците ѝ в училище се увличаха от окултното и взаимно се плашеха до смърт с истории за забиване на игли във восъчни кукли с цел причиняване на зло на набелязана жертва или пък за способностите си да омагьосват хора,

като вземат кичур от косата им или тяхна снимка. Когато веднъж учителят им ги завари около дъската за спиритически сеанси и узна за силния им интерес към злодеянията, той не толкова се ядоса, колкото започна да ги предупреждава. Маделин никога нямаше да забрави думите му, че да се играе със света на духовете, е много опасно: „Ако наберете грешен номер, винаги можете да затворите — обясни им той. — Но ако се свържете с лукав или зъл дух, прекъсване няма. Свързани сте с него завинаги.“

Маделин погледна дяволската книжка до камината. Полазиха я тръпки. Не искаше дори да я докосва — толкова силно бе суеверието ѝ. Запита се дали дядо ѝ е знаел, че тя е стояла там, пъхната зад стиховете на Милтън. Какво щеше да прави с нея? — питаше се тя. Не можеше да я остави там, захвърлена с такава ярост, че се бе разтворила. Хънтър щеше да се зачуди какво ли е правила Маделин. Стана от дивана и си каза, че се държи глупаво. Какво щеше да ѝ направи една най-обикновена книга? Нямаше намерение да я чете или да се остави съдържанието да ѝ повлияе, но ако беше толкова стара, колкото изглеждаше, би могла да представлява интерес за местното историческо наследство. Наведе се, взе книгата и я постави на една от страничните масички.

Следващият ден беше петък. След закуска Маделин отиде в кухнята, за да обсъди с готвача менюто за почивните дни. Джесика и Андрю щяха да пристигнат късно и тя искаше да им предложи за вечеря по-лека храна. Хънтър тъкмо беше приключил с подреждането на среброто в килера.

— О, небеса, няхах представа, че са толкова много! — възкликна Маделин пред колекцията от лъскави предмети, покриващи голямата маса в стаичката, както и един страничен шкаф.

— Много от тези неща са от епохата на крал Джордж, госпожо — обясни Хънтър. — Има и няколко солници с изящна изработка от тази на кралица Ана. Този поднос например е едва от викторианската епоха, но е много красив, нали? — той взе един огромен сребърен поднос за чай с гравирани бръшлянови листа и с фамилният герб на Дарлимпъл в средата.

— Много е хубав — потвърди тя. — Откъде дядо се е сдобил с всичко това? Тук има достатъчно съдове за вечерен прием в Белия дом! Хънтър се усмихна.

— Едно време, докато лейди Дарлимпъл беше още жива, сър Джордж даваше доста приеми. Бих казал, госпожо, че голяма част от това сребро е в семейството от няколко поколения. Тези свещници са според мен особено красиви — той посочи четири еднакви пет раменни свещника, високи около шестдесет сантиметра, украсени с херувимчета и гирлянди от листа и гроздове, чиито рамена бяха с формата на лозови ластари.

— Изключителни са. Боже мой, съпругът ми ще полудее, когато види всичко това — той обожава среброто — Маделин продължи да разглежда съкровищницата. Имаше чинии за масло с форма на раковини, кани за кафе и чай с пищна украса, малки канички за сметана и захарници с орнаменти от тъмносиньо стъкло. Сервизът от чинии за предястия блестеше на слънчевите лъчи, които нахлуваха през прозореца и се плъзваха по повърхността им. В този момент, досущ като фокусник, показващ любимия си номер, Хънтър разви една кърпа от зелено сукно. Вътре имаше десетки лъснати вилици и лъжици.

— Нямам думи! — възкликна Маделин. — Никога през живота си не съм виждала толкова сребро на едно място. Най-добре е да го прибереш в сейфа, Хънтър. Не съм сигурна, че е застраховано.

— Пак ще го заключи там, госпожо. Гостната между другото е вече готова, искате ли да я ползвате сега?

— Благодаря ти, Хънтър — Маделин тръгна по коридора към фойето и тъкмо влизаше през вратата на библиотеката, когато забеляза някакво движение — покрай камината премина сянка и изчезна, френските прозорци бяха широко отворени и тя, обезпокоена за сигурността на дома при наличието на цялото това сребро, се втурна в стаята, за да види кой е. Огледа се наоколо, но помещението беше празно. Единствено се помръдваха пердетата, разлюлени от внезапния порив на вятъра, духнал над ливадата и нахлул през отворените прозорци. Не видя нищо нередно, но въпреки това бе убедена, че в стаята е влизал някой. Сви рамене, затвори прозорците и се отправи към гостната.

Хънтър явно доста се бе постарал — завесите бяха дръпнати, дървените капаци бяха отворени, оставяйки свежия утринен въздух да влиза свободно, и в стаята се носеше лавандулов мирис на препарат за полиране на мебели и на цъфнали рози. Маделин застана в средата и

вдиша дълбоко в очакване на някаква реакция на тялото си, проверявайки атмосферата, тъй както плувецът проверява температурата на водата. Погледът ѝ се плъзна от виещите се рози върху тъкания килим, по брокатената тапицерия на столовете и канапетата и накрая се вдигна към черния роял в ъгъла. Когато очите ѝ попаднаха върху снимките в рамки, с които бе отрупан, тя впи немигащ поглед в лицето на Камила, предизвиквайки подигравателните очи и красивото лице да я уплашат. Внезапно загуби интерес, тъй като не почувства нищо. Пред нея стоеше просто една от множеството сложени в сребърни рамки черно-бели снимки на женско лице, гледащо през рамо право в обектива, с изваяни черти, прави очи и уста, застинала в полуусмивка.

Маделин въздъхна облекчено и едновременно с това се почувства като глупачка. Цялата обстановка караше въображението ѝ да я подвежда, бе започнала да си въобразява фантастични неща. Усмихна се леко на себе си и започна да оглежда останалите снимки. Току вземаше някой от дребните предмети на изкуството, пръснати наоколо, преценявайки стаята като цяло. Всъщност тя беше доста красива и в нея нямаше нищо злоещо. Най-вероятно шокът от колапса на дядо ѝ още първата вечер, придружен от изтощението и цялата неизвестност, ѝ бяха създали усещането, че къщата е обитавана от зли сили, мислеше си тя. От друга страна, снимките бяха повече, отколкото би понесъл, чийто и да било вкус: стаята бе претъпкана с тях. Като реши да прибере повечето от тях в скрина от времето на кралица Ана, изправен до стената, тя ги събра по две, по три внимателно, за да не повреди рамките им. Постепенно стаята започна да изглежда все по-просторна и проветрива. Огледалото над камината отразяваше пастелните сини, розови и златисти цветове, хармониращи напълно с багрите на килима.

Останаха само няколко снимки за прибиране. Маделин се приближи към масата до прозореца. Посегна към най-голямата, със златна рамка, и я взе. Миг по-късно нададе вик, все едно нещо я ужили, и снимката падна с трясък на пода — стъклото се разлетя на хиляди парченца, които се забиха в килима като ситни искрящи стрелички. Лицето на Камила гледаше право в нея отдолу и за миг Маделин почувства, че ще припадне. Хънтър се втурна в стаята.

— Госпожо, наред ли е всичко? Чух трясък... о, скъпа, надявам се, че не сте се порязали!

Маделин погледна автоматично към ръцете си, макар да знаеше, че не се е порязала. После се отдалечи от прозореца. От осъзнаването на факта ѝ се виеше свят и гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Не, не съм се порязала... Би ли разчистил тази бъркотия, ако обичаш? — на пресекулки каза тя и изтича навън, като едва се държеше на разтрепераните си крака.

Защото как би могла да каже на Хънтър, че в написаното на ръка посвещение върху снимката: „На татко с любов, Камила“ тя позна почерка от дневника, който бе открила предишната вечер!

Джесика и Андрю пристигнаха привечер с такси от Оукхемптън, понеже Джесика не била сигурна кой влак трябва да хванат.

Маделин излезе да ги посрещне на вратата. Прибрала бе с панделка черната си коса, а обичайните ѝ бели панталони се открояваха в кадифено пурпурния сумрак, който бързо обхващаше притихналата околност.

— Радвам се да ви видя и двамата — радостно възкликна Маделин, докато влизаха.

— Скучно ли ти е в провинцията, скъпа? — попита Джесика.

— Скучно — не. Но че не ми останаха нерви — да — отговори Маделин. — Както и да е, влезте да пийнем по нещо, а за това ще говорим по-късно.

— Чудесна къща си наследила — отбеляза Андрю, щом се настаниха в библиотеката, където Хънтър бе сервирал студен бюфет за вечеря, с прясно уловени омари и салата. — Наистина ли искаш да я продадеш.

Тя кимна.

— Определено да. Нищо вече не може да ме накара да живея тук.

Джесика, която изглеждаше леко уморена и бледа, я погледна учудено:

— Откри ли как е починала майка ти? Тук ли е станало, в тази къща ли?

— Не знам, обаче открих с какво се е занимавала, преди да умре — мрачно отговори Маделин.

Андрю повдигна вежди и я погледна въпросително. Джесика се приведе напред, за да не пропусне нито думичка.

— Защо, с какво се е занимавала? — попита тя.

— С черна магия.

— Какво?! О, за Бога, Мади!... — възкликна Джесика.

— Не се шегувам — със сериозен тон каза Маделин. После им разказа случилото се, включително и това, което дядо ѝ бе казал, преди да умре. — Когато днес разбрах, че дневникът с преживявания е бил на майка ми... да си призная, направо откачих! Още откакто бях ученичка... о, Божичко, Джес, сега разбирам защо татко не е искал да зная нищо, когато съм била малка.

— И ти си убедена, че тя е била вещица и се е занимавала с подобни неща? — попита Джесика, ококорила сините си очи. — Мислех, че това се е случвало през Средновековието! Сигурно бъркаш нещо!

— Не бъркам, заклевам се. Спомням си думите на дядо, че тя се отклонила от правилния път, а Джейк не я разбирал...

— Естествено, че няма да я разбере — глухо каза Андрю. — Момичета, не ми казвайте, че наистина вярвате в тези неща.

— Аз твърдо вярвам — натърти Джесика.

— Аз също — присъедини се Маделин. — Знам от статиите и книгите, които четяхме като ученици, че силата на злото е една от най-могъщите.

Андрю облегна глава назад в креслото, протегна напред краката си и смехът му изпълни стаята.

— Не мога да повярвам! — изкиска се той. — Интелигентни млади жени като вас, образовани момичета с кариера... За Бога, кажете ми, че се шегувате! Не е възможно да вярвате на тези небивалици!

Джесика и Маделин му се усмихнаха снизходително.

— В Америка сборищата на вещици се разпространяват все повече — каза Маделин. — Нищо смешно няма.

— Черната магия се разпространява и у нас — добави Джесика. — Но не мога да допусна, че майка ти е била въввлечена в...

— Добре — разумно предложи Андрю. — Искате ли да разгледаме дневника?

— Това е най-странното, той изчезна — каза Маделин.

— Как така изчезна! — възкликна Джесика.

Андрю изсумтя, но не каза нищо. Маделин го погледна, молейки се той да приеме положението на сериозно.

— Снощи го оставих на ей онази масичка. Сигурна съм, че сутринта, когато влизах, тук имаше някой, но после огледах стаята и тя беше празна. Малко по-късно през деня дойдох за него, но по някакъв магически начин той бе изчезнал. Сигурна съм, че го е взел човекът, който беше тук тази сутрин — Маделин посочи масичката, на която го бе оставила.

Джесика се вгледа в масичката до единия от страничните прозорци, сякаш очакваше да намери някакъв отговор.

— Значи всеки, който е минавал покрай прозореца отвън, на градината, е можел да го забележи? — предположи тя.

— А, ето една бъдеща Агата Кристи — пошегува се Андрю.

— О, я млъкни! — каза Джесика. — Просто се опитвам да намеря разумно обяснение. Имаш ли някаква представа кой може да го е взел, Мади?

— Според мен е Дженкинс. Работи като градинар тук от четиридесет години и съм убедена, че знае всичко. И още нещо ще ви кажа: той със сигурност не иска да открия нищо. Направо онемя, когато понечих да го разпитам за майка ми.

— Това е абсолютно интригуващо! — изписка Джесика, забравила за умората. — Трябва непременно да изровиш цялата истина.

По-късно, след вечерята и няколко чаши вино, Маделин ги заведе в гостната. Джесика помоли да види някои от снимките на Камила. Докато Андрю продължаваше да им се присмива незлобливо, Джесика жадно изучаваше снимките, а Маделин се стремеше да ги отбягва, затова си намери работа — прегледа отново малките сребърни кутийки за енфие и дрънкулките, пръснати наоколо. Единственото ѝ желание бе да се прибере вкъщи при Карл и да се върне към нормалния си живот.

— Хайде да си лягаме — най-накрая каза тя.

— Идеално за мен — иронично се усмихна Андрю. Обърна се към Джесика и я шляпна закачливо по дупето. — Няма ли да се качваш по стълбите... или ще долетиш с метлата си?

Дъждът заваля призори и забули околността, която изглеждаше студена и неприветлива под надвисналите сиви облаци. Джесика се събуди от силното плющение върху прозорците на спалнята. Докато лежеше, заслушана в дъжда, тя обмисляше какво ще каже на Андрю, Стомахът ѝ се сви, защото знаеше, че той ще побеснее. „Защо ли не му казах през седмицата, сега всичко щеше да е приключило! — разкая се тя, извъръщайки се към спящия до нея мъж. Винаги се изненадваше от това, колко млад изглеждаше, когато спеше, почти като момченце — с гладко и спокойно лице, с леко извита в ъгълчетата уста. — Ще му стане болно“ — мислеше си тя.

За миг през ума ѝ мина да отхвърли предложението на Робърт Шолц. Представи си как двамата с Андрю продължават постарому, радват се на приятния живот в малкия си лондонски апартамент — сутрин тръгват за работа, прибират се вечер, сигурни в чувствата си един към друг, уверени в бъдещето си. Картината бе розова, изпълнена със спокойствие и сигурност. „Точно тук е проблемът — помисли си тя и седна в леглото. — Прекалено много спокойствие и сигурност.“

Дъждът продължаваше да трополи по терасата под прозореца. Тихите стенания на дърветата се усилиха. Джесика осъзна, че това не ѝ стигаше, не и когато виждаше пред себе си шанс да се издигне до върха на кариерата си, да се радва на властта и удовлетворението, което бъдещето ѝ предлагаше. След десет години, може би. Тогава щеше да бъде само на тридесет и пет и все още щеше да има време да се омъжи и да създаде семейство. Но сега беше рано за това. Твърде рано.

Тя отново легна, взела окончателно решение. Повече не можеше да отлага — трябваше да каже на Андрю.

Към десет часа дъждът вече бе преминал в непрогледен порой, който барабанеше по первазите на къщата, превръщайки ливадите в подгизнали килими и образувайки кални потоци по алеите.

Седяха в библиотеката. Маделин и Джесика си приказваха, а Андрю се бе излегнал в креслото и четеше „Дейли Телеграф“. От време на време вдигаше поглед и надничаше през прозореца, сякаш се надяваше, че по някакво чудо бурята ще утихне.

— Няма голяма вероятност да излезем на разходка при такова време — безучастно каза той.

Джесика тутакси погледна към него, прекъсвайки изречението си по средата. Нещо в безутешния му тон накара сърцето ѝ да се разтупти и отново ѝ напомни какво има да върши.

— О, Андрю! — каза тя, все едно току-що се бе сетила. — Откога се каня да ти кажа... Преди няколко дни Робърт Шолц, нали се сещаш — президентът на „Голдинг Груп“, пристигна от Щатите. И знаеш ли какво? Предложи ми длъжността директор по продажбите — тя стисна здраво ръце, за да спре треперенето им. — Това е една чудесна възможност, която естествено означава и повече пари, и е страхотно постижение за мен! Това е един от най-високите постове в хотела! — усещаше, че говори несвързано, че думите ѝ се застъпват.

Андрю свали вестника с доволно изражение на лицето си.

— Браво, Джеси! — тихо каза той.

— Поздравления! Защо не каза по-рано? — въодушеви се Маделин. — Знам, че се надяваше да те повишат до този пост, но не стана ли доста по-бързо, отколкото очакваше?

— Така е, но човекът, който го заема в момента, ще се мести в един от другите ни хотели в Хонконг. Засега е само неофициално, но мисля, че до една седмица трябва да го обявят, а междуременно никой от „Роял Уестминстър“ не знае за това. Ще бъде доста шокиращо за Дик Фаулър, с когото работя, но такъв е животът, нали? — Джесика ръкомахаше усилено и златните ѝ гривни дрънчаха. Седеше изправена, подвила под себе си крака в неизменните обувки с високи токчета, и тесните джинси подчертаваха лекото потрепване на тялото ѝ.

Андрю я наблюдаваше с лениво одобрение.

— И кога ще поемеш новата работа, скъпа?

Джесика обърна поглед към него. Личицето ѝ изведнъж се стегна, в очите ѝ блеснаха решителни пламъчета.

— След около три седмици, доколкото разбрах. Има само една досадна подробност, която няма да те зарадва особено... — тя се засмя нервно, накъсано и напрегнато. — Искат да живея в хотела. Това е политика на корпорацията... всички служители на ръководни постове трябва да са на работното си място двадесет и четири часа в денонощието.

Настъпи гробна тишина. Маделин я наруши първа:

— Да живееш там? Искаш да кажеш, в хотела?

— Точно така. Ще ми дадат стая, най-вероятно на последния етаж. Няма да е нито луксозна, нито голяма, но и без това няма да има значение, защото ще я използвам само да спя в нея — отговори Джесика. Сега, след като вече бе споделила пред Андрю, тя усещаше как смелостта и увереността ѝ се възвръщат.

— Благодаря ти много, че се посъветва с мен, преди да приемеш! — ядосано каза той.

Джесика поруменя.

— Но как бих могла да пропусна такъв шанс! — настъпателно каза тя. — Стига, Андрю, това не е край на света. Ще имам почивни дни, уикенди от време на време. Това не променя нищо между нас.

— О, така ли мислиш? — язвително попита той. — Е, аз пък мисля, че променя всичко — и без да каже нищо повече, стана, захвърли вестника на земята и излезе от стаята. След малко двете чуха, че се тресна външната врата.

— Не може да излезе в този дъжд... нали? Джесика се втурна и погледна през прозореца. — Още вали като из ведро! Ама че глупак! Ще пукне от настилка!

— Не можеш да го обвиняваш, Джесика — вразуми я Маделин. — Сигурно е било голям шок за него. Не предполагаше ли, че ще се разстрои? Божичко, Карл би ме убил, ако му съобщя, че занапред възнамерявам да спя в ателието, за да не прекъсвам работата си.

— Това е различно, ти си омъжена! — проплака Джесика и се тръшна на канапето. — Знаех, че на Андрю няма да му е приятно. Изпитвах ужас от мисълта, че трябва да му го кажа, но, Мади, това си е моят живот! Питам те: как бих могла да отхвърля такава възможност? — избърса ядосано очи с опакото на дланта си. Гласът ѝ премина в плач. — Това няма да промени отношенията ни.

Маделин я погледна с тихо недоумение.

— Разбира се, че ще ги промени, Джеси, скъпа. Кога ще се виждате с Андрю? Вечер, от време на време, и понякога в събота и неделя? След три години съвместен живот с теб на него му е много трудно да си представи, че ще се изнесеш.

— Ще се местя от Челси в „Хайд Парк Корнър“, а не на другия край на света, за Бога! — гласът на Джесика премина в креслив писък. — Мислех, че поне ти ще ме разбереш, Мади! Точно затова изчаках да

кажа на Андрю през този уикенд, защото бях сигурна, че ще ме подкрепиш!

Маделин поклати глава.

— Съжалявам, Джесика. Този път съм на негова страна.

До края на уикенда атмосферата беше напрегната. Дъждът продължи да се излива като плътна завеса, а къщата сякаш се изпълваше от хладната влага, която се просмукваше до кости. Принудени да изкарат повечето време вътре, те четяха, гледаха телевизия и водеха сковани разговори. Джесика вече се молеше да дойде неделя вечерта, когато щяха да тръгнат за Лондон — студеният гняв на Андрю започваше да я смазва. Тя, която никога не питаеше задълго лоши чувства, греиваше и се освежаваше само няколко минути след кавгите, не можеше да проумее защо той не успява да направи същото. Накрая Андрю предложи да хванат по-ранен влак.

— Много ми е мъчно, но при това неприятно време сте прави да бързате — с разбиране каза Маделин. — Бих се върнала с вас в Лондон, ако имах възможност, но трябва утре да се видя за последен път с адвоката, господин Маркс, преди да хвана самолета във вторник.

Когато се качиха в таксито, което чакаше, за да ги закара до гарата, Джесика се протегна и обви ръце около врата на Маделин.

— Ще мине цяла вечност, преди да се видим отново! — изхленчи тя. — Пожелай ми успех в новата работа, Мади.

— Разбира се, че ти желая успех — сърдечно отвърна Маделин. — Животът си е твой, миличка, и дано нещата да се подредят добре за теб.

— Благодаря. — Джесика се опита да задържи напирещите сълзи.

Маделин целуна Андрю по бузата.

— Довиждане, Андрю, и благодаря за оценката на къщата. Когато реша да я продавам, нали ще се погрижиш за това?

— Разбира се, Мади, скъпа — Андрю я погледна с обич. — Грижи се за себе си и не позволявай тази история с майка ти да те разстройва. Всичко все пак е минало.

— Знам.

— И поздравя Карл.

— Да, предай поздрави и една голяма целувка от мен на Карл — вметна и Джесика, показала глава през прозореца.

— Непременно. Довиждане — Маделин остана за миг загледана в отдалечаващото се такси. Гумите хвърляха кални пръски. После се прибра и започна да събира багажа.

В девет часа на следващата сутрин пристигна господин Маркс. Оръфана бежова мушама, с два номера по-голяма, предпазваше тъмния му костюм от ситния ръмеж, който бе заместил проливния дъжд. Мигащите му очички напомняха на Маделин за къртица, която току-що излиза от тъмното и се обърква на светло. Тя го покани в библиотеката и му предложи кафе. Той изглеждаше леко развълнуван.

— Появи се лека спънка — каза адвокатът и отпи от кафето си, — която ще забави удостоверението ви за наследствено право. Така че трябва да ми дадете по-подробна информация.

— Какво по-точно? Какво искате да знаете, господин Маркс?

— Ами проблемът, госпожо Дилейни — той направи пауза и я погледна в очите, като не спираше да мига, — е, че все още не можем да открием никаква следа от смъртния акт на майка ви.

[1] Плодове на вечнозелено китайско дърво. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Карл излезе от „Сентръл Манхатън Бенк“ малко след шест и уведоми шофьора си, че повече няма да му бъде необходим. После хвана такси до апартамента на Кимбърли в „Ла Премиер“, на пресечката на „55-а улица“ и „Бродуей“ — висок блок, разположен срещу известен ресторант, който създаваше убедително впечатление за заведение от четиридесетте години. Сутринта тя му бе предложила да отиде да спи при нея и омагьосан, сразен от сексапила ѝ, той се съгласи. Пусна я да си тръгне по-рано, за да не види някой, че излизат заедно от банката. „Вече навлизам в игрите, по които си падат някои семейни мъже“ — мислеше си той с изненада. Беше удивен колко лесно се получава.

Когато пристигна, Кимбърли вече се беше преоблякла в широка копринена пижама. Беше боса, а гъстите ѝ червени коси се спускаха върху раменете като лъскава мед. В луксозно обзаведената дневна бяха запалени лампиони с кайсиеви на цвят абажури, чиято светлина подчертаваше тъмнокафявата холна гарнитура и кремавите кожи по пода, с една дума, все подаръци — сред които беше и самият апартамент — от бивши любовници. Карл пристъпи вътре и го обхвана чувството, че влиза в кутия с вкусни шоколадови бонбони: сладки, тъмни и изкушаващи. Кимбърли се приближи с котешки стъпки до таблата с питиетата. Бедрата ѝ прозираха през коприната, голите ѝ ръце бяха гладки и с цвят на мляко.

Карл бе бленувал този миг през целия ден.

Когато Кимбърли му предаде чашата, той я остави отстрани на масата и прегърна нея. За това бе дошъл тук, диктуваха сетивата му, за да се зарови в тялото на тази похотлива жена с млечна кожа и тицианови коси. Без да пророни дума, Карл я събори върху една от кожите на пода, притисна я под себе си и разкъса прилепналата ѝ копринена пижама. Кимбърли се гърчеше под него, приемайки го с тихи стонове. Обезумял и неспособен да се контролира, той разкъса и последното парче коприна, под което се разкри идеалното тяло и

безупречната кожа. Без да губи време да си сваля дрехите, проникна в нея дивашки — със зачервено лице и задъхан. Отчаяно се нуждаеше да обладае тази жена, която внезапно го бе омагьосала. Желанието му достигна връхната точка съвсем скоро и го влуди. Това момиче, което постоянно преследваше, все успяваше някак да му се изплъзне. Тя не даваше нищо от себе си. Най-накрая, с един последен напън, Карл вля живителния си сок в тялото ѝ, отчаяно нуждаещ се от нея, от това да я прегръща и да я направи своя. Но когато потърси с поглед очите на Кимбърли, видя в тях единствено насмешлива отчужденост. Неспособен да понесе това, което бе видял, зарови лице в шията ѝ.

— Сгорещил си се — приветливо каза тя. — Искаш ли нещо за пиене?

Той стисна още по-силно очи, готов да се разплаче в този миг на силно разочарование. В началото искаше единствено сексуално преживяване, малко по-нестандартно — нещо, което да го откъсне от самотата му без Маделин, — но през последните часове се бе надявал да получи нещо повече от Кимбърли. Сега обаче разбра, че тя нямаше какво друго да му даде. Очевидно беше — един поглед на апартамента ѝ бе достатъчен — че тя не би могла да го обзаведе толкова разточително със собствената си заплата, от банката не получаваше достатъчно дори за наема си. Достигнал до болезнения извод, че е един от многото прие предложеното му питие и се почувства засрамен от собствената си наивност.

Докато Карл спеше и дишаше равномерно с леко отворена уста, Кимбърли се измъкна от кафявите сатенени завивки и, гола, безшумно отиде до кухнята. Беше четири сутринта и от жегата в града, все още шумен и буден в този час, тя се почувства сгорещена и лепкава. Отвори хладилника, извади кутия севън-ъп и издърпа металната пластина на капака. Силното съскане наруши тишината в апартамента и Кимбърли застина, наострила слух, но Карл не се помръдна. Устата ѝ се разкриви в усмивка. Нека спи... докато все още може. Скоро щеше да бъде толкова разтревожен, че нямаше дори да смее да си легне!

Когато седна на една табуретка, провесвайки босите си крака над облицования с корк под, тя се наведе напред и се облакът на перваза на прозореца. Оттук можеше да гледа на юг, по „Бродуей“, и да наблюдава непрекъснатия прилив и отлив на уличното движение, както и ярките светлини, които от двадесет и четвъртия етаж приличаха на

ситни точкици. Спомни си една друга нощ, когато като малко момиченце стоеше на „Таим Скуеър“, заобиколена от искрящи светлини, проблясващи в златисто, сребристо, червено, зелено и синьо. Те даваха обещание за вълнуващи преживявания и нечувано богатство, което скоро щяха да изпълнят. Малко остана, даде си кураж тя, после щяха да се сбъднат всичките ѝ мечти. Щеше да има всичко, което някога бе желала: бижута и кожени палта, луксозни дрехи, чудесна къща и коли... Скоро всичко това щеше да бъде нейно благодарение на Ханк Пъгсли. И благодарение на Карл Дилейни, въпреки че той самият още нищо не подозираше.

Една година по-рано Кимбърли се бе запознала с Ханк Пъгсли в един бар за самотни сърца. „Запознала“ не беше точната дума, макар че тя я използваше пред приятелите си: всъщност Ханк си я бе избрал. Той беше на средна възраст, женен и изключително богат. Беше дебел и непривлекателен, с рядка мазна коса и малки очички, но това не безпокоеше Кимбърли. Сигурно щеше да се изръси за някоя рокля или дори за кожено палто, затова тя побърза да го покани в апартамента си и по този начин да върже тенекия на друг мъж, с когото имаше уговорка. Мъже като Ханк „запълваха дупките“, бяха просто връзки, убиващи времето до големия ѝ удар. Те ѝ осигуряваха живот в прилични апартаменти, както и изискано облекло.

Кимбърли научи, че Ханк притежава компания на име „Брандс мотърс“. Дейността ѝ се изразяваше в продажба на резервни части за леки автомобили и камиони със седалище в Ню Джърси. Ханк имаше малък офис в центъра на Манхатън, но причината, цинично обясняваше той, била, че така имал извинение понякога да остава през нощта в града, вместо да се прибира при жена си. Кимбърли бе чувала тази история поне хиляда пъти и само сви отегчено рамене. Мъжете бяха все едни и същи — като започнеше от баща ѝ, те всички я отвращаваха.

— Имам голяма фирма — заяви Ханк, разочарован от липсата на интерес у нея. — И печеля купища пари!

— Нима? — тя започна да оглежда дългите си нокти, лакирани в студено розово, молейки се той да си тръгне по-скоро.

Решен да я впечатли и възгордян от самия себе си, Ханк си сипа още от брендито ѝ и започна да се хвали.

Това щеше да се окаже най-голямата грешка в живота му.

— Знаеш ли как скривам печалби, за да не плащам високи данъци? — гордо я попита той.

Кимбърли го погледна с внезапен интерес. Може пък да научи нещо полезно от него, помисли си тя.

— Не. Как го правиш?

Ханк се облегна върху кафявите сатенени възглавници и потното му тяло остави черни отпечатъци по тях. Острата миризма на пурата му изпълни въздуха.

Дебеланкото започна да обяснява, а Кимбърли го слушаше все по-внимателно, като запечатваше в ума си всичко, което той казваше, и запомняше и най-малката подробност.

— В крайна сметка парите са си мои — самодоволно заключи той. — Аз не ограбвам клиентите си и по мое мнение би трябвало да мога да задържа колкото искам от собствените си пари. Все пак аз съм си ги изработил. От къде на къде ще ги давам на данъчните!

— Колко хитро — бавно каза Кимбърли и наистина го мислеше. Претърколи се по корем и застана с лице към него. Огромните ѝ гърди се люлееха предизвикателно. — Пийни още бренди, миличък — любовно добави тя.

Поласкан и доволен от собствената си находчивост, Ханк продължи да ѝ разказва с блясък в лукавите си очички.

Това, което задържа интереса на Кимбърли, бе фактът, че милионите долари, които той прехвърляше в швейцарска банка, преминаваха първо през „Сентръл Манхатън Бенк“, където фирмата му имаше отворена сметка. Опипвайки почвата и стремейки се да не проявява прекалено любопитство, понеже той бе убеден, че тя е бъдещ топмодел, а топмоделите обикновено не се занимаваха с финанси. Кимбърли в края на краищата измъкна от него всичко, което ѝ беше нужно да знае.

През следващите няколко месеца тя имаше възможност тайно да проверява казаното от него. Грешка нямаше: на всеки няколко седмици от „Брандс мотърс“ се прехвърляха огромни суми в една банка в Цюрих. Кимбърли започна да крои плана си — вече бе стигнала до ролята на Карл.

Маделин изпрати господин Маркс до входната врата и двамата застанаха на стълбите да си поговорят.

— Ще проуча подробностите от баща си — каза му тя. — Според вас лесно ще издирим смъртния акт на майка ми, ако имаме точната дата и мястото, така ли?

— Абсолютно правилно — господин Маркс все още изглеждаше развълнуван. Доброто име на „Спиндъл, Каутс енд Маркс“ щеше да бъде опетнено, ако не успееха да направят нещо толкова елементарно, каквото бе издирването на смъртен акт, а и цялата ситуация беше неловка. — Съжалявам, само че това още повече ще забави процеса... — продължи той. Гласът му увисна във въздуха, сякаш нямаше представа как да довърши изречението.

Маделин сви рамене.

— Нищо не може да се направи. Ще ви изпратя информацията при първа възможност. Между другото благодаря ви за всичко, което направихте за мен.

— О, няма за какво! Изобщо не го споменавайте — той отпрати към нея благодарен поглед под трепкащите си клепачи и се качи в колата си. — Значи ще поддържаме връзка, госпожо Дилейни?

— Да, ще се чуваме — обеща с усмивка Маделин.

Едва по-късно сутринта се сети, че може да получи отговорите на въпросите си доста по-рано, отколкото очакваше. Алис Стюърт и синът ѝ Филип щяха да дойдат за обяд. Алис със сигурност щеше да си спомни кога и къде е починала Камила.

Те пристигнаха в един часа. Филип бе зад волана на своя „Астън Мартин“. Алис Стюърт, понесла невъзмутимо скоростта, с която караше синът ѝ, слезе от колата в безупречен вид — елегантна фигура в сребристосива рокля, с накъдрени и бухнали бели коси, обграждащи лицето ѝ.

— Скъпа, толкова мило беше от твоя страна да ни поканиш на гости — каза тя и протегна ръка към Маделин, която се приближаваше да ги посрещне. Алис вдигна поглед към фронтоната със спираловидни орнаменти, който увенчаваше фасадата на старата къща, и се усмихна. — Божичко, толкова отдавна не съм идвала тук! Джордж постоянно организираше балове, но когато овдовя, вече не му беше така лесно.

Маделин ги въведе в приемната за аперитива. Забеляза, че Алис бе превърнала баналните приказки в изкуство и поддържаше разговора

очарователно и заразително със спомени за миналите години, когато имението „Милтън“ е било сцена на не един разточителен прием.

— Спомням си даже бала на открито, който Камила организира. В градината имаше шатра в розово и бяло, а баба ти беше разпоредила навсякъде да се сложат букети от големи бели астри — припомняше си тя. — Беше толкова красиво!

Хънтър ги покани на обяд и тримата влязоха във великолепната трапезария, която сега кипеше от живот и бе изпълнена със сладкия аромат, идващ от градината.

— Сигурно майка ми ви е липсвала, след като се е омъжила за татко и е заминала за Щатите — отбеляза Маделин, докато Хънтър поставяше чиниите с пресни аспержи пред всеки, преди да напълни чашите им с вино.

— Да, наистина ми липсваше! — горещо потвърди Алис. Перлените ѝ обеци трепкаха, щом кимнеше с глава. — Обаче и аз самата се омъжих и със съпруга ми се преместихме в Лондон, докато той не наследи къщата от баща си.

Маделин се наведе напред с интерес.

— Тук ли живеете, когато родителите ми са се върнали в Англия през 1964-а... когато съм била на две години?

— Не, още бяхме в Лондон, но често си идвахме за събота и неделя, а понякога водех и Филип да си играете.

Младият мъж погледна Маделин и се усмихна. Тя му отвърна с учтива усмивка, но в момента той не я интересуваше. Заговори с внезапна настойчивост:

— Къде бяхте, когато майка ми почина?

Маделин не разбра какво нередно бе извършила. Алис подскочи. Лицето ѝ стана пепеляво, бледото ѝ червило придоби лилав оттенък.

— Какво каза, скъпа?

Маделин заговори предпазливо, без да откъсва поглед от лицето на възрастната жена, върху което сякаш бе сложена някаква маска, заличила чертите, цвета и изражението му.

— Попитах дали сте били тук, в Девън, когато е починала майка ми — ясно повтори тя.

— О, да... искам да кажа, не... — Алис я гледеше странно. — Беше толкова отдавна, почти не си спомням — неубедително добави тя. Маделин погледна към Филип, който то наблюдаваше озадачено

майка си. Алис си играеше с дългите нанизки на перлената огърлица около врата си... подобни на перлите, изведнъж ѝ хрумна на Маделин, с които бе запомнила майка си от портрета, нарисуван от Де Ласло.

— Да, но тук ли почина тя или в Лондон? — упорстваше Маделин. — Адвокатът днес ми каза, че не могат да открият смъртния акт. Ако разбере точно къде и кога е починала, това ще ми помогне много.

Поведението на Алис се бе променило коренно. От приказлива, общителна жена, пълна с живот и дружелюбност тя внезапно бе станала затворена и плаха.

— Трябва да попиташ баща си за това — независимо от колебанието в гласа ѝ, тонът ѝ бе категоричен. — След това с възхитителна светска ловкост смени темата и се впусна в една лекция за лечението на плесента по розите. Очевидно облекчен от края на моментното сковаване, Филип също даде своя принос и разговорът се насочи към градинарството.

Маделин се облегна на стола си, едновременно разочарована и все по-разтревожена. Каквото и да се бе случило с майка ѝ, Алис Стюърт също нямаше да проговори.

Цял следобед Карл беше на среща заедно с Джейк. Когато се върна в офиса си, завари Кимбърли да го чака прозрачните ѝ сиви очи бяха бистри като студен мрамор, но на устните ѝ грееше обичайната усмивка.

— Може ли за момент? — попита тя и застана пред бюрото му, докато той подреждаше някакви документи.

Карл я погледна вяло. Последните две нощи бяха голяма грешка, даваше си сметка той. Никой не беше пострадал, но въпреки всичко се бе проявил като ненадминат глупак с това, че се вписа в клишето на любовната авантюра между шеф и секретарка. Сега имаше намерение да се измъкне леко и безболезнено, сякаш бе уверен, че краткотрайната им връзка не е означавала за нея повече, отколкото за самия него.

— Да, но съм малко зает, както виждаш... — подхвана той с приятелски тон, но нещо в изражението ѝ го накара да млъкне изведнъж.

— Важно е, Карл — Кимбърли вече не му казваше „господин Дилейни“, когато бяха насаме. Седна на стола срещу него. Държеше се делово, косата ѝ бе стегната на кок. Черно-белият ѝ костюм с подпльнки показваше, че тя вече се облича като дама с власт.

— Какво има? — попита Карл.

— Имам един приятел, казва се Ханк Пъгсли. Притежава фирма на име „Брандс мотърс“ в Ню Джърси и има банкова сметка при нас.

Карл сви устни. Ако Кимбърли имаше наглостта да урежда чрез него заем за някой свой любовник, тя бъркаше сериозно.

— Е и? — отсече той.

Без да ѝ мигне окото, Кимбърли започна да му обяснява за метода на Ханк да не плаща данъци.

— Наистина доста хитро е измислено — обясни тя. — Преди известно време той е основал фирма фантом в Швейцария, наречена „Мишо ентернационал“. На всеки две седмици Ханк получава фалшива фактура от Цюрих, понякога надвишаваща стотици хиляди долари, за инструменти и най-различни резервни части. След това той изпраща парите в Цюрих, но те естествено отиват право в банковата му сметка, тъй като „Мишо“ не съществува.

— Не разбирам накъде биеш, Кимбърли — намръщи се Карл. — Защо ми казваш всичко това?

— Защото измислих начин да го спрем.

Карл се сепна.

— Имаш предвид — да го дадеш на данъчните? — той се замисли за момент. — Може това да навлече неприятности, особено на банката. Все едно използваме поверителна информация, а това ще се приеме за нарушаване на доверието — погледна я напрегнато. — Освен това защо искаш да издадеш свой приятел?

Кимбърли се усмихна, развеселена от забележката му.

— Имам много по-добро предложение за теб.

— За какво говориш? — стомахът на Карл се сви и по гърба го полазиха тръпки. — Нали нямаш намерение да го изнудваш?

— Ти си директор на задграничните сделки, нали? — продължи Кимбърли, сякаш не бе го чула. Карл кимна, онемял от недоумение. — Когато получиш платежно нареждане от Ханк за превод на сума от сметката му при нас в сметката му в Швейцария, за да покрие фактурите от „Мишо ентернационал“, трябва да го предадеш на Джейк

Шиърман, след като го обработиш първоначално. Знам, че ги получаваш, защото следя — тя помълча, давайки му възможност да асимилира думите ѝ. — Джейк Шиърман и двамата вицепрезиденти са единствените, които знаят кода за преводи на огромни суми по сметки в чужбина. Обучавана съм за компютърен специалист и много добре знам какво говоря — добави тя. Гласът ѝ бе преминал в настойчив шепот.

Карл я гледаше като хипнотизиран. В студените ѝ сиви очи искреше фанатизъм, който го привличаше като магнит и го приковаваше тъй, че не можеше да мръдне, и той седеше вцепенен, а мозъкът му отказваше да приеме думите ѝ.

— Имаш достъп до кабинета на Джейк. Искам да вземеш диска, на който са записани кодовете за задграничните трансфери, и да ми го предоставиш за час. За това време мога да направя копие, а ти след това ще върнеш оригинала в кабинета на Джейк.

— Все още не разбирам, Кимбърли — с усилие каза Карл, но в главата му се обади един глас: „Разбираш, и то много добре.“ Трябваше да спечели време, за да реши как да се справи със ситуацията. Хванат бе натясно, беше неподготвен. В момента Кимбърли имаше контрол над ситуацията и го знаеше. Нарочно бе избрала да го направи в работно време, когато той нямаше да може да прави сцени. Тя се приведе напред, вперила поглед в него, и Карл се отдръпна сепнато, когато заговори.

— Това е планът ми, Карл — каза Кимбърли. — Всеки път, когато получиш платежно нареждане от Ханк Пъгсли за превод на пари в швейцарската му сметка, ще ми го даваш. Аз ще го вкарвам в компютъра с помощта на копие от диска с кодовете, само че вместо да ги превеждам в банковата сметка на Ханк, ще ги пращам в една кодирана сметка в Цюрих, която си отворих преди шест месеца.

Карл затвори очи. Шокът и страхът го накараха да замръзне. Сърцето му заби учестено. Знаеше какво ще му каже, още преди да си е отворила устата. Той се беше любил с нея под душа... в апартамента ѝ...

— Изобщо не мисли да ми отказваш, Карл. Съмнявам се, че тъстът и съпругата ти ще се зарадват на направения снощи видеозапис, на който ме чукаш в собствения ми апартамент.

В офиса настъпи гробно мълчание и сякаш заключи двамата в ужасяващ заговор. Думите ѝ бучаха в главата му и го измъчваха безмилостно. Той бе позволил да го изработят с най-стария номер на света. Изпаднал бе в удобно за изнудване положение и ако не намереше начин да излезе от тази бъркотия, хватката на Кимбърли все повече щеше да се затяга около врата му.

— Да се споразумеем — чу я да казва. — Ще си делим парите, понеже никой от двама ни не може да се справи сам. Справедливо е, не мислиш ли?

Карл скочи на крака, обхванат от гняв и паника.

— Не си с всичкия си! — ядно просъска той.

— Не е така. Няма как да ни хванат. Ханк няма да усети, че парите не стигат до банковата му сметка, защото никога не получава известия от Швейцария — сам ми каза, че има опасност да попаднат в неподходящи ръце. Но дори и да усети, какво ще му помогне това? Той самият действа незаконно, като се измъква от данъчните под претекст, че плаща за инструменти. Няма да посмее да гъкне! Вярвай ми, Карл, можем да си гушнем по няколко милиона долара, без никой да разбере.

— Ако смяташ, че ще приема този ненормален план... — смутено измънка той и прокара ръка през косата си. Това, което го плашеше най-много, бе мисълта, че планът на Кимбърли наистина би могъл да действа. Положението му позволяваше да вземе „назаем“ диска за малко от кабинета на Джейк, ако го направеше късно следобед, когато Джейк и двамата вицепрезиденти си тръгнаха от банката, освен това Кимбърли си разбираше от работата и без проблеми щеше да извади копие. Оттук нататък от него се искаше само да предава платежните нареждания на Ханк Пъгсли за обработване на нея вместо на Джейк. Както самата тя бе казала, Ханк не можеше да направи нищо друго, освен да прекрати изпращането на пари, ако откриеше какво става.

Карл погледна Кимбърли и си даде сметка, че тя е обмислила всичко до най-малката подробност, и в прилив на ненавист към самия себе си се запита как изобщо му се бе сторила привлекателна. Глупак! Глупак! Как можа да позволи да влезе в капана? Хрумна му да я прати по дяволите. Дори му хрумна да изтича до кабинета на Джейк и да му каже какво се е случило, но после осъзна, че ако го направеше, с него

бе свършено. Маделин би му простила тази изневяра, макар че щеше да бъде дълбоко наранена, но баща ѝ със сигурност не би го направил.

Джейк се придържаше към строги морални порядки, особено що се отнасяше до банката. Преспиването с колежка и изпадането в уязвима позиция според представите на Джейк щеше да бъде знак за пълна липса на здрав разум. А в банкерството, както и в политиката, той бе от съществено значение.

— Нямах никакъв избор, нали? — говореше Кимбърли. — Трябва да участваш в плана ми, защото в противен случай бъдещето ти е разбито. Ако откажеш, можеш да целунеш за сбогом перспективата да станеш следващият президент на „Сентръл Манхатън Бенк“.

Думите ѝ се стовариха върху него като юмруци. Щеше да загуби всичко, за което бе работил, ако Джейк разбере, и ако планът ѝ се провалеше главоломно, пак щеше да загуби всичко. Карл отиде в банята на кабинета си и потръпна, когато очите му попаднаха върху душа. Той си я спомни, застанала гола под него. Наплиска лицето си със студена вода. Умът му пропадаше в бездънна яма от ужас и гняв. Той се наруга за глупостта си — да се поддаде на безразсъдно сладострастие по едно красиво момиче.

Карл се събуди в пет часа с пулсиращи слепоочия и вдървени от напрежение крайници. Вече втора нощ спеше на пресекулки, като през повечето време лежеше по гръб и зяпаше в тавана, обзет от паническо безпокойство, докато часовете едва-едва се нижеха. Как изобщо се остави да попадне в тази ситуация? Въпросът постоянно звучеше в главата му, докато накрая имаше чувството, че ще полудее. Прокле се за тази моментна слабост и благодари на Бога, че Маделин не ставаше свидетел на мъките му. От друга страна, той копнееше за нея. Нищо от това нямаше да се случи, мислеше си с горчивина, ако тя не бе заминала. За четирите години, откакто бяха женени, дори не бе погледнал друга, макар че тя често пътуваше по работа. Само че този път, в онзи един-единствен безотговорен миг, бе разрушил всичко.

Чувството му за вина засенчваше дори събитията от предишния следобед, когато Кимбърли поиска от него да вземе компютърния диск от кабинета на Джейк. Уплашен до смърт, Карл почука на вратата и заварил го празен, отиде направо до сейфа, където се съхраняваше

дискът. Можеше да го отвори за секунди. Когато се ожени за Маделин и стана човек от семейството, Джейк му бе поверил много строго секретна информация, а тя включваше и комбинацията за личния му сейф.

Затаил дъх, той завъртя секретния механизъм два пъти по посока на часовниковата стрелка, докато застане на шест. После го завъртя обратно веднъж и спря на девет, и още веднъж надясно — стрелката застана на цифрата пет. Още едно завъртане — и вратата се отвори. Карл се бореше със себе си, докато, освен диска вдеше и някои други документи за прикритие, в случай че го хванат. Затвори сейфа и изтича навън. Кимбърли го чакаше в кабинета му. Без да каже нито дума, тя взе диска.

Плувал в пот, Карл потъна в стола зад бюрото си и я проследи с поглед, докато тя излезе. Опита се да работи, но усети, че само рови из документите. Започваше най-дългият час в живота му. При всяко позвъняване на телефона той подскачаше от страх. При всяко почукване на вратата ставаше напрегнат. Представяше си как Кимбърли копира диска в компютърния отдел и изстрелва по някое безупречно обяснение какво прави пред всеки, който се поинтересува. За миг почти беше благодарен, че е такава изпечена лъжкия и измамничка. Всеки друг по-неуверен човек щеше да се издаде.

Най-накрая тя се върна. Устните ѝ бяха стиснати от задоволство. Карл грабна диска от ръцете ѝ, събра документите, които бе взел от кабинета на Джейк, и след пет минути вече бе върнал всичко на мястото му. Никой, доколкото знаеше, не го бе видял да влиза в офиса на Джейк и двата пъти, но напрежението от следобеда му изби в ужасно главоболие.

Бавно, сякаш душевните терзания бяха преминали в тялото му, той се измъкна от леглото и се дотътри до банята, която по избор на Маделин бе облицована с мрамор в меки розови тонове. Отпусна се в горещата вана, която според него щеше да го освободи от напрежението по-добре от душ, и реши да отиде в офиса си преди Кимбърли. Наложително бе да направи нещо, за да сложи край на плановете ѝ, преди всичко да излезе от контрол. Дали да не ѝ предложи пари? Да я убеди да напусне страната? Но колко пари щяха да му трябват?

Карл поклати глава, обзет от внезапна безпомощност. Щеше да му поиска милиони, защото бе казала, че толкова ще получи от обира на Ханк. Откъде, по дяволите, щеше да намери милиони, които да ѝ даде? Той нямаше толкова, а и не можеше да поиска от Джейк или от Маделин, защото те щяха да попитат за какво му са необходими. Дали да не вземе заем от някого? Но и от това нямаше полза, щяха да му бъдат необходими гаранции, което отново означаваше Маделин и баща ѝ да бъдат замесени. В пристъп на яростно отчаяние Карл грабна едно шишенце парфюм, което стоеше на полицата до ваната, и го запрати към отсрещната стена. Сред дъжд от стъкълца към него се понесе силната миризма на „Клод Монтана“, изпълвайки помещението с духа на Маделин, все едно че тя беше там.

— О, Исусе! — изпъшка той и внимателно, за да не се пореже, излезе от ваната. Събра счупените парчета, уви ги в хартиена салфетка и ги изхвърли в кошчето за боклук. Съвсем скоро Маделин щеше да си бъде вкъщи и той се чудеше как ще я погледне в очите.

Час по-късно влезе в офиса си.

— Какво, по дяволите!

Кимбърли, седнала на бюрото му, се обърна и му хвърли хладен поглед.

— Всеки момент Ханк ще пусне платежно нареждане за Цюрих. Преглеждах ти пощата за някаква следа от него.

— Как смееш да ми пипаш нещата? — нахвърли се Карл. — Какво, по дяволите, си въобразяваш? — забеляза, че ръцете му треперят и целият е плувнал в пот.

Кимбърли го погледна безочливо.

— Я по-спокойно, така или иначе не е пристигнало, аз ще си отворям очите за него, тъй че не си мисли да я даваш на Джейк зад гърба ми.

— Върви по дяволите! — Карл я изгледа с погнуса. Мразеше себе си повече от нея. Какво толкова бе намерил нея? — Искане ми се да те убия! — изрева право в лицето ѝ.

— Или да ме чукаш? — с груба насмешка му отвърна тя.

— Достатъчно хора вече са го правили — отсече той и се запъти към вратата. Прекоси коридора, ослепял от гняв, с горчилка в устата.

Когато стигна до фойето на първия етаж, спря и погледна надолу към главната зала на банката. Чиновниците вече идваха на работа: приятни, обикновени мъже и жени, решени да работят усърдно, доволни, че получават заплатите си в края на седмицата и се прибират при семействата си всяка вечер. Карл дълго стоя така, завиждайки им за простичкия начин на живот. Запита се защо ли съдбата му бе изпратила във вид на секретарка Кимбърли Кабът. Долу, върху плочите от черен и бял мрамор, сред блясъка на хром и пластмаса, обикновени достопочтени хора вършеха задълженията си, докато неговият офис бе обладан от демон. На Карл изведнъж му се прииска да върне календара с няколко седмици назад.

Маделин изхвърча през терминала на пристигащите на летище „Джей Еф Кей“ и се мушна в чакащата я кола. Не беше виждала Карл повече от две седмици и сега, когато почти бе стигнала у дома, копнежът ѝ се усилваше и я караше да се пита как е могла да преживее толкова дълго време без него. Погледна часовника си. Ако нямаше много задръствания по улиците на Ню Йорк, можеше да го завари точно преди да тръгне за банката.

Разположи се удобно на задната седалка в лимузината и се опита да планира деня си, но мислите ѝ все се устремяваха към съпруга ѝ. Естествено през цялото време си бяха говорили по телефона, чуваха се почти всеки ден, но не беше същото. Маделин затвори очи и си представи как ръцете му се обвиват около кръста ѝ, как устата му търси нейната, как тялото му се притиска към нейното. Възбудена, тя отвори очи и се запита дали ще успее да го убеди да остане при нея поне за малко. Какво толкова, ако закъснее за работа един-единствен път?

Когато познатите очертания на Манхатън се появиха на хоризонта, сърцето ѝ се разтуптя развълнувано. Само още двадесетина минути — и щяха да завият по „Пето Авеню“ и да спрат пред номер 499.

Още щом влезе в апартамента, разбра, че Карл вече е тръгнал. Витаеше някаква празнота и тишина, от която тя изведнъж настръхна. Заля я вълна на детско разочарование. Беше убедена, че ще успее да се върне навреме... не можа ли Карл да се позабави малко, а не да бърза

за банката? Дори се бе надявала, че може да я посрещне на „Джей Еф Кей“. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги изтри яростно. Божичко, на колко години беше? На четири? На шест? Колко смешно — да се разстрои, понеже Карл го нямаше.

В този миг се появи Тереза, за да се погрижи за багажа ѝ. Маделин я поздрави и каза, че би искала чаша кафе.

— Веднага, госпожо — отвърна Тереза. — Добре ли пътувахте?

— Да, благодаря. Тук всичко наред ли е?

— Да, госпожо — прислужницата явно не искаше да я задържа, затова взе единия от куфарите ѝ и добави: — Ще ви донеса кафето и после ще ида да разопаковам багажа!

— Благодаря — Маделин си издуха носа и отиде да позвъни на Карл от дневната. Поне щеше да го чуе по телефона, макар че щеше да го види чак вечерта.

Яркото сутрешно слънце нахлуваше през широките прозорци и правеше ослепителна бялата стая, в която бродираните завеси от тайландска коприна напомняха за гъста бита сметана, а килимът беше като снежна преспа. Всичко беше бяло — дебелата памучна и копринената тапицерия, муселиновите абажури с ресни, мебелите в светлопепеляво. Единствените цветни петна в стаята бяха портретите на Карл и Джейк, които тя бе нарисувала преди няколко години. Портретът на Карл, невъзможно рус и красив, бе окачен над камината от бял мрамор, а този на Джейк висеше на отсрещната стена над писалището. Маделин се загледа в тях при влизането си. Преценяйки ги с ново око поради отсъствието, тя се запита дали не бяха прекалено силни за една толкова нежна стая. Особено портретът на Джейк. Забравила беше колко обсебващ пространството бе той, изобразяващ баща ѝ зад бюрото му в банката, със сериозните черти на лицето му.

Маделин лениво се приближи до него, за да го разгледа по-подробно, и изведнъж я жегна нещо, което никога преди не бе забелязвала. В очите му имаше същата подигравателна бдителност, която бе забелязала в снимките на Камила. Хладният поглед не бе така ясно изразен като на снимките, но определено присъстваше, в него имаше известна предпазливост, известна бдителност — и посветеност! Само че в какво? Общо преживяване? Тайна, известна само на тях двамата? Озадачена, Маделин закри устата си с ръка, питайки се дали само тя долавяше тези неща. Вероятно тази нейна дарба да прониква в

душите на хората я правеше такъв художник. Може би окото на творец забелязваше нещо, невидимо за останалите. Маделин потръпна и се отдалечи. Портретът беше с прекалено силно излъчване за тази стая, прецени тя. Може би трябваше да го подари на баща си.

Вечерта Карл се прибра по-рано и стопи разочарованието ѝ с огромен букет от розови рози. Тя се втурна през антрето да го посрещне с протегнати ръце.

— Здравей, Мади. Добре дошла — той я целуна нежно.

— Не можеш да си представиш колко се радвам, че пак съм у дома — Маделин зарови ръка в гъстата коса на тила му. — Никога повече няма да отсъствам толкова дълго.

— Не зависеше от теб, съкровище. Всичко наред ли е... трябва ли да ходиш отново?

— По някое време ще трябва да се погрижа за продажбата, но дотогава има цяла вечност — Маделин го хвана за ръка и двамата бавно тръгнаха към дневната, където тя вече бе сложила една бутилка шампанско в кофичка с лед. — Толкова ми липсваше, Карл. Не можеш да си представиш. Искрено си мечтаех да си с мен.

— Аз също!

Маделин го изгледа изпитателно, чудейки се дали нещо не бе наред. Беше преживяла две толкова странни седмици, помрачени от смърт и загадъчност, че може би сега си въобразяваше разни неща, но в думите му долови необичайна жар.

— Е, благодаря ти, скъпи. Не знаех, че ти липсвам чак толкова! — кокетно каза тя.

Карл поруменя и като я сграбчи отново, я целуна дълго и страстно.

— Ще ти покажа колко много си ми липсвала — прошепна той, когато я освободи.

— Надявах се да го кажеш — отвърна Маделин с палава усмивка. — Точно затова дадох почивка на Тереза тази нощ.

— Хитра жена — той се престори, че я шляпва по дупето, но изобщо не се възпротиви, когато тя го повлече към спалнята. Неочаквано Мади спря, обърна се и отново обви ръце около него. Притисна буза към лицето му и прошепна:

— О, Карл, обичам те и така се нуждая от теб.

— Аз също се нуждая от теб — прошепна и той. Притисна я още по-силно, благодарен, че тя не може да види лицето му или угрижения поглед в очите му.

— Можем ли да се срещнем за обяд, татко? — попита Маделин, когато на другата сутрин се обади на Джейк.

Той сякаш се поколеба за миг и тя разбра, че се опитва да забави неизбежната им среща.

— Да, разбира се, скъпа моя. Днес не мога, но какво ще кажеш за утре?

— Би било чудесно.

— В един, в „Ла Каравел“?

— Чудесно. До тогава. Чао, татко.

Когато на другия ден Маделин влезе в ресторанта в семпъл бял костюм и златни бижута, там настъпи любопитно оживление. Хората започнаха да извърщат глави, да се смущкват с лакти и да понижават гласове до шепот.

— Това е Маделин Дилейни... посетихте ли изложбата ѝ?

— Не беше ли блестяща?

— С кого ли има среща?

— А... ето го Джейк Шиърман!

Двамата — баща и дъщеря — седнали на една от най-хубавите маси в „Ла Каравел“, запазена изключително за специални гости, бяха страхотна двойка. И двамата бяха високи и елегантни, черните коси на Маделин ограждаха прелестното ѝ лице с водопад от бухнали къдри, докато посребрената коса на Джейк и загорялото лице му придаваха достолепен вид.

— Радвам се да те видя отново — каза той с усмивка, след като поръчаха. — Как беше в Англия?

Маделин го изгледа накриво.

— Англия си беше добре, но за съжаление не мога да кажа същото за дядо!

— Доста неуместна забележка, не мислиш ли? — меко отбеляза Джейк. — Съжалявам, че си преживяла шока от смъртта точно след пристигането си.

— Обаче не съжالياваш, че е починал — язвително подхвърли Маделин.

Джейк повдигна вежди и погледна дъщеря си с изненада.

— Колко странно, че го каза! Джордж беше човек на възраст и леко мръднал от няколко години. Бих казал, ако използвам клишетото, че е било милостиво избавление. Предупредих те да не ходиш при него, Маделин. Знаех, че няма да прекараш като на излет.

Тя впери поглед в баща си и заговори с уверен тон:

— Татко, няма смисъл да се опитваш да криеш от мен. Научих много неща, докато бях в имението „Милтън“, но имам нужда да попълниш някои подробности. Искам да знам какво се е случило с майка ми.

Джейк се изсмя нервно и разпери широко ръце в жест на самоувереност.

— Защо си толкова обсебена от мисълта за миналото? — попита той. — То е минало — заминало, а сега, след смъртта на Джордж, страницата се затваря. Настъпи краят на фамилия Дарлимпъл.

— Не още, татко. Забравяш, че аз съм наполовина Дарлимпъл и дядо ми е оставил цялото семейно наследство. Не можем да се преструваме, че семейството изобщо не е съществувало, само защото майка ми е умряла!

Джейк не отговори нищо.

— Майка ми се е занимавала с черна магия, нали? — предизвика го Маделин.

— Откъде си чула тази глупост? — Джейк пребледня, но не се предаде. — От Джордж без съмнение! Не ми казвай, че вярваш...

— Намерих дневника ѝ в библиотеката, скрит зад другите книги. В него се описваше служба в чест на сатаната... и други неща — Маделин потрепери и млъкна. — Дженкинс също е замесен, нали? Той открадна дневника в деня, след като го намерих, а преди това, когато го попитах за майка ми, отказа да каже и дума. Очевидно се е опитвал да прикрие истината.

— Дженкинс ли? — разтреперан попита Джейк. — Мили Боже, той още ли е там? Мислех, че е умрял преди години. Чуй ме сега, Маделин... — той се наведе над масата затворнически и понижи гласа си: — Наистина в Шерстън от години се говореше за сборище на вещици или някаква подобна глупост, но майка ти със сигурност

нямаше връзка с това. Според мен донякъде проявяваше любопитство, може би си е записвала неща, които е дочувала, но друго нямаше. Що се отнася до Дженкинс, той беше просто един градинар. Не знам с какви глупости ти е напълнил главата Джордж, но нали ти каза, че беше изкуфял. Сигурно не е знаел какви ги говори!

В този момент ги прекъсна сервитьорът. Поднесе поръчаната съомга и отново напълни чашите им с вино. Джейк се огледа наоколо и помахна на неколцина познати от съседните маси, очевидно с намерението да промени темата на разговора.

— Ето го Оливър Стронг — отбеляза той. — Казах ли ти, Маделин, че ще се кандидатира за Конгреса?

— Изобщо не ме интересува Оливър Стронг — разбунтува се тя. — Не ме интересува, ако ще и президент да стане! Дядо каза, че животът ми е бил застрашен от това, кое майка ми е правила... за Бога, татко, вече трябва да знам какво се е случило! За мен е важно.

— Говори по-тихо. Хората ни гледат — напрегнато каза. Джейк. — Не искам повече да слушам глупости.

— Добре, но ще се наложи поне едно да ми кажеш — каза Маделин. — Трябва да знам точно кога и къде е починала майка ми, защото до този момент никой не може да открие смъртния ѝ акт.

Джейк хукна към апартамента на сестра си в Биърсфорд веднага след като си взе довиждане с Маделин и я качи в чакащата кола. Пати, която тъкмо тръгваше за бридж парти, го посрещна с обичайната си язвителност.

— Много неудобен момент си избрал! Не можа ли да ми се обадиш преди това? — гласът ѝ беше по-рязък от всякога. Облак цигарен дим я забулваше като аура.

— Съжалявам, Пати, но спешно трябва да говоря с теб.

— Е, добре, тогава не е лошо да седнеш — каза тя и му посочи един от фотьойлите в голямата си натруфена дневна. — Какво има?

Джейк ѝ предаде накратко разговора си с Маделин.

— О, Боже! — Пати се отпусна тежко върху едно от бледорозовите си канапета. Изглеждаше още по-кльоцава в тъмносиния си костюм и изобилието от златни верижки. — Как ще постъпиш?

— Не знам — каза той безпомощно. — Защо, по дяволите, Джордж не е направил ново завещание след... Пати, умолявам те да спреш да пушиш! — той размаха ръка с раздражение, за да разпръсне дима.

— Не бъди толкова невротичен, Джейк — въпреки това тя угаси цигарата си в големия мраморен пепелник. — Според мен ще се наложи да разкажеш всичко на Маделин — разсъждаваше тя. — Повече не можеш да криеш истината от нея.

— Не мога да го направя, Пати, просто не мога. Така или иначе е научила достатъчно. Божичко, как ми се искаше Джордж да си умре тихо и кротко, без изобщо да въвлича Маделин — така тя нямаше да знае нищо.

Пати го гледаше със съчувствие, макар че тонът ѝ ни най-малко не се смекчи.

— За Бога, я се стегни! Защо не се обадиш на този адвокат — как му беше името, Маркс ли? — да му кажеш поверително какво се е случило. Нека да разбере защо не искаш Маделин да научи истината, а после да урежда законовата страна на завещанието на Джордж. Никой няма да оспори правото на Маделин да наследи имота на дядо си!

— Сигурно бих могъл да го направя — неуверено каза Джейк.

— Разбира се, че можеш, и престани с този негативизъм — неспокойните ръце на Пати посегнаха към табакерата ѝ, инкрустирана със злато и скъпоценни камъни. — Толкова време си предпазвал Маделин, защо да не продължиш още малко? — запали цигара и всмукна с явно удоволствие.

Джейк я погледна. Лицето му все още бе напрегнато.

— Дженкинс е заплахата — тихо каза той. — Слава Богу, явно не е обелил и дума, когато Маделин започнала да го разпитва за Камила. Само че дали можем да разчитаме, че ще мълчи и занапред? Маделин каза, че пак ще ходи в имението, за да разпредели имуществото, когато продаде къщата.

Пати замислено дръпна от цигарата.

— Дали не би могъл да му запушиш устата с един тлъст чек?

Джейк я погледна стреснато.

— Това изобщо не е в стила ми, Пати. Никога през живота си не помня да съм пробутвал пари.

— Има моменти — строго каза тя, — когато трябва да забравиш, че си банкер, и да се опиташ да се държиш като обикновен човек. Ако мисълта да подкупиш Дженкинс те обижда, по дяволите, аз лично ще го направя вместо теб! А сега трябва да тръгвам, за да не закъснея за бридж партито си.

— Ще обмисля предложенията ти — каза Джейк и двамата излязоха заедно от апартамента.

— Знаех, че ще направиш най-доброто за Маделин — в очите на Пати проблесна пламъче. — Но следващия път, Джейк, ми се обади, преди да нахлуеш тук за съвет!

СЕДМА ГЛАВА

— Чу ли най-новото? — Дик Фаулър нахълта в просторния нов кабинет на Джесика, на чиято врата имаше табела „Директор-продажби“, като се превиваше от смях.

— Какво се е случило? — Джесика вдигна поглед от бюрото си. Радваше се, че с него си останаха приятели. Повишението ѝ би могло да отвори бездна между двамата, но той пръв я поздрави след съобщаването на новината и искрено се радваше за нея.

— Току-що от румсървиса ми издадоха, че един клиент от 102-а е поръчал закуска за четирима! — кикотеше се Дик.

Джесика недоумяваше.

— Какво, за себе си и съпругата?

— Да бе, за съпругата! Той е сам. Обслужващият сервитьор ей сега ще дойде да ти го съобщи лично.

На лицето на Джесика се изписа смесица от развеселеност и раздражение.

— Охраната пак не е видяла по коридора да минават проститутки, предполагам?

Шест месеца по-рано, въпреки аристократичната изтънченост на „Роял Уестминстър“, те бяха принудени да предприемат лов на проститутки, които се промъкваха в хотела късно през нощта и започваха да сноват по коридорите, като почукваха на всяка врата, на чиято дръжка висеше табелка със заявка само за една закуска.

В рамките на една нощ охраната бе заловила осемнадесет такива дами и от този момент нататък хотелът бе променил политиката си. Самотните дами, влезли в хотела, се посрещаха учтиво от член на персонала, който питаше дали имат нужда от помощ. Истинските посетителки се радваха на любезността, проститутките разбираха намека и си тръгваха, като бързо разпространяваха слуха, че не са добре дошли. От месеци не бяха имали подобни проблеми, мислеше си Джесика и се надяваше, че няма да започнат пак. Такива неща носеха лоша слава на хотелите.

На вратата на кабинета ѝ се почука. Млад сервитьор италианец, облечен в елегантни черни панталони и безупречно сако в мандаринов цвят, влезе при поканата на Джесика и застана почтително до бюрото ѝ.

— Чух, че 102 си има компания?

— Да, госпожице.

Джесика се опита да прикрие напушилия я смях при вида на очевидно смутения младеж.

— Е? — подкани го тя. — Кой е при него?

Последва дълга пауза, в която сервитьорът преглътна с мъка.

— Три млади дами — най-накрая каза той. — И трите в леглото.

Джесика го погледна стреснато, явно изненадана.

— Три ли? — възкликна тя. — Цели три? — обърна се към Дик Фаулър, който не можеше повече да се сдържа и се заливаше от смях на стола си.

— Изобщо не е смешно — каза Джесика, като се опитваше да изглежда строга. — Най-добре да повикаме господин Пауъл, за да се справи с това.

— Той е в болнични... забрави ли? А господин Улфсън е на двудневна конференция на хотелиерите в Париж — Кенет Улфсън беше главният управител, а Денис Пауъл — неговият помощник.

Джесика изруга тихо и пак погледна сервитьора.

— Благодаря ти, че ни уведоми. Това е всичко.

— Благодаря, госпожице — той изхвърча от офиса, сякаш дотогава е бил вързан.

Дик погледна въпросително Джесика.

— Значи остава ти да... или искаш аз да се заема със случая?

Джесика веднага посрещна думите му с обичайния си оперен маниер:

— О, аз ще се справя с него. Ако си мисли, че може да използва хотела за бардак, ужасно се лъже! Освен това нямам търпение да видя как изглежда този коридорен Казанова.

Мина ѝ през ума, че на Андрю ще му бъде интересно, когато научи за това, но после с болка си спомни, че Андрю вече не присъстваше в живота ѝ. Когато се върнаха от уикенда при Маделин в Девън, той ѝ постави ултиматум:

— Избирай, Джеси: аз или хотелът.

По тъгата в гласа му тя разбра, че той вече осъзнаваше какъв ще бъде изборът ѝ. Тя си изплака очите пред него, часове наред го убеждава, че ще може да съчетава двете неща, но Андрю не се поддаде. Хотелът щял да я погълне и почти нямало да се виждат — само понякога вечер и тук-таме през уикендите.

— Не разбираш ли, че няма да стане? — гласът му бе тих и благоразумен.

— Но аз те обичам! — простена Джесика. Безполезно беше. Тя знаеше, че не може да пропилее този шанс, а Андрю — че връзката им не би могла да продължи, докато тя настоява да работи на такова ниво. В деня, когато се изнесе от апартамента им в Челси, взимайки в хотела само дрехите си, докато родителите ѝ прибраха останалите ѝ вещи в къщата си, тя не спря да плаче. Сърцето ѝ се късаше. Фактът, че сама си бе причинила болката, ни най-малко не облекчаваше мъката ѝ. След като бе живяла три години с Андрю, всичко бе свършило. Никога не се бе разкъсвала така между желанието да остане и желанието да си тръгне. С горчивина си даде сметка за цената, която трябваше да плати, за да продължи кариерата си, и се молеше на Бога да си е заслужавало.

Джесика погледна Дик, скочи на крака и изпъна крехките си рамене.

— Така. Готова съм за битката с този свръхсексуален жребец. Как се казва?

Джесика се надвеси през гишето на рецепцията, за да говори шепнешком с администратора.

— Бихте ли ми показали кой е господин Стивънсън, когато излезе от стаята си?

— Разбира се, госпожице Маккан — униформеният служител се огледа из фойето. — Ето го, в момента слиза от асансьора.

Джесика се извъртя и на лицето ѝ се изписа недоверие.

— Какво... този ли? Сигурен ли сте? — изхриптя тя.

— Абсолютно сигурен. Той нае стая 102 преди два дни.

— Хубаво! — Джесика закрочи през фойето. Токчетата ѝ затракаха по мраморния бял под.

— Господин Стивънсън? Добро утро, аз съм Джесика Маккан, директор-продажби. Може ли да поговорим, ако обичате? — ръкува се със Стратфърд Стивънсън с отвращение и го покани в приемната,

където ниските дивани и масичките за кафе бяха разположени сред високи растения, създаващи впечатление за оазис.

Джесика седна срещу него. Никога през живота си не бе виждала по-непривлекателен мъж. Беше нисък и тлъст, с прилепнали по голото му теме тъмни кичури оредяваща коса, имаше малки очички, които се плъзваха нагоре-надолу, оглеждайки тялото ѝ от главата до петите.

— Какво мога да направя за вас? — гърлено попита той, като едва размърда дебелиите си устни.

Чудейки се колко ли е платил за едно, камо ли за три момичета, тя се опита да прикрие смущението си.

— Разбрах, че имате три... въз... гостенки в стаята си — каза тя.

— Е и? — сви рамене господин Стивънсън и я погледна нагло. — Те са мои гости и освен това мога да каня в стаята си, когато пожелаея.

— Разбира се, че можете — уведоми го с учтив тон тя, — но по закон всички хора, които нощуват тук, трябва да бъдат регистрирани. Трябва да имаме списъка на посетителите, в случай че избухне пожар или се случи нещо непредвидено. Освен това — тя си пое дълбоко въздух, решена да запази контрола си върху ситуацията — политиката на хотел „Роял Уестминстър“ е да таксуваме всички гости, които отседат тук.

— Ще платя всичко, каквото са консумирали — ядене и пиене!

— Опасявам се, че ще направите, много повече от това, господин Стивънсън. Счетоводният отдел ще прибави към сметката ви и нощувките на вашите три гостенки — твърдо каза Джесика.

Дебеланкото направи жалък опит да се усмихне.

— Я стига, проявете малко разум! Малките ми приятелки не вредят никому — възропта той.

— Съжалявам, това е политика на хотела.

Той се наведе към нея и ѝ каза, без да му мигне окото:

— Това е все едно да ми таксувате допълнителна консумация на алкохол, задето съм чукал!

Джесика стана. Макар и ниска на ръст, тя изглеждаше внушителна.

— Щом така предпочитате, господин Стивънсън, така и ще постъпим. Благодаря ви, че ми отделихте от времето си. Довиждане.

Тя му обърна гръб и го остави със зяпнала уста.

— И така — каза Джесика, когато се върна при Дик в офиса си, — пиенето му в бира ли ще го таксуваме, или в шампанско?

До края на сутринта Джесика бе ангажирана с последните детайли по подготовката на специалната вечер „Славният Дванадесети“, която предстоеше на дванадесети август. Първата партида яребици, застреляни сутринта на този ден, щяха да бъдат изпратени със самолет от Шотландия и сервирани в хотелския ресторант „Фантазия“, където всичко щеше да бъде издържано в шотландските обичаи. В менюто присъстваше съомга, уловена в река Дий, в близост до шотландската резиденция на кралицата „Балморал“, освен това Джесика бе поръчала агнешка саздърма от Единбург. Покривките на масите щяха да бъдат от вълнен плат с характерното шотландско каре, а в средата на залата щяха да поставят декоративна препарирана яребица, полегнала върху гнездо от пирен, тръни и орлова папрат, наета от местния препаратор.

— Всички места в ресторанта са резервирани за вечерта — беше я информирал управителят му предишния ден.

— Благодаря на Бога за това — бе отвърнала Джесика. — Изпратила съм шестстотин луксозни покани на всички, за които се сетих. Олеква ми, че всички са се отзовали!

Удовлетворена, че е направила всичко предстоящото след три дни събитие да протече добре, тя погледна часовника си и се облеци, когато видя, че вече е дванадесет и половина. След петнадесет минути имаше среща със своя приятел от „Ивнинг Стандарт“ в коктейлбара. Взе асансьора до шестия етаж, отиде на бегом до стая 217, отвори вратата, втурна се вътре, извади един чорапогащник от скрина и започна да се преоблича. Стая 217 беше новият ѝ дом — едно приятно безлично местенце, обзаведено с легло, кресло и още няколко най-обикновени мебели, подходящи за служители. В съседство имаше баня, в която, както споделяше пред приятели, не само нямаше къде да се завъртиш — нямаше място да се помръднеш дори. Джесика прекарваше колкото се може по-малко време там. Още не бе свикнала да спи сама и това я потискаше. Неведнъж посягаше да намери Андрю, щом се събудеше, но само удряше ръката си в страничната табла. „Поне не ми се налага да си оправям леглото и да се пера“ — мислеше си тя, докато се преобличаше в розова ленена рокля.

Няколко минути по-късно, с папка факсове и пейджър в ръка, влезе в бара точно преди Питър Торн.

— Питър! — възторжено поздрави тя, целувайки го по двете бузи. — Прекалено много време мина, откакто се видяхме за последен път. Ела, седни да пийнем по едно питие преди обяда — Джесика поръча шампанско и поиска картата с менюто, за да изберат на спокойствие, като същевременно словоохотливо бърбеше с Питър.

— Е, как е новата ти работа? — попита той, когато успя да я прекъсне. — Напоследък май си станала голяма шефка?

Джесика се засмя и очите ѝ грейнаха. Точно това обичаше — да се среща с хора, да се намира в луксозна обстановка, да организира специални събития, да има власт да осъществява плановете си.

— Божествено е! — разпалено каза тя. — Имам безброй идеи за привличане на клиента. Искаш ли да чуеш последния ми план?

— Съмнявам се, че ще мога да те възпра.

Без да обръща внимание на закачката му, тя продължи:

— Ще предложа една страхотна коледна програма за двойки без деца. На закуска в леглото ще получат куп подаръци заедно с шампанско. Ще им организираме традиционен обяд, ще поканим жонгльори, огнегълтачи и други артисти. Във фойето ще има огромна елха, ще пуснем един наистина хубав филм в балната зала, а вечерта ще дойдат изпълнители на коледни песни, последвани от вечеря и танци!

— А на следващия ден гостите теглят заем от банката, за да платят за всичко това, предполагам — иронично подхвърли Питър. — Звучи добре, ако водиш любовница... Но за съпругите не съм много сигурен!

— Питър, ама че си зъл! О... това ме подсети — Джесика набързо си събра мислите, за да може да представи на приятеля си редактирана версия на уикенда си в имението „Милтън“, без да споменава Маделин. — Щеше да ми разказваш за фамилията Дарлимпъл. Бях в Девън миналия месец и чух слух, че някой от семейството се занимавал с черна магия. Вярно ли е?

Питър я погледна смръщено:

— Папата католик ли е? Разбира се, че е вярно! Казах ти, че аз писах за случая, и то преди двадесет и пет години. Исусе, какъв ужас!

— той се приведе към Джесика и тихо, за да не го чуват останалите посетители в бара, ѝ разказа какво се е случило.

— О... Боже мой! — едва продума Джесика, когато той приключи. Лицето ѝ бе пребледняло, тя изглеждаше уплашена до смърт. — Това истина ли е?

Питър кимна.

— Вещиците все още съществуват в цялата страна, да знаеш, дори в нашия век. Обаче това беше особено гаден епизод. Беше ми настръхнала косата, това мога да ти кажа. Четох, че старият сър Джордж Дарлимпъл е починал наскоро. Разбира се, той твърдеше, че тогава няма никаква представа какво става, но аз не съм сигурен в това.

Джесика заби поглед в менюто, за да избегне срещата с очите му. Той ѝ бе разказал такива ужасии, че усети как започва да трепери. Едно беше сигурно... тя по никакъв начин нямаше да може да го повтори пред Маделин.

Карл погледна бланката на бюрото си и замръзна. Кимбърли вече бе прегледала книгата му, преди той да пристигне, и бе сложила тази най-отгоре. Вдигна я с чувството, че ще повърне, и прегледа набързо пълномощното за изплащане на триста и шестдесет хиляди долара от „Брандс мотърс“ в Ню Джърси на „Мишо ентернационал“ в Цюрих. Ханк Пъгсли бе завъртял подписа си най-отдолу на бланката, към която бе прикрепена фактура, вероятно за машинни части, внесени от Швейцария.

В този момент Кимбърли влезе задъхана в кабинета му. Лицето ѝ не показваше и сянка от вълнение. Видя, че той разглежда бланката на Ханк, и кимна.

— Ще се прибера вкъщи през обедната почивка, за да взема копието на дискетата — прошепна тя. — Ще пусна превода към пет часа, когато повечето са си тръгнали. Ако някой все пак ме види, ще кажа, че проверявам дали в текущата сметка на наш клиент има достатъчно пари за покриване на задграничен превод.

— Всичко си обмислила, нали? — приглушено попита Карл. Знаеше, че вече нищо не може да я накара да промени намерението си. Кимбърли беше решена да си присвои парите на Ханк и макар да

съзнаваше, че планът ѝ бе защитен срещу всички досадници, от съществуващия, макар и минимален риск му прилошаваше.

— Разбира се, че съм обмислила всичко! — отсече тя. — Това не е работа за аматьори.

Карл прегледа сутрешната си поща и ѝ даде напътствия за десетките други трансфери. Накрая се облегна на въртящия си стол. Раменете го боляха от напрежението, слепоочията му пулсираха. Кимбърли седеше срещу него с тефтер на коляното, като не го изпускаше от поглед. Ако само посегнеше към телефона, очите ѝ се забиваха в него, преценявайки какво се опитва да направи. В тази натежала от недоверие и антипатия атмосфера той се опитваше да работи, но с бавното напредване на сутринта това ставаше все по-трудно. Повече от всичко го учудваше фактът, че се бе подвел по излъчването ѝ на малка прелъстителка. Наблюдавайки я сега — студена и пресметлива, със стегната в кок коса — на него му изглеждаше невъзможно това да е същото момиче, което го бе придърпало под душа, което го бе подпалило със своята сексуалност и го бе довело до трескаво желание. Мъчеше го мисълта, че е станал един от многото, и че е позволил да бъде използван и манипулиран от нея. Гняв и наранена гордост, примесени със страх, се надпреварваха в съзнанието му.

Събра сили да ѝ зададе един последен, болезнен въпрос и се подготви да чуе отговора.

— Още ли се виждаш с Ханк Пъгсли? — измънка той.

Сочните устни на Кимбърли се разкривиха в усмивка.

— Ревнуваш, а?

Карл целият пламна, а тя изглеждаше особено доволна. Прозрачните ѝ очи блестяха от злоба.

— Защо да ревнувам? Ти не означаваш нищо за мен — натърти Карл.

— В леглото друга песен пееше! — просъска Кимбърли. — Но да отговоря на въпроса ти... спрях да се виждам с Ханк, когато ми каза за тази измама. Накарах го да повярва, че съм топмодел, защото на този етап не исках да знае, че работя точно в тази банка.

Телефонът на бюрото на Карл иззвъня и той подскочи. Натисна бутона на първа линия.

— Ало?

— Джейк се обажда. Можеш ли да дойдеш в офиса ми, Карл?
Чувството за вина го заля като прилив.

— Разбира се, Джейк. Веднага идвам — срещна погледа на Кимбърли.

— Не знам защо ме гледаш така, Карл. Още нищо не сме направили! — с шеговит тон му напомни тя.

— Знам — той въздъхна тежко, с ужасното чувство, че вече са извършили престъплението. Джейк му се беше доверил от самото начало, въвеждайки го в тънкостите на финансовите дела, инвестициите, гаранциите за заеми и банковите операции, окуражавайки го на всяка крачка, подготвяйки го да поеме задълженията му по-късно — а той бе готов да предаде човека, който му беше като баща. Освен това и Маделин! Карл затвори за миг очи. Не можеше да понесе мисълта за нея.

Джейк искаше само да обсъдят финансирането на новия самолетостроителен завод в Ирландия. „Сентръл Манхатън Бенк“ бе дала съгласието си да отпусне шестдесет милиона долара за този проект. Обаче през цялото време, докато седеше и слушаше тъста си, Карл имаше усещането, че подлата връзка с Кимбърли е изписана на лицето му. Въртейки се неспокойно на стола си, той не бе в състояние да се концентрира и излъчваше вина от всяка пора на тялото си.

— Добре ли си? — попита след известно време Джейк.

Карл се сепна.

— Нищо ми няма. Малко ме боли главата, нищо особено.

На угриженото лице на Джейк се появи усмивка.

— Защо двамата с Маделин не отидете на Ойстър Бей тази събота и неделя? Почивката ще ти се отрази добре, освен това не сте се виждали дълго време.

— Да, с удоволствие. Тази вечер ще поговоря с нея — мисълта да изкарат два дни на брега на океана, в непретенциозната вила, чиято градина стигаше до плажа, вероятно щеше да му помогне да забрави поне за известно време кашата, в която бе затънал.

— Значи се разбрахме — каза Джейк. — А сега да се върнем към плана...

Карл бързо вдигна поглед и сърцето му се разтуптя.

— Какво?

— Планът за стартиране на самолетостроителния завод — търпеливо обясни Джейк. — Ти ще осигуриш трансфера на доларите в Дъблин, затова искам да присъстваш на съвета на директорите идната седмица. Ще пристигнат във вторник, за да обсъдим последните подробности заедно. Удобно ли ти е?

— О... о, разбира се — побърза да потвърди Карл.

— Добре. Не забравяй да споменеш на Маделин за този уикенд. Изглеждаш уморен и почивката ще ти се отрази добре — Джейк постави ръка върху рамото му и го изпрати до вратата на просторния си кабинет.

— Чувствам се добре, но благодаря все пак — отвърна Карл.

Когато се върна в офиса си, все още се тресеше.

Кимбърли седеше на бюрото и чакаше стрелките на стенния часовник да застанат на пет часа. По това време служителите си тръгнаха и компютърната зала се опразваше. Сега беше пет без десет. Тя бръкна в дамската си чанта и извади от нея дискетата. Побираше се точно в големия външен джоб на сакото ѝ. Пъхна и една кутия цигари, така че, ако някой забележеше издутината, тя можеше да се пошегува относно прекомерното си пушене. След това затвори очи и повтори наум програмата, която трябваше да зареди в компютъра, за да получи достъп до сметката си в Цюрих. Номерът знаеше наизуст: 23007 4810 66792, след това имаше кодова дума: *побързай*. Ако някой не объркаше плановете ѝ, щеше да се справи за нула време.

— Работиш до късно?

— Да — щом влезе в компютърната зала, Кимбърли забеляза, че Лиз е все още на бюрото си и се занимава с някаква разпечатка. — Големи цербери са тук, нали? — добави Кимбърли шеговито. Дискетата тежеше като тухла в джоба и ѝ се струваше два пъти по-голяма. Тя разлисти документите, които носеше. — Нямам време да си поговорим. Господин Дилейни иска веднага да му направя една справка.

— Мога ли да ти бъда полезна? — попита Лиз. Тя беше едро момиче, е пълно лице и остра телесна миризма. Кимбърли винаги я бе ненавиждала.

— Не се притеснявай — небрежно каза тя, — ще стане бързо, освен това ми е приятно, че отново съм тук — тя отиде на едно празно бюро и започна да рови из документите, за да спечели време.

— Не бързам — настоя Лиз. — Каква справка ще правиш?

— Не, ще се оправя сама, наистина — косата ѝ започваше да залепва за тила, ръцете ѝ се разтрепериха. „Върви си, Лиз, за Бога, върви си!“, зовеше съзнанието ѝ, а пълното момиче седеше до нея в роклята си на широки райета, напомняща за чергило, и се усмихваше любезно.

— Какво е да работиш за господин Дилейни? — попита тя и се настани удобно да чуе клюката.

— Виж, честно ти казвам, той ме чака горе и аз трябва да побързам — отчаяно каза Кимбърли, като внимаваше да не прозвучи грубо, за да не събуди някакво подозрение у Лиз. — Ако искаш, да обядваме заедно в някой от близките дни и тогава ще можем да си поговорим на спокойствие.

— Е, щом си сигурна... — Лиз бе засегната, макар все още да не ѝ се тръгваше. Бавно и старателно, тя събра вещите си с пухкавите си ръце, като през цялото време не изпускаше Кимбърли от очи.

— Разбира се, че съм сигурна! — всеки момент щеше да дойде охраната и тя непременно трябваше да успее да подмени дискетите, да пусне трансфера и да сложи оригиналната дискета обратно, преди компютрите да бъдат изключени за през нощта.

Лиз бавно се запъти към вратата. Изведнъж спря и погледна Кимбърли.

— Чу ли, че приятелят на Джули я е напуснал? Представяш ли си, просто си събрал багажа и тръгнал... без дори една бележка да ѝ остави! Чувала ли си нещо по-отвратително от това?

По гърба на Кимбърли се стичаше пот и тя имаше чувството, че всеки момент ще изкрещи. Тази проклетата грозна дебелата явно твърдо беше решила да остане и вече ѝ се искаше да я удари. Времето изтичаше. А трансферът трябваше да бъде направен днес.

— Не ми казвай сега... остави го за срещата ни на обяд — насили се да се усмихне тя. — Трябва да се съсредоточа върху това, иначе господин Дилейни ще побеснее, че съм се забавила толкова дълго.

— Добре — Лиз бавно потегли и Кимбърли изчака, наострила слух, докато тя излезе. След това, със заседнало в гърлото ѝ сърце, бързо седна пред главния компютър и извади дискетата с програмата за текущи сметки на клиентите. На нейното място сложи дискетата от джоба си. Зеленият екран угасна и пак светна, след което оживя с порой от числа и цифри. Копираната ѝ дискета работеше идеално! Зейнала от превъзбуда, с туптящо сърце, Кимбърли осъзна, че планът ѝ, подготвян и замислян толкова дълго време, наистина щеше да се осъществи.

Съсредоточена, тя чаткаше безспирно и нещо върху клавиатурата. На екрана се изписа: „Достъпът получен“.

Тя пое дълбоко въздух, стараейки се да запази спокойствие. Постава най-отгоре пълномощното на Ханк и започна да вкарва данните. Най-напред трябваше да попълни номера на банковата му сметка в „Сентръл Манхатън Бенк“. 0037246Z18. Екранът отговори на часа. След това набра сумата, която се тегли от сметката на Ханк. И този път резултатът се появи с абсолютна точност. „Това е невероятно“ — помисли си тя възторжено. Вървеше по-добре, отколкото си бе представяла и в най-смелите си мечти. Следващата стъпка бе да прехвърли парите в собствената си швейцарска сметка вместо в неговата. Вкара кода на „Цюрих Банк Ентернасионал“ и отчете иронията във факта, че изписва думата *побързай*. Пръстите ѝ трескаво натискаха клавишите. Всеки неин нерв бе опънат докрай и тя се слушваше да не би някой да дойде. Сърцето ѝ биеше лудо. Едва си поемаше дъх: *побързай...* и я заля вълна от чисто физическо удоволствие, когато на екрана се появи собствената ѝ банкова сметка. Оставаше още малко...

Тя се приведе напред и върху бледата ѝ кожа и прозрачните сиви очи се отрази неземната зелена светлина на монитора. За миг изглеждаше така, сякаш се намираще на дъното на океана — кристалните зелени води я държаха неподвижна и затаила дъх, но илюзията изчезна, когато се размърда, намръщи се и набра номера на банковата си сметка. 23007 4810 66792. Изчака и въведе сумата. Последва пауза, мигане и накрая на монитора светнаха думите: „Кредитът получен“.

Кимбърли не си спомняше какво бе направила през следващите няколко минути; знаеше само, че бе прибрала скъпоценната дискета в

джоба си, бе сложила оригиналната на мястото ѝ в компютъра и бе хукнала към офиса си, спирайки едва когато се озова в безопасност зад бюрото си. Облегна се назад, докато успокои дишането си и дойде на себе си, молейки се сърцето ѝ да спре да барабани. Не че имаше някакво значение. Вече бе забогатяла с триста и шестдесет хиляди долара.

ОСМА ГЛАВА

Маделин остави четката си от свински косъм и се отдръпна назад, леко накривила глава и с присвити устни. Портретът се получаваше добре: Дуайт Ласмо, президент на „Финикс ойл“ и министър на ОПЕК, я гледаше от платното със сурова непоколебимост, досущ като на фигурата в резбования стол срещу нея. При предишния сеанс беше нахвърлила в общи линии чертите с тъмнокехлибарен акварел, примесен с терпентин и безир, а този път бе успяла да улови душевността на мъжа. Сега, докато размесваше боите, за да получи основата за тоновете на плътта, започна да усеща протичането на странната, но позната химическа реакция между себе си и модела. Тя сякаш се настройваше на вълните на съзнанието му, долавяше интуитивно мислите и чувствата му.

„Готовият портрет ще изненада доста хора“ — помисли си тя, когато започваше да работи върху очите. Никой не би доловил при една обичайна среща, че под студената външност се криеше човек, разяждан от съмнения и ниско самочувствие. Забеляза, че в изражението му се прокрадваше една уязвимост, когато той смяташе, че никой не го гледа, и предположи, че поддържането на защитната маска пред обществото му костваше огромни усилия. Въпреки всичко щеше да го нарисува такъв, какъвто го виждаше, дори ако това означаваше да извади на бял свят неща, които той предпочиташе да останат скрити — защото нейното чувство за истинност като човек на изкуството не ѝ позволяваше да лъже върху платното.

— Да ви пусна ли някаква музика? — предложи тя. Господинът бе започнал да се уморява, а от отегчение очите му бяха станали безизразни. Музиката щеше да му даде нещо, върху което да се концентрира.

— Много бих искал, но това няма ли да ви разсейва? — попита Дуайт.

Маделин поклати глава и се засмя. Остави палитрата и четките си и отиде до уредбата в галерията. Елегантна, жизнена фигура в

пристегнат с кола и бял работен костюм и вързана с панделка коса.

— Изобщо не я чувам, докато рисувам — чистосърдечно си призна тя. — Какво предпочитате? Поп? Класика? Оперна музика? Балетна? Имам всякакви стилове.

Дуайт облиза колебливо долната си устна с върха на езика и каза с внезапно появила се стеснителност:

— Имате ли нещо на Франк Синатра... или на Анди Уилямс?

Маделин едва се сдържа да не се разсмее.

— Разбира се! Една фонотека не може да бъде пълна без тях — весело отвърна тя. Очакваше да избере нещо старо и благозвучно като Синатра или Уилямс — безопасен избор на познатото, което щеше да му напомня за младежките години.

Когато началните акорди на популярна любовна песен изпълниха ателието, тя се върна към работата си и съвсем скоро — към собствения си свят, абстрахирала се от всичко друго, освен лицето пред нея. Тогава през ума ѝ мина една мисъл и я накара да спре, за да поразсъждава върху нея. Изведнъж си бе спомнила онази първа вечер в имението „Милтън“, когато се натъкна на снимките на майка си и достигна до задълбочено проникновение относно природата на Камила. Същото преживяваше и докато рисуваше нечий портрет. Гледаше човека и интуитивно разбираше какво представлява: несигурен, както сега при Дуайт Ласмо, или подкупен, или сребролюбив, или развратен, или просто глупав. Всичко това се четеше в очите им. Тя сякаш надникваше в душите им и виждаше голата им същност.

Понякога поглеждаше само за части от секундата, но забелязаното се запечатваше в паметта ѝ и се предаваше от съзнанието ѝ върху платното. Маделин спря за момент с четка в ръка, сбърчила вежди. Колкото и да се опитваше да прогони спомена за онази първа нощ, не можеше да отрече, че в очите на майка си бе забелязала нещо дяволско. А дали не е било страх? Маделин се почувства объркана. Силата на паметта ѝ се притъпяваше с времето. А може би въображението ѝ правеше номера... бе направило номер в онази нощ? Дали Камила не е била уплашена от нещо преди толкова много години и страхът ѝ не се бе прехвърлил върху Маделин чрез снимките? Дали онова, което се бе разкрило пред Маделин, не е било зло, а ужас?

Мисълта се задържа и скова съзнанието ѝ, принуждавайки я да остави четката, понеже не бе в състояние да рисува повече.

— Имате ли нещо против да приключим за днес? — попита тя Дуайт Ласмо с приглушен глас. И без това времето почти бе изтекло — рисуваше от около два часа.

Той изглеждаше облекчен.

— Нямам нищо против. Рисуването е по-уморително, отколкото съм предполагал, нали?

Маделин кимна разсеяно.

— Да... да, уморително е — съгласи се тя. Започна да почиства четките си в буркан с безцветен спирт. Острата миризма се разнесе из ателието — тя бе точно толкова част от живота ѝ, колкото и парфюмът „Клод Монтана“, който винаги носеше. Дуайт Ласмо извади джобното си тефтерче и заразгръща страниците.

— Следващият ми сеанс е във вторник по обяд, нали така? — попита той.

— Точно така — тя се усмихна делово. — Ще се видим тогава.

Мъжът се приближи до статива.

— Може ли да хвърля едно око?

— Разбира се — отстъпи, за да може той да вижда по-добре. — Много добре се получава.

Дуайт застана пред платното. В очите му се четеше възторг.

— Това е удивително... точно така се чувствам! — обърна се към нея изумен и някак мнителен. — Откъде знаете какво изпитвам... какъв съм дълбоко в себе си?

Маделин сви рамене.

— Не знам, но предполагам, че тази моя способност ми помага да рисувам портрети.

Дуайт отново разгледа платното.

— Това е доста обезпокоително. Не съм виждал дори своя снимка, която да ми носи усещането, че наистина съм аз, но това тук съвпада точно с представите ми.

Маделин се усмихна.

— Добре. Радвам се, че ви харесва. Ще бъде още по-хубав, когато го завърши. Следващият вторник ще свършим много повече работа. Сега ще ме извините ли?...

— Разбира се — той със задоволство погледна за последно портрета. Когато си тръгна, тя се опита да поработи още малко върху него, но денят ѝ бе провален. Една мисъл, внезапна и неочаквана, толкова ужасяваща, че тя не смееше дори да я изрече, я беше завладяла и Маделин осъзнаваше, че няма да намери покой, докато не разбере дали е права. Трябваше да търси истината, независимо колко непоносимо щеше да бъде откритието. „Звучи логично“ — каза си тя, задавайки си въпроса, как досега никога не ѝ бе хрумвало, че има само едно възможно обяснение защо не могат да открият смъртния акт на майка ѝ.

Пати Зифрен се чувстваше напълно изтощена. Предишната вечер двамата със Сам участваха във фантастичния бал по случай Деня на труда, организиран с цел подпомагане на изследванията в областта на рака, и сега съжеляваше, че са отишли. Навремето с удоволствие се издокарваше и посещаваше партита всяка вечер, но вече си даваше сметка, че е прекалено възрастна за това. Сам все още обичаше да се събира с хора, но при него беше различно. Той се настаняваше в някой ъгъл с брентито и пурата си, заобиколен от старите си приятели, и си говореше с тях за работа до сутринта. Това за него беше като вливане на живот във вените му. Пати трябваше да понася всичките жени, а това понякога беше тежка задача. Трябваше да бъде най-красиво облечената дама, да носи най-скъпите бижута, да бъде най-остроумната и най-добре информираната, най-блестящата — защото такъв стандарт бе поставила, още когато беше Патриша Шиърман, младата и красива дъщеря на Хенри Шиърман, собственика на „Сентръл Манхатън Бенк“.

Това беше много отдавна, напомни си тя, докато си слагаше червилото. Баща ѝ бе починал, банката вече беше държавна фирма. Поне Джейк бе президент и фактът, че е негова сестра, все още бе белег за превъзходство.

Пати седеше пред огледалото и съзерцаваше отражението на една бледа, измъчена жена, с оформена в строга прическа руса коса, и никак не харесваше това, което виждаше. Уморено се питаше как е стигнала до този етап от живота си. Къде бе останало удоволствието? Беше ѝ омръзнала цялата безкрайна обществена въртележка:

пазаруването на дрехи всеки сезон, редовните пътувания до модерните курорти, обедите у приятелки и следобедният бридж. Освен това бе отегчена от повтарящите се лица, от храната на едни и същи готвачи, от подредените по еднакъв начин цветя навсякъде, където ходеше.

Тя посегна разсеяно към инкрустираната си с емайл табакера, чудейки се как би могла да пропусне вечерята тази вечер. Погледна се в огледалото, докато палеше цигара. Кожата около устните ѝ се нагъна в концертна от малки бръчици. Очите ѝ изглеждаха празни и в тях се прокрадваше паника при осъзнаването на собствената си смъртност. Тази кашлица... изобщо не се оправяше. Тя пушеше прекалено много, знаеше го, но това ѝ носеше неимоверно успокоение. Всъщност изобщо не можеше да си представи живота без цигари: от първата на сутринта до последната през нощта тя се наслаждаваше на всяко дръпване. Не се интересуваеше какво говорят хората — пушенето бе единственото удоволствие в живота ѝ и тя нямаше да се откаже от него.

Пъхна в хубавите си високи обувки стройните си крака, обути в черни чорапи, и отиде в трапезарията, където Сам вече седеше на масата и четеше „Ню Йорк херълд трибюн“.

Пати си наля кафе, силно и черно, и изпи два аспирина с него. Нова цигара започна да дими в пепелника до чашата ѝ с кафе.

Сам се обърна да я погледне.

— Махмурлук ли?

Пати вдигна поглед към него.

— Не съм пила чак толкова — с известна грубост отвърна тя. — Просто имам главоболие. Мисля да отложа обяда днес.

Сам кимна неангажирано. Беше нисък и тантурест мъж, с оживено кръгло лице и гъста побеляла коса. Него сякаш нищо не можеше да го ядоса. При това беше известен с младежкия си дух — качество, което понякога вбесяваше Пати.

— Заминавам за Хартфорд, за да огледам един интересен имот, който се продава, но ще се върна до вечерта — каза той и сгъна вестника. — За тази вечер имаме ли нещо планирано?

Пати леко потръпна.

— Вечеря, но май ще я отложа. Като пребита съм.

— Защо? — попита дружелюбно Сам. — Снощи не сме закъснявали.

Пати всмукна дълбоко от цигарата си.

— Не ме интересува дали сме закъснели или не — като пребита съм — повтори тя. Закашля се. Кашлицата ѝ бе дълбока и разтърсваща — сякаш разкъсваше дробовете ѝ.

— Отвратителна кашлица! — отбеляза Сам и стана от масата. — Не бива да пушиш толкова, Пат.

— Ти ли... ти ли ще ми забраниш? — задави се Пати и очите ѝ се насълзиха от усилието. — За момент не си оставил дебелията си пура... — останалите думи потънаха в кашлицата и хриповете ѝ.

— Но аз никога не вдишвам. Никога.

— Ами браво на теб!

Към обяд се почувства по-добре и тъкмо си сипваше мартини, когато на вратата се позвъни. След това чу гласа на Маделин в коридора и излезе да я посрещне.

— Досуц като баща си — винаги пристигаш неочаквано! — кисело отбеляза тя. — Така и така си дошла, поне ще останеш ли за обяд?

— Здравей, лелю Пати — без да се засрами, Маделин целуна леля си по бледата буза. — Изглеждаш великолепно. Сигурна ли си, че съм избрала подходящ момент? Да не би да излизаш?

— Нямахте да те поканя да останеш за обяд, ако възнамерявах да излизам — гласът на Пати премина в дрезгаво гостоприемен, когато реши да предложи: — Какво предпочиташ да пиеш?

Маделин погледна барчето с напитки.

— С удоволствие ще пийна малко „Перие“.

— Ех! Вода за дизайнери, а след това? Хайде, ела — седни да ми разкажеш какво правиш напоследък и как е девственият ти съпруг? — Пати си запали цигара и кацна на ръба на стол с висока облегалка, сякаш всеки момент щеше отново да скочи. — Много си отслабнала — строго отбеляза тя.

— Можем ли да поговорим? — изстреля Маделин в мига, в който икономът излезе.

— Не съм предполагала, че ще дойдеш тук, за да коментираме стоковата борса. Какво има, Маделин?

Племенницата ѝ се поколеба, сякаш не знаеше откъде да подхване. Най-накрая каза:

— Предполагам, татко ти е споменавал за пътуването ми до Англия?

Пати кимна.

— Научих, че дядо ти е починал малко след като си пристигнала. Доста неподходящ момент, трябва да отбележа.

За пръв път Маделин не се усмихна на обидното поведение на леля си.

— Въпросът, лельо Пати, е там, че около завещанието на дядо изникна проблем. Адвокатът не може да открие смъртния акт на майка ми и аз намирам това за много странно. А татко не иска да ми каже никакви подробности, например кога и даже къде е починала.

Мозъкът на Пати работеше трескаво, обмисляйки какво да отвърне. Щеше да се престори, че е в неведение, разбира се, щеше да каже, че е била в Ню Йорк по това време и че не знае подробности. Но така проблемът нямаше да се реши, нито пък щеше да удовлетвори Маделин.

— Със сигурност — започна тя разумно, — когато човек е починал преди повече от седем години, няма значение дали смъртният акт е намерен, или не.

— Не знам — отвърна Маделин, разперила безпомощно ръце. Погледна леля си. Широко отворените ѝ очи блестяха от напрегнато очакване и неизплакани сълзи. — Защо ме държите в неведение, лельо Пати? Днес в ателието ме осени ужасна мисъл и ти трябва да ми кажеш дали съм права. Наистина не мога да понасям повече тази неизвестност.

Пати се вцепени. Нима бе възможно Маделин да е улучила истината? Не, това бе невъзможно. По думите на Джейк тя имаше само смътна представа какво се е случило, определено недостатъчна за извличане на изводи.

— Не забравяй, че по онова време аз бях тук, в Ню Йорк, заета със собствения си живот — студено каза Пати. — Не знам дали мога да ти помогна — загаси недопушената си цигара и автоматично запали нова.

— При условие че няма смъртен акт — бавно заговори Маделин — и смъртта на майка ми е забулена в такава явна мистерия, аз мога само да направя извода, че... ами... — поколеба се. Трудно успяваше

да изрече с думи това, което мислеше. — ... вероятно смъртта ѝ не е била регистрирана? — заключи тя.

Пати бе вперила поглед в Маделин и наблюдаваше емоционалната борба, която тя се опитваше да потисне.

— Да не е била регистрирана ли? — повтори Пати. — Какво имаш предвид?

— Имам предвид... че смъртта ѝ е била пазена в тайна... Да не би баща ми да отказва да говори за това, понеже са убили майка ми? Това ли е, лельо Пати? Майка ми убита ли е? Баща ми ли я уби?

Телефонът на бюрото на Джесика иззвъня. Беше Кенет Улфсън, главният управител на „Роял Уестминстър“.

— Джесика, свиквам всички директори на отдели на спешна среща днес — съобщи ѝ той. — Ела в кабинета ми в девет и тридесет.

— Там съм — обеща тя и се зачуди какво ли е станало. Всяка сутрин в кабинета на директора се провеждаше брифинг, на който се обсъждаха всякакви въпроси, свързани с програмата за деня, например около приемите с гости от кралското семейство, където охраната щеше да бъде подсилена, или пристигането на важна персона, нуждаеща се от допълнителни грижи, или нещо съвсем прозаично, като повреда на бойлер, която трябваше да бъде отстранена — но това обикновено ставаше около десет часа. Директорите на отдели се събираха само веднъж седмично, за да докладват по основните въпроси, а тази среща бе минала вчера.

Джесика сви рамене, стана от бюрото си и отиде в съседния кабинет на Дик.

— Знаеш ли какво става? Защо ни събира великият вожд? — попита тя.

Дик направи гримаса.

— Чух един неприятен слух и сигурно има нещо общо с това.

— Какъв слух?

— Чух, че профсъюзите заплашват да вдигнат всички работници на стачка, ако не удовлетворим новите им искания за заплащането на извънредния труд до двадесет и четири часа. Възможно е утре по това време да оправяме легла, да обслужваме бара... и даже да готвим! Не

си ли мечтаеш да видиш Кенет Улфсън и Денис Пауъл, застанали на колене, да търкат подовете? — засмя се той.

Джесика недоумяваше.

— Шегуваш се!

— Де да беше така. Истина е, Джесика. Днес сутринта слизах до кухнята. Всички са зарязали работата си и рисуват плакати с лозунги от сорта „Ние не сме роби“ и „Ръководството ни експлоатира“.

Джесика изглеждаше разтревожена.

— Божичко, нали няма да залагат на общественото съчувствие? Това ще бъде много лоша реклама за хотела.

— Доколкото разбирам от недомлъвките им, те имат намерение да правят шествие в главното фоайе и по улицата пред входа — отговори Дик.

Ужасена, Джесика се хвана за главата.

— О, Дик, това е сериозно! Ясно защо Кенет Улфсън ще ни събира всички. Наистина ли мислиш, че ще започнат стачка?

— Надявам се, че няма, но ситуацията е деликатна.

— Ако хотелът беше по-малък, можехме да ги уволним всичките и да наемем работници, които не са членове на профсъюза.

Дик се съгласи.

— Те явно не разбират, че в този бизнес няма такова нещо като регламентиран труд. Щом има работа за вършене, трябва да останеш, докато я свършиш.

— На мен ли го обясняваш! Но управлението не може да се съгласи с това, Дик. Ако го направи, всеки един хотел от веригата ни — от Бахрейн до Турция — ще бъде под заплаха от стачка на работниците си с искане за увеличаване на извънредните.

— Знам, знам — поклати глава Дик.

В девет и половина целият директорски екип се изсипа в кабинета на Кенет Улфсън. Атмосферата беше напрегната. Джесика, която седеше до банкетния управител Майк Лайл, повдигна въпросително вежди.

— Някакви вести? — прошепна тя, докато Кенет Улфсън ровеше из документите на бюрото си, прочистваше гърлото си и се подготвяше да говори пред всички.

— Не — измънка Майк, — освен че днес на обяд ще има среща с говорителя на профсъюза.

— Може би ще се стигне до някакво споразумение —
обнадеждено каза Джесика.

Майк отвърна сухо:

— Силно се съмнявам. Този път не се шегуват.

Кенет Улфсън беше лаконичен и започна по същество:

— Пред нас стои един сериозен проблем. Персоналът заплашва със стачка от утре на обяд, ако не удовлетворим исканията им за по-високо заплащане на извънредния труд. Днес персоналът започва частична стачка, затова от вас се иска да направите всичко възможно работата в хотела да върви нормално.

От всички страни последваха кимания и одобрителни възгласи.

Кенет продължи:

— В случай че не сме в състояние да постигнем задоволително споразумение с профсъюзите, всички трябва да имате готовност да поддържате работата в хотела по най-добрия начин. Ще направим разпределение кои от вас ще отговорят за смяната на бельото и почистването на стаите, кои ще останат на рецепцията и ще поемат багажа на гостите и, естествено, ще има нужда от хора за кухнята и баровете. Разполагаме с един ден да изработим този аварийен план, ако стачката започне, затова искам всеки от вас сега да се върне в кабинета си и да подготви разпределение за отдела си.

Сред стъргане на столове и приглушен шепот хората от екипа се изправиха с мрачни изражения. Всички до един бяха приели проблемите на хотела като свои — в противен случай не биха заемали настоящите си постове. Да следят нормалния ход на работата си — от свежите цветя до чистите чаршафи на леглата — беше от неимоверно значение за тях. Златното правило при работата в хотела беше, че независимо от всичко комфортът на гостите е на първо място.

Джесика хукна направо към рецепцията, за да провери дали през следващите двадесет и четири часа се очакват някакви важни персони. Имаше вероятност да ги насочи към друг хотел, ако „Роял Уестминстър“ не бе в състояние да им осигури подходящи условия. Ан Бътлър от отдела за връзки с обществеността отиде с нея. Задачата ѝ беше да запази в тайна стачката пред пресата и този проблем я бе ядосал сериозно.

— Какво искаш? — попита тя почти сърдито Джесика, когато двете застанаха на рецепцията.

— Искам да разбера дали ще пристигат някакви знаменитости — отговори Джесика. — Не вярвам да се зарадват особено, ако научат, че това е заведение на самообслужване!

Ан не се усмихна. Погледна я като някоя глезена ученичка и каза надменно:

— Защо си правиш труда да питаш на рецепцията? Имам списък на знаменитостите, които очакваме. Утре за няколко ноци пристига президентът на телевизия Си Би Ес, а вдругиден — някакъв актьор от Калифорния.

В този момент, задъхан, към тях приближи заместник-управителят Денис Пауъл.

— А, ето те, Джесика — каза той и се усмихна, макар че не му беше до това. Денис работеше в „Голдинг Груп“ от двадесет и пет години, голяма част от които бе изкарал във фирмените хотели в Близкия изток. В „Роял Уестминстър“ беше вече осма година и бе известен на всички с чара си, независимо дали говореше с камериерка, техник или важен гост.

— Добро утро, господин Пауъл. С какво мога да ви бъда полезна? — попита Джесика, докато Ан просто си стоеше, без да казва нищо, но изглеждаше засегната.

— Искам да направя нещо за мен, Джесика — сърдечно каза той. Тя му беше любимка и между двамата имаше добро приятелство. — В четвъртък ще пристигне за десет дни Бърнард Шелър.

Ан се намеси с тон на всезнаеща:

— Това е актьорът, за когото ти споменах.

Денис Пауъл се обърна и погледна Ан с тъга в очите, сякаш ѝ съчувстваше за усилието да покаже, че е в течение.

— Той не е актьор — каза Денис, — а известен композитор и диригент. Пристига от Щатите за концерт в „Роял Албърт Хол“.

Ядосана, Ан се изчерви и сви рамене.

Джесика грейна и възкликна:

— О, фантастично! Ще проверя дали можем да го настаним в „Дорчестър“ или „Гроувнър хаус“, ако се случи най-лошото.

Денис я погледна одобрително.

— Чудесно! — кимна той. — Измисли резервен план за него, защото е много важен клиент. Той отсяда само в петзвездни хотели, затова по никакъв начин не бива да го разочароваме. Взискателен

клиент е, Джесика, и искам да го държиш под око през целия му престой. Постоянно кани гости, предимно в хотелските си апартаменти, затова гледай всичко да му е осигурено.

— Непременно — обеща тя. — За мен ще бъде удоволствие... Възхищавам се на творбите му, откакто се помня!

Денис се усмихна:

— Нали няма да му го кажеш — пошегува се той, — ще помисли, че намекваш за възрастта му!

— И не го питай дали е в „Топ-20“, защото не пише такава музика! — намеси се и Ан със зlobен смях. Беше я яд, че макар тя да бе шеф на Връзки с обществеността, все Джесика получаваше най-добрите задачи, например да се грижи за по-важните гости на хотела.

— Ще се старая нищо да не му липсва — каза Джесика, без да обръща внимание на Ан — и още сега ще проверя какви възможности има — тя изтича до компютъра на рецепцията и набра името му: Бърнард Шелър. След мигновена пауза на екрана се изписа: „Пристига на Хийтроу в 7,45 часа на 7 септември, вторник. Да бъде посрещнат и откаран с хотелския ролс-ройс. Очакван час на пристигане 8,30.“

Следваха номерът на картата му от „Американ-експрес“ и домашният му адрес в Сардиния.

Джесика бе развълнувана и се надяваше стачката да бъде избегната, за да може да отседне при тях. Беше се запознала с много от така наречените VIP-персони през живота си, но рядко с някой толкова талантлив и известен.

Тишината бе надвиснала в стаята като облак. Маделин бе сигурна, че Пати чува ударите на сърцето ѝ.

— Това ли се случи? — попита тя с натезжал от отвращение глас. Сега, когато съвсем скоро щеше да узнае истината, изведнъж ѝ се прииска да бе послушала съвета на баща си и да бе забравила цялата история. Каква ли полза щеше да има от това, че знае истината? Това нямаше да върне майка ѝ. Нямаше да промени факта, че преживя самотно детство, като изключим привързаността на леля ѝ Пати. Нямаше да ѝ донесе душевен покой: в действителност това щеше само да усили чувството за загуба, което винаги бе изпитвала. И — което

беше още по-лошо — истината можеше да разкрие за баща ѝ нещо, което тя би предпочела да не знае.

Пати Зифрен посрещна въпросите ѝ с дъжд от цигарена пепел и облаци дим. Кашлицата разкъса дробовете ѝ.

— Мили е, детето ми! — изхриптя тя. — Естествено, че майка ти не е убита! Откъде изобщо ти хрумна тази идея? Тя бе дълбоко шокирана. Вината беше изцяло на Джейк. Ако се бе справил по-добре със ситуацията, въображението ѝ нямаше да стигне дотам и да рисува такива ужасни картини в съзнанието ѝ. — Как можа да си помислиш, че майка ти е убита? — допълни, когато най-тежкият пристъп на кашлица утихна. — През живота си не съм чувала по-нелепо нещо... И да предположиш, че Джейк го е направил! Наистина, Маделин, ти направо си си загубила разсъдъка заради цялата тази история. Твоят изкуфял дядо ти е напълнил главата с глупости — та ти много добре знаеш, че Джейк не може и една муха да убие!

— Не бях права да обвинявам татко за това — призна Маделин, — но съм почти сигурна, че там се е случило нещо зловещо. Нещо ужасно, за което той въобще не иска да се споменава. Това ме подлудява... да се чудя... да не знам... а сега дори не мога да открия и смъртния акт.

В желанието си да вдъхне кураж на племенницата си, но неспособна да ѝ каже цялата истина, Пати прозвуча грубо:

— За Бога, трябва да се стегнеш. Вманиачаваш се.

— Съжалявам — Маделин бе обезоръжена. — Никога не съм мислила толкова дълго за майка си, но напоследък, откакто ходих в Англия... — гласът ѝ изневери и Пати изпита дълбоко съчувствие към нея.

Маделин през целия си живот бе гледана в саксия и сега бе изпаднала, и то по възможно най-лошия начин, в ситуация, която не разбираше — полуистини се преплитаха с чисти фантазии и съвсем малка доза известно. Това, от което се нуждаеше момичето, помисли си Пати, бяха няколко голи факта, но тя щеше да ги научи единствено от Джейк.

— Чуй ме — сгълча я тя, сякаш племенницата ѝ отново, бе станала малко момиченце. — Сигурна съм, че гостуването в Англия те е разстроило, но няма нужда да го превръщаш в трагедия. Без значение е дали смъртният акт на Камила ще бъде намерен, или не. Ти си

наследила имота на дядо си и рано или късно, доколкото разбирам, ще го продадеш. Това е. Точка.

Маделин остана безмълвна. Въртеше в ръце чашата си с вода. Дългите черни мигли хвърляха сянка върху бледите ѝ бузи.

— Знам много добре какво ти е — с рязък тон заяви Пати.

Маделин вдигна поглед. Леля ѝ седеше изправена и палеше следващата си цигара.

— Цялата ситуация — започна тя — те е накарала да осъзнаеш, че нямаш майка! Знаеш ли, като дете никога не си питала за нея. Беше напълно щастлива с баща си, с всичките си играчки и времето, прекарано с мен. Ти приемаше положението, което по необясними причини отказваш да приемеш сега. Може да звучи тъжно, но рано или късно трябва да се примириш с това. Тази бъркотия с дядо ти само те е накарала да осъзнаеш какво ти е липсвало.

Маделин кимна бавно, признавайки мъдростта и истината в думите ѝ.

Пати я погледна право в очите.

— А сега нека да ти кажа нещо. Ти не си единствената, която няма майка, затова трябва да спреш да се самосъжбяваш. Имаш баща, който много те обича, великолепен съпруг и колкото и малко да е, имаш мен — погледът ѝ вече беше мек и успяваше да смекчи суровите думи. В очите на Маделин напиряха неизплаканите сълзи.

— О, аз осъзнавам това и съм благодарна. И най-вече на теб — за всичко, което правеше за мен, докато бях малка — тя въздъхна дълбоко. — Може би татко е бил прав, като ми забраняваше да ходя в Англия, наистина се чувствам по-объркана и разтревожена от преди и естествено любопитството ми вече е събудено.

Пати изпуфтя.

— Нали знаеш какво казват хората? „Любопитството уби котарака!“ Направи ми сега една услуга: махни тази чаша вода и пийни нещо по-прилично! Обядът ще бъде готов след няколко минути, затова ми налей още едно мартини. После искам да се посъветвам с теб за спалнята си. Разбирам, че китайското синьо е на мода тази година... но смяташ ли, че ще подхожда на тена ми? — тя ловко отклони вниманието на Маделин и с радост забеляза леката руменина по бузите ѝ. По-късно щеше да потърси Джейк и да му каже, че нещата повече не могат да продължават така.

Маделин трябваше да научи поне нещо, дори това да не беше цялата истина.

Атмосферата в хотела беше напрегната и Джесика усещаше надвисналите неприятности като буря, която всеки момент щеше да се развихри. Верижната стачка в кухнята и баровете възпрепятстваше нормалния ход на работата и до този момент леглата по стайте бяха неоправени, а на румсървиса му трябваше един час, за да приготви кана кафе. Докато хвърчеше към кабинета си, забеляза в коридора група портиери и електротехници, водещи оживен спор. Няколко от тях я изгледаха злобно. Опита се да не им обръща внимание, но това се оказа трудно.

От целия хотелски персонал това бяха хората, на които симпатизираше най-много. Те работеха по всяко време — неведнъж се налагаше да подреждат и почистват балната зала в три през нощта, за да пренаредят масите и столовете за сутрешната конференция или за изложбата на другия ден. Трябваше да се пренасят тежки канапета, рояли и естради, да се променя ъгълът на прожекторите, да се инсталират микрофони и да се изпробват. Понякога тези хора работеха по четиридесет и осем часа без прекъсване, само с някоя три-четири часова почивка, докато съответното мероприятие беше в ход — време, което не бе достатъчно, за да си отидат по домовете, но бе прекалено дълго ако човек нямаше удобно място, където да поседне.

Джесика стисна палци, щом се сети, че в момента Кенет Улфсън преговаряше с говорителя на профсъюзите. По това време утре или щеше да се достигне до споразумение, или на всички тях щеше да им се отпори гьонът и независимо колко черна щеше да бъде работата, те щяха да се постараят „Роял Уестминстър“ да не затваря врати. Това щеше да бъде голям удар за хотела и щеше да му струва хиляди долари, на репутацията също нямаше да се отрази добре и Ан от отдела за връзки с обществеността щеше да се озори доста с представителите на пресата. Обаче нищо не можеше да ги накара да затворят, дори и за няколко дни. Джесика бе убедена в това. Триста и осемдесетте членове на персонала можеха да излязат в стачка, но управлението щеше да продължи шоуто по един или друг начин.

Два часа по-късно Дик надникна в офиса ѝ. На лицето му бе изписана тържествуваща усмивка.

— Току-що научих — всичко свърши! Стачката е прекратена.

Джесика скочи на крака и размаха ръце. Гривните ѝ се раздрънчаха.

— Това е страхотно! Как стана?

— Ръководството предложи увеличение от двадесет процента за извънредния труд и съюзът е удовлетворен — предаде ѝ Дик.

— Слава Богу! Сега ще мога да се запозная с Бърнард Шелър — щяхме да го изпращаме в друг хотел, ако се бе случило най-лошото!

— Бърнард кой?

— Бърнард Шелър! О, Дик, не може да не си чувал за него! — Джесика бе скандализирана. — Не си ли гледал „Под сянката“ или „Кръг светлина“? Той е композитор на музиката към тях, както и на много други филми.

Дик сви рамене.

— Никога не съм чувал това име, но пък и не разбирам кой знае колко от музика. По какъв повод ще отсяда тук?

Джесика изписка въодушевено.

— Пристига от Бостън и докато е в Лондон, ще изнесе концерт в „Роял Албърт Хол“. Господин Улфсън ми нареди да се грижа за него и да следя дали има всичко необходимо.

— Нима? — закачливо се усмихна Дик. Тонът му бе многозначителен.

— Не ставай глупав! Той е поне на сто и три години — изкикоти се тя. — Композира и дирижира от цяла вечност.

— Все пак, ако бях на твоє място, щях да нося два чифта чорапогащи, когато отивам да го посрещна. Знам ги аз композиторите!

— Дик, ти си отвратителен! — кресна Джесика. Грабна лист хартия от бюрото, смачка я на топка и го замери. Дик, смеейки се на глас, се приведе и застана в боксьорска поза. Облекчението от новината, че стачката е отменена, ги накара да се държат по детински палаво и двамата все още се закачаха, когато вратата се отвори и Ан, присвила неодобрително устни, влезе в офиса на Джесика.

— Дойдох да ви съобщя, че стачката е официално отменена — каза тя с тон на училищна директорка.

Джесика и Дик се опитаха да овладеят смеха си.

— Ние... знаем — едва успя да каже Джесика.

Ан се фръцна и заяви вкиснато:

— В такъв случай някои от нас биха могли да се заловят отново за работата си, нали?

— О, да, точно така — съгласи се Дик, преструвайки се на разкаян. — Тъй като повече не е нужно да бъда главен мияч в кухнята, мога да се върна към скучните неща от живота!

— А тя... — измънка Джесика, докато Ан излизаше — е едно зло, което във всичко вижда само лошото.

— Обаче великият бял вожд явно доста мисли за нея — отбеляза Дик. — Чух, че е получила повишение... и добавки за дрехи.

Джесика му се усмихна сладко.

— Наистина ли? Чудя се за какво ли ги харчи!

Два дни по-късно Джесика слезе във фоайето на хотела в осем и двадесет и зачака Бърнард Шелър. Облечена в шикозен тъмносин костюм, със сини чорапогащи и високи сини обувки, тя бе отделила специално внимание на грима си тази сутрин и за пръв път вързаната ѝ коса беше гладко сресана и добре пристегната. Седнала сред оазиса от растения, откъдето можеше да наблюдава входа, тя копнееше за чаша силно кафе. На живеещия в хотела персонал не се полагаше обслужване по стаите, затова тя обикновено получаваше кафе и кроасани в кабинета си, но днес те щяха да изчакат. Потропвайки леко с крак, Джесика не откъсваше очи от въртящите се врати, за да може да посрещне госта, още щом колата се появи.

В този час фоайето все още беше спокойно и празно; белият мраморен под лъщеше като ледена пързалка. Огромният букет цветя на централната маса беше единственото цветно петно на фона на изискания сив декор. Само след час картината щеше да бъде съвсем различна. Щяха да се внасят и изнасят купища багаж заедно с идващите и отиващите си гости, въздухът щеше да се изпълни с чужда реч; телефоните на рецепцията нямаше да спират да звънят, изобщо щеше да започне едно непрестанно сноване напред-назад.

В този момент пред входа се появиха елегантните очертания на паркиращия ролс-ройс с цвят сив металик и шофьорът излезе да отвори вратата на госта.

Джесика за пръв път видя Бърнард Шелър. Когато той слезе от колата и забърза към входа, първото ѝ впечатление бе за висок човек с много широки рамене, който излъчваше обаяние и чувство за сила, което моментално скова Джесика, преди да е тръгнала да го посрещне. Изглеждаше по-млад, отколкото на снимка, беше с издължено ястребово лице и посребрена на слепоочията гъста коса. Най-силно впечатление ѝ направиха очите му. Малко хлътнали, те имаха най-невероятния оттенък на сумрачно тъмносиньо, приличаха на небето при свечеряване.

Тя пристъпи напред и му подаде ръка.

— Добро утро, господин Шелър. Аз съм Джесика Маккан, директор по продажбите. Добре дошли в „Роял Уестминстър“ — това беше обичайното ѝ представяне, едно автоматично дърдорене, за което не се налагаше да мисли, но тази сутрин тя дори не съзнаваше, че говори. Очите на Бърнард Шелър сякаш владееха усещанията ѝ, парализираха я, докато го гледаше.

— Добро утро! — учтиво отвърна той, без да се усмихне. Пиколата се втурнаха да разтоварват багажа от колата му, а портиерът стоеше изпънат, нащрек, със сервилна усмивка на лицето.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене, господин Шелър, докато ви регистрираме? — попита Джесика, водейки го към рецепцията. — Кафе, чай? Или предпочитате газирани напитки на „Бъкс“? — проследи го как подава американския си паспорт и взима регистрационния формуляр.

— Един билков чай, моля.

Джесика помахна на прелитация сервитьор, покани господин Шелър на близката маса, за да му бъде по-удобно за писане, и незабелязано и без много шум уреди пиколото да занесе багажа му в апартамент „Роксбъро“, където вече бе поръчала да доставят шампанско, купа екзотични плодове и голяма бонбонiera с пияни вишни с най-добри пожелания от Кенет Улфсън. През целия си престой Бърнард Шелър щеше да се радва на обслужване, предлагано само на важни персони, и Джесика бе уверена, че всичко ще върви по вода.

Маделин и Карл пристигнаха в „Хайуиндс“ — лятната им вила на Ойстър Бей, Лонг Айлънд — късно в петък вечер. Бялата дървена къща с веранда и дървени стълби до плажа беше собственост на семейство Шиърман от много години. Тук Маделин изкарваше съботите и неделите, както и ваканциите си като малка. Постоянен иконом поддържаше къщата с помощта на градинар, така че по всяко време Джейк или Карл и Маделин можеха да ги предупредят за предстоящото си пристигане и всичко бе приготвено за тях.

Маделин излезе на верандата веднага щом пристигнаха. Лонг Айлънд лежеше тихо и кротко, водата едва забележимо помръдваше, последната светлина на деня залязваше бавно над долината Локъст и селцето Бейвил. Това беше любимата ѝ гледка, винаги една и съща, винаги там. Карл излезе при нея с ръце в джобовете на кремавите си ленени панталони, опитвайки се да изглежда спокоен.

— Искаш ли нещо за пиене, скъпа? — попита той.

Маделин се обърна и му се усмихна. Очакваше с нетърпение този уикенд от мига, в който той ѝ го предложи, твърдо решена да не споменава нито дума за майка си, за имението „Милтън“, нито за останалите неща, които напоследък обременяваха съзнанието ѝ. Карл сякаш също имаше свои грижи и изглеждаше силно напрегнат. Тя се закани, че тези два ценни дни, изкарани насаме, ще бъдат свършени.

— Може би ще ни дойде добре по една глътка преди лягане — тихо отговори Мади.

Карл отправи поглед към морето, кимна мълчаливо и влезе вътре да приготви питиетата. Когато се върна, Маделин го придърпа на люлеещото се канапе и пхна ръката си в неговата.

— Това се казва живот, нали? — прошепна тя със самодоволна усмивка.

— Ъъм. Трябва по-често да идваме тук — отвърна Карл, зареял поглед в морето.

Те седяха в дружелюбно мълчание, докато по едно време Карл стана и се протегна.

— Ще взема да се поразходя малко — каза той и на Маделин ѝ прозвуча някак неловко, сякаш се чувстваше виновен, че не я кани със себе си.

— Добре, съкровище — мило му отвърна тя, — ще си взема една дълга мързелива вана... а когато се върнеш, можем да си лягаме, нали?

— Маделин се протегна, улови ръката му и я притисна към бузата си.

— Разбира се, скъпа.

— Ще виждаш ли къде стъпваш? Почти се стъмни... да не паднеш в морето!

Карл се изсмя.

— Никакъв шанс. Няма да се бавя.

Маделин го проследи как се отдалечава, изпълнена с копнеж по него. Само да не му се случи нещо лошо! Тя прогони невероятната мисъл, понеже не можеше да си представи живота без Карл и неговата любов. Той изпълваше живота ѝ по всякакъв начин, дори успехът ѝ като художничка се дължеше на неговото окуражаване и подкрепа. Мади благодари на Бога с всяка частица от тялото си, че не се налагаше да се тревожи дали ѝ изневерява. В епохата, когато кръшкането бе закон за съпрузите, тя считаше себе си за една от най-щастливите жени на света, понеже Карл винаги ѝ беше верен.

Хладният сумрак надвисна като сиво було над Ойстър Бей. Карл тръгна бавно по брега. Беше събул обувките си и пясъкът стържеше между голите му пръсти. Бризът рошеше косата му. Имаше нужда за малко да се откъсне от Маделин, тъй като трескавите мъчителни мисли му пречеха да се държи естествено с нея. Една дума висеше във въздуха над него: съжаление. Тя разяждаше съзнанието му ден и нощ, побъркваше го. Съжаление... съжаление... Той яростно ритна един камък и ударът в пръста почти го доведе до възторг, защото беше един нов вид болка. Как можа да позволи Кимбърли да го подведе? Беше недопустимо. Невероятно. Той облиза устните си и усети соления вкус в устата си — беше солен като съзлите, които не бе успял да изплаче. За един миг на безумие и непредпазливост бе провалил целия си живот.

Мисълта беше толкова унищожителна, че Карл спря за миг и се обърна към хоризонта с невиждащи очи. Дори Маделин никога да не научеше нищо, дори двамата с Кимбърли да успеяха безнаказано да си присвоят парите на Ханк Пъгсли, той бе провалил живота си, защото бе предал себе си. Това се равняваше на предателство спрямо Маделин, Джейк и банката. Бе направил нещо, което можеше да предизвика единствено самоомраза, и до края на живота си щеше да стъпва по острието на бръснача, докато... докога? Докато Кимбърли

открадне достатъчно пари? Докато Ханк или някой от „Сентръл Манхатън Бенк“ ги разкрие?

Докато стоеше, а вълните настъпваха към глезените му в дантелени къдри и мракът около него се сгъстяваше, Карл за миг изпита желание да влезе в морето и да продължава да върви навътре, във все по-дълбоките води... Усещаше как вълните заливат главата му, притискат го, изпълват дробовете му, гъстата тъмнина го отнася и той не чувства нищо.

Карл нададе измъчен, сподавен вик, обърна се и тръгна към „Хайуиндс“.

Когато се върна, Маделин седеше в леглото и четеше.

— Как беше разходката?

— Чудесна! — опита се гласът му да прозвучи небрежно и уверено. — Трябваше и ти да дойдеш, мързелано.

Маделин се засмя.

— Мързелан си ти. Обзалагам се, че ще те бия утре на тенис.

— Ще черпиш.

— Карл... — тя протегна към него ръце. Очите ѝ го гледаха нежно, устните ѝ бяха подканващо меки. Миг след това той беше в прегръдката ѝ и двамата силно се притискаха един към друг. — Миришеш чудесно — прошепна Маделин и долепи лицето си към неговото, — като морския бряг — прокара пръсти през косата му и затвори очи, за да отвори за него останалите си сетива.

— Любов моя!... — думите едва се изтръгнаха от гърлото му и той започна да съблича нощницата ѝ. — Моя скъпа любов!

Двамата се отпуснаха голи на завивките. Светлина подчертаваше изящните форми на тялото ѝ. Гърдите ѝ бяха като двойка планински върхове, а косите ѝ — дъждовен облак върху възглавницата. Карл си помисли, че никога не е виждал нещо по-красиво.

Маделин се притискаше силно в него и се питаше защо в движенията му има такава задъхана настойчивост, а върху лицето му — болка. За пръв път той свърши рано, сякаш не бе в състояние да се владее. В поведението му имаше доза отчаяние. Маделин реши да не се опитва да яхва вълната на неговото желание. Макар и дълбока, нейната възбуда не съвпадна с неговата, затова тази вечер тя му се

отдаваше изцяло за негово удоволствие. Понякога това се случваше и тя нямаше нищо против, тъй като душевното удовлетворение, което изпитваше всеки път, щом го направеше щастлив, беше радостно колкото и самото ѝ физическо освобождаване.

Тя го държеше в ръце, извиваше и моделираше тялото си спрямо неговите трескави движения. Почувства се стара като Ева и древна колкото луната, която хвърляше сребристо сияние върху пясъка. Чувстваше се като майка, утешаваща собствената си рожба, като я заслоняваше със собствената си любов. Но в този момент Карл достигна до кулминацията толкова бурно, че започна да тръска и да мята главата си, докато навлизаше все по-навътре в нея и зовеше името ѝ. Внезапно и инстинктивно Маделин усети, че има нещо много нередно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Искате ли още нещо, господин Шелър? — попита Джесика, седнала на един от столовете в апартамента с бележника върху коляното си. — Уредила съм всичко за пресконференцията ви в „Армитаж“ утре в девет и тридесет и съм поръчала кола, която да ви закара на репетицията след това.

Бърнард Шелър гостуваше на хотела вече трети ден и както я бе предупредил Кенет Улфсън, беше претенциозен клиент.

— Нали ви казах, че съм си поканил гости на коктейл тази вечер? — попита той с лекия си централноевропейски акцент.

— Шестнадесет души в седем часа, на шампанско, тук, в апартамента ви — незабавно отговори Джесика, без дори да прави справка с бележника си. — И желаете готвачът да приготви пелмени с лютивя плънка с чили, както и щипки от млади омари на скара и едно плато с пресни зеленчуци.

Бърнард кимна, запазвайки, както винаги, сериозното си изражение. Беше човек, който съблюдаваше един и същи стил на поведение — слагаше предпазна бариера пред ласкателствата на публиката, тълпяща се около него с угодническо възхищение и готова да му изпие кръвта, ако той позволи това. Едва на третия ден бе започнал да се отпуска в присъствието на Джесика, която се държеше изключително професионално.

— Хубаво ще е да има и уиски — отбеляза гостът. — Не всички обичат шампанско.

— Правилно — Джесика си записа в бележника. Бърнард я бе заинтригувал, само че нищо не бе в състояние да я предизвика да издаде любопитството си. За него знаеше единствено, че е австриец по рождение и че е учил в „Къртис институт“ в Америка, преди да стане световноизвестен композитор и диригент на Бостънския симфоничен оркестър. Толкова бе научила от кратката му биография, отпечатана върху задната корица на една негова плоча. Там се казваше още, че е първокласен пианист, участвал в редица концерти за телевизията и

множество записи с Нюйоркската филхармония и симфоничния оркестър, както и с Виенската филхармония.

Бърнард уморено прокара ръка върху хлътналите си очи и въздъхна:

— Боже, колко съм уморен! Това турне ми идва твърде много.

— Къде ще пътувате през тази година? — попита Джесика със съчувствие в гласа.

Бърнард сви рамене.

— Милано, Токио, Москва, Сидни... един Бог знае. През следващите няколко месеца ще посетя поне десетина столици.

— Това сигурно е голямо неудобство.

Той повдигна тъмните си вежди.

— Така е, но се боя, че е необходимо. След две седмици, когато отида в Бостън, имам сериозен ангажимент и концертът там ще е важен. Президентът и съпругата му ще дойдат със самолет и събитието ще се предава на живо по телевизията. И така нататък... — добави той, като разпери ръце. — Месец след месец обикалям по света. Важно е кариерата ми.

— А къде се намира домът ви? Къде ходите между две турнета? — запленена, попита Джесика.

Изражението на Бърнард се промени, омекна и се отпусна.

— Имам къща в Сардиния. О, там намирам покой и тишина. Там композирам. Чудесно е след месеците на път, куфарите, непрекъснатите изяви на сцената... да живея по бански и да се чувствам свободен в собствения си дом! Близостта с природата е необходима за творческата ми енергия. Ходя в Сардиния, за да презареждам батериите си и да се пречиствам от замърсяването в града.

Джесика кимна. Беше впечатлена. Под външния блясък, който го обгръщаше, Бърнард очевидно бе един много откровен човек и на нея ѝ допадна непринуденият начин, по който говореше. „Ето някой, каза си тя, който не е позволил успехът и славата да му завъртят главата.“

— Може ли да ви помоля за още нещо? — чу го да казва, когато се готвеше да се върне в офиса си. Сърцето ѝ замря. Чудесно беше да проявява отзивчивост и да следи да се грижат добре за него като важен гост на хотела. Само че тя имаше куп работа за вършене, а — нямаше съмнение — Бърнард Шелър поглъщаше цялото ѝ време!

— Да, разбира се — приветливо каза Джесика. — С какво мога да ви бъда полезна?

— Бих искал да вечеряте с мен, след като си тръгнат гостите ми.

Джесика го погледна. Усети, че вперените в нея здрачно сини очи я пронизват.

— Много мило от ваша страна, но съм на работа — каза тя, изведнъж смутена. Мозъкът ѝ обаче работеше трескаво по въпроса, защо той би желал да вечерят заедно.

Бърнард сви рамене.

— Какво от това? Все някога трябва да ядете, така че защо не вечеряте с мен долу, във „Фантазия“?

— Ами... добре — неуверено каза тя.

В очите му проблесна радостна искра.

— Значи се уговорихме и се надявам, че ще се присъедините към гостите ми на коктейла?

— Благодаря ви — изведнъж се сети нещо. — За колко души да резервирам маса?

Погледът му проникваше дълбоко в нея. За пръв път, откакто се бяха запознали, ъгълчетата на устните му се извиха леко нагоре по доста привлекателен начин.

— За двама — гладко изрече той. — Само вие и аз.

По някаква необяснима причина сърцето ѝ започна да бие учестено в гърдите.

В малката хотелска стаичка, която бе станала неин нов дом, тя се облече особено грижливо за вечерта. Щом влезе в апартамента му, Бърнард я поздрави с одобрително изражение, преди да я представи на останалите. Джесика огледа събраната компания и ѝ хрумна, че Ан Бътлър би умряла да присъства тази вечер. Сред приятелите му бяха известен телевизионен репортер, автор на бестселъри, един прочут филмов продуцент от Холивуд и една хищна актриса в рокля от изкуствена змийска кожа с деколте до пъпа. До бара популярен журналист и президентът на голяма пресгрупа опустошаваха плато от хапки, доказвайки теорията ѝ, че колкото по-богати ставаха хората, толкова по-лакоми бяха те. Откакто работеше в „Роял Уестминстър“, бе

виждала как цели бюфети, отрупани с храна, биват ометени за броени минути от група милионери, които все едно не бяха яли от месеци.

Продължаваха да пристигат хора, на които Бърнард я представяше с думите: „моята приятелка Джесика Маккан“ — тя намираще това за голяма чест. Спокойно можеше да я представя като директор по продажбите на хотела. Дамите целуваха Бърнард по двете бузи, а мъжете го прегръщаха приятелски или го потупваха по рамото. Това ѝ показва колко популярен човек бе той. Джесика отпиваше от шампанското си и се мотаеше наоколо щастлива, съзнавайки, че гостите си задаваха въпроса, какво ли място заема тя в живота му. Виждаше търсещите им погледи, долавяше любопитството, с което я питаха откога познава този велик човек.

— Вие сте англичанка, нали? — попита съпругата на немски индустриалец. Звучеше като обвинение.

Джесика ококори кукленските си очи и се усмихна невинно.

— Не, не съм — отговори тя.

— Не сте? — смарагдовите обеци на жената се разклатиха агресивно. — Тогава каква сте?

— Шотландка — сладко се усмихна Джесика. — Фамилия Маккан произхожда от Еършър. — И се обърна към някакъв млад човек в черни кожени дрехи и падаща върху раменете му мазна коса. Джесика си помисли развеселено какво ли е минало през ума на администратора долу, когато е видял през входа да минава този хипар. — Добър вечер! — каза тя с надеждата да го накара да се почувства по-добре. — Казвам се Джесика Маккан. А вие?

— Игнасио Херера — срамежливо отговори той.

— Разбира се! — Джесика усети как се изчервява. Това беше най-известният флейтист на света, още по-известен от Бърнард Шелър. — Какво ви води в Лондон? — попита, тя с чувство за отпадналост. „Искам да кажа — мислеше си тя, — че тук идват знаменитост след знаменитост и тази смесица е доста силна, дори за мен. Предпочитам да си стоя зад гишетото като администратор, а не да се запознавам лично с всички тези живи легенди.“

— Ще свиря на концерта на Бърнард Шелър в „Албърт Хол“ — отговори Игнасио. — Вие ще дойдете ли?

— Разбира се, че ще дойде на концерта! — намеси се Бърнард, приближавайки се към тях, и прегърна през рамо Игнасио. — Ще

дойдете, нали? Взел съм ви билет — добави, гледайки я в очакване.

— Ако мога да си взема почивка, с удоволствие ще дойда — развълнува се тя.

— Значи се уговорихме! — Бърнард се отдалечи. Обаятелната му личност изпълни стаята — говореше с приятелите си като крал с придворни.

Най-накрая партито свърши и всички си тръгнаха развеселени, на малки групички, оставяйки Джесика и Бърнард сами във внезапно утихналия апартамент. В този момент тя си даде сметка колко дълбоко самотен е този човек. Усещаше го по чертите на сериозното му лице и в приведените му рамене. Както много известни личности, той имаше хиляди познати, но малцина истински приятели, а очевидно не можеше да понася да бъде сам. Сега щъкаше безутешно из стаята, оправяше неща, които вече бяха оправени от сервитьорите, въртеше празната чаша в ръцете си.

— Масата ни трябва да е готова. Искате ли вече да слезем в ресторанта? — предложи Джесика с внезапно появила се топлина, породена от неизказаното съчувствие към този велик човек, който като цяло бе толкова самотен.

— Да, Да, би било чудесно — отвърна той и се вгледа в нея.

В приглушената светлина и тихата обстановка във „Фантазия“ те бяха поканени на маса в отделно сепаре, интимно закътано от погледите на останалите посетители. Той пое в свои ръце избора на храната и виното и Джесика му позволи. Беше й доста приятно поне веднъж да не отговаря за това.

— Партито мина много добре — отбеляза Джесика в желанието си да подхване непринуден разговор. — Според мен всички се забавляваха чудесно.

— Надявам се — Бърнард бе изпаднал в мрачно настроение. — Много от тях обаче са натегачи. Извинете ме за начина на изразяване, но такива хора ние наричаме „звездолитци“.

Джесика кимна с разбиране.

— Но вие сигурно имате много добри приятели — отбеляза тя.

— От едно време... да, но когато човек стане на моите години и не се задържа задълго никъде, завързването на нови приятелства се оказва все по-трудно. Виждам старите си приятели от време на време, но всички работим много — знаете как е — хлътналите му очи гледаха

тъжно останалите посетители, предимно двойките. — Понякога имаш чувството — добави той, — че всеки друг си има по някого, а ти не.

На Джесика ѝ домъчня за този велик, но самотен човек, който доставяше невероятно удоволствие на другите, но изглеждаше дълбоко изолиран в себе си. Сякаш прочел мислите ѝ, той заговори отново:

— Това, което не обичам, е самотата — чу го да казва тя. — Нямам съпруга, както знаете. Бракът ми приключи с развод и сега ми е трудно без човек, с когото да споделя живота си.

На Джесика ѝ мина през ума, че е чувала тези думи и че не са нищо ново, но в този случай не ѝ оставаше друго, освен да бъде затрогната. Неочаквано Бърнард се усмихна и сумрачно сините му очи грейнаха.

— Изтъркана история, а? — пошегува се той самокритично. — Знам. Най-изтърканата история на света, но се оказва, че е вярна. Животът ми е толкова скитнически, че е невъзможно да поддържам постоянна връзка, но като всички мъже и аз имам нужда от някого до себе си, от някого, когото да обичам — отново стана сериозен. Загледа се в лявата ѝ ръка. — Виждам, че не сте омъжена!

Джесика се опита да се засмее, но не се получи особено добре.

— С тази работа, не съм! Никой съпруг не би ме търпял с това работно време, още по-малко — да живея в хотел — лицето ѝ стана мрачно при мисълта за Андрю. Той определено не беше готов да го изтърпи.

Бърнард въздъхна дълбоко.

— Сигурно и вие се чувствате самотна понякога?

Джесика сви рамене. Съзнаваше, че навлиза в дълбоки води.

— Нямам време за това — излъга тя. — Дните направо летят.

Настъпи неловко мълчание, когато сервитьорът им поднесе първото блюдо — гъст месен бульон. Бърнард пръв поднови разговора.

— Смятате ли, че можем да се утешаваме донякъде един друг? Откакто се запознахме, вие ме заинтригувахте...

Джесика отхвърли предложението му, като изправи гърба си и го стрелна с поглед.

— В никакъв случай! — по лицето ѝ пролича, че е засегната.

— Моля ви, не ме разбирайте погрешно — възпротиви се Бърнард разтревожен. — Не съм имал предвид да ви замъкна в

апартаментата си след вечеря и да ви пъкна в леглото! За какъв ме мислите?

Джесика вече започваше да си задава този въпрос. Дотук сценарият за вечерта следваше линията на евтин любовен роман. „Влиятелна, богата знаменитост откъква директорката по продажбите на хотел и се опитва да я отведе в далечни земи.“

— Не знам какъв човек сте, господин Шелър, и нямам намерение да откривам това — каза тя с равен тон. — Тук съм по работа, за да осигуря да се грижат за вас добре в хотела. Нищо повече.

— О, Джесика, разбирам ви. Изразих се неправилно — прокара притеснено ръка по челото си. „Неправилно — и още как!“, с отвращение си помисли Джесика. — Разбира се, вие ми допадате — продължи Бърнард. — Нямахте да съм нормален мъж, ако не беше така, но има и нещо повече — очите му за миг се вторачиха в нейните. — Имам чувството, че започвам да се влюбвам във вас — бавно допълни той.

— Е, това не е много разумно. След една седмица ще си заминете и никога повече няма да ме видите — каза тя полушеговито-полусериозно с един по-настойчив глас, тъй като се опитваше да овладее внезапното треперене на тялото си.

— Знам — Бърнард погледна към чинията си. — Но, моля ви, направете ми една услуга. Само една. Ще дойдете на концерта ми, нали? Ще ви дам покана и задължително трябва да дойдете на приема след това. Моля ви!

Джесика произнесе с равен тон:

— С удоволствие. Благодаря.

— Добре — Бърнард взе чашата си с вино и вдигна наздравица. — Да пием за това, че ще дойдете на концерта ми.

— За концерта ви — натъртено каза тя.

Писмото пристигна със сутрешната поща подпряно на каната с кафе върху таблата със закуската, която Тереза донесе в спалнята на Маделин и Карл. Той беше вече под душа, но Маделин, отпочинала след уикенда с него в Ойстър Бей, все още се излежаваше, без да бърза да става от леглото. Почивката явно се беше отразила добре и на Карл, помисли си тя и посегна лениво да вземе писмото. Напрежението през

първата нощ, когато я люби с такава безумна страст, сякаш премина още на следващата сутрин и докато двамата плуваха, играеха тенис и слушаха музика вечер, съзерцавайки променливите настроения на морето от верандата, той сякаш се отпусна. Имаше и още нещо: Карл никога не се бе отнасял към нея с такава любов и себеотдаване. Напомняше ѝ за първите брачни дни, само че този път беше още по-хубаво. Чувствата му сякаш се бяха задълбочили — личеше по начина, по който разговаряше с нея — а когато се любеха, той го правеше толкова страстно, сякаш не беше в състояние да ѝ покаже достатъчно добре колко много я обича. Точно в това е разликата, помисли си тя, между страстта на новата любов, винаги съдържаща егоистичен елемент, и безкористното даряване на любов, изпълнена с дълбока привързаност, разбиране и едно по-особено споделяне. Маделин се усмихна доволно на себе си, все още наслаждавайки се на топлия спомен за уикенда, който изкараха заедно. С подкрепата на любовта му тя щеше да се справи с всичко, което бъдещето ѝ поднесеше.

Маделин разгледа писмото по-обстойно и откри, че е господин Маркс — адвокатът от Оукхемптън. Наля си кафе и сви рамене. Почивните дни ѝ бяха показали, че най-важно от всичко беше бракът ѝ и че ако там нещата вървяха добре, загадката около майка ѝ в сравнение с него беше маловажна. Разкъса плика и извади напечатаното писмо.

То естествено бе издържано в юридически език, голяма част от който тя не разбираше. Например господин Маркс пишеше:

„Гореспоменатата госпожа Маделин-Елизабет Дилейни, по баща Шиърман, трябва да докаже смъртта на майка си, тъй като имотните ѝ претенции са пер стирпес.“

Какво ли значеше това?

— Карл? — провикна се Маделин точно в момента, когато той се върна в спалнята, наметнат със син хавлиен халат. Влажната му руса коса бе с цвят на мокър пясък. — Карл, какво означава *пер стирпес*? Звучи като някаква ужасна болест!

Гой вдигна вежди и тогава забеляза писмото в ръцете ѝ.

— Означава родоначалник на фамилия... предшественик.

— Аха! — Маделин се зачете отново в писмото. — Адвокатът пише, че трябва да подам молба за съдебно решение за смъртта:

„... виж Правила за оценка на имот, точка 60, алинея първа“.

О, за Бога, защо не го е написал за простосмъртни, ами това:

„Заповед за легализиране на смъртта под клетва ще бъде издадена от регистратора на Главната регистратура съгласно раздел първи от постановлението на Върховния съд от 1981 г.“

Карл, не разбирам и една думичка от това! Какво се иска от мен?

— Дай да видя — Карл седна на ръба на леглото и набързо прегледа писмото. — Засега нищо, скъпа. Господин Маркс пише, че ще те държи в течение, което показва, че явно ще опита да предяви иска от твое име.

Маделин се отпусна с облекчение върху възглавниците.

— Слава Богу. Последното нещо, което искам да правя, е да ходя пак в Англия. Изглежда, през това време няма да мога да продам имението?

— Страхувам се, че не.

— Ама че неприятно. Андрю — нали се сещаш, бившият приятел на Джесика — ми се обади, за да каже, че има евентуален купувач.

Карл стана и започна да се облича. Маделин го наблюдаваше и забеляза, че отново започва да става напрегнат.

Със свити устни и мълчалив, той избираше вратовръзка от гардероба, копчета за ръкавели от кутията за бижута от крокодилска кожа, която тя му бе подарила, и обувките, които да си сложи.

— Тежък ден ли ти предстои? — внимателно го попита тя. Скоро трябваше да поговори с Джейк дали напрежението от работата се отразяваше така на Карл. Макар че уж бързаше за банката, Маделин

долови у съпруга си и известна неприязън, която не беше типична за него. Обикновено той преливаше от желание за работа. Изведнъж уикендът ѝ се стори много назад във времето.

— Не повече от обичайното — отвърна Карл почти студено.

След няколко минути излезе, без да докосне закуската си. Когато се наведе да целуне Маделин, в очите му се четеше напрежение.

Маделин сгъна писмото на господин Маркс и го прибра обратно в плика. Реши да се отбие в банката на обяд, за да го покаже на Джейк. Да можеше да го накара да говори, да ѝ каже някои подробности — например датата на смъртта на майка ѝ или дали е настъпила в Девън или Лондон — вероятно така щеше да сложи край на този очевидно продължителен процес. Реши също да му каже, че Карл работи прекалено много.

В десет часа имаше среща с майстора на рамки — човека, който можеше да подчертае или да провали външния вид на портретите ѝ, като сътвори нещо прекалено тежко или прекалено леко, избере неподходящ оттенък или материал. Подборът на най-подходящата рамка бе от особено значение за Маделин. Двамата с Лио Парамон понякога отделяха часове на парчетата рендосано и резбовано дърво, гипсовите ленти, различните оттенъци от меко сиво до матово златисто и, нерядко, на платното, което опъваха върху дървото. Понякога, разбира се, тя купуваше антични рамки от „Кристис“ или „Соутбис“ — позлатени и богато украсени с барокови орнаменти, които подхождаха на старомоден работен кабинет. Самата Маделин предпочиташе Лио да прави по-съвременни рамки. Най-революционните му бяха изработени от прозрачни материали. Той ги измисляше толкова хитро, че блестяха като кристална вода, през която се процеждат греещи снопове светлина.

— Какво ще правим с Дуайт Ласмо? — попита тя и се засмя, щом двамата с Лио се настаниха на едното канапе в ателието ѝ и започнаха да разглеждат завършения портрет на петролния магнат. Лио държеше на коляното си голям блок и си правеше скици, присвил очи и наклонил леко глава на една страна.

— Използвала си доста тъмни, наситени тонове — отбеляза той. — Кафяво, зелено, черно — в каква стая ще си го окачи?

— В заседателната зала на съвета на директорите във „Финикс ойл“. Стаята е с тъмна тапицерия и мебелировка, с таванно осветление. Златното ще изглежда злокобно. Какво ще кажеш за абанос?

Лио, брадат и с вид на човек на изкуството, повдигна вежди впечатлен:

— Абаносът не е лош като идея — съгласи се той. — Може би с една тънка бронзова нишка?

— Харесва ми! — възкликна Маделин.

— Добре. Какво друго има за рамкиране? — той се обърка към останалите готови платна, подпрени из цялото студио.

Работиха заедно в продължение на няколко часа и с общи усилия измислиха дизайна на редица рамки за най-новите ѝ творби.

— Предполагам, че повечето ти трябва за вчера? — попита Лио, щом стана да си върви.

Маделин се засмя:

— Какво не ти харесва в „онзи ден“? Сериозно ти казвам, Лио, спешна е единствено тази на Дуайт Ласмо. Обещах му да стане за една-две седмици.

Лио изпъшка:

— Една-две седмици била казала тя! Не, няма за какво да бързаш, Лио! За една-две седмици ще бъде идеално! — той се наведе и я целуна по бузите. — Ти си робовладелка, Маделин. Добре, до две седмици ще стане. Останалите ще ги имаш колкото може по-скоро.

— Всички мерки ли взе? — провикна се тя след него, когато той изхвърча на улицата.

— За какъв ме взимаш? За глупак? — сопна ѝ се майсторът на рамки.

Маделин се усмихна. Лио беше страхотен човек и добър приятел. Каквото и да се случеше, тя знаеше, че той ще изпълни поръчката навреме. Погледна часовника си. Ако искаше да завари Джейк, преди да е излязъл за обяд, трябваше веднага да тръгне към Уолстрийт.

Срещата за обсъждане на заема от шестдесет милиона долара за новия самолетостроителен завод в Ирландия беше към края си. Джейк, седнал на председателското място в стаята на управителния съвет на

„Сентръл Манхатън Бенк“, се усмихна на директорите, подравни документите пред себе си и каза:

— Значи се съгласихме да им отпуснем заема при условията, които обсъдихме?

Обсъждаха финансовите въпроси вече повече от един час и Карл, страдащ от главоболие, копнееше да се върне в офиса си. Тази сутрин бе пристигнало ново пълномощно от Ханк Пъгсли за превод на двадесет и една хиляди долара от „Брандс мотърс“ на „Мишо ентернационал“ в Швейцария и той разбра, че този факт е известен на Кимбърли. В пет часа тя щеше да отиде отново в компютърната зала, за да отклони парите към собствената си банкова сметка, и той имаше чувството, че главата му ще се разцепи от напрежение.

Карл чу, че останалите директори изразиха съгласието си с предложението на Джейк, и решението заемът да бъде отпуснат се финализира.

Щом свършиха работата си, всички станаха, събраха документите си и напуснаха стаята на управителния съвет. Карл тъкмо щеше да тръгва, когато Джейк го повика.

— Карл, ще ми отделиш ли една минутка? Искам да поговорим.

— Разбира се — той се обърна да погледне тъста си и сърцето му прескочи. — Какво мога да направя за теб?

— Трябва да ходя на обяд с президента на „Ситителеком“, но искам да обсъдим трансфера на пари за онзи автомобилен завод в Италия. Не съм особено доволен от настоящите споразумения. Да се разберем ли за три часа в моя кабинет?

Карл почувства неимоверно облекчение. „Божичко, ако не се взема в ръце — помисли си той, — ще заставам на тръни всеки път, когато се появи някоя подобна дреболия.“

— Хубаво, Джейк — отвърна, опитвайки се да овладее гласа си. — Ще бъда при теб в три.

Когато понечи да тръгне, срещна погледа на Джейк и се усмихна насила. Джейк не го ли наблюдаваше някак странно? Не можеше да бъде сигурен, но дори когато се върна в кабинета си, му остана едно чувство за несигурност.

Кимбърли се качи в асансьора от стомана и стъкло от приземния етаж, където имаше работа по възникнало оплакване, и завари Карл да се връща от заседанието на съвета. Влязоха заедно в офиса му. Тя, веднага затвори вратата към стаята си, за да не ги чуе някой.

— Всичко наред ли е? — побърза да го попита тя.

— Засега — напрегнато отговори Карл.

— Добре. Ще отида до вкъщи през обедната почивка за копието на дискетата, за да мога да пусна превода както обикновено, когато всички си тръгнат.

Карл изпъшка.

— Не може ли този път да пропуснеш?

— О, за Бога! — гласът на Кимбърли беше снишен и нетърпелив. — Трябва само да подпишеш трансфера на Ханк и да го пуснеш по обичайния канал. Аз поех риска да направя копие на дискетата, а ти само трябваше да я изнесеш незабелязано от кабинета на Джейк за един час! От мен се иска да ходя в компютърната зала, да разменям дискетите и да пускам преводите, докато ти се натискаш на стола и чупиш шибаните си пръсти! — вулгарно добави тя. — Не виждам за какво се паникьосваш!

Карл се отпусна тежко на стола зад бюрото си. Лицето му бе една напрегната сива маска.

— Ханк Пъгсли рано или късно ще се усети, сигурен съм. Трябва да е голям глупак, ако не забележи, че от сметката му липсват стотици хиляди долари.

— Колко пъти трябва да повтаряме това, Карл? Казах ти, че Ханк не получава банкови справки от Швейцария. Ще разбере чак когато отиде там лично, за да ги изтегли. Дотогава ще съм получила това, което искам. Нямаме причина да се страхуваме от него — Кимбърли седна фамилиарно върху бюрото му и кръстоса обутите си в черни найлонови чорапогащи дълги крака. — Както и да е — продължи тя, — на теб ти е ясно, колкото и на мен, че Ханк не може да направи нищо, дори и да разбере. Не вярвам да иска да иде в затвора заради укриване на данъци! Няма да каже и гък!

Карл я гледаше с омраза и боязън. Беше направил всичко, което му хрумна, за да сложи край на плановете, й, включително бе предложил всички откраднати пари да останат за нея, ако веднага

престане — но не стигна доникъде. Въпреки всичко той трябваше да опита още веднъж.

— Вече си присвоила повече от един милион долара от сметката на Ханк. Не ти ли стигат? Можем да спрем сега, без никой да подозира, или може би искаш ти самата да влезеш в затвора? — попита Карл. — Защо предизвикваш съдбата?

Кимбърли се вгледа в него със сивите си студени змийски очи. Червената ѝ коса пламтеше от слънчевата светлина, която струеше през прозореца. После се изсмя в лицето му — смях, от който го побиха тръпки.

— Да спрем сега ли? — иронизира го тя. — Ти не си в час! Това е най-голямата далавера, която някой някога е правил, и ако ти просто спреш да се паникьосваш, ще натрупаме милиони.

Карл затвори очи пред сблъсъка с неизбежното. Кимбърли нямаше никакво намерение да се отказва и щеше да влече и него след себе си.

— Божичко, как си мечтая изобщо да не бях те срещал! — възкликна той с пресипнал глас.

— Трябваше да помислиш за това, преди да се чукаш с мен! — язвително изстреля тя. — В началото не можеше да ми се наситиш, нали? Молеше ме да го направяш... под душа... у нас. Тогава беше много щастлив да се обвържеш с мен и да се забавляваш! Но естествено сега е друго, така ли е? Наложих да платиш цената за тази веселбичка и бързаш да се измъкнеш. Е, няма шанс, господин Развейпрах: партньори сме и няма измъкване, докато аз не кажа — Кимбърли размаха заплашително пръст, без да откъсва поглед от очите му.

Вбесен, Карл скочи на крака.

— Като нищо щях да ти позволя да разпространиш видеокасетата със записа ни в леглото, ако не беше жена ми — избухна той. — Има само една причина, която ме възпира: искам да я предпазя. Тя означава за мен повече от всичко на света — повече от работата ми, повече от това, което Джейк ще направи, ако разбере, повече от абсолютно всичко. Това е единствената шибана причина, поради която ти позволявам да ме изнудваш. Иначе щях да отида директно в полицията.

— Късничко е вече — иронично натърти Кимбърли. — Ти си замесен точно колкото и аз, затова и двамата сме в къпа. Сигурна бях, че никога няма да посмееш да отидеш полицията, дори в самото начало. Прекалено много се вълнуваш от собствената си безопасност, затова не ми пробвай тия глупости за жена си.

Карл се спусна към нея със стиснати юмруци. Очите му присвяткаха от ярост.

— Напусни кабинета ми! — изрева той.

Кимбърли сви рамене.

— И сама ще си изляза. Забрави ли, че имаме да пускаме новия превод на Ханк? Отивам до вкъщи да взема дискетата — тя бързо влезе в своя офис и си взе чантата. След това слезе във фоайето с асансьора. Щом излезе на „Уолстрийт“, спря едно такси и каза адреса на шофьора.

Минута по-късно Карл също излезе от кабинета си. Ако не го направеше веднага, нещо в главата му щеше да избухне. Затвори бавно вратата след себе си.

В кабинета му се възцари тишина. Атмосферата все още беше заредена с напрежение. Слънцето очертаваше топла ивица върху бюрото му. Телефонът извъня няколко пъти, но после престана, тъй като нямаше кой да го вдигне. Във въздуха се носеха пращинки. След това вратата на банята на Карл се отвори бавно и безшумно. Оттам, задушаваша се и подпираща се на стената, излезе Маделин.

Когато Джесика пристигна пред „Роял Албърт Хол“, около огромната куполовидна сграда гъмжеше от хора, които блокираха движението с колите си, бутаха се на входовете, разположени от всички страни на зданието, или стояха на групи в очакване на приятелите си. Големите плакати гласяха: „Концерт на Кралската филхармония, диригент Бърнард Шелър!“

По диагонал бяха залепени обяви: „Билети няма“.

Джесика, облечена в бледожълта вечерна рокля, с пусната златисторуса коса, се шмугна в тълпата, завладяна от възторжената атмосфера. Това беше вторият концерт на Бърнард Шелър в Лондон от десет години насам и повече от пет хиляди души от всички възрасти се тълпяха да чуят музиката му. Влезе във вестибюла и се нареди на

опашката за програми, дочувайки откъслечни разговори от всички страни, и внезапно се почувства особено горда, че го познава лично.

Той ѝ беше запазил място на първия ред в една от ложите за специални гости. Тя се настани. От мястото си имаше фантастична гледка. Макар и друг път да бе идвала в „Албърт Хол“, остана изненадана от богато позлатените барокови орнаменти и от червените плюшени завеси. Построен на принципа на римски амфитеатър, той побираше хиляди хора — на позлатените столове в партера, на безкрайните редове от седалки, които се нижеха чак до първия балкон. Имаше още три балкона, които приличаха на облицовани с кадифе кутии за бижута и стигаха почти до тавана, където стояха прави или сновяха по околоръстната галерия онези, които не можеха да си позволят по-скъпи билети.

Тази вечер залата бе препълнена и в нея се носеше жужене от човешки гласове, докато чакащите зрители бърбеха тихо или четяха полугласно програмите. Оркестърът вече заемаше местата си под потоците от светлина, на която инструментите лъщяха, и не след дълго въздухът се изпълни с приглушените тонове от настройването им. Джесика усети как по гърба ѝ полази приятна тръпка. Погледна програмата си. Първо щеше да бъде изпълнена музиката на Бърнард към наградения филм „Сребърните ябълки на луната“.

Джесика се огледа. Публиката вече утихваше, а музикантите стояха в очакване да започнат. В този момент ослепително бял лъч светлина прониза полумрака и диригентът се появи иззад кулисите. Залата го посрещна с бурни аплодисменти и сякаш цялата сграда се разтресе.

Дъхът на Джесика секна. Бърнард Шелър огледа публиката, ширнала се от краката му нагоре чак до боговете, и се поклони. Присъствието му на сцената прикова вниманието на всички. Притегателната му сила беше като изгряващо над тъмен пейзаж слънце, а личността му сякаш изпълни цялата зала, държейки в плен пет хиляди души, единствено като стоеше пред тях. И това беше човекът, признал, че е самотен!

Прозвучаха първите акорди. Хипнотизирана, Джесика се облегна назад и се остави музиката да я поведе на пътешествие, носещо такова изключително удоволствие, че забрави къде се намира. Тя я понесе над гори, чиито поляни бяха покрити с килим от диви зюмбюли, над

ливади, където диви макове се полюшваха от летния бриз, над брегове, където назъбени скали проблясваха под заливащите ги вълни, настъпващи от някой далечен океан, до залеза, който угасна и изчезна, разкъсван от непоносима тъга, и отбеляза края на деня, на годината, на живота. Пулсиращата музика се лееше с такава сладост, че Джесика изпитваше болка, страдаше, трепетно преживяваше неописуеми емоции.

Когато Бърнард Шелър свали диригентската си палка, по бузите на Джесика се стичаха сълзи.

Гигантският купол на „Албърт Хол“ сякаш се извиси нагоре, стените се разшириха, малките лампи по тавана трепнаха, когато бурните аплодисменти разтърсиха сградата. Засрамена, Джесика избърса сълзите си. Оваците дълго не стихнаха. Бърнард приемаше акламациите все така безупречен в смокинга и бялата си папийонка. Публиката сякаш нямаше намерение да спира ръкоплясканията, но когато най-накрая той взе палката си, всички притихнаха и се подготвиха отново да слушат.

Джесика не можеше да откъсне поглед от Бърнард, който владееше оркестъра като чудотворец, моделираше го според волята си, увещаваше го, нареждаше му, управляваше го с върховната си власт. Силните му ръце отмерваха темпото, тъмносините му очи проблясваха ту насам, ту натам — той вдъхна живот на музиката и поведе публиката на незабравимо пътешествие из света на звуците.

Когато концертът завърши с разтърсващи аплодисменти, Джесика се облегна в стола си, изтощена и изцедена. Музиката я беше развълнувала толкова дълбоко, че когато се запъти към приемната, където щеше да се проведе коктейлът, имаше чувството, че се движи като насън — с притъпени емоции, пренесена в някакъв друг свят.

Залата вече беше пълна с хора и тя разпозна някои от тях от коктейла в апартамента на Бърнард. Великият композитор още не се беше появил, преценявайки момента на появата си така, че да има възможно най-силно въздействие. С чаша шампанско в ръка, Джесика скоро се озова в компанията на възрастно семейство, което явно го познаваше. Но през цялото време очите ѝ се напънаха да забележат неговото пристигане, да се изправят лице в лице с него и да се дивят на божествения му гений.

Най-накрая той застана на вратата, облечен и издокаран така, сякаш тъкмо тръгваше за първия си ангажимент за вечерта. Сумрачно сините му очи огледаха със задоволство претъпканата зала. За секунди го обгради тълпа от хора, които искаха да го поздравят — целуваха го, потупваха го по рамото, заливаха го с поток от ласкателства. Джесика, останала назад, го забеляза как обиколи залата, отстъпвайки стъпка по стъпка от притискащите го хора, които държаха ръката му и копнееха да разменят с него по някоя дума. Той се добра до Джесика, усмихна ѝ се и отново бе понесен от тълпа новопристигнали. Миг по-късно се изгуби от погледа ѝ — хората буквално го натикаха в другия край на залата и остана да се вижда само косата му.

Джесика изпита остро чувство на празнота, когато остана сама, загледана след него. Тази нощ тя също бе преживяла нещо приказно, но го загуби, докато проследяваше с поглед отдалечаващата се фигура.

Първият инстинкт на Маделин, почти животински в желанието си да избяга и да се скрие, бе веднага да отиде в ателието си. Втурна се към фойето с надеждата да не се натъкне на Карл или на баща си, изхвърча на улицата и някак успя да каже на таксиметровия шофьор адреса си на „Устър Стрийт“ в Сохо.

Шокът бе притъпил усещанията ѝ. Дори не можеше да плаче. Загуби представа за действителността и преди да усети, бе пристигнала пред ателието си, а шофьорът я стресна с гласа си:

— Три долара и петдесет.

Зашеметена, тя му даде банкнота от пет долара.

— Запазете рестото — измърмори тя, слезе и затърси ключовете си.

В главата ѝ звучаха непрестанно думите, които бе чула Карл и Кимбърли да казват. Не, това беше някакъв кошмар, след миг щеше да се събуди, сгушена в леглото и в прегръдката на Карл, за да открие, че всичко е било само един лош сън! Обаче онова, което си бяха казали, продължаваше да се забива като нож в съзнанието ѝ, запечатано завинаги в паметта ѝ.

Карл и Кимбърли? Не е възможно... не може да бъде вярно... Разтреперана, тя се отпусна върху канапето в ателието си, отхвърляйки тази мисъл с всяка частица на тялото си. Присвояват парите на клиент

на банката! Какво щеше да прави, какво щеше да каже на Карл? Ужасът от това, което бе разкрила, завъртя главата ѝ и разкъса съзнанието ѝ на хиляди посоки, докато се опитваше да приеме ситуацията, изглеждаше невероятна само преди час. Карл и Кимбърли? Маделин яростно отричаше тази мисъл, отвърщаваше се от нея. Трябва да бе станала грешка, сигурно не бе чула правилно. Карл я обичаше, знаеше го със сигурност. Освен това беше честен. За нищо на света не би извършил измама... но все пак тя със собствените си уши бе чула да говорят за парите, които си присвояваха!

После си спомни още нещо, което Карл бе казал: „Правя това само поради една причина: искам да предпазя Маделин.“ Кимбърли изнудва Карл, осъзна Маделин. Тя го принуждава да краде, защото, ако не го прави... Сълзи потекоха от очите ѝ и тя започна да се клати напред-назад, стиснала една възглавница. Карл наистина я обичаше. Правеше го само за да предпази съпругата си. Маделин се помъчи да се концентрира върху това, защото то имаше най-голямо значение. За да не разбере тя, че е бил в леглото с Кимбърли, той позволяваше да го изнудват. Спомни си как Карл каза: „За мен тя означава повече от всичко на света.“ Ето на това трябваше да вярва, на това трябваше да се опре, за да не рухне.

Въпреки всичко избухна в неутешим плач заради предадената си любов и разбитото доверие. Плака дълго. Избърса сълзите си и искрено пожела да не бе ходила в банката днес. Когато пристигна, секретарката на Джейк ѝ каза, че е на заседание, затова отиде да се обади на Карл, но откри кабинета му празен. Влезе в банята с идеята да се поосвежи, докато той се върне, и тогава внезапно чу два разгневени гласа: на Карл и на Кимбърли.

Защо не се показва веднага? Защото, щом чу какво казват, бе парализирана и завладяна от ужасното любопитство да чуе още и на часа разбра, че Карл е в истинска опасност. Ако този Ханк Пъгсли — тя се удиви, че е запомнила името му — откриеше, че го обират поголовно, скандалът около банката щеше да разтърси Ню Йорк и Карл щеше да излежава дълга присъда. Джейк също щеше да бъде опозорен. Последствията бяха твърде непоносими, за да мисли за тях. Маделин си издуха носа и се стегна. Може би все пак ходенето ѝ в банката е било насочено от ръката на Провидението.

Мъката, причинена от изневярата на Карл, бе изместена от гнева спрямо девойката, която бе в състояние да го доведе до провал, която го бе изкушила и забъркала в тази каша. Сърцето ѝ се изпълни с желание за мъст. Тя обичаше Карл и щеше да направи всичко, за да спаси брака си.

Сега трябва да се действа позитивно, каза си тя, стана от канапето и отиде да си направи кафе. Карл беше затънал до гуша и Маделин не искаше да се рови във въпросите защо и как — искаше просто да го измъкне от това и нещата да се оправят, да се върнат постарому. Но по-важно от всичко бе Джейк да не научи какво става, иначе никога повече нямаше да има доверие на Карл.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Джесика, редактирала ли си това? — заместник-главният управител застана до бюрото ѝ, размахвайки пред лицето ѝ лист хартия.

Джесика го погледна притеснено. Не беше особено силна в редакторската работа, но бе прегледала старателно текста на поканата, която хотелът щеше да изпраща за сутрешно рекламно парти, и бе убедена, че няма грешки.

— Да, защо? Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Четвъртък не се пише „четвъртак“! — ядосано отвърна Денис Пауъл.

Джесика се плесна по бузата:

— О, Боже, така ли е написано? Според мен в тази печатарска фирма наемат пълни идиоти. Съжалявам, ще го променя — тя грабна от ръката му поканата и я поправи с червен химикал.

— Сигурна ли си, че всичко останало е наред? Новите менюта и листи с вината? — разпита я Денис с тон на съмнение.

Джесика поруменя. За два дни това беше третата ѝ издънка и тя започваше да губи вяра в себе си. Обикновено внимаваше много при проверката за правописни грешки: никога нямаше да забрави какво бедствие настъпи в хотел „Уентуърт“, когато от Връзки с обществеността бяха пропуснали да поправят сгрешената дата. Двеста души се появиха един ден по-рано за танцова забава!

— Разбира се, че съм проверила всичко останало — весело отвърна тя, — но ще ги погледна още веднъж за всеки случай.

— Моля те!

Когато Денис излезе от кабинета ѝ, тя се опита да се съсредоточи върху най-новите продажбени цени пред себе си, но цифрите подскачаха по страницата и след няколко минути концентрацията ѝ се наруши — отново започна да мисли за Бърнард Шелър. От вечерта, когато бе концертът, онази незабравима фигура на подиума, изпълваща „Албърт Хол“ с музиката си, не излизаше от мислите ѝ. Джесика не го

беше виждала оттогава и сега, след като концертът бе минал, се съмняваше, че ще има нещо общо с него, освен да го изпрати, когато си тръгва след два дни. Тази мисъл я депресираше невъобразимо. Бърнард я бе впечатлил дълбоко. Объркана, тя се опита да анализира чувствата си. Едно бе сигурно: никога не бе изпитвала подобно нещо спрямо Андрю. Тяхната любов растеше постепенно, градеше се първоначално върху общи интереси и приятелство. Те бяха прераснали в любов през месеците, преди двамата да заживеят заедно, така че съжителството им изглеждаше нещо съвсем естествено. Това обсебване от Бърнард обаче беше нещо съвсем различно. Имаше чувството, че той ѝ е направил магия.

„Това е лудост! — каза си тя и захвърли химикала на бюрото с типичната си припряност. — Аз дори не познавам Бърнард. Не знам за него нищо друго, освен че музиката му ме пленява.“

Все пак успя някак да свърши работата си за деня, без да прави повече грешки. В шест часа трябваше да посрещне поредната важна персона — известна и застаряваща филмова звезда на име Линет Хърбърт, която пристигаше в Лондон за промоцията на биографичната си книга. Точно когато Джесика я поздравяваше, Бърнард излезе от асансьора и влезе в бара. Беше сам.

— Искате ли чаша шампанско, докато ви регистрираме, госпожице Хърбърт? — попита Джесика, стараейки се едновременно да държи под око входа към бара и да обръща внимание на гостенката си.

— Аз не пия. Затова съм запазила външността си — отвърна Линет Хърбърт с широка усмивка.

Джесика прикри удивлението си от заявлението на тази възрастна жена, че все още е красива. Беше си правила толкова много пластични операции, че кожата ѝ бе опъната като маска от пергамент, а напластените ѝ мигли приличаха на желирани топченца в гнездо на паяци. Линет Хърбърт започна старателно да попълва регистрационния формуляр, стиснала паспорта си, така че никой да не види датата ѝ на раждане.

Джесика потропваше с крак, опитвайки се да овладее нетърпението си, и през цялото време наблюдаваше входа на бара. Бърнард можеше да се появи всеки момент, а тя копнеее да го види отново. Погледна часовника си. Беше влязъл едва преди пет минути.

Ако успееш да заведе бързо тази торба с кости и силикон в апартамента ѝ, Бърнард може би все още щеше да пие, когато се върнеше.

— Нека ви покажа апартамента, госпожице Хърбърт — любезно каза Джесика, като приключиха с всички формалности на рецепцията.

Линет не позволяваше да ѝ дават зор. Когато се качиха в апартамента на първия етаж, тя настоя Джесика да ѝ покаже как да борави с дистанционното на телевизора, как да набира румсървиса и как да отключва хладилника.

— И не забравяйте да ги предупредите — каза тя с пискливия си глас, — че на закуска ям само препечена филия от хляб „Мелбикс“.

— Сигурна съм, че това може да се уреди. А сега, ако ме извините... — Джесика буквално подскачаше от крак на крак толкова силно бе желанието ѝ да се махне оттам. Бърнард можеше вече да е излязъл от бара, ако не и от хотела, за да отиде на вечеря.

— Може ли някой да ми изглади костюма? — с умолителна нотка в гласа попита Линет. — Утре ще участвам в сутрешно предаване и костюмът ми трябва да бъде изгладен.

Джесика бързо отиде до телефона на нощното шкафче, вдигна слушалката и набра 9.

— Моля ви, изпратете дамската камериерка в стая 101 — на един дъх каза тя, когато вдигнаха, и после се втурна към вратата, решена да избяга. — Ей сега ще дойде някой да ви изглади костюма, госпожице Хърбърт, а ако имате нужда от още нещо, просто наберете 5. А сега моля да ме извините, имам среща — без да дочака отговора, Джесика се измъкна от апартамента и се спусна по коридора, за да хване асансьора.

Бърнард Шелър стоеше в средата на фойето и гледаше към въртящите се врати, сякаш очакваше някого. Джесика преглътна и се запъти към него, стараейки се да изглежда спокойна.

— О, добър вечер! — престори се тя на изненадана, когато се изравни с него. Искаше да прозвучи все едно той е последният човек, когото е очаквала да види в този момент. Тъмносините очи се обърнаха и погледнаха: тя можеше да се закълне, че Бърнард Шелър почувства облекчение.

— Здравейте, Джесика. Видях ви преди малко, но бяхте заета. Вас търсех.

— О! — имаше цяла гама от емоции в начина, по който го каза. После добави с професионален тон: — Мога ли да направя нещо за вас?

— Защо не? — той я гледаше сериозно, без да се усмихва.

— Да?

— Бих искал да пийнем по нещо заедно — Бърнард говореше бавно.

Джесика непринудено каза:

— Благодаря. С удоволствие — започна да трепери вътрешно.

— Да отидем в апартамента ми, в бара е много шумно — настоя той.

— Добре.

„Защо пък не? — опита да се защити Джесика. — Не вярвам да ми прави диктовка или да ме помоли да го свържа с Тимбукту, но какво толкова!“ В настоящото си неспокойно настроение тя изпита внезапна нужда от приключения. Опипа джоба си, за да се увери, че е взела пейджъра си — в случай че я потърсят спешно — и последва Бърнард в асансьора.

Гледката от апартамента му беше великолепна и даде възможност на Джесика да бърбри за несъществени неща. Няколко души язدهа по „Ротън Роу“, а през буйната растителност на „Хайд Парк“ се процеждаше привечерното слънце. Майките прибираха децата си и ги повеждаха към къщи, няколко момчета разхождаха кучетата си.

— Какво ще пиете? — попита Бърнард, прекъсвайки баналните приказки на Джесика за приятната вечер.

— Водка и тоник, моля.

Мълчанието ги затисна като задушавашо одеяло, докато той наливаше питиетата. Джесика постоянно променяше нервно позата си върху голямото бяло канапе.

Изведнъж Бърнард се завъртя и я погледна.

— Помолих ви да дойдете тук, защото искам да говоря с вас, Джесика.

— О! — тя отново пресити с емоция едносричната дума.

— Само това ли можете да казвате... „О!“? — подигра й се той шеговито и се усмихна с една рядко срещана топлина, която озари цялото му лице.

— Ами — запелтечи объркано тя, — за какво искате да говорим?

— Исках да ви кажа защо не ви се обаждах през последните няколко дни.

— Предполагам, че сте били зает!

— Не, Джесика, не бях зает. Размишлявах. Опитвах се да реша какво ще правя с вас.

Ръката ѝ се разтрепери при тази негова директност. Освен това ѝ беше забавно. В епохата на феминизма никой англичанин не би посмял да направи такава забележка. Тя го гледаше безмълвно е кръглите си сини очи.

— Джесика... — Бърнард улови ръката ѝ и я стисна силно в дланите си. — Знам, че звучи налудничаво, понеже се познаваме съвсем отскоро, но аз съм влюбен във вас — гласът му беше извънредно нежен. — Казах ви, че съм самотен, но това не е причината да ви искам сега. Моля ви, повярвайте ми. Обичам ви и доколкото разбирам, вие също ме обичате, макар и още да не го осъзнавате.

— Съ-съзнавам го... — запелтечи тя. — Да, мисля, че е така.

Той стоеше, разкراчил крака — як като бик мъж, — и я наблюдаваше с пронизващия си поглед. Наведе се напред, взе двете ѝ ръце и нежно я изправи. Миг по-късно те бяха вече в прегръдките си, притеглени един към друг сякаш от магнит. В ушите на Джесика загърмяха цимбали и задумкаха барабани. Бърнард представляваше своята музика: цялата ѝ страст и патос, екзалтацията и горчивата ѝ сладост съставяха този невероятен човек. Той я целуна горещо, сетивата ѝ преляха и тя се почувства отпаднала.

— Бърнард... — задъхано каза Джесика, поглеждайки към него. Главата ѝ стигаше едва до рамото му. Изведнъж се уплаши. Дали можеше да понесе толкова силна емоция? Замаяна, тя се отпусна върху него, като едва дишаше, и знаеше, че никога не се бе чувствала така.

Бърнард я погледна с влажни очи и бавно започна да я съблича, да гали гърдите ѝ, задника и бедрата ѝ с едновременно силни и нежни ръце. Той милваше тялото ѝ, сякаш настройваше ценен инструмент, подготвяйки я за момента, в който щеше да я вземе, да я обладае и направи своя. Джесика се предаде на устата и ръцете му и усети изпълващия я физически възторг по начина, по който Бърнард бе изпълнил душата ѝ с музика по време на концерта. Когато

напрежението се натрупа в нея дотолкова, че да не може да го понесе, тя го призова със страст, която изгаря сетивата ѝ.

Бърнард влезе в нея с бърз и топъл напън и я издигна към незапомнени висини на екстаз, като продължаваше да се гмурка диво... докато от Джесика не се изтръгна едно гърмящо, бурно кресчендо, родено от вълните на оргазма, които я разтърсваха и изпращаха съзнанието ѝ в космическото пространство.

Седмицата, след като Маделин бе подслушала разговора между Карл и Кимбърли в офиса му, беше най-мъчителната в живота ѝ. Карл все още не подозираше, че тя знае нещо. С нечовешки усилия и с обяснението, че е хванал някакъв грип, който витаел наоколо, Маделин се преборваше с всеки ден и изкарваше повечето от времето си в ателието. Вечер си лягаше рано, с оплаквания от главоболие и умора, и до този момент Карл ѝ вярваше.

Колко можеше да продължи това — нямаше представа. Знаеше само, че не иска Карл да разбере, че е научила какво става — поне не преди да е решила какво да прави.

В главата ѝ вече се оформяше план и удивена от желанието си да отмъсти на Кимбърли, тя лежеше будна в леглото си нощем, дълго след като съпругът ѝ бе заспал, и обмисляше кога точно да направи първия си ход. Това трябваше да стане скоро, защото колкото по-дълго Кимбърли си присвояваше пари, толкова повече се увеличаваше рискът за Карл... и вероятността Джейк да научи!

Всичко това се въртеше в главата на Маделин часове наред. Тя се мятеше в леглото, мислеше трескаво, сърцето ѝ се късаше. Най-много я болеше от факта, че Карл е спал с Кимбърли Кабът. Маделин съзнаваше, че точно затова изпитваше почти сатанинска наслада от плана си да доведе момичето до разруха. Макар че се притесняваше за репутацията на „Сентръл Манхатън Бенк“ заради баща си, тя изобщо не се интересуваше от крадените пари, нито от Ханк Пъгсли. Интересуваше я само това да отмъсти на жената, прелъстила мъжа ѝ и която държеше гибелта му в ръцете си.

„Божичко, Карл, как си могъл? — крещеше в тъмното съзнанието ѝ. — Как можа да ме предадеш дори за миг, щом не е означавало нищо

за теб?...“ После по възглавницата ѝ потичаха сълзи, горещи и солени, и тя пъхаше края на юргана в устата си, за да приглуши стоновете си.

Още от сутринта в събота бе влажно и топло. Един от онези дни, в които дрехите залепват по тялото и въздухът е натежал от задуха. Маделин пристигна в студиото си рано. Карл бе отишъл да играе голф с приятели и щеше да се върне чак в късния следобед. Денят пред нея приличаше на хиляди други съботи, само че тази щеше да бъде различна.

В два часа тя влезе във фоайето на „Ла Премиер“ на ъгъла на „55-а улица“ и „Бродуей“. Не ѝ бе трудно да открие къде живее Кимбърли и „грешно избраният номер“ на Маделин потвърди, че тя си е вкъщи. Охранителят седеше зад гишето, як и бдителен. Говореше с някакво семейство и Маделин използва това, за да се промъкне бързо до асансьора, преди той да има възможност да я разпитва. За нейно облекчение вратата на асансьора се отвори веднага и оттам излязоха две бърбиви дами. В следващия момент тя натисна копчето и вратите се плъзнаха. Озова се в тясната клетка, която се изкачваше в сградата бързо и безшумно като змия, и щом спря на двадесет и петия етаж, изсъска.

Апартамент 279 се намираше вдясно от асансьора и когато Маделин пристъпи натам, опитвайки се да укроти биенето на сърцето си, вратата на Кимбърли ѝ се стори черна и зловеща. Натисна звънеца и зачака. Приглушеното раздвижване зад вратата показва на Маделин, че Кимбърли надничаше през шпионката. Маделин погледна директно в увеличителното стъкло, съзнавайки, че е очи в очи с най-смъртния си враг.

— Искам да поговорим, Кимбърли — каза тя с възможно най-спокойния си и равен глас. — Наистина ще ти бъде от полза да се видим, освен това знам, че си там, защото преди няколко минути ми вдигна телефона.

Последва сковано и глухо мълчание. След известно време Маделин чу дрънченето на защитните вериги и резета. Вратата се отвори много бавно и от нея се показва Кимбърли. Днес тя беше без обичайния грим на лицето и скъпите дрехи, които ѝ придаваха евтина

привлекателност. Беше една току-що изкъпана млада жена с избелели джинси и фланелка, завързала с кърпа вироглавите си огнени къдрици.

— К'во искаш?

Маделин усети, че в тона ѝ имаше повече страх, отколкото арогантност.

— Имаш ли нещо против да вляза? Според мен е време да си поговорим.

Неохотно, Кимбърли отвори вратата по-широко и се отмести. Сивите ѝ очи вече бяха нащрек, пронизващи и искрящи. С едно кимване настрани тя направи знак на Мадлин да влезе.

На дневна светлина апартаментът, който Карл бе оприличил на шоколадова бонбонiera, изглеждаше по-скоро като кътче за изхвърлените обвивки. Вестници, списани дрехи, пълни пепелници, мръсни чаши за кафе и вино бяха пръснати навсякъде. До едната стена безразборна колекция от книги бе натъпкана върху няколко рафта.

Маделин с мъка си проправи път през стаята и застана до стъклените врати, водещи към балкона. Отвори едната и излезе навън, сякаш за да си поеме свеж въздух. Намекът не остана незабелязан от Кимбърли.

— Какво искаш? — грубо попита тя.

Небрежно, без да бърза, Маделин зачопли лющещата се боя на парапета, без изобщо да поглежда към Кимбърли. Най-накрая заговори:

— Миналата седмица бях в банката и подслушах разговора ти с моя съпруг. Знам отлично какви ги вършиш.

Кимбърли отметна глава и лицето ѝ пламна.

— Какво, по дяволите!...

Наложила си да остане спокойна, Маделин продължи:

— Бях в банята на кабинета му, докато двамата обсъждахте присвояването на пари, с което ти си се захванала. Трябва да ти кажа, че не пропуснах и най-малката подробност! — гласът ѝ беше сух и стържещ.

Последвалата тишина се нарушаваше единствено от бучащото на петдесет метра надолу движение. Колкото бледа беше Маделин, толкова зачервена беше другата. Кимбърли започна да ругае вулгарно и ръцете ѝ се разтреперана. Запазила спокойствие, Маделин продължи:

— Чух всичко за парите, които крадеш от сметката на Ханк Пъгсли...

Очите на Кимбърли щяха да изскочат.

— Познаваш ли го? — облещи се невярващо тя срещу Маделин, която сви рамене, позволявайки на момичето да си мисли каквото иска.

Маделин продължи уверено:

— Чух още как си изнудила Карл да ти осигури една кодирана дискета от кабинета на баща ми, за да си направиш копие от нея. Също така чух, че ходиш в компютърната зала късно следобед, когато всички са си тръгнали, за да пускаш фалшивия трансфер! Всъщност май почти няма нещо, което да не знам.

Маделин видя как Кимбърли се свлече на едно от канапетата с кафяв плюш и забеляза, че лицето ѝ бе прибеляло като мрамор. Знаеше, че козовете са в нейни ръце. Независимо колко мъка ѝ беше причинила, Маделин можеше да я принуди да се моли за милост.

— Предполагам, знаеш, че е само въпрос на време да ви хванат? Игричката ти е ужасно опасна.

Върху лицето на Кимбърли се изписа безумно предизвикателство.

— Не беше опасна, докато не се появи ти, за да си вреш гадния нос — ядосано се развика тя. — Сигурно сега ще хукнеш при гадния си баща!

Веждите на Маделин се повдигнаха едва забележимо. Тя продължаваше да гледа хладно момичето.

— Точно затова съм тук, Кимбърли, за да ти кажа, че нямам намерение да казвам нищо на баща си. Според мен, ако той разбере, това ще го убие — тя извърна поглед, внезапно неспособна да гледа повече тази жена, като си представи Карл в леглото с нея... как я целува... прегръща и я люби... Долу, на юг, Бродуей лежеше като лъскава панделка, която лъкатушеше между квадратните сгради на Ню Йорк, и за миг картината се замаза, докато Маделин правеше усилие да се овладее. Когато отново заговори, гласът ѝ беше уверен: — Тук съм, защото искам да предпазя баща си, а по този начин, без да искам, ще трябва да пощадя теб и съпруга си.

— Карл знае ли, че си дошла при мен?

— Карл няма представа, че съм разбрала какво става.

Кимбърли не ѝ вярваше.

— Как така?

— Онзи ден той излезе от кабинета си малко след теб и изобщо не разбра, че съм в банята.

— Е, и сега какво? Имаш намерение да изнудваш нас ли? — Кимбърли се изсмя дрезгаво и Маделин бе принудена да забие нокти в дланите си, за да не посегне да я удари. Нещо у момичето, което седеше на канапето с изпънати и разтворени крака, а бюстът му преливаше над дълбоко изрязаната ѝ фланелка, я изпълни с погнуса. Напомняше ѝ за постоянно разгонена лисица.

— Защо не направиш по едно кафе? — попита тя, без да обръща внимание на въпроса на Кимбърли. — Добре ще ми се отрази, а, предполагам, и на теб също.

Кимбърли я погледна стреснато.

— Зарежи кафето! Каж ми за какъв дявол дойде тук?

Маделин се обърна с гръб към парапета и отново влезе в дневната на апартамента.

— Много по-лесно се говори, когато на масата има нещо за пиене — гладко отговори тя.

Неуверено и дълбоко възмутена, Кимбърли стана и отиде в малката кухня от другата страна на коридора. Наля шумно вода в кафеварката. Малко след това Маделин я последва с ръце в джобовете на сакото си и с уверена усмивка. Говореше дружелюбно, сякаш се бе отбила да се види с приятелка.

— Хубаво местенце си имаш. Отдавна ли живееш тук?

Кимбърли я прониза с отровен поглед:

— Повече от една година.

— Аха. Винаги ми е харесвала тази част на града — Маделин огледа приятната кухня, която очевидно се ползваше повече за склад на деликатесна храна и пиене, отколкото за готвене. На два високи рафта бяха наредени сервизи от скъпи кристални чаши — от високи за шампанско до дебели за вода, — а под тях бяха окачени огромни чаши за кафе. В единия край на плота имаше поставка, отрупана с бутилки с бордо и бургундски вина, както и няколко „Дом Периньон“. До нея имаше бурканчета с кашу. Когато Кимбърли отвори хладилника, за да извади млякото, Маделин забеляза, че в него нямаше нищо друго, освен закуски за коктейли и формички за лед. „Кухня на държанка — помисли си тя, — с всичко необходимо на една проститутка да

развлича гостите си.“ Обаче Кимбърли не беше случайна проститутка. Тя беше високоинтелигентна млада жена: изобретателна, манипулативна и лукава. И много опасна!

— О, имаш микровълнова печка! — възкликна Маделин. — Вършат ли работа? Моята домашна помощница все ме кара да купя една, но не съм сигурна колко ще ми бъде от полза.

Кимбърли се завъртя от внезапно обхваналата я ярост. Гласът ѝ прозвуча почти като писък, в очите ѝ проблеснаха искри.

— Какви са тези играчки, по дяволите! Нахълтваш тук неканена, казваш ми, че знаеш всичко, а после започваш да дрънкаш за някакви скапани печки, все едно си на чайно парти. Каква ти е играта, по дяволите? — Маделин я погледна с вбесяващо спокойна усмивка. — Е? — изкрепя Кимбърли.

Маделин оправи гънките на една от салфетките за чай на Кимбърли, на която с големи яркочервени букви пишеше „Ню Йорк“.

— Вярвам в цивилизованото поведение във всякакви ситуации — каза тя с доза надменност. — Няма смисъл да вдигаш врява, Кимбърли. Ако имаш капка мозък в главата си, ще минеш на моя страна. Знам достатъчно, за да те пратя на топло задълго.

— Скъпият ти съпруг е загазил точно колкото и аз! — остро ѝ отвърна Кимбърли. После млъкна, заби поглед в кафеварката и осъзна истината.

Маделин продължи да се възхищава на обзавеждането в кухнята, сякаш нищо не се бе случило, като с периферното си зрение не изпускаше Кимбърли от поглед. Повъртя в ръце една отварачка с дръжка във формата на банан и разгледа обстойно буркана за сладки с рисунка на голо танцуващо момиче на капака. Кафето щеше да бъде готово след минута, затова Маделин отиде в дневната, все едно се бе отегчила. Когато Кимбърли донесе двете димящи чаши, завари Маделин, седнала на кафявото канапе, да пудри носа си от пудриера, на чийто капак бяха инкрустирани с диаманти нейните инициали, които блестяха ослепително.

— Така — каза Маделин, сякаш изведнъж бе решила да премине по същество, — както вече ти казах, основната ми грижа е да се постарая баща ми да не разбере какво става, но също така искам да предпазя и Карл — да не го хванат за участието му в далаверата — Кимбърли продължи да мълчи враждебно и да наблюдава изражението

на Маделин за евентуални издайнически белези. — За да ми дадеш възможност да предпазя тези двама души, които са ми особено скъпи, искам да не казваш на Карл, че съм идвала при теб — Кимбърли отвори уста да се възпротиви, но Маделин вдигна ръка и я прекъсна. — От съществено значение е Карл да не научи, че аз знам какво правите, защото, ако това стане, той ще прати всичко по дяволите и ти здравата ще си изпатиш.

— Глупости! — кресна Кимбърли.

— Познавам Карл по-добре от теб — студено каза Маделин. — В момента той се съгласява с теб само за да ме предпази — друга причина няма. Чувствата му към Джейк са вторични. Ако искаш да се задържиш, тази среща между нас изобщо не се е състояла, ясно?

Очите ѝ блестяха, а тонът ѝ беше заповеден. Маделин изведнъж се изненада от собствената си сила. Откъде бе дошъл този неочакван прилив на самоувереност? Седмица по-рано тя щеше да бъде една тресяща се маса, молеща се на Кимбърли да остави Карл на мира. Сега се чувстваше достатъчно силна да се изправи пред най-страшното — и само за миг осъзна, че това се дължеше на любовта към съпруга ѝ. Беше готова да направи всичко за него — дори да се изправи лице в лице с тази малка курва, лишена от всякакви скрупули.

Кимбърли посегна към пакета с ментолови цигари, запали една и дръпна дълбоко.

— Добре де, на мен изобщо не ми пука дали Карл знае, че сме се срещали, или не! Това, което ме интересува, е каква е твоята гледна точка. Ако го засяга, той трябва да знае. Тъй като сме любовници, ще ми бъде трудно да крия нещо от него.

Маделин почувства как започва да кипва от яд, но с нечовешко усилие го потуши. Знаеше, че на всяка цена трябва да запази спокойствие, иначе щеше да падне в ръчичките на това момиче.

— Тъй като ти не спиш със съпруга ми — без заобикалки каза тя, — единствената ми грижа е какво става в банката.

— Аха! — иронично провлече Кимбърли. — Щом не става дума за изнудване... значи искаш дял! — за миг тя млъкна и дръпна от цигарата замислено. После отново започна да пръска отрова: — Откъде знаеш, че Карл няма намерение да избяга с мен, когато всичко това свърши и имаме достатъчно пари? А? — тя се надвесил агресивно над Маделин. — Такъв ни е планът, да знаеш. Той е луд по мен, но тъй

като ти и баща ти държите връзките на кесията, това е единственият начин да се доберем до достатъчно голяма сума — тя отново се засмя грубо и гърлено. — Не си въобразявай, че той държи на теб, защото те обича! Каза ми, че се е оженил за теб само заради парите ти.

Маделин стана с достойнство и погледна отвисоко Кимбърли.

— Явно няма смисъл да продължаваме разговора си — с леденостуден глас каза тя. — Щях да ти предложа голяма сума пари, за да спреш да пускаш тези незаконни трансфери, но доколкото виждам, в главата ти витае абсолютно нереалистична идея, която предпочиташ да преследваш. Жалко — добави тя замислено, — защото дойдох с намерението да ти дам тлъст чек и възможност да напуснеш банката, без никой да разбере какво е станало.

Тя забеляза вътрешната борба, която разкъсваше Кимбърли пред въпроса, дали не е пропиляла един лесен вариант за измъкване. Обаче Маделин не ѝ даде възможност да каже нищо. Продължи учтиво:

— Сега вече е късно, разбира се. Ако питаш мен, продължавай да си присвояваш пари, докато те хванат.

Кимбърли стана на крака. На лицето ѝ се четяха едновременно разочарование, гняв и съжаление.

— Ти!... — избухна тя.

На вратата Маделин се обърна, за да изстреля последния си патрон на раздяла.

— Запомни. Не казвай на Карл, че съм идвала. Ако го направиш, ще отида директно при баща си и ще му кажа всичко. До най-малката подробност — добави ясно тя.

Вратата се тресна зад Маделин. Кимбърли се тръшна на канапето, внезапно се почувства отпаднала, мозъкът ѝ се вцепени от шока. В този момент можеше да убие Карл, задето е бил толкова глупав. Представяш ли си, да не знае, че жена му е в банята, докато двамата са разговаряли! Обзеха я гняв и страх, които парализираха мислите ѝ и не ѝ позволяваха да разсъждава трезво. Запали си цигара с треперещи ръце, опита се да си припомни всичко, което Маделин ѝ бе казала, но не се получаваше. Гадната побъркана кучка бе говорила с гатанки — и въобще защо ѝ трябваше да идва при нея? Да ѝ предложи подкуп, за да си мълчи? Да я моли да остави Карл на мира? Няма

никакво значение, помисли си Кимбърли. Маделин — силна, защото знаеше всичко — беше в състояние да ги направи на пух и прах. Разбира се, не би го направила, защото искаше да защити Карл... но какви бяха тези глупости за Джейк Шиърман? Той се нуждаеше от защита точно колкото акула от блесна!

Днес си играеха на котка и мишка, но докъде щяха стигнат?

Бавно и разсеяно, Кимбърли започна да почиства апартамента си, защото си спомни, че тази вечер щеше да има гости. Напъха дрехите си в гардероба и натъпка празните кутии от кока-кола, старите вестници и съдържанието на препълнените пепелници в кофата за боклук. Но през цялото това време в съзнанието ѝ цареше паника. Питаше се дали въпреки предупреждението на Маделин да не каже на Карл за случилото се.

Най-накрая, сякаш търсеше утеха, като дете, което брои паричките в спестовната си касичка, тя мушна ръката си под възглавницата и затърси големия плик. За разлика от Ханк Пъгсли бе поискала от банката в Цюрих да ѝ пращат месечни извлечения, защото имаше нужда от уверение, че банковата ѝ сметка стабилно нараства. Така всички онези долари, които светваха на компютърния екран, когато тя прехвърляше сумите, изглеждаха истински. Чувството, че имаше натрупани толкова много пари някъде там, донякъде правеше и нея по-истинска, жена със състояние. Караше я да се чувства някой, след като цял живот бе никой.

Кимбърли отвори последното извлечение от банката изпита почти физическо удоволствие, докато четеше общата сума най-отдолу на дясната колона: един милион седемстотин осемдесет и две хиляди долара. Въздъхна възторжено. Скоро щяха да станат два милиона долара... а след това три... ако проклетата съпруга на Карл не ѝ объркаше всичките планове.

За миг Кимбърли обмисли варианта да напусне Ню Йорк веднага, на минутата. Можеше да си събере багажа в малкия куфар. Имаше паспорт и достатъчно пари в себе си, за да си купи еднопосочен билет до Цюрих. Щеше да пристигне там утре и никой нямаше да подозира нищо. Карл със сигурност не би тръгнал да я търси. Тази мисъл се задържа и разви. По-добре беше да се измъкне с по-малко от два милиона долара, разсъждаваше тя, отколкото да изчака

и да я хванат с три. Тя дори отвори гардероба си, за да избере кои дрехи да си вземе.

Но след това си спомни нещо, нещо толкова изкушаващо, че не можа да устои на желанието си да затвори плътно вратата и да изостави плана си за бягство... поне за момента.

Ханк Пъгсли трябваше да направи поредния трансфер през следващата седмица, най-късно до десет дни. Сумата можеше да достигне до триста хиляди долара. Кимбърли реши да изчака. Ако Маделин досега не бе направила нищо, а тя сигурно знаеше от две седмици, много малко вероятно беше да предприеме нещо незабавно. Кимбърли реши да рискува. Щеше да изчака само още един трансфер и тогава щеше да си вдигне чукалата от Ню Йорк.

Маделин крачеше бързо по „Бродуей“ към „Сентръл Парк“. Независимо че из парка върлуваха и се шляеха разни побъркани и скитници, реши да върви пеш до апартамента си на „Пето Авеню“. В настоящото й състояние чувството за опасност, рискът да стане обект на закачки, атаки и дори нападение беше точно това, от което се нуждаеше, за да убие усещането за долнопробност, което бе изпитала в апартамента на Кимбърли. Тя изгледа ядосано пияната клошарка, която имаше вид, че се кани да създава неприятности, и ускори крачка.

Чувстваше се омърсена и по-разстроена от срещата си с Кимбърли, отколкото ако я бяха нападнали физически. Последният час я беше изцедил, но въпреки това тя започваше да разбира, че всъщност е победила. Кимбърли беше объркана и смутена — за това у Маделин нямаше никакво съмнение. Момичето не знаеше какво става и мисията на Маделин беше напълно успешна. И все пак споменът за нея я накара да потръпне. Как е могъл Карл да...? Тя затвори очи и се опита да избяга от виденията, които вече постоянно я връхлитаха. Трябваше да се концентрира върху положителните страни на задачата, която си бе поставила, и сега, когато бе изпълнила първата фаза от плана си, трябваше да продължи с втората. Тя също нямаше да бъде детска игра. Втората фаза беше опасна и деликатна.

За миг дъхът на Маделин спря. Тя се запита дали има сили да продължи, но след това си помисли за Карл. „Ако не го обичах толкова

много, целият този кошмар не би бил възможен. И ако не бях сигурна, че и той ме обича въпреки всичко, не бих могла да продължа.“

Тя зърна блока си между дърветата и в прилив на благодарност се затича, без да забелязва минувачите, които се дивяха на тази млада елегантна дама в сив ленен костюм и черни обувки с високи токчета, понесла се в тръс по алеята.

Намери убежище у дома. Искаше да вземе горещ душ, за да се отърве и от последната следа от Кимбърли, така че, когато Карл се прибере от голф, тя да бъде колкото може по-спокойна и на себе си.

— Има спешно съобщение за вас, госпожо — каза Тереза, щом Маделин влезе. — Записала съм ви го на тефтера до телефона.

— Благодаря — погледна със затаен дъх към тефтера, който винаги държеше до телефона. Възможно ли бе Кимбърли да е открила...? Грабна го, уплашена в първия момент, но после въздъхна облекчено. Беше от Джесика. „Обадете ѝ се спешно в «Роял Уестминстър». Има да казва нещо удивително на Маделин.“

Вече усмихната, благодарна за всяко нещо, което я откъсваше от мислите ѝ, Маделин отиде в дневната и започна да избира номера на Джесика. „Типично за Джес — мислеше си тя, докато чакаше да я свържат с отдела по Продажбите — драматизира и най-обикновената случка. Сигурно са я повишили или ще си прави ремонт на кабинета.“

Пет минути по-късно Маделин седеше онемяла — не можеше да повярва на това, което нейната приятелка ѝ бе казала.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ужасно ще ни е мъчно, че си тръгваш, Джесика — каза Кенет Улфсън потресен. — Сигурна ли си, че добре си помислила?

Джесика седеше в кабинета на главния управител и самата тя се чувстваше леко зашеметена. Миналата седмица бе най-невероятната в живота ѝ и тя не можеше да се познае по това, което вършеше. Бързо и без да обръща поглед назад, направи един обратен завой, като преобърна напълно твърдите си предишни убеждения по отношение на работата и личния живот. Къде беше онази Джесика, която заряза Андрю и перспективата за стабилен брак заради работата си в „Роял Уестминстър“, която бе по-важна?

След като се любиха с Бърнард миналата седмица — само преди седмица ли беше, изглеждаше ѝ, че са изтекли години, — той я бе попитал дали ще остане с него завинаги. Просто ей така! „Обичам те, Джесика, и искам да изкарам остатъка от живота си с теб!“ И за свое учудване, тя се чу да дава съгласието си, водена от едно искрено чувство, което я замайваше. Никога през живота си не бе изпитвала такъв опияняващ екстаз, както докато бяха с Бърнард. Новите чувства изтриваха всичко, което означаваше нещо за нея преди това. Нямаше минало, нямаше и настояще, сега тя виждаше единствено бъдещето, проточено до безкрая като легендарно авеню. И това бъдеще беше изпълнено изцяло от Бърнард.

— Разбира се, че ще бъда с теб, скъпи — прошепна тя, а навън студената синя зора се промъкваше над лондонските покриви. — Ще остана с теб завинаги — какво говореше тя? Нямаше значение. Знаеше само, че в прегръдката на Бърнард бе открила рая, една наслада, на която не можеше да устои. По-нататък Бърнард я гушка и целува с диво отдаване, което караше всяка клетка в тялото ѝ да потръпва, и заедно, легнали един до друг, двамата планираха бъдещето си.

Едва на следващия ден, докато сновеше из хотела, за да осигури обяда на някакъв писател, уреждаше срещи за обсъждане на бъдещите събития, посрещаше важни персони във фойето и изпращаше покани

за приеми, осъзна с пълна сила последиците от това, което се готвеше да направи. Последните думи на Бърнард, преди тя да се измъкне от апартамента му преди закуска, изведнъж прокънтяха в ушите ѝ с ужасяваща яснота.

— Първо отиваме в Бостън, скъпа моя, после във Вашингтон и Ню Йорк, след това в Милано, Париж, Токио и Сидни. Когато турнето свърши, ще изкараме следващите четири месеца в къщата ми в Сардиния, където аз композирам.

Всичко това звучеше фантастично, но докато се тътреше към стаята си, Джесика осъзна, че щом тръгне с Бърнард, ще напусне работата си в хотела. При тази мисъл дъхът ѝ секна — но също и при мисълта за Бърнард! Чувствайки се подвластна на този развой на събитията — като че ли я качваха на влак беглец, — тя бе завладяна от противоречиви емоции. Скъса с Андрю, за да се посвети изцяло на „Роял Уестминстър“, а ето какво правеше сега — беше на прага да пропилее уникален шанс в хотелиерския бизнес заради един мъж, когото познаваше от няколко дни. Беше лудост! Трябваше да си прегледа главата! Но... докато седеше на бюрото си, си даде също така сметка, преживява най-чудното, най-великолепно и фантастично нещо. Беше се влюбила в мъж, който се срещаше веднъж на милион, и той беше влюбен в нея. През целия си живот, във всичко, което бе правила, бе позволявала разума да направлява сърцето ѝ; беше взимала разумни решения и след това бе благодарна, че го е правила. Този път изкушението да остави сърцето си да надделее над разума и да я води, където пожелае, беше толкова силно, че тя нямаше желание да се бори с него. Защо да не се отдаде на тези знаменити чувства? Поне веднъж.

Цяла сутрин Джесика се люшкеше между желанието да замине с Бърнард и това да остане и да продължи кариерата си. Не можеше да си представи, че ще отиде да си подаде оставката на Кенет Улфсън, но и мисълта за живота мечта с Бърнард също изглеждаше нереална.

Как е възможно да правя това? — попита се разсеяно тя. Панделката, с която бе прихванала русата си коса на опашка, се разхлаби, когато поклати глава, стиснала малките си юмручета върху бюрото. Ще изоставя всичко, за което съм работила цели шест години. Това е безумие! О, но какво сладко безумие! Съзнанието и тялото ѝ все още бяха замаяни от ласките на Бърнард предната вечер; четири пъти тя се бе отдала на горещата му страст, позволявайки му да я обладава

отново и отново, сякаш не можеше да ѝ се насити. Достатъчно енергичен, за да бъде два пъти по-млад, сръчен, така както само един човек с опит може да бъде, Бърнард ѝ бе отворил очите за блаженство, което тя не знаеше, че съществува. „Къде ще намеря отново такъв човек?“ — напомни си Джесика. Щеше да бъде глупачка, ако обърнеше гръб на една такава необузdana, изпепеляваща любов, която гореше в нея дори когато си седеше на бюрото. На обяд взе решение. Щеше да отиде при Кенет Улфсън и да му съобщи, че напуска.

— Разбира се, че съм си помислила добре, господин Улфсън — каза Джесика, напрегната като палячо на пружина, преди някой да отвори капака на кутията. — Знам, че е внезапно... и аз наистина съжалявам за неудобството, което ви причинявам.

— Честно, Джесика, имам чувството, че това е едно импулсивно решение — каза той. Тонът му бе мек, бащински, но в очите му се четеше притеснение. — Ти познаваш господин Шелър отскоро... от една седмица! И не знаеш нищо за него. Не смяташ ли, че постъпваш неразумно, като прекъсваш кариерата си точно когато пред теб има едно бляскаво бъдеще, заради това, което аз мога само да нарека безразсъдно увлечение?

— Това не е увлечение! — възмути се Джесика. — Не вярвате ли в любовта от пръв поглед? Ето това стана и с двама ни, а аз не съм осемнадесетгодишна хлапачка, озъртаща се за звезди, знаете това, господин Улфсън. Много добре знам какво върша и въпреки че за другите може да изглежда неприемливо, за нас е съвсем в реда на нещата! — в желанието си да бъде разбрана, тя жестикулираше усилено и сребърните ѝ гривни дрънчаха. Кенет Улфсън мълчеше и я гледаше разтревожено. — Естествено знам, че трябва да си подам оставката — побърза да продължи Джесика. — Не бих искала да ви създавам затруднения, като напусна веднага, но съм решена да живея с Бърнард. Вие бяхте толкова добър с мен, но... — тя разпери безпомощно ръце. — ... какво друго мога да направя? — заостреното ѝ личице изглеждаше искрено озадачено.

— Ако не бяхме толкова натоварени с работа — поклати глава господин Улфсън, — бих предложил да си вземеш тримесечен отпуск, за да се отърсиш от това нещо, но се опасявам, че в момента това е невъзможно. Боя се също така, че няма да имаме възможност да запазим мястото ти, в случай че промениш решението си.

— Няма да стане — твърдо заяви Джесика. — Винаги съм обожавала работата си, но това е нещо съвсем различно.

Той заговори със сух тон:

— Определено така изглежда! Много добре, Джесика, с огромно нежелание приемам оставката ти и ще поговоря с Денис. Може би ще ти намерим заместник веднага, което означава, че ще можеш скоро да заминеш.

— Наистина ли? — в очите на Джесика блеснаха радостни искри.

Независимо от съображенията си, Улфсън ѝ се усмихна широко. Тя приличаше на малко момиченце, което някой бе обещал да заведе на сладкарница.

— Не мога да ти дам дума, Джесика, но ще направя всичко възможно.

— Благодаря ви, господин Улфсън. Ще ви бъда ужасно задължена. Проявихте огромно разбиране — тя стана. Преливаше от живот и ентузиазъм.

Маделин се обади вечерта, докато тя се преобличаше за вечерята с Бърнард.

— Какво си щяла да правиш? — зяпна от учудване тя, когато Джесика ѝ съобщи вестта.

— Вярно е! — ликуваше Джесика. — Аз съм лудо влюбена! Ох, Мади, направо умирам да те запозная с Бърнард. Той е най-фантастичният човек на земята! И... познай какво?... Заминаваме за Щатите! Така де, Бърнард тръгва утре, а аз ще го последвам веднага щом ми намерят заместник. Можем да се виждаме по-често!

— Ще бъде чудесно да живееш в Щатите — каза Маделин шокирана, — само че, Джеси, не е ли малко неочаквано?

— Не започвай и ти! — кресна Джесика. — Стига ми главният управител. Дали съм знаела какво правя, какво съм знаела за Бърнард — ох, господин Улфсън ми разказа играта, като заяви, че това било сляпо увлечение. Какво разбира той? — гласът ѝ се повиши, стана по-настойчив.

— Да, но ти винаги се вманиачаваш, Джеси.

— Какво искаш да кажеш? — Джесика звучеше доста засегната.

Маделин се засмя.

— Искам да кажа, че каквото и да правиш, ти си казваш: „Като ще е гарга, да е рошава!“ Сто процента! При тебе няма шест-пет, нали? Хвърли се в хотелиерския бизнес, сякаш извън „Роял Уестминстър“ живот не съществува, а сега правиш обратното с този твой приятел. Напълно ли ще изоставиш работата си?

— Ами ще се наложи, нали така? — Джесика беше дълбоко разочарована, че Маделин не споделяше еуфорията ѝ. — Ще живея в хотели, но без да ги ръководя, през осем месеца в годината. Цялото ми време ще бъде заето с грижи за Бърнард.

— Ъхъ — слушалката замлъкна.

— Мислех, че ще се зарадваш за мен — проплака Джесика. — Нямах никаква представа колко съм влюбена!

— Извинявай, Джеси. Разбира се, че се радвам, щом си щастлива. Обаче съм в шок, предполагам. Не знам защо, но винаги съм си те представяла в хотелиерския бизнес. Изглеждаше толкова отдадена на това.

— Е, тогава беше така. Сега е друго — отвърна Джесика, разчитайки на собствената си логика.

— Каза ли на Андрю какво става? — попита Маделин.

— Не съм говорила с Андрю от седмици. Но така или иначе това няма нищо общо с него. Забрави ли, че точно Андрю сложи край на връзката ни, защото не можеше да понесе факта, че работя толкова упорито? Аз исках да си продължим постарому, но той се опъваше! — тя чу дълбоката въздишка на Маделин. — Мади... — гласът ѝ се губеше. — Всичко ще бъде наред при мен, казвам ти. Недей да се разстройваш толкова. Искам да се радваш за мен.

— Не съм разстроена, миличка, просто малко се притеснявам за теб. Няма да го понеса, ако след това съжеляваш.

— Заклевам се, че постъпвам правилно, всичко ще бъде наред — умоляваше я Джесика. За нея означаваше много да чуе благословията на най-добрата си приятелка, особено когато все още ѝ предстоеше да говори с родителите си. Те бяха приели твърде тежко раздялата ѝ с Андрю.

— Джеси, желая ти цялото щастие и късмет на света — сърдечно каза Маделин — и нямам търпение да дойдеш тук.

Джесика моментално засия.

— Ще ти се обадя веднага щом пристигна. Ами при теб как са нещата? Продължаваш ли да рисуваш знаменитости?

— Добре съм... и съм доста заета.

— Ами този божествен съпруг, за когото си омъжена... той как е? Продължава ли да трупа богатство?

— Карл е добре.

Подвижното и изразително лице на Джесика се промени от усмихнато в леко намръщено. Маделин звучеше... някак странно. Възможно ли бе шокът от новината за Бърнард да я е засегнал толкова дълбоко, или просто бе разстроена заради нещо друго?

— Всичко наред ли е, Мади? — попита тя.

Гласът на Маделин прозвуча вече по-уверено, сякаш си го налагаше.

— Да, всичко е чудесно и нямам търпение да се видим отново.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Разбира се! — заяви твърдо Маделин.

— Добре тогава, ще се чуем.

— Късмет, Джеси!

Джесика затвори слушалката, все още с повдигнати вежди. Можеше да се закълне, че Маделин крие нещо.

Джесика отново изкара нощта при Бърнард и това за пореден път я убеди, че независимо какво казваха другите, тя постъпваше правилно. Двата почти не спаха — нощните часове преминаха в задълбочен и интересен разговор, в планове за съвместния им живот, прекъсвани от любовните ласки. Бърнард щеше да лети на следващата сутрин, затова всеки един миг беше скъпоценен — тя не бе сигурна кога ще се видят отново.

— Ще напиша симфония, като отидем в Сардиния — прошепна Бърнард, когато песента на утринния хор на птичките от „Хайд Парк“ нахлу през прозореца, — и ще я посветя на теб.

Джесика загуби дар слово. Това беше най-прекрасната идея, която някога бе чувала. Развълнувана, тя посегна и стисна ръката му.

— Мой малък ангел, любов моя — шептеше Бърнард. Сумрачно сините му очи се впираха в нейните и я вълнуваха толкова силно, че тя

за пореден път усети нарастващото напрежение на сексуалната възбуда.

— Не мога да живея без теб — простена Джесика, галейки широките му рамене. — О, Боже, надявам се да пристигна в Америка скоро.

— Ще те чакам — обеща той и прокара ръка между бедрата ѝ, докосна местенцето на нейната възбуда със силните си, но нежни пръсти. Напрежението в нея се покачваше. Тя обви краката си около кръста му и го притегли по-близо. Очите ѝ блестяха, устата ѝ бе леко отворена.

— Ще умра, ако не влезеш в мен — извика тя и го прегърна още по-силно. — О, Исусе... Бърнард, о, о, Исусе... — мятеше главата си върху възглавницата, полуобезумяла от страст, напругаше се да усети как силата му я изпълва. Всичко се преобърна с главата надолу сред експлозия от искрящи звезди и небесата се продъниха, когато нададе вик, разтърсена до дълбините на душата си от пронизваща върховна наслада.

По-късно през деня, докато се опитваше да стои будна на бюрото си, по телефона ѝ се обади Кенет Улфсън. На длъжността ѝ като директор по продажбите бе назначен нов човек. Тя бе свободна да напусне до една седмица.

Беше понеделник — два дни след посещението на Маделин в апартамента на Кимбърли. Карл тръгна за работа както обикновено, а Кимбърли, в очакване на следващия трансфер от Ханк Пъгсли, вече бе в офиса, когато той пристигна.

Още щом прекрачи прага, тя се втренчи в него.

— Е, как мина уикендът ти? — попита с донякъде нагъл тон.

Карл старателно отбягваше погледа ѝ, докато се настаняваше зад бюрото си.

— Благодаря, добре — отвърна той със студена учтивост.

— Наистина ли? — Кимбърли проточи думата, опитвайки се да прочете нещо в изражението му с прозрачните си сиви очи.

— Да — Карл вдигна поглед към нея, искрено изненадан от въпроса.

— Ама някои хора наистина са късметлии! — заключи тя и сви рамене. После се обърна и тръгна към стаята си. Карл се намръщи зад отдалечаващата се фигура, чудейки се какво ли намекваше тя. Случило ли се бе нещо? Прегледа трансферите на бюрото си и с облекчение откри, че не е получено нищо от Ханк Пъгсли, но дали пък двамата не се бяха виждали през уикенда? Възможно ли бе Ханк да е открил какво става.

Сърцето на Карл заби учестено, обзе го неприязън, дланите му овлажняха. Разкъсван между желанието да я разпита и да разбере дали всичко е наред и страха, че може да не му допадне това, което ще чуе, той остана на бюрото си и се опита да работи, избягвайки излишните контакти с нея. Обаче в самото ѝ присъствие в съседната стая имаше нещо злонамерено. Като невидима заплаха, изпълваща с отрова въздуха, Кимбърли вършеше работата си, а Карл бе принуден да диша този въздух, да чува гласа ѝ по телефона и тракането на пишещата ѝ машина и през цялото време атмосферата бе натежала от страх. Те бяха обединени в извършването на сериозно престъпление, а сега дори не можеха да общуват помежду си — толкова голяма беше антипатията им един към друг. Макар че бяха партньори в престъплението, те също така бяха и смъртни врагове.

В дванадесет и половина Карл чу леко почукване на вратата си. Миг по-късно влезе Маделин, натоварена с покупки и с приветливо настроение. Видя, че говори по телефона, и прошепна: „Здравей, Карл!“, а след това стовари пакетите върху един стол. Карл закри с ръка слушалката.

— Говоря с Токио. Ей сега ще ти обърна внимание — прошепна той.

— Всичко е наред — прошепна му и Маделин и се усмихна. През отворената врата на съседната стая тя видя Кимбърли, която седеше зад бюрото си и работеше. В този момент секретарката вдигна поглед, сякаш почувства, че я наблюдават, и погледите на двете жени се срещнаха и се задържаха. Маделин не отклони хладните си очи, затова след миг Кимбърли премигна и се върна към работата си.

Карл не бе забелязал тази размяна на погледи между двете жени и тя си помисли колко уморен и изтормозен изглеждаше така, прегърбен над телефона, докато цитираше някакви цифри на японския бизнесмен. Маделин бе дошла в кабинета на Карл с надеждата да го

завари празен. Той излизаше да обядва с някого почти всеки ден, освен това бе сигурна, че Кимбърли използваше обедната си почивка, за да пазарува. Сега трябваше да измисли нов план за втората фаза. Имаше нужда да остане сама в офиса на Кимбърли само за няколко минути... беше сигурна, че ключът към окончателното отстраняване на това момиче от живота им е някъде там. В този момент с периферното си зрение забеляза, че в нейния офис влиза някакъв чиновник и ѝ казва нещо. Напрегна слух.

— Можеш ли да отидеш в кабинета му веднага? Искан да ти каже подробностите около превода за Кувейт, за компанията „Волтекс кълнстръкшън“ — обясняваше служителят.

Кимбърли изруга на глас:

— Това ще отнеме часове! Искан да отида да обядвам!

— Съжалявам. Господин Уотс каза, че е спешно.

— Ох, по дяволите!

Маделин наостри слух, за да разбере какво става. Ако Кимбърли излезеше от офиса си сега, докато Карл все още говореше по телефона... Божичко, щеше да ѝ се наложи да действа бързо! Рискуваше ужасно, но можеше пък времето да се окаже достатъчно.

Карл ѝ направи знак да седне.

— Още малко и приключвам — прошепна той, като закри отново слушалката с ръка.

— Не се притеснявай — тихичко отвърна Маделин. „Колкото повече се задържиш, толкова по-добре.“ Запъти се небрежно към кабинета на Кимбърли точно когато тя изхвърча навън ядосана и тресна външната врата зад гърба си.

Маделин не изгуби нито секунда. Погледна към Карл, за да се увери, че той още е вгълбен в документите пред себе си, от които цитираше, вмъкна се през отворената врата на стаята и се насочи към бюрото на Кимбърли. Знаеше точно какво търси, защото го бе виждала в апартамента ѝ — черен кожен бележник, досущ като нейния. Тогава не бе имала възможност да го разгледа, но сега, търсейки трескаво из бъркотията върху бюрото ѝ, тя съзнаваше, че е жизненоважно да го открие. Всеки неин нерв се напрягаше да чуе или приближаването на Карл, или завръщането на Кимбърли по някаква причина. Маделин продължаваше да се оглежда, без да пипа нищо. Папки, документи, счетоводни книги и платежни нареждания бяха пръснати върху всеки

сантиметър повърхност. Видя един меморандум на бюрото, подписан от Кимбърли Кабът. Сгъна го бързо и го пхна в джоба си. Не търсеше точно това, но подписът на Кимбърли определено щеше да ѝ бъде полезен.

Продължи да търси. В стаята цареше безпорядък, дори на пода до бюрото бяха натрупани папки. В този миг го забеляза! Черният бележник заедно с дамската чанта на Кимбърли лежеше на пода до въртящия се стол. Маделин го грабна и отвори копчето тик-так с разтуптяно сърце и разтреперани ръце. Дали имаше още време? Дали да не го скрие под сакото си и да влезе в банята на Карл, където би могла да го разгледа на спокойствие? Но след това трябваше да го върне там, откъдето го бе взела, а ако Карл бе свършил разговора си... „Не — реши тя. — Сега или никога.“

Тъй като имаше същия бележник, Маделин знаеше структурата му наизуст: къде е общата част, къде са адресите и телефоните, разделите „Сметки“, „Проекти“, „Финанси“, „Планове за деня“; имаше също така и индекс за класифицирани списъци, например с телефонните номера на телевизионните техники, електротехниците или компанията за химическо чистене на килими, след това имаше индекс, озаглавен „Ресторанти“. Маделин си припомни какво правеше самата тя, ако искаше да си запише нещо поверително. Въпросът бе дали и мозъкът на Кимбърли работеше по същия начин. Карл винаги се шегуваше с Маделин по този повод — казваше, че умът на никой мъж не може да бъде толкова изобретателен — и нелогичен — колкото този на една жена. Кой друг, освен една жена би записал номера на кредитната си карта „Кеш поинт“ на „П“ — като „пазаруване“? Той се пукна от смях, когато откри това.

Автоматично, Маделин разтвори тефтера на Кимбърли на „Ш“... може би за „Швейцария“? Пулсът ѝ се усили. „Шеридан кул бар“. Автосервиз „Шотър“. Бъни Шулман. Джош Шофнър.

Нищо. След това отгърна на „К“ — може би на „кеш“? Коли под наем. Козметичен салон „Шантърел“. Нанси Клавел.

Маделин преглеждаше от горе до долу заглавните букви. Нищо. Продължи да търси с трескавото чувство, че минутите текат, което я отчайваше. „П“ като „пари“ — нищо. „Д“ като „долари“ — пак нищо.

Цялото ѝ тяло бе плувнало в пот, ръцете ѝ лепнеха. „Моля те, Господи, нека да е тук някъде — умоляваше тя наум. — Дай ми

възможност, Господи, преди някой да влезе и да ме завари как тършувам из бележника на секретарката на Карл!“ Как би изглеждала? Какво ли ще изтърси за оправдание? В този момент ѝ хрумна нещо. Как не се бе сетила по-рано? „З“ като „задграничен“ или „задокеански“! Там трябва да е! Погледна изредените данни и сърцето ѝ почти спря. Номер на застраховката за зъболечение, ама друг път! Грабна листче хартия и надраска редицата от цифри: „23007 4810 66792“.

После затвори бележника и го върна внимателно точно на мястото му до дамската чанта на Кимбърли. Провери дали е оставила всичко така, както го бе заварила, и докато Карл затвори, тя вече стоеше на вратата на кабинета му. Опита се да запази спокойствие, но по черните къдрици над челото ѝ се бяха образували капки пот и дрехите ѝ лепнеха по тялото.

— Според мен климатикът ви не работи добре — отбеляза Маделин. — Ужасно горещо е тук.

— Така ли, скъпа? — разсеяно отвърна Карл. Водеше си някакви бележки.

— Май ще се поосвежа. Какво ще кажеш да обядваме заедно, ако имаш време? — Маделин се завъртя и тръгна към банята, опитвайки се да овладее вълнението си, тъй като последния път, когато влезе тук, светът се преобърна.

— Разбира се. С удоволствие — каза Карл, вдигна поглед и се усмихна. — Да не ти е зле, Мади? Изглеждаш запотена.

— Нищо ми няма — отвърна тя с пресилено весел тон. — Горещо ми е, защото тук е като в пещ!

Обядваха в близкия рибен ресторант. Маделин през цялото време поддържаше приятен разговор, за да не дава повод на Карл да забележи колко е притеснена за него. Копнееше да протегне ръка и да му каже, че скоро, ако имаха късмет, всичко ще свърши. Но искаше да бъде предпазлива. Кошмарът още далеч не беше свършил и той в никакъв случай не трябваше да разбере каква роля играе Маделин, с цел да доведе до краха на Кимбърли. Ако научеше, дори само да заподозреше какво си бе наумила, той щеше да се разсърди повече от всякога, Кимбърли щеше да забележи и тогава скандалът щеше да избухне пред очите им.

Едва когато Карл неочаквано направи една забележка по време на обета, тя си даде сметка, че изцяло е погълната от тази ужасна история и изключва всичко останало.

— Нещо ново от онзи човек — Маркс? — попита той.

— Кой? — за част от секундата Маделин го зяпна неразбиращо. Имената, които напоследък се въртяха в главата ѝ, бяха Кимбърли Кабът, Ханк Пъгсли, „Брандс мотърс“ и „Мишо ентернационал“. — Кой Маркс?

— Колко души с името Маркс познаваш? — пошегува се Карл. — Уж не можеш да мислиш за друго, освен за загадката около смъртта на майка ти и за завещанието на дядо ти, а сега дори не се сещаш за кого говоря!

— Съжалявам, скъпи — пламна Маделин. — Толкова съм погълната от рисуването, а ти знаеш, че всичко ми изхвърча от главата, когато имам много поръчки — излъга тя.

— Дори и да е така! — изглежда, не ѝ вярваше. — Какво става със смъртния акт на майка ти? Господин Маркс предявил ли е иск за съдебно решение за смъртта ѝ?

Маделин поклати глава.

— Не знам. Ще му се обадя утре, за да видя какво става.

Не искаше да говори за това точно в този момент. Засега нищо не можеше да направи, а и адвокатът беше казал, че ще я държи в течение и ще я уведоми, когато искът бъде удовлетворен от Британския съд. Много по-важно бе това, което ѝ предстоеше да направи: да намери Ханк Пъгсли и да го посети.

— Толкова сте мили! — проплака Джесика. — Благодаря ви много на всички — тя избърса сълзите, потекли при наздравицата с Кенет Улфсън, Денис Пауъл, Дик Фаулър, Майк Лайл, Адолф — управителя на ресторанта — и даже с Ан Бътлър, докато поемаше прощалния си подарък, който заедно ѝ бяха купили. Беше красива кутия за бижута от тъмночервена кожа, облицована отвътре с крема велур. — Много е красива! — възкликна Джесика. — Надявам се само Бърнард да ми подарява бижута, които да слагам вътре.

Всички се засмяха на комичната ѝ физиономия.

— Е — започна Денис Пауъл, потупвайки я по рамото, — нали знаеш какво ще стане следващия път, когато дойдеш в този хотел?

Джесика беше озадачена.

Денис обясни:

— Един човек ще те посрещне и ще ти предложи питие, докато се регистрираш, освен това господин Бърнард Шелър и госпожица Джесика Маккан ще оглавят нашата листа с важни персони, така че ще се радвате на най-доброто обслужване.

Джесика гледаше като втрещена.

— О, не! Не искам да се отнасяте с мен по-различно, пък и както ме знаете, сигурно ще се втурна да преглеждам останалите резервации и да проверявам колко приема имаме да организираме!

— О, сигурна съм, че ще свикнеш с живота на дама без особени главоболия — вметна Ан Бътлър с известна доза завист.

— Не се безпокой — ще свикна! — отвърна ѝ духовито Джесика.

— И така, къде всъщност ще се установиш? — попита Дик. Знаеше, че Джесика ужасно ще му липсва. Дори в кризисните моменти тя не спираше да се смее.

— В Сардиния, предполагам, където Бърнард има къща, но добре че обичам живота в хотелите, защото през осемте месеца от годината ще се местим от един в друг.

Ан присви очи:

— Горката. Какво неудобство!

Джесика долови нейната неискреност, но се усмихна сладко и отвърна:

— Номадски живот, скъпа моя. Един Бог знае как ще оцелея!

— Много вълнуващ обаче — намеси се Дик, който не бе разбрал намека.

— Пленителен — каза Кенет. — Познавам Далечния изток доста добре, тъй като работих там за „Голдинг Груп“, но с удоволствие бих пътувал из Европа.

Ан изстреля поредния си отровен въпрос:

— Всъщност кога ще се жените?

— Да се женим ли? — повтори Джесика, преувеличаваща шока си. — Божичко, ама че буржоазна идея! Не знам дали изобщо някога ще се оженим, но аз и без това не съм мислила, че лист хартия може да промени нещо в една връзка.

Ан присви устни от яд и очите ѝ станаха студени и мрачни.

— Наистина ще ни липсваш — бързо вметна Денис. — Старият „Роял Уестминстър“ няма да бъде същият без теб.

— Не говори така, че пак ще се разплача — примоли му се Джесика. — Ако Бърнард не беше мъж за милиони, нямаше толкова лесно да се отървете от мен.

Прощалното парти свърши и след като целуна всички за сбогом — дори Ан — Джесика хукна към стаята да си събира багажа. След час щеше да тръгне от хотела за Гилдфорд, за да прекара последната си нощ в Англия при родителите си. Рано на следващата сутрин баща ѝ щеше да я закара до „Хийтроу“, за да се качи на самолет за Бостън — там щеше да я чака Бърнард.

Час по-късно дойде пиколото, за да вземе багажа ѝ. Тя огледа за последен път малката стаичка, която се бе превърнала в неин дом, поне за известно време, и го последва към асансьора.

Щом пристъпи във фоайето, обзе я чувство за огромна загуба. Гърлото ѝ пресъхна, очите ѝ запариха. Това фоайе за нея бе сърцето на хотела и тя си спомни първия път, когато влезе в него: изпаднала бе в ужас, защото тъкмо я бяха преместили от „Уентуърт“, а тази работа в „Роял Уестминстър“ беше толкова важна за нея. Сторило ѝ се беше невероятно просторно и чуждо с ивиците бял мрамор на пода, дългия плот на рецепцията, приятния озеленен кът за сядане, както и с широкото стълбище към първия етаж. Припомни си хилядите пъти, когато бе прекосявала това фоайе на път за бара или ресторанта или при посрещане на гости, както и коледите, когато масата с цветя в центъра се заместваше от гигантска елха, осветена от стотици лампички. Спомни си големите поводи, по които правеха грандиозни балове или вечери, например, когато министърът присъства на банкет на Консервативната партия и те бяха сложили вази със сини цветя навсякъде. След това — хилядите хора, с които се бе запознала точно тук, много от които бяха останали нейни приятели.

Разбрала, че тази страница от живота ѝ вече е затворена, по бузите ѝ се стекоха сълзи. Тя никога вече нямаше да се среща с променливите настроения на това обществено място, превърнало се в близко за нея като роден дом: притихнало в очакване през хиляди утрини, препълнено с хора, гласове и багаж по пладне, тихо като мавзолей посред нощ. Никога нямаше да бъде част от хотела, нито от

неговото ежедневие. Усецаше, че е оставила всичко това зад гърба си, а сега е просто сянка, смесваща се с пристигащите гости и заминаващите туристи, вече чужда, незабележима и невидима. Оставаха ѝ само спомените.

Сякаш не можеше да понесе да остане повече, Джесика бързо излезе през въртящите се врати и се качи в таксито. Кариерата ѝ в хотелиерския бизнес бе приключила завинаги.

Телефонът извънтя точно когато Маделин излизаше от банята.

— За вас е, госпожо Дилейни — каза Тереза, като почука на вратата. — Някой си господин Андрю Сиймор, обажда се от Англия.

— Кажу ми, че ей сега идвам — Маделин грабна хавлията, уви я около тялото си и бързо изтича до телефона на нощното си шкафче. Имаше силно предчувствие защо я търси. — Здравей, Андрю. Как си?

Той звучеше развълнуван.

— Мади, знаеш ли какво става? Обадох се на Джесика в „Роял Уестминстър“, защото исках да я питам какво ще прави с касетите, които остави в апартамента ми, и те ми казаха, че е напуснала! Напуснала, за да се омъжва! — болезнено беше да се слуша мъката и шокът в гласа му.

— О, съжалявам — със съчувствие каза Маделин, — явно е станало много бързо... и аз не знам дали наистина ще се омъжва — добави тя с надежда да смекчи удара.

— Не мога да повярвам, че това е истина — бавно каза той. Последва мълчание, Андрю сякаш събираше сили да зададе следващия въпрос. Гласът му проскърца: — Кой е?

— Бърнард Шелър — тихо отвърна Маделин.

— Бърнард Шелър? Това да не е...?

— Същият. Композиторът.

— Господи! Той е достатъчно стар да ѝ бъде баща! Какво, по дяволите, става с нея?

— Андрю, това е всичко, което знам. И аз бях изненадана колкото теб, когато го чух. Явно е гостувал на хотела...

— Къде мога да я открия? — прекъсна я той.

— Не знам.

— О, хайде, Мади! — тя долови гнева му, примесен с болка. — Ти си най-добрата й приятелка, не може да не знаеш. Аз ще разбера рано или късно, така че можеш да ми кажеш още сега.

— Не се опитвам да се измъкна, Андрю. Честно ти казвам, не знам къде е в момента, освен че трябва да отиде при Бърнард в Бостън, а оттам заедно ще пътуват до Вашингтон и Ню Йорк. Очаквам да ми се обади. Да й кажа ли да те потърси?

Андрю изпъшка тежко.

— Не вярвам да иска. Господи, да беше ми казала какво ще прави, преди да изчезне така. Това, което не разбирам, е защо си е зарязала работата? Хотелът означаваше всичко за нея. По дяволите, тя дори мен заряза заради него! А сега се появява това копеле... Не можа ли някой да я спре? Тя сигурно е полудяла! Няма да изтрае дълго!

— Андрю — предпазливо подхвана Маделин, — разбирам какво изпитваш, но Джесика е голяма жена. Трябва да взима сама решенията си.

— Да, ясно ми е, но вината е изцяло моя. Изобщо не трябваше да я насилвам да избира между мен и хотела. Боже, какъв глупак бях! Но дори когато го направи, аз продължавах да се надявам, че един ден ще й дойде до гуша и ще се съберем.

— Знам. Аз се надявах на същото заради двама ви — каза с разбиране Маделин.

— Ох, добре... — той звучеше паднал духом, гласът му беше глух. — Кажи й, че съм се обаждал, моля те, Мади!

Сърцето й се сви заради него. Андрю бе рискувал и бе загубил. В този момент тя се ядоса на Джесика за нейната непредвидимост и лекомислие. Но това си беше съвсем в стила на Джесика: донякъде вбесяваща, донякъде любвеобилна, но бляскава като живак и със златно сърце. Сигурно си мислеше, че Андрю повече не я иска, и затова не му бе казала за Бърнард. В никакъв случай не би пожелала да го нарани съзнателно.

— Веднага щом се обади, ще й кажа, че си ми звънял — увери го тя. Последното нещо, което искаше, бе да се намесва или да им става посредник — но поне можеше да предаде посланието на Андрю. Оттам нататък Джесика щеше да решава.

Андрю бавно постави слушалката и зарея поглед през прозореца на офиса си, без да мисли, че на другите две линии го чакаха хора, за да говорят с него. Можеха да почакаат — той имаше нужда да се посъвземе, преди да говори с някого. Шокът от това, което Джесика бе направила, му нанесе жесток удар, удвоен от чувството му за вина.

— Добре ли си, стари приятелю? — попита Санди от отсрещното бюро.

— Добре съм — мрачен, Андрю прие първото обаждане, свързано с дребно оплакване, а след това и второто.

В слушалката прозвуча гласът на необразована жена.

— Видях, турили сте табела на една къща на ъгъла на „Итън Скуеър“ — каза тя. — Бих искала да я огледам.

Андрю се подсмихна на твърдите гласни и неправилните ударения. Очевидно беше от работническата класа и той почувства, че задължително трябва да я предупреди за цената. Със сигурност щеше да бъде над възможностите на доста хора, освен на някой богат американец или арабин.

— Разбира се, госпожо — учтиво отговори той. — Знам коя имате предвид. Обаче това е имот на свободна тарифа и цената е три милиона лири.

— Искам да я вида — заинати се жената.

— Много добре, госпожо... ъъ...

— Латимър — почти ядосано каза тя. Тонът ѝ сякаш казваше: „Престани да ме мотаеш.“

— Госпожо Латимър, ще ви бъде ли удобно днес в три следобед?
— Андрю отправи поглед към тавана... щеше да се окаже пълна загуба на време, обаче те неслучайно се наричаха „агенция, която живо се интересува от желанието на клиентите си“.

— Да — госпожа Латимър изведнъж затвори.

— Обзалагам се, че просто иска да види как изглежда отвътре — отбеляза Санди, когато Андрю му разказа за случая. Обявата за въпросната къща беше публикувана в „Ивнинг стандарт“ преди няколко дни и бе предизвикала голям интерес със своя плувен басейн на приземния етаж и градината с дървета и малко фонтанче, пълно със златни рибки, на покрива. Беше голям удар за фирмата „Джейсън и Сиймор“ да бъде избрана за единствена агенция от собствениците,

които живееха в Испания, и Андрю подозираше, че правят пари от търговия с наркотици.

— Искаш ли аз да отида да ѝ покажа къщата? — попита Санди.
— Изглеждаш като пребит.

Андрю поклати глава.

— Ще го преживея. Само да успея да прогоня Джесика от ума си, и ще се оправя. Мътните го взели! — той се отблъсна от бюрото си.
— Какво направих, Санди? — изпъшка глухо. — Как можах да бъда такъв скапан глупак! Джесика и аз бяхме създадени един за друг... а аз я оставих да ми се изплъзне от ръцете. О, Боже, каква бъркотия!

Санди, който бе подочул разговора му с Маделин и се бе досетил какво е станало, го изгледа цинично.

— Ако тя действително е толкова лекомислена, може би за теб е по-добре, че я няма — отбеляза той.

Андрю почервеня от гняв.

— Тя изобщо не е лекомислена! Как щеше да се задържи на тази работа, ако беше лекомислена? Очевидно този дъртак я е прельстил, сигурно е имал някаква власт над нея.

— Уф! — изпъшка Санди. — Ако вярваш на това, значи ще повярваш на всичко! Забрави я, Андрю. Това е моят съвет. В морето има още много риба.

Андрю крачеше напред-назад из малкия им, боядисан в бледосиньо офис, до такава степен изпълнен с горчиво съжаление и гняв, че не можеше да говори.

— Стана почти три часа — напомни му Санди.

— Какво? Ох, по дяволите — той взе ключовете на колата си и излезе от офиса, без да каже нито дума повече.

Когато пристигна пред огромната, внушителна сграда с колони, намираща се на „Итън Скуеър“, паркира колата си до една вече спряла кола, рискувайки да бъде глобен, и отиде до вратата да изчака госпожа Латимър. Вятърът фучеше по тротоара и завихряше първите окапали есенни листа под надвисналото над града сиво небе. „Джесика, защо не поговори с мен, преди да хукнеш с него? Джесика, толкова малко ли означаваха годините ни заедно?“ Потънал в мъчителни мисли, Андрю отначало не забеляза огромния сив ролс-ройс с униформен шофьор, който се приближи и спря на улицата. Миг по-късно шофьорът вече държеше вратата отворена пред една

едрогърда жена към тридесетте, която изскочи и се затътри върху дебелите си крака, обути в обувки с невероятно високи токчета.

— Вие ли сте агентът? — попита тя, поглеждайки Андрю.

Той дойде на себе си точно навреме, за да се усмихне учтиво и да потвърди.

— Аз съм госпожа Латимър — обяви излишно тя. — Искам да хвърля едно око на къщата.

— Разбира се — Андрю веднага промени виждането си за възможностите на госпожа Латимър да плати три милиона лири за къща в Лондон. Тантуреста, с изрусена коса като грива, прекалено къса синя пола и светлокафяво лисиче палто, по грубото ѝ, силно гримирано лице се четеше враждебността на жена, която не се приема от обществото, макар да има достатъчно пари за това. А госпожа Латимър имаше достатъчно пари — това бе сигурно. Диамантените ѝ обеци и пръстенът с камък колкото бучка захар убедиха Андрю, че тя е евентуален купувач. Как се е сдобила с парите си, той не искаше да знае, неговата работа беше просто да склучи сделката. Тръгна да ѝ показва къщата.

За човек, вероятно започнал живота си скромно, госпожа Латимър проявяваше типичното високомерие, когато ставаше дума за фини детайли като корнизите, камините и паркетите. Но тогава той си спомни за трите процента, които двамата със Санди щяха да изкарат от сделката, и се усмихна насила на госпожа Латимър. В края на краищата бизнесът си е бизнес.

Най-накрая те приключиха обиколката на десетте спални с прилежащи бани, четирите гостни, огромната кухня и останалите сервизни помещения, без да пропуснат плувния басейн, сауната, джакузито и градината на покрива заедно с рибките и птиците във вид на две лондонски врабчета.

Госпожа Латимър застана в просторното фоайе с ръце на кръста и с изражението на човек, който току-що е влязъл в бара и чака да го обслужат.

— Май става — натърти тя. — Ще ѝ трябва една боя май. Цветовете са тъмни, ама става. Вземам я.

Андрю все още не бе преживял шока, когато се върна в офиса.

— Продадохме я... на най-отвратителната жена, но поне я продадохме! — каза той на Санди. — Кой знае какво ще прави с нея!

Сигурно ще облицова гостната с леопардов десен, а спалнята — с пурпурен сатен, но кой го е грижа? — продажбата го беше оживила. — Добра работа свърших този следобед — добави скромно.

— Имаш съобщение в тефтера си — каза Санди. Нещо в пресиленото безразличие в гласа му накара Андрю да го погледне в очакване. — Джесика се обади — каза той небрежно. — Остави си телефона, така че можеш да ѝ се обадиш.

Маделин сипа няколко капки безир върху изстисканата бяла боя на палитрата си и я разбърка с върха на четката си. Когато остана доволна от гъстотата, тя се приведе напред и много внимателно, с леко докосване, нанесе последните щрихи върху портрета на Пърл Ърминтруд — една от водещите фигури в елита на Ню Йорк. Това беше любимата част от работата ѝ — да добавя малките бели точки и чертички, които вдъхваха живот на лицето и му придаваха дълбочина. И най-вече очите. Удивително беше какво прибавяше към лицето едно малко петънце искрящо бяло, нарисувано върху ириса. После тя смесваше бялата боя с малко жълто и розово и започваше да мацва по малко върху изпъкналата част на носа, челото, брадичката и скулите.

Отстъпи назад, за да види ефекта. Госпожа Хенри Ърминтруд Втора, наричана от приятелите си Пърл, щеше да изгуби малкото си разум от възмущение. Портретът бе предвиден за апартамента им в Дакота и Пърл специално се бе облякла в бледозелена копринена рокля за сеанса. „Защото този цвят идеално ще подхожда на интериора ни.“

Маделин се намръщи, а после със замах се подписа върху платното с тъмнокафява боя: „Маделин Дилейни“.

Огледа го критично още веднъж и започна да мие четките. Беше едва пладне, но повече не можеше да рисува за днес, тъй като имаше да върши нещо много по-належащо. Провери адреса, на който отиваше: „Десето Авеню“ и „36-а улица“, недалеч от Пен Стейшън. Пресечката, известна като „Олтман Билдингс“. Уговорена среща нямаше. Надяваше се, че той ще бъде там и че ще успее да се види с него.

„Олтман Билдингс“ се оказа висока сграда, приютяваща петдесет компании, чиито имена бяха изредени на една табела до асансьора във фойето. Сградата не беше кой знае какво, забеляза тя, докато преглеждаше списъка на наемателите, които се занимаваха предимно със строителство или машинни съоръжения. Качи се със скърцащия асансьор до единадесетия етаж и се озова пред малка, натъпкана с мебели, приемна. Край стените бяха наредени сиви метални кантонерки, имаше няколко очукани бюра и всичко бе потънало в слой прах, подобно патина на беднотията. В ъгъла летаргично гъргореше една прастара кафе машина, сякаш тя също се депресираше от обкръжението.

Раздърпано момиче с изрусена коса, измъчена в сърчно изработена плетеница от къдри, събрани на върха на главата му, седеше зад едното от бюрата, притиснало между рамото и бузата си телефонна слушалка. Беше потънало в разговор.

— О, Боже, сладур, директно го отрязах — така не ми харесва! Казах му: повече няма да излизам с теб, ако не се отнасяш с мен като с дама... и какво, мислиш, ми каза той? Каза ми, че съм фригидна! Аз! Фригидна! Е, после аз му викам да си го навре в собствения задник, дреме ми на шапката!

Изведнъж девойката вдигна поглед и на лицето ѝ се изписа ненавист, че е била прекъсната.

— Какво обичате? — попита тя Маделин.

— Бих искала да се видя с господин Ханк Пъгсли, моля.

Дръзките кафяви очи я огледаха от главата до петите.

— Той очаква ли ви?

— Не, но ви моля да му предадете, че е много важно — твърдо каза Маделин.

Момичето въздъхна ядосано и отново заговори в слушалката:

— Дороти?... Да, извинявай. Ще изчакаш ли така... Веднага се връщам — стрелна към Маделин още един възмутен поглед и натисна бутона на интеркома. — Ханк, една жена те търси — изрева тя. Маделин се усмихна и момичето отново се обърна към нея. — Име?

— Дилейни. Маделин Дилейни.

Последва още една пауза, след като момичето повтори името, а след това още един въпрос — остър и враждебен:

— За какво става дума?

До този момент Маделин се бе опитвала да се владее. Едно нещо бе очевидно: Ханк Пъгли въртеше долнопробен бизнес и момичето вероятно получаваше нищожна заплата. Но, разбира се, той нямаше да реинвестира в „Брандс мотърс“ — беше прекалено зает с това да гради собственото си гнезденце в Швейцария.

— Кажете на господин Пъгли — каза Маделин с известна доза агресивност, — че трябва да говоря с него по един много важен въпрос и няма да си тръгна, преди да ме приеме.

Момичето се шашна, но не задълго. Гласът му прозвуча носово:

— Казва, че е важно, Ханк — последва пауза и то погледна отново към Маделин. — Последната врата вдясно по коридора — заяви кисело.

— Благодаря ви — с подчертана вежливост каза Маделин. Докато вървеше по коридора, чу момичето да казва по телефона: „... Дороти, там ли си още?... Съжалявам! Както ти казах...“

Надписът на вратата беше грандиозен в сравнение с условията в офиса. „Президент. Ханк Пъгли. Брандс мотърс.“

Маделин почука, влезе и застана пред един огромен мъж по риза, с подпухнало дебело лице и с космати ръце. От устата му се подаваше пура, която така се бе сраснала с него, че Маделин се зачуди дали спи с нея както бебе с биберон. Дребните му уморени очи я измериха с поглед, без той да стане от мястото си.

— Е? — попита Ханк Пъгли.

Маделин пристъпи напред — забележително елегантна фигура в семплата си кремава рокля. Посочи стола срещу бюрото му и попита с преувеличено добри обноски:

— Мога ли да седна?

Ханк се ококори още повече и долната му устна увисна.

— Разбира се. Какво мога да направя за вас? — попита той с една идея по-учтиво.

— Казвам се Маделин Дилейни — започна тя — и имам да ви съобщя нещо, което считам, че трябва да знаете — сърцето ѝ заби лудо. Запита се как ли ще реагира той. На всяка цена, напомни си тя, трябваше да държи името на Карл настрана.

Той изглеждаше разтревожен и Маделин се досети, че е виновен за хиляди тъмни далавери — по начина, по който очите му отчитаха различни степени на притеснение, докато през ума му преминаваха

разни мисли. Тя знаеше какво си мисли: „Да не би жена ми да е научила, че излизам с проститутки? Да не би Търговският отдел да е научил, че произвеждам некачествени стоки? И най-лошото, да не са ме хванали данъчните?“

Маделин го остави да се попече за известно време, давайки възможност очевидната му паника да се уталожии отшуми.

— Какво нещо? — попита с пресипнал глас той.

Маделин се наведе напред поверително и понижи гласа си:

— Първо, искам да уважите факта, че говоря с вас абсолютно поверително, и че няма да отговарям на въпроси във връзка с начина, по който съм стигнала до информацията, която ще ви предам.

На Ханк му трябваша няколко секунди, за да асимилира думите ѝ.

— За... въз... за какво става въпрос? — той преглътна мъчително.

— Приемате ли условието да не ме разпитвате за източника? — настоя Маделин.

Дебелакът сви широките си рамене и сложи огромните си длани върху масата. Колебаеше се.

— Зависи.

— Ще ви кажа всичко, което знам, и то е във ваш интерес, господин Пъгсли, уверявам ви, но повече от това не мога да направя.

Желанието му да не бъде държан в неведение, съчетано с изостреното любопитство, го накара да отговори:

— Добре. Както кажете.

Маделин си пое въздух.

— Доколкото знам, вие познавате момиче на име Кимбърли Кабът?

В очите му се появи страх.

— Да не сте частен детектив? Жена ми ли ви прати?

— Нищо подобно — каза Маделин, — това няма нищо общо с личния ви живот. Само че сте били неблагоприятен да кажете на Кимбърли, че плащате по-малко данъци, като изпращате долари във фирма фантом в Цюрих.

Той не издържа. Подскочи, лицето му посивя, в очите му се появи ужас.

— Отричам! — безпомощно избухна той. — За коя се мислите, нахълтвате тук и...

— Вижте, господин Пъгли, не е моя работа какво правите с парите си! — тя беше рязка. — Аз не съм от данъчните или от друг орган на властите. Тук съм, защото Кимбърли Кабът ви обира и според мен трябва да знаете това.

Объркване, облекчение, подозрение и най-накрая недоверие преминаха върху лицето на Ханк като променящи се маски. Той се отпусна тежко върху облегалката на стола си.

— За какво изобщо говорите? — немощно попита той.

Маделин започна да му обяснява бързо и с уверен тон. Каза му точно какво прави Кимбърли, като се постара по всичко да личи, че действа сама, за да не намесва и Карл.

— Не мога да ви кажа как го открих — заключи тя. — Знам само, че всеки път, когато уредите трансфер на долари в Швейцария, тя ги пренасочва към собствената си сметка. Имам дори номера ѝ.

Убеден най-накрая, Ханк седеше приведен и тя отново забеляза, че мозъкът му се опитва да измисли какво да прави. Да докладва за Кимбърли пред ФБР? Да се оплаче на „Сентръл Манхатън Бенк“? Да се разправи лично с Кимбърли?

Маделин му спести грижата да търси разрешение. Говореше му искрено.

— Нищо не можете да направите, защото ще си навлечете неприятности с данъчните власти, и Кимбърли го знае. Разчита на това, че ще си затраете, ако разберете. Точно затова е сигурна, че може да се измъкне безнаказано.

— Проклетата малка кучка! — избухна Ханк. — А пък аз си мислех, че е модел! Модел — друг път! — той се изплю с отвращение. — Какво да правя? Знаете ли колко пари е откраднала?

— Колко често пращате пари?

— На всеки две седмици... към триста и шестдесет хиляди долара всеки път — той изпъшка отчаяно.

Маделин вдигна вежди и набързо пресметна.

— В такъв случай тя вероятно е взела вече над милион долара. Или милион и половина.

— Мамка му! — Ханк стоеше вцепенен, втренчил невиждащ поглед в документите пред себе си, без да забелязва тях, а само скъпоценните пари, които му бяха откраднали. — Имам нужда да пийна нещо — измърмори той. Порови в едно от чекмеджетата на

бюрото си и извади наполовина пълна бутилка уиски, зацапана с отпечатъци от потни пръсти.

— Искате ли и вие?

— Не, благодаря.

Той изсипа кехлибареното питие в картонена чашка започна да го гълта шумно в тишината на мрачното кабинетче, в очите му се четеше болка. За миг Маделин го е жали.

— Можем да направим нещо, ако ми съдействате — осмели се да каже тя.

— Първо ми кажете едно нещо, не — две!

Маделин поклати глава.

— Още в началото ви казах, че не мога да ви издам откъде съм разбрала за това.

— Но можете да ми кажете какво ви засяга вас — засече я той.

— Това мен с нищо не ме засяга, освен че искам всеки да си получи заслуженото. Може да е сурова справедливост, но въпреки това искам да видя Кимбърли Кабът с вързани ръце... може би колкото и вие — с равен тон отвърна Маделин.

— Със съпруга ви ли се чука? — в дребните му очички изведнъж проблесна искра на проникателност.

Маделин извърна поглед, сякаш темата я отвращаваше, но вътре в себе си бе засегната. Забележката му беше досадно точна, затова тя имаше нужда да овладее емоциите си, преди да му отговори. След това се обърна към него със спокойна усмивка.

— По една случайност баща ми е президент на „Сентър Манхатън Бенк“. Искам Кимбърли да бъде спряна, защото рано или късно това ще опетни името на банката, а така баща ми ще бъде наранен. Никога досега не се е случвало нищо подобно и това ще го засегне дълбоко — „както и Карл и мен“ — помисли си тя.

Ханк изсумтя шумно.

— Тогава какво предлагате? Намираме си човек, който да се погрижи за нея? Идеята не ми харесва. Захване ли веднъж човек с...

Маделин бе шокирана.

— Нищо подобно! За Бога, не! Това би било фатално!

— Е, какво предлагате тогава? О, Иисусе, чак сега се сетих! — той плесна шумно с длан по челото.

— Какво има?

Ханк стана още по-сив, кожата му вече беше като мръсен пергамент.

— Сутринта изпратих още едно платежно нареждане за триста и тридесет хиляди долара! Мамка му, как мога да го спра? Най-добре да се обадя на банката и да им кажа...

— Няма как — прекъсна го нетърпеливо Маделин. — Не правете нищо! Ще ѝ се стори съмнително, ако сега го отмените, а тя така или иначе няма да може да го изпрати.

— Как тъй?

За пръв път Маделин се усмихна самодоволно.

— Освен ако не съм в дълбока заблуда, тя няма да може повече да пренасочва парите към собствената си сметка, ако не измисли някакъв друг начин да го прави. Този път вашите пари ще се озоват там, където трябва: във вашата сметка вместо в нейната.

— Ами? Как го уредихте? — попита скептично Ханк.

— Не мога да ви кажа, но съм почти сигурна, че парите ви са в безопасност — сега и за в бъдеще. Междувременно, господин Пъгсли, бихте ли желали да си върнете откраднатото?

Ханк пресуши чашата си с уиски, отново я напълни и гаврътна втората.

— Госпожо, изнервяте ме така. Бихте ли спрели с тези гатанки. Изглеждате ми като дама от класа, но откъде да знам, че не ви хлопа дъската? И защо ще искате да си върна парите? Откъде да знам дали мога да ви се доверя?

— Нищо не можете да загубите, ако ми се доверите, нали, освен това лесно можете да се уверите, че съм дъщерята на Джейк Шиърман. От моя гледна точка аз искам да ви възмездя за загубите, които са ви причинени от служител на „Сентръл Манхатън Бенк“ — искам да видя Кимбърли лишена от тези пари.

Изведнъж Ханк премина на нейна страна и отношението му към нея се промени. Вече имаха обща цел — желанието да накажат Кимбърли Кабът — и Маделин усети внезапно появилия се респект у него.

— Е, какво ще правим? — попита той.

Маделин го запозна с плана си. Изражението на Ханк се промени към пълно съгласие и одобрение.

— Божке! — свирна през зъби той. — Ама и вас си ви бива, госпожо!

— Значи ще ми помогнете?

— Разбира се! С удоволствие! — на лицето му светна едва доловима усмивка. — През целия си живот не съм бил по-уплашен. Никога повече няма да рискувам с такива измами. Господи, човек да не знае вече на кого да вярва, нали?

Усмивката на Маделин беше донякъде иронична.

— Прав сте — съгласи се тя.

След няколко минути излезе от офиса на Ханк и тръгна по коридора към асансьора. Момичето на рецепцията все още бърбеше по телефона с приятелката си.

— Джесика, ти ли си? — Андрю се стегна, преди да чуе гласа ѝ отново, знаейки, че леките му, мелодични тонове ще му причинят болка.

— Андрю! — звучеше шокирана, макар да бе очаквала, че ще я потърси. Той си я представи как се изчервява, как жестикულიра трескаво с ръце. — О, Андрю! Мади обясни ли ти, че тръгнах от Лондон толкова набързо, че за малко да нямам време да се сбогувам с родителите си? Много ли си ми ядосан? Ужасно ли постъпих? Нямах представа, че ще се разстроиш толкова! — без да си поема дъх, нещо така познато на Андрю, Джесика не спираше да дърдори и почти не му даваше възможност да се обади. — ... и после, когато кацнахме в Бостън, аз се обадих на Мади и тя ми каза, че си говорил с нея — приключи тя. — Няма значение — ти как си?

— Добре съм — отговори той, решен да устои на този преливащ неин чар, естествен и непринуден като на дете, който въпреки това можеше да има толкова унищожително въздействие върху другите. Всъщност за миг изпита чувството, че двамата все още са заедно, че последните няколко месеца не са били нищо друго, освен една глупава препирня, която скоро щяха да изгладят.

— А ти добре ли си? — попита той.

— Добре съм.

Последва неловко мълчание, което навремето би било приятна интимност, и това напомни на Андрю, че вече не са заедно — Джесика

беше на хиляди мили разстояние и с друг човек.

— Добре — каза той. — Значи така... — мълчанието се превърна във вечност от неизречени думи и безформени мисли и Андрю осъзна колко голяма е загубата му. Искаше да попита Джесика: „Защо? Защо изостави цялата си кариера заради някой друг, след като не можеше да се простиш дори с малка част от нея заради мен? Защо бе в състояние да загърбиш трите ни години заедно заради някой, когото почти не познаваш?“ Само че единственото, което успя да каже, беше: — Значи сега ще пътуваш доста, предполагам?

Джесика побърза да заговори, сякаш се радваше, че затишието в разговора им е свършило.

— Точно така. Постоянно ще съм на път отсега нататък! Имам късмет, че обичам да живея на хотел, трябва да ти кажа...

„Радвам се, че не говори за него“ — разсъждаваше Андрю, докато тя не преставаше да бърби. После си помисли: „Това ме наранява повече, отколкото съм предполагал. Не мога да повярвам, че бях такъв глупак да я пусна да си отиде.“ Затвори очи и се заслуша в това, което тя разказваше за пътуването до Москва и нетърпението, с което го очаква. „Ще бъде интересно“, чу гласа си той, макар че болката разкъсваше сърцето му, а съзнанието му викаше от нямо страдание.

Андрю не си спомняше много от останалата част на разговора. Когато затвори, започна да му прилошава от хладната мъка и от чувството на пълна загуба, изострени още повече от усещането, че той е виновен за всичко.

Веднага щом излезе от кабинета на Ханк Пъгсли, Маделин се върна в ателието си, но не за да рисува, а за да поседи и да прецени положението на спокойствие. Досега късметът бе работил за нея: колкото и да бе невероятно, тя бе успяла да влезе в апартамента на Кимбърли и да говори с нея, също така поради благоприятното стечение на обстоятелствата повикаха секретарката по работа и Маделин бе успяла да прерови бележника ѝ в празния кабинет. Сега пък се срещна с Ханк Пъгсли. До този момент всичко вървеше по план, но тя се питаше докога ще продължи това. Следващото нещо, от което имаше нужда, бе някакъв повод да замине за Европа, без да

събуди подозрения или любопитство у Карл или Джейк. Това можеше да се окаже трудно.

Маделин остана няколко часа в ателието си. Гледаше разсеяно платната, окачени по стените или подпрени край тях на пода. От време на време поглеждаше през остъкления таван към небето, където като на син екран се нижеха безспир бели пухкави облаци. После се взираше в лицата на мъжете и жените, които бе нарисувала: едни известни, други — не, красиви или доста обикновени, но всички свидетелстваха за дългогодишния труд, който бе вложила за развитието на кариерата си. Обаче очите ѝ не бяха фокусирани и нищо около нея не изглеждаше реално, защото виждаше само едно бледо дяволско лице в рамка от буйна червена коса, с похотливи устни и брутално студени очи. Беше ясно пред погледа ѝ, сякаш го бе нарисувала: лицето на Кимбърли Кабът.

Маделин изведнъж бе сполетяна от шокиращата мисъл, че е обсебена от желание за отмъщение. Нямаше да намери покой, докато не унищожеше тази жена, затова за миг почувства срам. „Това не ме ли принизява до нейното ниво?“ — запита се тя. След това си припомни дочутата отнякъде мисъл, че човек трябва да се бори със средствата на врага си. Не беше подходящ момент да подлага и другата буза и да прощава. Цялото ѝ бъдеще с Карл беше под заплаха, а Кимбърли се измъкваше безнаказано. Сега Маделин трябваше просто да си намери достоверна причина да замине за Европа.

Желанието ѝ сякаш бе чуто. Когато се върна в апартамента си, там я очакваше писмо от адвоката, господин Маркс, в което пишеше, че е необходимо спешно да пристигне в Девън.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Вечеря в Белия дом! Но аз нямам какво да облека! — оплака се Джесика.

Седяха в „английския апартамент“ на хотел „Ритц-Карлтън“ в Бостън и Бърнард бавно четеше на глас програмата на пътуванията си за идните седмици. Джесика бе пристигнала преди два дни и срещата им беше много възторжена, но сега тя се опитваше да свикне с ежедневието, което оттук нататък щеше да представлява нейният живот. Най-странното за нея бе, че макар отново да живееше по хотели, тя се бе присъединила към редиците на богатите и привилегированите и вече поддръжката на заведението не бе нейна грижа.

Изведнъж най-малките ѝ желания се бяха превърнали в тежко бреме за друг, а освен това Бърнард се разпореждаше с всички наоколо по начина, по който дирижираше оркестъра. Госпожица Маккан желае да ѝ направите прическа, да ѝ изгладите роклята, да ѝ лъснете обувките. Разбира се, госпожица Маккан иска още една възглавница, допълнително питие, закуска... Да, сър. Разбира се, сър. Само Джесика да споменеше, че няма да е зле да има еди-какво си, и диригентската палка влизаше в действие: Бърнард караше всички да сноват около него.

С безпогрешния инстинкт на човек, който се наслаждава на живота докрай, Джесика се хвърли в новия си живот със скоростта на куршум, излитащ от дулото — обаче наистина ѝ липсваше възможността отново да държи нещата в свои ръце. Толкова бе свикнала да дава разпореждания в „Роял Уестминстър“, както и да отговаря за гладкото протичане на работата там, че сега се чувстваше смущаващо объркана и необичайно залутана.

— Президентът и съпругата му организират една от големите си официални вечери — обясняваше Бърнард, — където канят всички, които са нещо. Този път това включва мен и „красивото ми момиче“!

Джесика леко се намръщи.

— Бърнард, не ми харесва да ме наричат „твоего момиче“. Ужасно съчетание. Скоро ще започнат да ми казват „твоята постоянна компаньонка“!

— Можеше да бъде и по-зле, скъпа — възрази той.

— Но можеше да бъде и по-добре! — засече го Джесика. — Какво не харесват на думата „приятелка“? — на езика ѝ беше да добави: „или годеница, или съпруга“, само че Бърнард сякаш бе загубил донякъде чувството си за хумор, откакто бе пристигнала в Бостън. Затова каза със сериозен тон: — Мили, какво да облека за тази вечеря? Страшно официално ли ще бъде?

Бърнард я наблюдаваше как крачи напред-назад из малкия апартамент с краченцата си във високите обувки и от вълнение почти подскача като пони. Изведнъж тя се почувства неуверена в себе си и много нервна. Всичко сякаш вече беше извън контрол.

— Не може да нямаш нещо подходящо — с мек тон отбеляза той.

Джесика се завъртя и го погледна нещастно.

— Нямам нищо подходящо! Ох, ако ми беше казал, преди да тръгна от Лондон, щях да си взема нещо по-шик. Познавам всички дизайнери у нас.

— Ние сме си „у нас“ — поправи я Бърнард, — или поне доколкото ще бъде възможно отсега нататък. По-добре е да свикнеш с това, Джесика, защото по-установени няма да бъдем, освен когато сме в къщата ми в Сардиния.

Джесика замръзна на мястото си. Думите стигнаха до съзнанието ѝ. Той, разбира се, бе прав. Още преди да напусне Лондон, тя знаеше, че отсега нататък „у нас“ за нея ще бъде там, където се намира Бърнард. Той прие мълчанието ѝ за сърдечен и се изправи.

— Мили Боже, каква суетня заради някаква си рокля! — неочаквано избухна Бърнард. — Във всеки град има магазини за рокли. Излез и си потърси. В Бостън магазини за рокли колкото щещ, за Бога!

Джесика го зяпна, стресната от поведението му. Не можеше да отрече, че отдели прекалено много внимание на някаква рокля, но го правеше, защото искаше той да се гордее с нея, освен това не всеки ден човек получаваше покана за вечеря с президента.

— Добре, отивам! — весело каза тя. — Тръгвам веднага и ще се върна с нещо, което ще те зашемети! — отиде в спалнята да си вземе

палтото и дамската чанта. Когато се върна в дневната, Бърнард бе потънал в партитурата на една симфония, която щеше да дирижира вечерта с Бостънската филхармония. Джесика разбра, че той напълно е забравил за нейното присъствие. „Хубаво! — каза си тя с крива усмивка. — И да се забавляваш, Джесика! Намери си една хубава рокля, Джесика! Приятен ден, Джесика!“

Излезе от „Ритц-Карлтън“, който бе чула да назовават „грандамата на бостънските хотели“, и пое по „Арлингтън Стрийт“. На отсрещната страна на улицата градската градина пъстрееше от цветята и зелената като смарагд трева. Джесика трябваше да намери магазин, от който да си купи впечатляваща рокля и евентуално подходящи обувки и дамска чанта. Тъкмо щеше да попита мярналия се пред погледа ѝ невероятно привлекателен млад полицай къде се намират най-големите магазини, когато я връхлетя една неприятна мисъл.

По-рано тя живееше от заплатата си, като с Андрю си делиха наема, но бе финансово независима. От деветнадесетгодишна се издържаше сама и се гордееше с факта, че не се налага да иска пари от никого, дори от родителите си. Но какво щеше да стане сега? Беше спестила няколко хиляди лири от заплатата си, докато живееше в „Роял Уестминстър“, но те нямаше да ѝ стигнат задълго, особено когато трябваше да си купува скъпи дрехи, за да се вписва в маниера на живот на Бърнард. По никакъв начин нямаше да може да работи при това постоянно пътуване. Частица от току-що разцъфналата ѝ еуфория увехна, докато продължаваше да върви незнайно накъде. Защо не се бе замислила по-рано за финансовата страна на живота си с Бърнард? Дали щеше да ѝ дава пари, с които да разполага, или трябваше да го пита всеки път, дори когато иска да си купи един чорапогачник? Мисълта бе оскърбителна. Така щеше да се чувства като държанка, а тази идея изобщо не ѝ се нравеше.

Когато два часа по-късно се върна в „Ритц-Карлтън“, изхарчила много повече, отколкото би желала за една семпла крепдешинена вечерна рокля, тя бе разтревожена до краен предел. Трябваше да знае какво е положението ѝ и колкото по-рано обсъдеше това с Бърнард, толкова по-добре. Завари го така, както го бе оставила — седнал в дневната на апартамента. Говореше с някого по телефона.

— Да, Прага! — крещеше Бърнард в слушалката. — А след Прага отивам в Мадрид, да!

Джесика мина покрай него и влезе в спалнята, където изчака, докато чуе, че той затваря телефона. После се втурна в дневната, изпълнена едновременно с вълнение и гняв.

— Бърнард, трябва да поговорим — започна тя.

— Шшшт! — Бърнард отново вдигна слушалката и помоли централата да му избере един телефонен номер в Париж.

Джесика се мотаеше нетърпеливо, наблюдаваше го как говори и се молеше по-бързо да уреди въпроса. „Цялата тази ситуация е твърде унижителна — мислеше си тя разсеяно. — Не съм свикнала да завися от някого толкова много. Аз съм работеща жена, която винаги е разполагала със собствени пари, и...“

Бърнард приключи разговора си по телефона. Джесика се тръшна на канапето до него.

— Бърнард, непременно трябва да поговорим!

Той леко се изненада от настойчивостта ѝ, но все пак си личеше, че мислите му бяха някъде далеч.

— Осъзнах, че повече няма да мога да работя, затова се запитах какво ще правя по въпроса с парите? — на един дъх каза тя, като си даваше сметка, че звучи глупаво, но отчаяно се нуждаеше да привлече вниманието му, преди пак да е започнал да звъни по телефона.

— С парите ли? — Бърнард я погледна толкова втрещено, все едно му говореше за ядрена енергия или делене на атома. — Какво имаш предвид?

— Ами пари! За дрехи... и други неща! — Джесика толкова се изчерви, че русата ѝ коса изглеждаше направо бяла. — Ще имам нужда от пари, а нямам кой знае колко лични, освен това съм свикнала да си изкарвам... — тя млъкна внезапно, ужасена от мисълта, че трябва да го моли за джобни. „Бърнард сам трябваше да ме улесни“, помисли си с внезапен пристъп на гняв. Трябваше да каже нещо още в началото, когато заедно планираха живота си, нещо, което да изясни ситуацията. А сега тя не можеше да намери думи, опитвайки се да запази поне малко достойнство.

Бърнард махна небрежно с ръка:

— О, просто плащай всичко с кредитните ми карти. Ще упълномощя подписа ти и няма да има проблем.

— Да, но... — все още не се чувстваше напълно удовлетворена. Ами ако ѝ трябваха, за да плаща в брой? Ами ако искаше да му купи

подарък и не желаше той да знае колко е струвал? Тя се размърда притеснено. — Предпочитам да имам пари в лична банкова сметка — с умоляващ тон каза тя.

Бърнард стана и се протегна. Гласът му беше ядосан.

— Какво ти става? За какво е тази суетня... първо роклята, сега пък парите? Моите финансови съветници се грижат за всичко. Те се занимават със сметките и данъците ми, за да не се притеснявам за такива неща. Не искам изобщо да мисля за пари. Това ме отегчава. Моят живот е музиката... а не как да си платя обувките или ризите, или подобни тривиални неща.

— Радвам се за теб! — тросна се Джесика, прехапала устни и изпълнена с безумното желание да преследва целта си докрай, все едно си търсеше повод за кавга. — Ти сам си изкарваш парите и можеш да разполагаш с тях така, както пожелаеш! За пръв път през живота си аз няма да изкарвам нищо и... добре де, това ме кара да се чувствам несигурна и... че съм ти задължена! Кара ме да се чувствам като държанка!

Отначало Бърнард се ококори, но после избухна в гръмък смях. Прегърна я и я притисна към себе си.

— Ей, смешно момиченце... смешно момиченце — повтаряше той и леко я поклащаше, заровил лице в косата ѝ. — Драскаш като котенце, което не иска да се грижат за него!

— Но, Бърнард... — безпомощно каза Джесика, облегната върху гърдите му.

— Това ли прави еманципацията с вас, жените? Прави ви неспособни да приемете любовта на един мъж?

— Не, разбира се, че не! — троснато отвърна тя и леко го избута назад. — Любовта няма нищо общо с това. Любовта се дава... парите изобщо не трябва да имат допирна точка с нея. Не ми харесва идеята да ми позволяваш да ти харча парите просто, защото ме обичаш!

— Така ли говореше майка ти на баща ти? Не вярвам да се е оплаквала, че някой се грижи за нея финансово, както не го правеше и моята майка — отговори ѝ Бърнард. — Вие, младите момичета, сте съвсем заблудени... унизени сте от факта, че не можете да се издържате както мъжете, докато аз мисля, че за един мъж е дълг, да не говорим какво удоволствие е да се грижи за една жена във всяко отношение.

Джесика се отскубна от прегръдката му. По лицето ѝ се изписа решителност.

— Не съм съгласна. Искам да харча парите си така, както намеря за добре. Нали не би било възможно, ако това са твои пари?

— Не трябваше ли да помислиш за това, преди да тръгнеш с мен? — отрезви я Бърnard. — Не може да не си си давала сметка, че прекратяваш кариерата си.

Джесика сведе глава. Чувстваше се детински и глупаво.

— Не съм мислила за това — каза тя почти тъжно. — Стана ужасно бързо.

Бърnard изненадващо посегна към нея, прегърна я отново и обсипа лицето ѝ със страстни целувки, гледайки я възхитено в очите.

— Зная, любов моя, зная — тихо мърмореше той. — Сигурно всичко ти се струва толкова странно, а и все още си уморена от часовата разлика. Какъв глупак бях, че те пришпорих така, без въобще да се замисля как се чувстваш.

Джесика отвърна на целувките и ласките му, макар съмненията все още да витаеха в мислите ѝ. Наистина принадлежеше към поколението млади жени, които бранеха ожесточено финансовата си независимост. Повечето от приятелките ѝ продължиха да работят дори след като се омъжиха и родиха деца, затова винаги бе предполагала, че при нея ще се получи същото. Ако се бе омъжила за Андрю, тя щеше да бъде принудена да работи, за да могат да си позволяват желанието от двамата начин на живот. Андрю. Родителите ѝ. Англия. Колко далеч ѝ се струваха всички те.

Бърnard я понесе със силните си ръце към спалнята и тя усети растящото му желание. Объркано, нейното тяло също бе изпълнено с копнеж по него, макар че в съзнанието ѝ се въртяха известни опасения. След време щеше да я обземе същото чувство, но в момента тук беше Бърnard, който я утешаваше и възбуждаше с вълшебните си ръце, прогонваше с целувките си всичките ѝ страхове и извикваше на бял свят неподозирана за нея страст.

Маделин прочете набързо писмото, опитвайки се да разбере педантичната юридическа фразеология, с която всички адвокати обичат да прекаляват. Когато стигна до третото „за комуто“ и „поради

което“, тя вдигна телефонната слушалка и набра номера на адвокатската кантора „Спиндъл, Каутс енд Маркс“ в Девъншир. Господин Маркс вдигна телефона веднага и говореше доста високо, сякаш се опасяваше, че гласът му няма да премине над вълните на Атлантическия океан.

— Говорих с баща ви, господин Джейк Шиърман — викаше той, — но не научих от него никакви подробности, потвърждаващи съществуването на смъртен акт на майка ви.

— Разбирам — Маделин изобщо нямаше представа, че баща ѝ се е свързал с адвоката. Защо не ѝ беше споменал? — Какво точно ви каза? — поинтересува се тя.

— Ами помоли ме да го посетя в Америка — което е напълно изключено, разбира се — господин Маркс отхвърли идеята, сякаш го бяха поканили да пътува с космически кораб до луната.

— Защо баща ми ви е поканил тук? — попита озадачена Маделин.

— Страхувам се, че не знам. Каза, че въпросът е поверителен, затова, дори и да науча фактите, няма да имам право да ви ги предам — подробно обясни той, все още с гърмящи в ушите ѝ викове.

— Тогава какво ще стане? — Маделин ужасно се ядоса. Защо, по дяволите, Джейк отказваше да съдейства, за да се реши веднъж завинаги този въпрос?

— Опасявам се, че ще трябва да отнесем въпроса до съда и да получим заключение за смъртта на майка ви, след което ще трябва да се явите лично. Дори и да имах време, каквото нямам, за да дойда — добави бързо той, — твърде късно е да се отлага заседанието. Затова ви писах.

Маделин мислеше трескаво. Последното нещо, което искаше, бе да присъства на това съдебно дело, което щеше да се проведе в Оукхемптънския съд, а това без съмнение щеше да привлече местното любопитство и жаждата за клюки. От друга страна, отчаяно се нуждаеше от достоверна причина да замине за Европа веднага, а това пътуване Карл не можеше да постави под въпрос. Щеше да му каже, че господин Маркс изисква от нея да присъства и че докато е в Лондон, ще организира провеждането на своя изложба през следващото лято. Това щеше да му бъде достатъчно. И — което бе още по-важно —

щеше да служи като идеално прикритие за онова, което в действителност трябваше да свърши.

Вечерта двамата с Карл щяха да ходят на гости у баща ѝ. Леля Пати също щеше да дойде! Внезапно на Маделин ѝ дойде наум, че ѝ се удава идеална възможност да улучи с един куршум два заека. Щеше да им каже, че се налага да замине за имението „Милтън“ за делото, и да попита баща си защо е поискал от господин Маркс да идва, за да се видят лично.

Когато Карл се върна от банката малко преди седем часа, Маделин беше в спалнята и се преобличаше за вечеря.

— Здравей, скъпи — провикна се тя, като го чу да влиза в антрето. — Искаш ли да пийнеш нещо, докато се приготвяш за вечерята у татко?

Карл влезе в спалнята и видя Маделин, седнала пред огледалото, да довършва грима си. Облякла бе искрящо жълта официална рокля от коприна, буйните черни къдри обгръщаха изящното ѝ сърцевидно лице и той си каза, че никога не е изглеждала по-красива. Приблужи се и я целуна нежно по врата.

— С удоволствие ще пийна нещо — топло каза той. — Имах кошмарен ден и се чувствам като изцеден!

— Защо не си вземеш душ, докато го приготвя — предложи Маделин и скочи на крака. Погледна го с любов и бързо се скри в дневната да му приготви любимото сухо мартини с маслина. Когато се върна, Карл се събличаше бавно, сякаш всяко движение му причиняваше болка.

— Е, какво прави днес? — попита я той, взе чашата от ръката ѝ и отпи с наслада. Джинът, леко изстуден, преряза стомаха му. Той се отпусна върху канапето до леглото и затвори очи.

Маделин се приближи и застана до него. Започна леко да разтрива врата и слепоочията му, както знаеше, че му харесва.

— О, нищо особено — тихо излъга тя, — обаче пък получих писмо от господин Маркс — иска да отида в Англия за съдебното дело.

— Ами? — Карл се зачуди защо почувства внезапно облекчение. Щеше да му липсва както всеки друг път, когато заминаваше, но в този момент напрежението, което предизвикваше у него стремежът да се преструва, че всичко е наред, му идваше прекалено много. Напоследък бе започнал да пие приспивателни и бе свалил толкова килограми, че

панталоните му всеки момент можеха да паднат. Скоро Маделин щеше да забележи нещо. Заминаването ѝ за седмица-две обаче щеше да му даде възможност да си откъдне. — Ще ми липсваш, миличка — искрено каза той. — Мека ми се и аз да дойда, но в момента е невъзможно.

Пръстите ѝ, които нежно правеха кръгови движения по тила му, смекчаваха напрежението, но въпреки това Карл се чувстваше изопнат като струна.

— Ще се върна възможно най-бързо — обеща тя. — Знаеш, че аз също не мога да издържа дълго без теб.

— Хубаво — разсеяно каза той.

Джинът вече започваше да му действа. Ханк Пъгсли трябваше да пусне следващата сума в близките дни, а Карл живееше в болезнен ужас от онези мигове, в които виждаше платежното нареждане, поставено върху бюрото му от Кимбърли. Тя имаше навика да го слага най-отгоре, за да може той да види първо него. Сега разбираше, че зад жеста ѝ да го оставя на видно място се криеше елемент на психологическа война. Кимбърли го мразеше заради неговата първоначална моментна слабост, която ѝ бе позволила да го съблазни, и сега ѝ доставяше наслада да го измъчва всеки път, когато пристигнеше платежно от Ханк, да му напомня, че ако не е бил такъв глупак, това изобщо нямаше да се случи, а също така — че е в ръцете ѝ и се налага да прави онова, което тя пожелае.

Дали платежното нареждане на Ханк щеше да пристигне утре? Стомахът на Карл се сви болезнено. Вместо да става по-спокоен с всеки успешен трансфер, все повече го обземаше паника. До този момент Кимбърли бе имала късмет, но ако някой влезе в компютърната зала точно когато е заредила копието на откраднатата от кабинета на Джейк дискета? Ами ако някой се приближи, види какво е изписано на екрана и попита: „Хей, Кимбърли, какво правиш?“ Или пък някой я срещне на път за или от компютърната зала с дискетата в джоба и документите за последния трансфер на Ханк? Ами ако... В този миг сърцето на Карл се разтуптя толкова силно, че той бе сигурен — Маделин, която разтриваше врата му, щеше да усети ускорения му пулс под пръстите си!... Ако един ден Джейк попита защо „Брандс мотърс“ са престанали да плащат фактурите на „Мишо ентернационал“ в Цюрих? И, да речем, се обади на Ханк Пъгсли, за да

се увери, че всичко е наред? Карл стисна очи от силната вътрешна болка.

— Според мен трябва да заминем на дълга почивка, когато всичко това свърши — чу да казва Маделин.

Дъхът му секна.

— Кое да свърши?

— Тази история с адвокатите и завещанието на дядо ми, разбира се! Нали току-що говорихме за него!

— Да. О, разбира се — за Бога, той се беше отнесъл. Притеснението го разяждаше, правеше го параноик. След час трябваше да са у Джейк. Най-добре беше да си вземе душ и да се преоблече. — Би ли ми приготвила още едно питие, Мади? — Карл повдигна празната си чаша.

— Разбира се — беше изненадана. — Но по-добре е да не пристигаш у татко в пияно състояние. Знаеш колко обича да ни глези със специалните си вина — Джейк считаше себе си за познавач.

Карл успя да се усмихне.

— Знам — той изимитира Джейк: — „При цена от хиляда долара на бутилка ние не бива да дразним небцата си с аперитиви.“

Маделин се изкикоти.

— Ако слушам татко, не би трябвало да нося червило, когато пия вино, защото то оставя мазен слой върху повърхността на виното и разваля вкуса му. Освен това казва да не ползвам парфюм. „Унищожава нежния букет на виното.“ Честна дума, понякога май прекалява!

Карл се усмихна. Копнееше да бъде весел колкото Маделин очевидно беше. Тогава внезапно си зададе въпроса, кога за последен път се бе почувствал щастлив?

Къщата на Джейк Шиърман, намираща се на тиха задънена улица близо до „Бийкмън Плейс“, имаше изглед към река Ййст и бе една от малкото сгради, останали частна собственост. Построена с простичката симетрия на детска къщичка, тя беше от камък чак до прозорците на втория етаж, а оттам нагоре — от червени тухли. Донякъде съхранила елегантността на миналата епоха и достатъчно откъсната от натовареното движение на „Първо Авеню“, уличката беше част от тихия оазис от сгущени сред дърветата алеи, в които

бръмчащи лимузини очакваха да се появят собствениците им. Маделин бе прекарала детството си в тази спокойна къща, а когато се премести след брака си с Карл, Джейк реши да остане под грижите на прислугата, работила при него над двадесет години. В края на краищата, казваше той, къде другаде би могъл да съхранява всичките си вещи? Шиърман бяха една от най-уважаваните и богати фамилии в Ню Йорк от три поколения насам и тъй като първоначалното им богатство бе натрупано от калаени мини, те бяха инвестирали парите си в безценни картини, антикварни мебели и произведения на изкуството, които човек очакваше да види в един музей.

Понастоящем, като президент на „Сентръл Манхатън Бенк“, Джейк считаше фамилната си къща на „Бийкмън Плейс“ за идеално място за организиране на приеми. Аристократичната обстановка беше нещо, което човек не би могъл да си поръча в ресторант. Новите вчерашни пари се бяха превърнали в старите днешни пари.

Когато Карл и Маделин пристигнаха за вечеря, красотата на къщата, която един ден щеше да бъде нейна, отново я порази, както ставаше всеки път, когато гостуваше на Джейк. Имаше нещо толкова топло и приветливо в стаите с приглушена светлина, в които френските и английските антики се съчетаваха хармонично под изящните маслени платна, окачени на стените, мраморните и златистите естествено лъснати подове, застлани с копринени ориенталски килими, както и завесите на прозорците придаваха на цялата обстановка усещане за изключителна елегантност.

Джейк ги очакваше в гостната, където високи китайски вази, пълни с бели лилии, допълваха представата за разкош.

— Здравей, татко! — Маделин се втурна към него. С буйните си къдри тя много приличаше на фигура от осемдесетте сред тази обстановка в стил осемнадесети век. Жълтата ѝ рокля контрастираше силно на пастелните тонове на стаята.

— Здравей, Мади! — Джейк се наведе и я целуна. След това се ръкува със зет си, макар че се бяха разделили в банката едва преди няколко часа. — Радвам се да те видя, Карл.

Докато си наливаха питиетата, Маделин се огледа из стаята. Очите ѝ автоматично се стрелнаха към полицата на камината — сякаш се бе надявала по силата на някакво чудо портретът на майка ѝ да се появи един ден, за да може да го разгледа отблизо, особено сега, след

като бе видяла всичките онези снимки на Камила в имението „Милтън“. Дали художникът бе успял да надникне в душата на Камила, така както правеше тя с всички свои модели? Дали и той бе открил презрението и злия помисъл в очите ѝ?

— Татко... — започна тя, разкъсвана от любопитство. Защо пък да не попита къде е картината?

— ... при тези лихвени проценти аз казах на президента им... — Джейк бе застанал с гръб към нея, потънал в разговора с Карл.

Маделин седна на канапето срещу камината и зачака двамата да млъкнат. Изведнъж Джейк каза:

— Вчера видях във фойето това забележително момиче, което работи за теб! — направи пауза, сбърчил вежди. — Как се казваше? Беше нещо, свързано с диамант.

Карл пристъпи от крак на крак, отбягвайки погледа на Маделин, и изломоти:

— Кимбърли. Кимбърли Кабът.

Джейк грейна, сякаш сам се бе сетил.

— Разбира се! Кимбърли, като диамантените мини! Та тя каза...

Маделин усети как и двамата с Карл наостриха уши, напрягайки се да чуят всяка дума. Тя първа се опомни и като отпи привидно безгрижно от чашата си, се заслуша какво говори Джейк.

— Разправя, че си имал много срещи във връзка със заемите за Третия свят.

Атмосферата в стаята изведнъж се разведри, затопли и Маделин изпита приятно чувство за лекота — сякаш мехурчетата в шампанското бяха повдигнали не само духа, но и тялото ѝ и я понасяха нагоре. Тя чу Карл да отговаря: „Имахме известни проблеми, но няма нищо, което да не се разреши след време...“ — и се спусна стремглаво надолу към реалността при следващите думи на баща си:

— Карл, какъв е този голям трансфер, който си направил за Ирландия в началото на седмицата? Заем за нов автомобилен завод, така ли?

Маделин следеше с поглед Карл. Може би имаше нещо повече от това, което тя знаеше — и вероятно Джейк бе научил. Стомахът ѝ се сви болезнено и тя затаи дъх в очакване Карл да отговори.

— Да. Компания „Моргън“. Ще откриват завод точно до Дъблин. Оливър Моргън от Уисконсин е неин президент и в момента е тук, за

да уреди всичко — спокойно обясни Карл.

— Разбира се — кимна Джейк. — Спомних си. Така ще се осигурят много работни места в Ирландия, където имат остра нужда от това — двамата се усмихнаха един на друг и продължиха да говорят за работа.

На Маделин това ѝ стигаше. Не искаше да прекара цялата вечер в непрекъснато сменящи се емоции всеки път, когато Джейк си отвореше устата. Опита се гласът ѝ да прозвучи небрежно и шеговито.

— Хайде, вие двамата, престанете вече. Стига сте говорили за работа! По цял ден в банката си чешете езиците, затова нека да говорим за друго.

Джейк се усмихна широко.

— Отегчи ли се малкото ми момиченце? — обаче Карл изглеждаше изненадан. Обикновено Маделин проявяваше интерес към темата и не прекъсваше деловите им разговори.

В този момент пристигна Пати — сама, защото Сам бил поканен на вечеря за мъже в нюйоркския яхтен клуб.

— Надявам се, че не очаквате още гости? — строго отбеляза тя, след като се поздравиха.

Джейк се озадачи.

— Не, само ние ще бъдем. Но защо питаш?

Пати се настани на стола с висока облегалка с цигара в едната ръка и чаша в другата. Изглежда ги строго.

— Защото си размених достатъчно любезности с досадни обществени личности за цял живот! Днес имах обяд с дванадесет жени. След обяд бях на среща с ръководството на Дружеството за обучение по изкуствата, за да обсъдим благотворителния галаконцерт... и можете да си представите каква завист има в една женска комисия, да не говорим за гадните номера. А тази вечер трябваше да отида на коктейл, преди да дойда тук! — Пати затвори очи, за да покаже колко непоносими са изискванията на хайлайфа. Нежният синкав дим от цигарата обви главата ѝ с безупречната прическа и сухото ѝ лице и така дори диамантите ѝ изглеждаха опушени. За миг тя сякаш се откъсна от тях тримата, отдадена на страданието си.

Устата на Джейк трепна.

— Пати, не е задължително да ходиш на всички тези събирания! Много добре знаеш, че го правиш, защото ти харесва.

Очите ѝ се отвориха рязко и тя го погледна свирепо.

— Много глупости говориш, Джейк... и къде са ти пепелниците? — главата ѝ старчески се полюшна наляво-надясно. — Защо никога нямаш подръка пепелник, за Бога?

— Пристига един пепелник! — каза Карл и на минутата постави с усмивка малка порцеланова чинийка пред нея. — Ще побере точно един фас и малко пепел, след което ще ти намеря друг.

Пати се изсмя и отново прозвуча като ръждясала машина, неизползвана от години.

— Благодаря — отвърна тя. — Изглеждаш уморен, Карл. Джейк, да не би да натоварваш това момче с прекалено много работа?

— Аз съм робовладелец, Пати, не може да не си го разбрала досега — каза Джейк с шеговити искри в очите.

— Така е — намеси се Карл. — Преследва ни с камшик. В „Сентръл Манхатън Бенк“ не се допуска никакво бездействие!

Пати погледна първо единия, после другия и се обърна към Маделин.

— А ти очевидно имаш нужда от почивка. Не съм сигурна дали заради тази жълта рокля не изглеждаш като зрял банан! Няма значение, косата ти тази вечер е много красива.

Маделин избухна в смях.

— Ето това непременно трябва да го кажа на Калвин Клайн! Не съм сигурна дали няма да те осъди. Само че не можем всички да изглеждаме като Марлене Дитрих през хубав ден, лельо Пати.

— Нахалница — нахока я леля ѝ. — Марлене Дитрих има най-отвратителния вкус по отношение на дрехите.

— Още едно питие, Пати? — предложи Джейк.

— Мислех, че никога няма да се сетиш! Естествено, че искам още едно. Ще ядем ли по някое време тази вечер? Не мога да се изхранвам с хапки, да ви кажа — изтощената светска дама отпреди мъничко се бе превърнала в кипящ център на внимание с поведението си, подходящо за прием с поне тридесетина гости вместо трима.

Пати беше във вихъра си — шегуваше се, пленяваше, водеше публиката за носа като рибар, който се опитва да извади съомга на брега, но знае, че щом го направи, ще я освободи. Останалите се

радваха на тази шарада, изпробваха находчивостта си срещу острия ѝ като бръснач ум и проникателната ѝ мисъл, опитвайки се да се наложат, засипвани от нейния залп от обиди, никоя, от които нямаше за цел да наранява или да бъде взета на сериозно.

За Джейк и Маделин това беше лесно: и двамата познаваха Пати през целия си живот и бяха свикнали с язвителния ѝ език. Джейк даваше всичко от себе си, докато Маделин стъпваше по сигурните пътеки, съзнавайки, че е от по-младото поколение и трябва да отбива ударите с добри обноски. Карл беше в по-затруднено положение. Трябваша му близо пет години, за да свикне с Пати Зифрен като цяло, камо ли да се захваща със саркастични закачки с нея, но най-накрая улучи с маниера си на весел, простодушен хлапак и тя го обикна такъв — особено когато флиртуваше на шега с нея. В такива моменти Джейк си спомняше Пати от детството си — жена с висок дух, единадесет години по-голяма от него — и ордите млади нюйоркчани, които се изпотрепваха кой да я изведе. Само че, тъжно разсъждаваше той, това беше преди брака без любов със Самуел Зифрен и неспособността ѝ да има собствени деца принуждаваше Пати да се крие зад привидна суровост, за да не издава истинските си чувства.

— Това ти е третата цигара, откакто си пристигнала, Пати — някак нетърпеливо каза Джейк.

— Ти, какво, броиш ли ми ги? — тросна се Пати и веднага се закашля. Все още се давеше, когато влезе икономът и ги покани на вечеря.

Трапезарията на Джейк Шиърман беше не по-малко официална от приемната — окичена с брюкселски гоблени и мебелирана със столове и маса на „Хепълуайт“. Впечатляващи сервизи от сребро и кристал блестяха на пламъчетата на множеството бледосини свещи, за които Пати каза, че правят стаята толкова тъмна, та човек не можел да вижда какво яде, но, от друга страна, светлината им била много гальовна.

— А пък само Бог знае, Джейк, че ние с теб имаме нужда от всички ласки, които можем да получим — добави тя и се настани на мястото до него.

Маделин реши да изчака да свършат вечерята и да се оттеглят слугите, преди да извади писмото на господин Маркс. Стомахът ѝ се свиваше с приближаването на момента. В мига, в който Карл и баща ѝ

престанаха да говорят по работа, обстановката изцяло се разведри и успокои, но тя разбираше, че заговори ли за майка си, атмосферата рязко ще се промени. Тъкмо се канеше да проговори, когато Пати, наблюдаваща всички около масата с обичайната си проникателност, се обърна първо към Карл, а после и към Маделин.

— Какво ви става на вас двамата? — попита тя. — През някой дъждовен неделен ден на гробищата могат да се чуят повече разговори.

Маделин използва тази възможност и измъкна писмото на адвоката от дамската си чанта.

— Татко, имам писмо от господин Маркс. Ето го. Искам леля Пати също да го прочете — подаде на Джейк белия лист хартия, на който най-отгоре дискретно бе напечатано името на компанията. — Защо си писал на господин Маркс, татко, без да ми кажеш? След седмица заминавам за Англия и преди това трябва да чуя някои отговори.

Джейк шареше с поглед върху писмото. Доброто му настроение изчезна при споменаването на адвоката. Без да каже и дума, той го подаде на Пати. Когато го прочете, тя вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха непроницаеми мрачни кухини върху изопнатото ѝ лице. Атмосферата в стаята изведнъж се зареди с напрежение, с болезнено осезаемо предчувствие.

Карл проговори пръв. Тонът му бе, тих и разсъдлив.

— Вижте, мисля, че е време да разкриете всичко, а? За Маделин е унизително да не знае какво, по дяволите, става, освен това я поставя в неудобно положение пред господин Маркс. При такива обстоятелства тя е принудена да се яви в съда и да поиска съдебно решение, установяващо смъртта на майка ѝ. Няма ли да бъде много по-просто да ѝ спестите всичко това и да ѝ кажете какво е станало?

Маделин погледна с благодарност към Карл, седнал от другата страна на осветената със свещи маса. Неговата подкрепа означаваше всичко за нея, особено в този момент.

Пати изпревари брат си:

— Според мен Карл е прав, Джейк.

Той бе забил поглед в малката си порцеланова чашка за кафе и разбъркваше разсеяно черната течност със златна лъжичка.

— Надявах се всичко това да се разреши кротко и без много шум — бавно каза той. — Бях готов да говоря с господин Маркс, ако беше дошъл.

— А защо не и с мен, татко? — умолително рече Маделин. — Не искам от теб невъзможното. Искам само да знам кога и къде е починала майка ми, след което въпросът може да бъде решен.

— Хайде, Джейк! — подкани го Пати, сякаш едва сдържаше нетърпението си най-накрая да чуе разказа. — За Маделин ще бъде много по-лошо да научи от някой друг.

Нещо студено, боцкащо и щипещо полази Маделин толкова внезапно, че тя изохка. Джейк се подпря с лакти върху масата и покри лицето си с длани. Единственият звук бе откъслечното просъскване на някое пламъче и далечният вой на полицейска сирена, който се усили и отново заглъхна.

Най-накрая нещо трябваше да бъде разкрито, да се вдигне завесата на мълчанието и заговорничеството. Убедена, че това ще стане всеки момент, Маделин стоеше и не смееше да помръдне. Само съзнанието ѝ крещеше: „Каж ми... кажи ми...“

Шокът от дългото очакване я връхлетя като взривен порой от искри: той жилеше, изгаряше, изпепеляваше съзнанието ѝ.

Джейк бе свалил дланите си от лицето и очите, с които я погледна, бяха изпълнени с болка. Гласът му обаче бе категоричен и ясен.

— Цялата истина, Мади... е, че майка ти е все още жива.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Майка ми е все още жива?! — Маделин не можеше да повярва и повтори думите на Джейк. — Как така... е все още жива?

Джейк погледна дъщеря си така, сякаш истината, най-накрая изтръгната от сърцето му, е оставила отворена кървяща рана.

— Жива ли? — повтори като ехо Карл, който също не вярваше на ушите си.

— Тя не е мъртва, както ви накарахме да повярвате — намеси се Пати ясно и директно. — Съжалявам, Мади, но при тези условия двамата с баща ти сметнахме, че ще е по-добре да мислиш, че майка ти е умряла, когато беше малка.

— Но защо? — стаята започна да се върти пред погледа ѝ, докато напрягаше съзнанието си да възприеме това недопустимо нещо: че майка ѝ, която винаги бе мислила за починала; майката, чиято любов бе жадувала като дете; майката, за чиито напътствия бе копняла, докато растеше; майката, от чиято подкрепа и окуражаване изпитваше нужда през последните години... е жива и здрава и най-вероятно живее в Англия! Кръв нахлу в главата ѝ, ослепиха я гневни сълзи. Обърна се към Джейк, който седеше и я наблюдаваше мълчаливо. — Как си могъл! — избухна тя. — Как си могъл да ме лишиш от майка през целия ми живот! Не ме интересува какво ти е причинила — продължаваше тя да беснее, — не ме интересува колко те е наранила, ти нямаше право да ме държиш далеч от нея. О, Божичко, винаги съм мечтала за майка си толкова горещо! — гласът ѝ премина във вопъл. Маделин сякаш се сви и смали в стола си. Карл заобиколи масата, прегърна я през рамо и я притисна към себе си.

— Не бива да обвиняваш баща си — каза Пати. — Той постъпи така, както смяташе, че е най-добре, и аз го подкрепях през цялото време.

— Защото се е занимавала с черна магия ли? — попита Маделин. — Защо не я преместихте от Англия? Защо не я върнахте в Щатите? — въпросите ѝ, сипещи се един след друг, накараха Джейк и Пати да се

спогледат съзаклятнически. Маделин забеляза това и я заля студена вълна от страх. — Тя... все още ли се занимава с... магии? — безпомощно изтърси тя.

Пати заклати настойчиво глава и пепелта от цигарата ѝ падна на малко ролце върху полираната маса.

— Не, вече не се занимава, Маделин. Не се занимава с... подобни неща от... — гласът ѝ заглъхна и погледът ѝ срещна очите на Джейк. Нещо в изражението на лицето му я накара да замълчи.

— Откакто ти беше малка — довърши изречението ѝ Джейк. — Моля те да ми вярваш, когато ти казвам, че това, което съм направил, е било за твое добро, скъпа. Достатъчно добре ме познаваш, за да знаеш, че не бих направил нищо, за да те нараня.

Маделин знаеше, че баща ѝ казва истината. Откак се помнеше, той поставяше нея на преден план, грижеше се за нея по всички възможни начини, макар банката винаги да бе изисквала голяма част от времето му. Успяваше да се прибере вкъщи навреме, за да ѝ прочете приказка преди лягане поне два пъти седмично, което беше повече, отколкото правеха бащите на приятелките ѝ, освен това през уикендите винаги я водеше някъде и ѝ отделяше много внимание.

Тя седеше на масата, гледаше го и вярваше на думите му, че никога не би направил нищо, за да ѝ причини болка, но въпреки това...

— Тогава защо не ми каза, че майка ми е жива, татко? — жалостно проплака тя. — Бог ми е свидетел, достатъчно често съм те питала за нея. Преди да отида у дядо, не знаех дори как изглежда. През всичките тези години си ме държал в неведение, както и ти, лельо Пати, и аз искам да знам защо.

— Така е — изрази лоялността си Карл. Все още бе прегърнал Маделин и я галеше по рамото, за да я утеши. — Трябва да имате наистина основателна причина да не кажете на Мади толкова години и аз най-накрая искам да я чуя!

Маделин извърна глава към Карл и го погледна с благодарност за подкрепата. Мина ѝ през ума, че веднъж само да преодолеят тези проблеми със семейството ѝ, както и неговите с Кимбърли връзката им щеше да стане толкова здрава, че никога повече нищо нямаше да може да ги раздели. Тя взе ръката му и в отговор той я стисна леко. В стаята надвисна тягостно мълчание и когато Джейк най-накрая заговори отново, думите му бяха добре обмислени.

— Трябва да разбереш, Маделин, че ти беше само на три години, когато майка ти и аз... тъъ... се разделихме, така да речем. Прекалено малка, за да ти казвам каквото и да било, ти, като всички деца, прие отсъствието ѝ, първо, защото имаше мен, добра бавачка и, разбира се, леля Пати.

— Но аз си спомням, че питах за майка си през цялото време! — възпротиви се Маделин. — Ти в началото не искаше да ми казваш нищо, а после — че е починала. Защо си ми казал, че е умряла, татко, след като не е?

— Може би, защото... — Джейк направи пауза, за да потърси подходящите думи. — Може би защото беше и винаги щеше да бъде като мъртва за теб и мен — тихо довърши изречението той.

Черните очи на Маделин се разшириха.

— Не те разбирам.

Джейк се наведе напред. Очите му бяха изпълнени със съчувствие и състрадание към дъщерята, която той обичаше толкова много, но на която трябваше да причини болка.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, скъпа, но майка ти е в заведение за душевноболни. Тя е неизлечимо луда от двадесет години.

Насмешливите очи, тези стотици очи, започнаха да се приближават към Маделин, да я заплашват, да я застрашават със змийската си отрова. Беше тъмно. Намираше се в облицована клетка с толкова меки стени и шумоизолирана, че виковете ѝ не се чуваха, а китките ѝ бяха здраво вързани с въжета. Изход нямаше, тя бе изтръгната от светлината преди хиляди години и държана на това място, където стените бяха направени от проблясващи очи и тишината бе гробна. Гърлото я болеше от виковете, които никой не чуваше, и обезумяла, тя се бореше да се освободи от оковите...

— Маделин! Скъпа! Събуди се! — бавно, през мрачните мъгли, които я обгръщаха, съзнанието на Маделин успя да изплува от дълбините на съня и тя усети, че нощницата ѝ е подгизнала от пот и косата ѝ е залепнала. — Няма нищо, скъпа — чуваше как не спира да повтаря Карл, който държеше отмалелите ѝ китки с две ръце. — Имаше кошмар. Събуди се! Свърши се. Всичко е наред, скъпа.

Маделин отвори очи и се огледа, сякаш за да се увери, че наистина е сънувала.

— Божичко... беше съвсем истинско — измърмори тя и зарови лице в гърдите на Карл. — Сънувах, че съм майка ми... и че държат мен в облицованата клетка от години.

Карл светна нощната лампа. Стаята се окъпа в розова светлина. Прегърна Маделин с две ръце и я притисна към себе си.

— Направо бих убил баща ти, че ти сервира истината по този начин — ядосано каза той. — Преживя разтърсващ шок, Мади. Не съм изненадан, че имаш лош сън.

— О, Карл... беше ужасно! — по бузите ѝ потекоха сълзи и тя се притисна към него. — Татко обаче не каза от какво е полудяла... смяташ ли, че може да е наследствено? Току-що сънувах, че самата аз съм полудяла! Дали затова не ми е казал по-рано... защото е знаел, че може и с мен да се случи същото?

— Не, според мен не това е причината. Мисля, че се е случило нещо... нещо травмиращо, от което тя не се е възстановила — предпазливо каза Карл. — Ти си разбрала, че се е занимавала с черна магия. Подозирам, че има нещо общо с това.

Маделин повдигна обляното си в сълзи лице и погледна съпруга си, търсейки у него сили. Той не подозираше това, но тя имаше толкова много грижи на главата си, че наистина можеше да полудее. Кимбърли Кабът и банковата измама, сделката, която бе сключила с Ханк през същия ден — това бе достатъчно да разхлопа дъската на всеки, дори без да му казват, че майка му е луда години наред!

— Сигурно си прав — каза Мади, опитвайки да се овладее, макар че все още се задъхваше от хлипането, — но се страхувам да заспя отново.

Карл я целуна по бузата топло и нежно.

— С мен си в безопасност — прошепна той и я прегърна още по-силно. — Ще се погрижа нищо лошо да не ти се случи.

Но докато се унасяше, иронията в думите му я стресна. В действителност тя беше човекът, който се опитваше да се погрижи нищо лошо да не се случи на него.

Двете се срещнаха на обяд в „Мортимърс“. Поздравиха се радостно и с известно любопитство, след като си бяха споделили новините предишния ден. Маделин се чудеше дали Джесика ще се е променила по някакъв начин в резултат на драстичното си влюбване в непознат до такава степен, че да плюе на живота си досега. Джесика изгаряше от любопитство какви ще са реакциите на Маделин, след като е открила, че майка ѝ в края на краищата е жива.

— Така се радвам да те видя! — изпищя Джесика и заподскача. Изглеждаше изпълнена с живот в яркочервения си костюм с множество метални копчета, но този път косата ѝ бе прибрана в стегнат кок, а огромните ѝ позлатени обеци правеха лицето ѝ още по-мъничко от всякога. — Но, Мади, ти си пребледняла — добави тя с обвинение в гласа.

Маделин се опита да прояви остроумие.

— Е, не всеки ден човек научава, че има майка, след като цял живот си е мислил, че няма! — изстреля тя. Беше по-слаба от обичайното и имаше сенки под очите. — Няма значение, да пийнем! Нямам търпение да ми разкажеш какво става при теб — звучи впечатляващо!

— Наистина е! Аз пък искам ти да ми разказваш! Кога ти го изтърси това Джейк и най-вече защо, скъпа моя? — без да спира да бърби, Джесика се настани на масата в ъгъла, където ги поканиха, поръча вино и насочи цялото си внимание към Маделин. — Сериозно ти говоря, Мади, добре ли се чувстваш? Изглеждаш ужасно!

Маделин избухна в смях:

— Благодаря ти, Джеси! Точно това исках да чуя! Сега се чувствам страхотно!

Джесика я стисна за ръката искрено.

— Знаеш, че не исках да прозвучи така, миличка. Притеснявам се за теб. Спомена, че ще летиш за Англия след няколко дни... при майка си ли отиваш? — Джесика потръпна вътрешно. Разказът на приятеля ѝ Питър, журналиста, започваше да се връща в съзнанието ѝ. Бе толкова ужасен, че тя през цялото време не го сподели с никого. Питаше се колко знае Маделин, дори и в този момент. Тогава бе казала, че не е могла да открие Питър, така че приятелката ѝ да не настоява повече.

— Не знам дали трябва да посетя майка си, или не — честно отвърна Маделин. Истината бе, че тя въпреки всичко щеше да използва разкритието за майка си плюс факта, че трябва да обсъди съдбата на имението „Милтън“ с адвокатата, като повод за заминаване в Европа. Нямаше да има дело за доказване на смъртта на майка ѝ. Джейк бе получил право върху имота на Камила, така че Маделин автоматично наследяваше всичко. — Не можах да повярвам, когато Джейк ми каза, че тя е все още жива — продължи Маделин и бавно отпи от чашата си. — Само като си помисля, че е била в заведение за душевноболни толкова години и баща ми е плащал редовно вноските ѝ, а аз не съм знаела нищо! Още не иска да ми каже какво е станало... защо е полудяла... но според мен има връзка с култа на черната магия или с каквото там се е занимавала.

Лицето на Джесика беше непроницаемо, не издаваше нищо.

— Може би просто е получила нервна криза — плахо каза тя.

— Не. Сигурна съм, че е свързано с черната магия. При всички случаи — тя изправи рамене и погледна по-ведро — сега вече ще разбере. Ще попитам доктора кой се грижи за нея в заведението. Дори Дженкинс, градинарят, може да изплюе камъчето, когато научи, че тя в края на краищата е жива. За Бога, мога да попитам самата нея! — Маделин се изсмя нервно и с тънка истерична нотка.

Джесика се намръщи:

— Мади, ужасно са ти опънати нервите! О, Боже, да можем да дойда в Англия, докато си там! Не е ли за ядосване — попита тя, — че точно когато аз пристигам в Ню Йорк, ти изхвърчаш за Лондон? Предполагам, че ще съм тръгнала за Милано, докато се върнеш.

— О, най-вероятно — предпазливо отговори Маделин, стараяйки се да не буди у Джесика съмнения, че възнамерява да остане в Англия доста по-дълго време, отколкото бе необходимо за разрешаване на въпроса с майка ѝ.

— По дяволите! Значи няма да се видим цяла вечност. Трябва да поддържаме връзка и да ми казваш абсолютно всичко, което се случва, и какво точно представлява Камила.

— Обещавам — закле се Маделин. — Значи през повечето време ще пътуваш с Бърнард Шелър, така ли? — добави тя и внезапно се почувства неудобно. Толкова дълго време, казваше Андрю... Андрю... който ѝ беше истински любимец, и Андрю, за когото предполагаше, че

един ден ще стане съпруг на Джесика. Чувстваше се неловко да назовава човек, когото дори не познава и който, доколкото бе подочула, не бе най-подходящият за Джесика.

— Мила моя — възторжено каза Джесика, — даваш ли си сметка, че през следващите пет месеца ще прекарам на път! Говори ми за живота на циганите.

— Ама каква циганка само! — пошегува се Маделин. — Отсяда в петзвездни хотели по целия свят, отнасят се с нея като с ВИП-персона, където и да отиде. Джеси, ще си живееш като филмова звезда, така че не очаквай от мен съжаление. Какъв човек е Бърнард? — добави тя почти срамежливо.

Джесика ни най-малко не се притесняваше или комплексираше от новата си любов.

— Мади, изчакай само да ви запозная! — въздъхна тя. — Това е най-наелектризиращият мъж, когото си срещала. Той излъчва магия. Обзалагам се, че ще припаднеш, когато се съберем тази вечер. Той, скъпа моя, е направо божествен!

Маделин гледаше приятелката си с неприкрито любопитство. Джесика имаше склонност към преувеличаване и драматизиране, но този път наистина надмина себе си.

— Няма ли да ти липсва „Роял Уестминстър“? — предпазливо попита тя. — Джеси, ти работи толкова упорито, за да влезеш в хотелиерския бизнес: сигурна ли си, че няма да съжаляваш за нищо?

— Напълно — отвърна някак бързо Джесика. — Когато срещнах Бърнард, осъзнах, че никога през живота си няма да открия друга такава любов. Нямах представа какво е, Мади! — тя завъртя сините си очи, искрящи от нетърпение, към Маделин. — Той е фантастичен човек, друга дума за това няма, и наистина е влюбен в мен толкова, колкото и аз в него. Естествено нещо ме прониза, когато си тръгнах от хотела, но човек не може да има всичко в живота си. И аз си казах, че Бърнард струва колкото десет хотела и сто кариери.

Маделин се усмихваше с искрена сърдечност.

— Тогава се надявам, че ще бъдеш невероятно щастлива, Джеси, и наистина се радвам за теб.

Джесика ѝ се усмихна, развълнувана почти до сълзи от искреността на приятелката си.

— Благодаря ти, Мади. Ще видиш за какво говоря, когато се запознаеш лично с Бърнард.

— Което ми напомня... — Маделин я погледна изпитателно. — Обади ли се на Андрю?

Главата на Джесика клюмна, сякаш скрит кукловод пусна конците на усмивката ѝ.

— Да, обадих му се веднага щом ми предаде съобщението му — тъжно отвърна тя. — Наистина се чувствам ужасно заради него, но какво да правя? Така или иначе бяхме скъсали, когато срещнах Бърнард, затова не виждах смисъл да му обяснявам какво е станало. Мислех, че повече не го интересувам. Поне така ми изглеждаше, когато той скъса с мен, защото отидох да живея в хотела.

— Според мен той се е надявал някой ден да ти омръзне хотелският живот и да се върнеш при него — тихо сподели Маделин, — но, разбира се, това, от което го е заболяло най-много, е, че ти не беше готова да работиш по-малко, за да му доставиш удоволствие, но, от друга страна, заряза кариерата си, за да заминеш с Бърнард.

Джесика увеси нос като натъжено детенце.

— Знам, че си права, Мади, и също така знам, че се държах зле. Но, от друга страна — тя вдигна рязко глава и я погледна самодоволно, — защо все жените трябва да зарязват работата си, за да зарадват мъжете си? — двете се засмяха и Маделин се замисли за Карл и неговата отдаденост на работата, а Джесика — за Бърнард, за когото животът беше музиката. Не, мъжете не бяха готови да правят жертви така, както жените. — А това е адски несправедливо! — заяви Джесика и поля салатата си „Никоз“ с пикантен сос.

— Значи ще се срещнем в „Илейнс“ тази вечер? — попита Маделин.

— Да. Резервацията направих на името на Бърнард, разбира се. Поне да ни гарантира най-добрата маса! — пошегува се Джесика.

— Нямам търпение — отвърна Маделин с непривична безизразност в гласа.

— Писна ми от този Лондон — навъсено събщи Андрю, както си седеше и зяпаше навън в тротоарите на Нйтсбридж. Голямата витрина на „Сдружение Джейсън и Сиймор“ бе отрупана със снимки и

информация за жилищни имоти — от резиденции с десет спални до малки едноетажни къщи и модерни апартаменти, представлящи постоянно нарастващата търговия на процъфтяващия пазар.

— Какво ти било? — попита Санди, все едно не е чул добре. — Не ставай такъв отвратителен глупак! Тук са парите. Имотите поскъпват с петнадесет процента на седмица! Какво ще правиш, по дяволите, ако напуснеш Лондон?

— Имотите в провинцията също увеличават цената си. Купуваш стара плевня или едноетажна къща за около четиридесет хиляди лири, похарчваш за нея още петдесет и я продаваш на пазара за двеста и петдесет! Навсякъде е така. Богатите, състоятелни хора в Южна Англия търсят вили все повече и повече. Според мен ще забогатеем благодарение на възходящата тенденция в развитието на провинциалните райони.

Санди погледна Андрю с любопитство.

— Може би си прав — бавно каза той — и ако направим клон за продажба на имоти в провинцията, ти си готов да работиш в агенция извън Лондон?

Андрю кимна.

— Винаги съм искал да живея в провинцията, знаеш го. Разбира се, плановете ми бяха да се ожена за Джесика и да се установя... — гласът му изневери и той извърна измъчения си поглед.

— О, това го разбирам — побърза да каже Санди. После продължи дипломатично: — Трябва сериозно да обсъдим този въпрос. Ще се наложи да теглим заеми за разширяването, нали се сещаш, да наемем още хора, а ти, освен офис за агенцията ще трябва да си намериш и място за живеене.

— Ще взема едно малко състояние за апартамента в Челси — отбеляза Андрю. — Преди седем години ми излезе осемдесет хиляди, а сега сигурно ще струва повече от четвърт милион.

Санди се усмихна самодоволно:

— Кой смее да твърди, че не сме в подходящия бизнес? За Бога, ще ми се ние самите да можем да купуваме, ремонтираме и продаваме, вместо само да водим преговори за покупките и продажбите на други хора. Досега да сме станали милионери.

— Помисли си обаче за неприятната страна. Не искам да се занимавам с ремонт на някакъв имот, само и само да го продам на

подходящ купувач. Когато си купя къща, искам да си бъде мой дом — тъжната нотка в гласа му показваше болката, която изпитва. Санди се почувства неудобно и погледна настрана. Самият той винаги бе успявал да остане сравнително необвързан, сменяйки приятелките си толкова често, колкото колите си. Санди беше от типа „иди си, ела си“ — стигаше му да има много пари в джоба и леглото на някоя мадама, в което да спи, за да бъде щастлив. Мисълта за задомяване го ужасяваше много повече, отколкото кошмарът да излезе от светлината на прожектора. Той скочи неспокойно на крака, поразходи се из офиса за минутка и след това се обърна към Андрю. Тези планове не биха му паснали съвсем, но за партньора му бяха идеални.

— Според мен ти си прав, май трябва да се захванем да направим агенция в провинцията — каза той. — Идеята е добра.

— Чудесно — отвърна Андрю. — Ще задвижа нещата: утре ще отидем в банката да поговорим. Веднага мога да започна, понеже повече не виждам причина да оставам в Лондон.

Кимбърли въздъхна с облекчение, когато видя платежното нареждане на Ханк Пъгсли сред документите върху бюрото на Карл. Очакваше го да пристигне всеки момент — всъщност дори се забави. Взе го и погледна сумата. Триста и тридесет хиляди долара! С клеймо отпреди три дни, значи го бяха забавили пощите.

Когато след няколко минути Карл влезе в офиса си, тя го стрелна с поглед.

— Ханк е пуснал поредното платежно — лаконично каза тя. — Този път са го забавили.

Карл я погледна уплашено, без да каже нищо. Той също очакваше следващия трансфер на Ханк Пъгсли да пристигне в най-скоро време, но тайно се надяваше Ханк да не изпраца повече пари за Швейцария. Можеше да реши да смени банката или да се пресели на Западния бряг... или да го арестуват за недекларирани доходи! Карл поклати отчаяно глава. Ханк беше жив, още мърдаше и играеше старите си номера, така че всички други предположения бяха само добри пожелания.

— Ще го пусна късно следобед — каза с тиха наслада Кимбърли, сякаш се канеше да хапне или пийне нещо вкусничко.

Карл продължаваше да мълчи. Питаше се колко още ще може да издържи. През последните няколко седмици имаше чувството, че плува срещу течението, че се бори с по-силните от него води, че го размазват върху скалите всеки път, когато на бюрото му се озоваваше платежно от Ханк, вече копнееше да настъпи отлив и да го отведе на безопасно място, където той щеше да лежи неподвижно и да възстанови дишането си. Погледна Кимбърли в очите, търсейки някаква породена от слабост пролука в прозрачните им сиви дълбини, задавайки си въпроса, дали напрежението е прекалено и за нея, безмълвната му молба да сложи край обаче бе посрещната от непокладима твърдост.

В очите ѝ присъстваше каменната безжизненост на изваяна фигура, те бяха лишени от чувства. Карл рязко извърна поглед, отвратен от всичко.

По обяд Кимбърли отиде до апартамента си, за да вземе скъпоценната компютърна дискета от мястото ѝ между малкото книги на рафта, а след това взе такси обратно до „Уолстрийт“. През целия следобед работи в състояние на приповдигнато очакване. Представяше си как върху зеления екран светват доларите, номерът на банковата сметка на Ханк, после и на собствената ѝ швейцарска сметка: 23007 4810 66792. Кимбърли вече го знаеше наизуст. Той беше отпечатан в паметта ѝ с великански букви. Вече не ѝ се налагаше да проверява в тефтера си, преди да извърши операцията, всичко беше в ума ѝ, също както и сумата от последната извадка от Цюрих... Повече от милион и половина долара. Днешният трансфер щеше да ѝ направи почти два.

Лицето на Кимбърли грееше в усмивка, докато вършеше работата си, отдадена на мечти, започнали още когато беше дванадесетгодишно дете, застанало на „Таймс Скуеър“, фантазия, която я пренесе до бреговете на Средиземно море, където тя си представи, че водата ще бъде синя като сапфир, а небето — безкраен купол слънчева светлина.

В четири и половина Карл съобщи, че отива на среща.

— Добре — отговори Кимбърли. — Ще се видим след... по-късно — поправи се тя, ако евентуално някой ѝ чуваше.

Минутите се занизаха бавно и възелът в стомаха ѝ се затягаше в смесица от нерви и въодушевление. В пет без десет тя измъкна дискетата и я пхна в джоба си, като не забрави и пакета цигари, в

случай че някой забележи издутината, прехвърли мислено операцията — всяка грешка или забавяне можеше да се окаже фатално. В пет без две минути отиде в опустялото фоайе и незабелязана от никого, влезе в асансьора, който щеше да я свали до мазето, където се намираще компютърната зала, в близост до отдушниците.

За нейно облекчение, тя беше празна, омразната Лиз, както и всички останали оператори си бяха тръгнали и единствено човекът от охраната я погледна небрежно от кабината си в дъното на коридора. Размениха си служебни усмивки, тъй като се познаваха от две години, и Кимбърли побърза да влезе в залата и да заеме мястото си пред компютъра.

Първо изваждаш дискетата с програма за текущи сметки от компютъра. Кимбърли го направи. Мониторът угасна и стана черен като изключен телевизионен екран. Измъкна от джоба си дискетата за задгранични преводи, зареди я внимателно и изчака, докато екранът отново блесне в зелено и се появят мигащите надписи на програмата, за да напише данните на Ханк Пъгсли, а след това и тайния код на собствената си сметка в чужбина.

Изведнъж се вцепени и се наведе напред. Нещо се бе случило. Нещо не беше наред и за миг я обхвана паника. Кимбърли опита отново, като извади дискетата и повторно зареди много внимателно, но екранът продължаваше да стои угаснал. Нямахше нищо върху него. Той стоеше пред погледа ѝ — дебело стъкло, сиво и празно като око на умряла риба.

Кимбърли се огледа бързо наоколо. Разполагаше с още няколко минути, преди охраната да започне обиколката си, така че направи експеримент с оригиналната дискета. Само след секунди се чу щастливо писукане и екранът оживя, зелен като прясно окосена трева. Появиха се текущите сметки на клиентите. Кимбърли се облеци втрещена и цветът започна да се оттегля от лицето ѝ, приемайки зеления оттенък на екрана. „Това означава само едно нещо“ — помисли си тя. Със замах, в отчаяния си стремеж да докаже, че се е заблудила, тя още веднъж извади дискетата и за трети път зареди своята. Пак нищо. Мъртъв екран без искрица живот, враждебно парче стъкло, което се подиграваше с терзанията ѝ и не предлагаше никаква утеха със стерилните си вътрешности.

Стиснала устни, Кимбърли пхна дискетата обратно джоба си, зареди оригиналната и излезе от компютърната зала, прекалено ядосана и притеснена, за да забележи дори факта, че охраната започва обиколката си.

Върна се в офиса си и зачака Карл да си дойде от срещата, разкъсвана от борбата на разочарованието и безсилието си срещу страха и неизвестността.

Още щом Карл се появи, тя стана от бюрото си и се втурна в офиса му, като затвори и двете врати към коридора.

— Нещо е станало с дискетата ми — прошепна тя нетърпеливо. — Не можах да пусна трансфера.

Лицето на Карл се изопна и пребледня. Той седеше прегърбен зад бюрото си. Погледна я. Гласът му беше опасно тих и спокоен.

— Какво е станало?

Кимбърли сви рамене с подчертано движение.

— Не знам, казвам ти. Знам само, че дискетата ми е изтрита. На нея няма нищичко! Ще трябва отново да вземеш оригинала от кабинета на Джейк, за да направя още едно копие.

— Прекрасно знаеш, че не мога! — изстреля Карл. — Напоследък Джейк прилага по-строги охранителни мерки. Тези оригинални дискети се пазят под ключ двадесет и четири часа в денонощието и само Джейк и заместникът му имат достъп до тях. Няма начин дори да припаря до тях.

Кимбърли знаеше, че той казва истината, и това увеличи гнева ѝ.

— Мамка му! — изпсува тя, като едва сдържаше гласа си. — Сега как ще прехвърлим парите на Ханк? Какво можем да направим? Точно това ли трябваше да се случи? — закричи напред-назад, излязла от кожата си от гнева, който все по-трудно успяваше да овладее. Изведнъж се нахвърли върху Карл със заплашителен поглед: — Обзалагам се, че ти си направил нещо, за да повредиш дискетата! Стоя в офиса ми цял следобед!...

Карл я гледаше безизразно. Полази го тихо чувство на облекчение. Ако дискетата ѝ бе изтрита, тя не можеше по никакъв друг начин да прехвърля парите на Ханк в собствената си сметка. Плановете ѝ принудително щяха да бъдат прекратени тук и сега. Мисълта го замая за миг. Възможно ли бе наистина краят да приближава?

— Днес не съм влизал в офиса ти — чу гласа си той. — Ако си припомниш, ще видиш, че бях или с клиенти, или в заседателната зала.

Кимбърли се обърна настрани, навъсена и неспособна да отрече, че той бе прав.

— Какво, по дяволите, е станало? — с пресипнал глас попита тя.

— Не ме интересува какво е станало. Знам само, че утре сутринта трансферът на долари на Ханк Пъгсли трябва да премине по каналния ред — каза Карл.

— Ще премине, друг път! — изфуча Кимбърли.

— Трябва да премине! — ядосано настоя Карл. — Датата на трансфера трябва да се появи върху извадката за текущата му банкова сметка. Доларите трябва да бъдат изтеглени от текущата му сметка и ако не са, той ще се зачуди защо. Всеки месец извадката показва дебитата на текущата му сметка, не разбираш ли? До утре трябва да сме прехвърлили парите. Надявам се, че мениджърът на банката в Цюрих няма да му се обади и да го пита защо от няколко седмици не е пращал пари.

Кимбърли изпъшка приглушено, като болно животно, и се отпусна на един от столовете в кабинета на Карл. Дългите ѝ пръсти закриха очите ѝ в пристъп на отчаяние.

— Какво може да е станало? — прошепна тя. — Всичко вървеше идеално.

— Прекалено идеално, бих казал — срязва я Карл. На него също не му харесваше. Защо дискетата на Кимбърли бе изтрита? И кой би могъл да го направи? Това го притесняваше най-много. Някой друг, освен него се стремеше да сложи край на дейността ѝ и този човек съзнателно бе повредил дискетата ѝ.

Ако това бе краят на един кошмар, може би сега започваше друг.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— А това е Бърnard! — радостно възкликна Джесика и го представи на Маделин и Карл същата вечер, когато се срещнаха, за да пийнат в бара на хотел „Плаца“, където бяха отседнали, преди да отидат на вечеря в „Илейнс“.

Всички се ръкуваха, усмихваха се свенливо, разменяха обичайните банални реплики и се изучаваха с любопитство.

— Слушал съм много за вас от Джесика — вежливо каза Бърnard на Маделин. — А вие сте даже още по-красива, отколкото тя ви описваше — той държеше и двете ѝ ръце и не можеше да откъсне поглед от нея, сякаш бе омагьосан. Маделин отвърна на погледа му сдържано, преценявайки какъв е, и леко бе шокирана от факта, че изглежда по-възрастен, отколкото бе предполагала. Около хлътналите му очи имаше тънка мрежа от бръчки и дълбоки гънки около ъгълчетата на устата му.

— Благодаря ви — лаконично каза тя.

— Нека да прием шампанско — обади се Джесика, докато се настаняваха около масата в ъгъла, далеч от гъмжилото хора, които ядяха и пиеха. Тя направи знак на келнера.

Златните гривни издрънчаха на китките ѝ, които изглеждаха по-слаби от всякога. — Ох, не е ли божествено! Така копнеех да се съберем всички и ето че най-накрая стана!

Сервитьорът постави малките купички с ядки и зелени и кафяви маслини на масата. Джесика хвана Бърnard за ръка в пристъп на въодушевление.

Карл го попита:

— Често ли пътувате?

Бърnard, разбрал, че Маделин няма да се поддаде на пленителността му и дори нямаше намерение да флиртува с него, сякаш започваше да губи интерес към всичко.

— До края на тази година ще ми се съберат осем месеца път — небрежно отвърна той, търсец с поглед някой познат на бара. —

Предстоят ми концерти във всички големи градове, включително и Токио.

— След това имаме четири месеца отдих! — намеси се Джесика. — Открих, че пътуванията нямат нищо общо с блясъка. Това означава да живееш като чергар, да хващаш самолети, да се регистрираш в различни хотели в рамките на няколко дни, а що се отнася до писмата от почитателки на Бърнард... Боже господи, той получава купища писма! Но... — тя стисна ръката на Бърнард. — ... поне през пролетта ще си починем за четири месеца. Казах ли ви, че Бърнард има къща в Сардиния? Намира се на брега, така казва, и — ох! О, Бърнард, хрумна ми една чудесна идея! — личицето на Джесика изведнъж грейна от радост. — Мади и Карл могат да ни дойдат на гости, нали? Нали ще бъде фантастично! Къщата е на Коста Смералда, така че можем да плуваме с акваланги и да караме яхтата, освен това има условия за езда и тенис, нали скъпи? Наблизо е и игрището за голф „Певеро“! О, само си помислете колко хубаво ще си изкараме и колко ще почернеем!

Бърнард изглеждаше отегчен и в очите му проблесна раздразнение. Без да го забелязва, Джесика настоя:

— Нали ще бъде грандиозно, Бърнард?

Той се поколеба, усмивката му контрастираше смразяващо с предупредителния поглед, който хвърли на Джесика.

— Ами... — гласът му секна, тонът му не бе убедителен.

— Не знам кога двамата с Карл ще можем да си вземем отпуските — побърза да го прекъсне Маделин. Очевидно Бърнард нямаше да ги посрещне като скъпи гости и заради Джесика тя реши да наблегне на отказа.

— Разбира се, че можете да се откъснете! Не ставай глупава! — нетърпеливо заяви Джесика. — Какво има, Бърнард? Да не би да нямаш достатъчно спални? — вече бе седнала съвсем изправена, по начина, който Маделин добре познаваше, с пламнали бузи и поведение на дете, което е твърдо решено да постави възрастен в неудобно положение. — Никога няма да можем да се виждаме с приятелите си, ако не ги каним на гости.

Маделин със задоволство отпи глътка от чашата си, за да прикрие трепването на устните си. Не смееше да погледне Карл, който зяпаше в тавана над бара. С периферното си зрение тя забеляза как

Бърнард погали за утеха ръката на Джесика. После той заговори учтиво, сякаш Маделин и Карл ги нямаше.

— Купих тази къща за собствено убежище, а не за да си каня гости в нея — обясняваше той. — Там пиша музиката си, ходя там, за да се откъсна от хората и да намеря покой. Не искам гости — след това се обърна към тях, сякаш току-що се е сетил за присъствието им, и се усмихна покровителствено: на възхитените си фенове, удостоени с честта да се намират в присъствието на самия велик човек.

Джесика се изчерви още повече и заприлича на разочаровано дете, което всеки миг ще избухне в плач. Маделин присви очи и впи поглед в Бърнард. В този момент разбра, че дълбоко го ненавижда. Той беше едно арогантно, самодоволно копеле и Маделин се запита как Джесика е могла да се влюби в някой толкова напълно зает със себе си човек. Веднага усети, че чувствата им са взаимни. Двамата се погледнаха и между тях проблесна омраза — и тя разбра, че това се дължеше отчасти на нежеланието ѝ да погали самочувствието му, когато го представяха, и отчасти, защото презираше факта, че Джесика има добри стари приятели.

— Значи композирате сам в Сардиния? — опита се да поднови разговора Карл. — Дълго ли пишете... например... музиката за филма „Сребърните ябълки на луната“?

Бърнард отправи отегчен поглед към препълнената зала и даде да се разбере, че му е писнало да му задават едни и същи въпроси.

— Зависи — небрежно сви рамене той. Погледна Джесика и ѝ намигна заговорнически, сякаш казваше: „Няма ли да е приятно тези хора да си тръгнат и отново да си останем двамата?“ — Добре ли си, скъпа? — интимно прошепна той.

— Добре съм! — отвърна Джесика с игрива усмивка, макар че все още изглеждаше леко разочарована. Обърна се към Маделин и Карл. — А сега искам вие да ми разкажете. Карл, изглеждаш божествено представителен! Още ли предизвикваш бури на „Уолстрийт“? А пък това, което си облякла, направо го обожавам, Мади. Да си умреш! Кой е дизайнерът... Бил Блас? — тънките ѝ пръсти погалиха коприната на роклята на Маделин, а по усмивката ѝ личеше неприкрито възхищение. — Винаги изглеждаш превъзходно — щедро добави тя.

Маделин се усмихна.

— Благодаря ти, Джеси, но няма смисъл да се престараваш!

Без да обърне внимание на забележката, Джесика продължи:

— Боже, как ми се искаше да заминем за Лондон, докато ти си там! Ще бъдем в Милано, нали, Бърнард?

Бръчката между свъсените му вежди ставаше все по-дълбока, докато Джесика щастливо бърбеше, но сега вече чашата явно преля.

— Повече се притеснявам къде ще ядем тази вечер — отсече той и тресна чашата си върху масата. — Репетирал съм цял ден и съм уморен. Определено не държа да се мотам цяла вечер тук и да пия. Хайде да тръгваме.

Джесика хвана успокояващо ръката му.

— Добре, скъпи. Няма нужда да се ядосваш — обърна се към другите. — Имате ли нещо против да вечеряме по-раничко? Бърнард страда от ниска кръвна захар, когато се преумори, и се чувства ужасно, ако не хапне нещо веднага.

— Чудесно — отзивчиво каза Маделин, но си помисли, че не ниската кръвна захар, а вдигнатото кръвно го караше да се държи по този начин.

После, като видя как Джесика го хвана под ръка с възхищение и тревога в очите, Маделин осъзна колко влюбена е приятелката ѝ в този талантлив, но сприхав човек. Тя изглеждаше омагьосана и заслепена, като сателит около звезда, с безкористно себеотдаване. И Бърнард го знаеше, Маделин бе сигурна в това. С триумфален поглед, понеже се бе наложил, той излезе високомерно от бар „Плаца“, а Джесика подтичваше след него на високите си токчета, за да го настигне. С навирен нос, Бърнард надменно подмина погледите, смущкванията и възхитеното шушукане на останалите хора в бара, които го бяха разпознали.

„Бог да ѝ е на помощ — помисли си Маделин, когато двамата с Карл ги последваха. — Вече я върти на малкия си пръст — тя му угажда на всяко желание.“ Ами нейната кариера? Ами жизненият ѝ, независим дух, който знаеше точно какво иска и накъде се е устремил? Джесика още отсега изглеждаше съвсем различна от младата дама, която бе заявила на Андрю, че е човек със собствени права. Започваше да се подчинява — нещо, което по-рано не ѝ бе привично. Чрез влюбването си в Бърнард Джесика очевидно бе загубила нещо от себе си.

— Изобщо не ми хареса, а на теб? — попита тя Карл, докато се приготвяха за лягане. Вечерта бе мъчителна, изпълнена с неловко мълчание и накъсан разговор, много различна от обичайния начин, по който двамата прекарваха времето си с Джесика.

— Става — каза Карл, — но не съм допускал, че може да е подходящ за Джесика. Много темпераментен и непостоянен. Много е различен от Андрю — постави внимателно в кутийката златните копчета за ръкавели, които Маделин му бе подарила. — Според теб какво намира в него?

Маделин се замисли. Седеше на тоалетката и се решеше, докато косата ѝ заблестя на меката светлина в спалнята им.

— Въодушевление, струва ми се... и може би предизвикателство. Андрю беше единственият ѝ сериозен приятел, затова може би привлекателно в Бърнард ѝ се е сторило точно това, че е различен. А той определено е пленителен, не мога да го отрека! — тя се обърна и погледна Карл. В очите ѝ имаше тревога. — Надявам се да е щастлива, но се боя, че Бърнард просто иска бляскава лична асистентка и човек, с когото да спи редовно, а това няма да бъде достатъчно за Джесика.

Карл повдигна вежди.

— Мади, ти наистина ме удивляваш понякога — приближи се до нея и постави ръце върху раменете ѝ. След това наведе глава и допря буза до нейната. Двата гледаха отраженията си в огледалото.

— Защо те удивлявам? — попита тя и леко потърка буза в неговата.

— Защото винаги си мисля, че живееш в някакъв сън... рисуваш наум някоя великолепна картина... представяш си някоя сцена... а ти изведнъж правиш някаква забележка за някого, която показва, че си на себе си колкото всички останали!

Черните ѝ очи се разшириха, когато си помисли за Кимбърли и за всички онези неща, които знаеше, че стават в банката, когато си помисли за собствените си внимателно обмислени планове да се заплати с жената, опитала се да разруши щастието ѝ. Рязко сведе поглед към ръцете си, за да не се издаде по някакъв начин чрез изражението си.

— Ох, не знам — непринудено отвърна тя. — Наистина през повечето време съм унесена в сънища.

Карл я целуна по ухото, близна меката му част и нежно я подръпна с устни.

— Идваш ли да си лягаш? — попита той с внезапно появила се в гласа му страстна нотка.

Маделин кимна и се облегна назад върху него, вече усещайки възбудата в тялото му, когато се притисна към нея.

— За едно нещо съм съгласен с Бърнард — прошепна Карл и ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, които се очертаваха под сатена на нощницата.

— Кое е то?

— Аз също обичам да има с кого да си лягам редовно!

— Искрено се надявам — извика тя с престорен ужас. — Колко непоносимо би било обратното!

— Тази вечер беше много груб! — скара се Джесика на Бърнард веднага щом се пхнаха в леглото си в „Плаца“. — Маделин и Карл са най-добрите и най-старите ми приятели. Защо се държа толкова лошо?

Бърнард се обърна по гръб и широките му рамене потънаха във възглавниците. Положи ръце под главата си.

— Стана ми скучно, скъпа — безизразно каза той. — Карл е типичен банкер и мисли единствено за пари. Маделин е типичната аристократка, глезена и празноглава.

Джесика рязко се надигна. Гърдите ѝ се разголиха, по лицето ѝ се четеше гняв.

— Как можеш да говориш такива глупости? — избухна тя със закръглени от възмущение очи. — Маделин не е нито глезена, нито празноглава! Тъкмо обратното, тя е талантива художничка, пожънала големи успехи досега. Освен това е удивително остроумна. Беше прекалено учтива, за да ти каже нещо, но ми се струва, че не ѝ допадаше покровителственото ти отношение, ни най-малко!

Бърнард се обърна и я погледна. Хлътналите му очи не изразяваха нищо.

— Цяла нощ ли ще ми се караш заради малката си приятелка, или ще спим?

Джесика потупа ядосано възглавниците си и го изгледа с презрение. Толкова се бе променил, откакто бе пристигнала в Бостън: капризен, деспотичен и възискателен. Къде бе отишъл нежният, страстен любовник, който бе признал, че е самотен?

— Не искам да се караме — каза раздразнено Джесика, — но не мога да разбера защо не харесваш Мади и Карл! Можеше поне заради мен да бъдеш любезен с тях.

Бърнард изсумтя възмутено.

— Животът е прекалено кратък, за да любезнича с хора, за които не ми пука, освен това твоите приятели извършиха най-непростимия обществен грях.

— Какво искаш да кажеш?

— Бяха досадни! Крайно, непоносимо скучни!

— А предполагам, че лицемерите, които те заобикалят, не са? — отвърна му Джесика. — За Бога, Бърнард, това е най-неприемливата и нелепа забележка, която някога съм чувала. Някои хора са си родени такива!

— Няма такова нещо... изисква се само малко усилие. Хората, които излизат в обществото, са задължени да бъдат интересни. Трябва да са готови да пеят, за да им поднесат вечерята — арогантно добави той.

Джесика стана от леглото и си навлече синята сатенена роба.

— Ти си едно презадоволено копеле, Бърнард Шелър — кресна тя и се запъти към вратата, — и ако си мислиш, че...

Бърнард бе по-бърз от нея. С един скок се озова в другия край на стаята и препречи с голото си тяло пътя ѝ. Прегърна я.

— Шшш, шшш! — сгълча я той. — Прекалено се вълнуваш.

— Отказвам да слушам глупостите ти! — малките ѝ юмручета се размахваха из въздуха, а той се опитваше да я озапти и накрая успя да я хване за китките. След това я придърпа към себе си, докато тя се успокои и се облегне на него.

— Така е по-добре — прошепна той успокояващо, галейки я по главата, сякаш бе малко дете. — Ама че шум за нищо! Просто една вечеря, която се оказа тъпа, да не е дошъл краят на света?

Неочаквано Джесика се разплака наистина като дете.

— Знам — ридаше тя, изненадана, че издава чувствата си. Цялата вечер някак я бе изнервила и сега изливаше болката си.

Причината не бе само, че Бърнард не хареса приятелите ѝ. Причината бе, че приятелството им символизираше сигурността — нещо, което помнеше още от дете, но сега сякаш бе загубила. Родителите ѝ винаги бяха насреща, макар и на по-заден план, а сега се намираха на хиляди мили разстояние. Приятелите ѝ и всички колеги от „Голдинг Груп“ бяха пръснати навсякъде, а пък Андриу — останал сам в апартамента, където живяха заедно... Тя простена на глас. До този момент животът ѝ бе протекъл постепенно от младостта към зрелостта ѝ, всяко събитие и личност бяха свързани с предишните, така че една непрекъснатата нишка бе изтъкала съдбата ѝ. Тоест, преди да се запознае с Бърнард.

От този момент миналото ѝ бе пресечено толкова внезапно, че тя едва сега осъзнаваше колко травмиращо е било това. В рамките на няколко седмици работата ѝ, приятелите ѝ, семейството и дори родината ѝ останаха в миналото в замяна на един човек, когото тя едва познаваше, и на един живот, предимно скитнически. Не беше ставало дума за брак или дълго обвързване; за нещо, което да замени сигурността, от която се бе отказала; за нещо, което да ѝ създаде чувството, че ще пусне нови корени. И изведнъж тази вечер отказът на Бърнард да приеме Маделин и Карл я накара да осъзнае колко самотна остава с него. Бяха само двамата и тя беше напълно зависима.

— Исках да ги харесаш — подсмърчаше тя. — Те са най-добрите ми приятели.

— Добре. Това е хубаво — Бърнард сякаш ѝ се подиграваше. — Приятелите са важно нещо, скъпа моя, но не забравяй, че животът изисква от теб много неща, а аз не искам да бъда заобиколен от повече хора, отколкото е необходимо. Опитвах се да ти го обясня и по-рано — защо не искам никой да ни гостува в Сардиния. Достатъчно ми идват слугите, макар че вече се научиха да не ми се мотаят в краката. Но да идват гости?... Невъзможно! Не мога да се разсейвам, докато композирам!

Джесика кимна с разбиране, но чувството ѝ за обида и несигурност остана. За миг тя се паникьоса, когато си зададе въпроса, какво ще прави, докато Бърнард твори, но реши да отклони тази мисъл.

— Върни се в леглото, скъпа — убеждаваше я Бърнард. В леглото той я прегърна и леко я залюля, галейки косата ѝ — разпиляна като златен поток върху възглавницата. Постепенно тя започна да

усеща как напрежението я напуска, докато ръцете му пълзяха надолу по тялото ѝ, галеха я, възбуждаха я и през цялото време гласът му, почти като в хипноза, повтаряше: „Малката ми... малката ми...“

Когато сетивата на Джесика започнаха да се притъпяват, страховете ѝ намаляха и ѝ се сториха истерични и налудничави. В края на краищата Бърнард беше уморен след репетициите цял следобед и най-вероятно предпочиташе някоя тиха вечеря с нея, вместо да се запознава с нови хора. Малко по малко разочарованието и огорчението ѝ избледняха пред магията на ръцете и устните му, които я докосваха точно където тя искаше, и целуваха точно където копнееше да я целунат. Тогава Бърнард започна да докосва себе си със затворени очи и с отнесено изражение. Силната му ръка водеше и предизвикваше ерекцията му — Джесика изгаряше от желание. Инстинктивно — донякъде с любов, донякъде от страст — тя почувства как я изпълва копнеж да достави удоволствие на този мъж, да го доведе до върха на страстта, съзнавайки, че в такива моменти има пълна власт над него.

Джесика отвори за миг очи и забеляза, че той се наблюдава през полузатворените си клепачи, гледа собствената си разпалена страст, възхищава се на себе си, достигайки със скъпоценното си тяло върховата точка. Прокара език по горната си устна и притисна с ръце корема си. След това се отдаде на ласките ѝ, все едно ѝ правеше услуга.

Лицето на лекаря беше сериозно.

— Ще ви изпратя на рентген, госпожо Зифрен. От колко време казахте, че имате тази кашлица?

Пати прочисти гърлото си и гласът ѝ прозвуча по-сурово от всякога.

— О, доколкото си спомням, все я имам — каза тя с пресилена ведрост. — Това е просто една тютюнджийска кашлица, за Бога! Дойдох при вас заради честото си главоболие. Дробовете ми са наред — тя отметна бялото памучно покривало от себе си и предизвика с поглед неодобрението на доктора.

— Е, ще трябва да се уверим — бавно каза той. Беше млад лекар, наскоро започнал да практикува, и отказваше да се плаши от госпожа Зифрен. Може и да беше една от най-богатите и влиятелни жени в Ню

Йорк, но за него тя бе просто поредната пациентка, много болна при това. — Ще ви кажа защо всяка сутрин се събуждате с главоболие — продължи безстрастно. — Казахте, че пушите по три кутии на ден, нали?

Пати сви кокалестите си рамене.

— Да, вероятно. Понякога по-малко. Друг път повече.

— Значи всяка сутрин имате никотинов махмурлук. Това е лошо от алкохола! Трябва да спрете цигарите. С това темпо за две-три години ще си отидете — докторът говореше искрено, по лицето му личеше колко е угрижен.

Пати поклати глава.

— Не помня през целия си живот да съм чувала такива глупости! Взимам един-два аспирина и главоболието изчезва. Искях само да разбера дали има нещо по-добро от аспирина.

— Да, има. Спрете изобщо да пушите и повече няма да ви боли глава. Междувременно трябва да ви погледнем гръдния кош. Ще ви уредя рентгеновите снимки за утре рано сутринта — той дори не попита дали ще ѝ бъде удобно. По неговите наблюдения госпожа Зифрен беше с тегло под нормата, прежълтяла като маджун и имаше раздираща кашлица.

Докато се обличаше, Пати си даде сметка, с неприятно чувство за отвращение, че докторът е прав. Действително се самоубиваше с пушенето си, но кошмарната истина бе, че не само не искаше да остави цигарите, но и нямаше чувството, че е в състояние да го направи. Колкото повече Джейк ѝ досаждаше с това, толкова повече тя се опъваше. Сам бе спрял да я убеждава още преди години, затова не получаваше нито подкрепа, нито неодобрение от него — обаче един по един всичките ѝ познати бяха спрели да пушат и през последната година и нещо тя имаше усещането, че поведението ѝ е асоциално. Макар че живееше само на няколко преки от кабинета на лекаря, Пати бе поръчала колата да я чака. Беше абсурдно, знаеше го, но ако измениеше разстоянието от две преки пеш, тя щеше да се измори и задъха. Побиха я тръпки на паника, ами ако докторът беше прав? Ако рентгеновите снимки разкриеха нещо? Ами ако ѝ оставаха само още няколко години?

В непривична за нея проява на слабост очите ѝ се изпълниха със сълзи на път за вкъщи. Не искаше да умира още. Искаше да доживее да

види децата на Маделин и да ги гледа как растат, така както бе с племенницата ѝ. Животът е скъпоценен, помисли си Пати, и автоматично посегна към цигарата. Беше запалена и тя дърпаше от нея, без да съзнава какво прави. „Това е лудост“ — рече си, но все пак, когато всмукна, тревогите ѝ сякаш отшумяха. Докторите невинаги знаеха какво говорят, успокояваше се Пати. Досега щеше да има рак на белите дробове, ако беше писано. Какво пък, във фамилията им нямаше болни от рак. Както и да е, какъв е смисълът да си жив, ако си нещастен? А без цигарите тя беше нещастна. Успокояваха я и... получи толкова силен пристъп на кашлица, че шофьорът намали и я погледна през рамото си притеснено. — Добре ли сте, госпожо?

Пати успя само да кимне. С просълзени очи, разтърсвана от спазми, тя не можеше да отговори, понеже от гърлото ѝ се изтръгваха непрекъснато нови пристъпи. За малко ѝ се стори, че ще се задави, но след последното хриптене успя да си поеме въздух. Изтощена, тя се облегна на седалката и затвори очи. Цигарата още димеше между пръстите ѝ с грижливо поддържан маникюр. Пати изведнъж я заби в пепелника, извади от чантичката си копринена кърпичка, поръбена с дантела, и си избърса очите и ъгълчетата на устата. Лекарят беше прав. Това повече не можеше да продължи.

Самолетът „Боинг-747“ се плъзна през гъстите сиви облаци, надвиснали над Южна Англия, и намали височината си с приближаването на „Хийтроу“. Настанена в първа класа, Маделин се бе сгушила в одеялото замръзнала — сякаш лепкавият хлад на виещите се кълбести облаци бе нахлул във вътрешността на самолета. Изкара дълга нощ и сега и се струваше, че откакто целуна Карл за сбогуване в Ню Йорк, е минала цяла вечност.

Усмехнатият стюард донесе димящо кафе и щедро ѝ напълни чашата. Маделин отпи с благодарност. Следващите няколко дни щяха да бъдат едни от най-изнервящите в живота ѝ. Щяха да се случат много неща, преди да отиде в сравнително спокойния Девън, а през това време Карл трябваше да вярва, че се намира в Лондон, където подготвя изложбата си, преди да се качи на влака за имението „Милтън“.

— Моля, изгасете цигарите и затегнете коланите — съобщи по високоговорителя безличен глас.

Ушите на Маделин започнаха да пукаат и тя преглътна, отчасти за да премахне неприятното, усещане, но и отчасти от напрежение. Всичко зависеше от успеха на това пътуване и тя се надяваше и вярваше, че Ханк ще устои на условията на сделката им. Ако излезеше от нерви, Кимбърли можеше да се отърве невредима, а тази мисъл Маделин не можеше да понесе.

Самолетът се приземи, ръмжейки по пистата с шумните си двигатели, и накрая спря близо до сградите с терминали. Половин час по-късно Маделин бе минала през митническата проверка и бързаше към пиацата с таксита.

— Хотел „Роял Уестминстър“, до „Хайд Парк Корнър“ — каза тя на шофьора и си спомни последния път, когато беше тук заедно с Джесика. Тогава си бърбриха през цялото време, докато прекосяваха центъра на Лондон, обсъждаха дядо ѝ и какво може да иска. Е, сега вече знаеше. Майка ѝ беше жива и в заведение за душевноболни, където Джейк от двадесет години плащаше да се грижат за нея. „Обаче не трябва да мисля за майка си — намръщи се тя. — Ще имам достатъчно време за това и за да реша дали да я посетя, когато приключа тази история с Кимбърли. Карл е на първо място и да го изкарам от тази бъркотия, без Джейк да разбере, е най-важното нещо в момента.“

Докато таксито бръмчеше по главния път и от време на време попадеше в задръствания в натовареното сутрешно движение, Маделин си преговори внимателно обмислените планове. Първо да се регистрира в „Роял Уестминстър“, макар че това означаваше след няколко часа отново да се връща на летището, беше все част от нейния замисъл. На обяд щеше да се обади на Карл и да му каже, че е кацнала нормално и ще излиза, за да се срещне с някои хора, докато стане време да замине за Девън. По този начин, дори да ѝ се обадеше, той нямаше да се изненада, че от централата не могат да я открият.

В „Роял Уестминстър“ я посрещнаха като ВИП-персона, включително и ѝ предложиха шампанско, докато се регистрира — но всичко изглеждаше толкова чуждо без Джесика и приветливото ѝ лице, грейнало в дружелюбна усмивка, блестящата ѝ под официалните полилеи златиста коса. За Маделин в хотела сякаш бяха

угасили някаква лампа. В този миг беше готова да даде всичко, за да бъде с приятелката си. Независимо колко сериозна бе ситуацията, Джесика винаги успяваше да внесе малко добро настроение. Точно сега щеше да я подкрепи, да ѝ предложи помощта, която ѝ бе необходима за ужасната задача пред нея.

Маделин бе настанена във великолепен апартамент с изглед към „Хайд Парк“. Докато гледаше през прозореца, гвардейците на кралицата преминаха, възседнали впечатляващите си черни коне. Нагръдниците и шлемовете им с пера блеснаха на утринното слънце, тракането на копитата ѝ напомни, че преди да се появят колите, конете са били основното транспортно средство в големия стар град.

Тя разопакова куфарите си, взе душ, преоблече се и си събра в малка чанта багаж за един ден. Нямахше да ѝ трябват много неща — само нощница, комплект резервни дрехи, тоалетната ѝ чантичка и гримът. След това издърпа телефона към себе си и легна, за да се обади на първото от няколко места.

Позвъни на господин Маркс.

— В Лондон съм за няколко дни — каза му тя — и в сряда ще дойда в имението „Милтън“, за да се погрижа за имота на дядо.

— Напълно удобно е, госпожо Дилейни — отвърна ѝ той. — Представи си го как седи в офиса си, обграден от купища прашни адвокатски бумажки, и клепачите му пърхат като молци, докато говори.

— Както ви казах, когато се обадох от Ню Йорк, баща ми ми даде цялата необходима информация във връзка с майка ми и имота — продължи Маделин. — Ще ви я кажа, когато се видим.

— Най-добре. Е, това е чудесно, нали? Сега няма да ходим в съда.

— Точно така.

— Е, сигурен съм, че сте облекчена от това, госпожо Дилейни. Значи ще се видим в сряда — каза официално господин Маркс.

— В дванадесет на обяд, в имението. Ще бъда там — Маделин затвори и набра централата, за да я свържат с Цюрих.

— Хотел „Швайцерхоф“. С какво мога да ви помогна? — попита глас с немски акцент, когато малко по-късно я свързаха.

— Търся господин Ханк Пъгсли — каза Маделин. „О, Боже, дано да е там! — молеше се тя и забиваше още по-дълбоко нокти в дланите

си. — Ами ако още не е пристигнал? Ами ако е решил да офейка, въпреки че имахме план?“

— Ало? — чу се мъжки глас, някак предпазлив.

— Ханк Пъгсли?

— Д-да — потвърди гласът, все още колеблив.

— Обажда се Маделин Дилейни. Току-що пристигнах в Лондон и ще хвана следобедния полет до Цюрих.

— Хубаво — каза Ханк. — Чаках да се обадите. Всичко наред ли е?

— Всичко е нормално — отвърна Маделин. — Ще се срещнем в „Банк ентернационал дьо Зюрик“ на Банхофщрасе утре в девет и половина.

— Ще бъда там. Улицата е дълга, между другото. Банката е близо до центъра, до „Баренгасещрасе“. Една голяма сграда — няма как да я подминете.

— Благодаря — устните на Маделин трепнаха. Ханк явно се забавляваше. Говореше с тона на Джеймс Бонд, насечен и потаен, така че тя си го представи как седи в хотелската стая със запретнати ръкави и готов да действа. „Моля се на небесата да няма пистолет или нещо подобно“ — рече си тя, внезапно разтревожена. Следващата забележка на Ханк я свари неподготвена.

— Защо не излезем да вечеряме днес?

Маделин, която си спомни колко е дебел и мазен, мислеше трескаво. Да се споразумее с него, за да надхитри Кимбърли, беше едно, но да излиза с него, беше съвсем друго. Опита се да отклони поканата, без да наранява чувствата му.

— Не мисля, че това е разумно — обясни тя. — Съпругът ми знае, че съм отседнала в Лондон, и ако случайно някой от партньорите му ме забележи в Цюрих в компанията на мъж, тогава... — гласът и заглъхна и остави изречението недовършено.

Ханк загоря бързо.

— О, не, само това ни трябва! — съгласи се той. — Добре тогава, значи ще се видим утре сутринта и веднъж завинаги ще смачкаме фасона на тази кучка!

— До тогава — каза Маделин и затвори.

Имаше два часа за губене. Затвори очи и се опита да заспи, но напрежението я държеше здраво. В мислите ѝ постоянно се въртяха

подробности от плана за другия ден. Щеше да бъде много рисковано и ако банката в Цюрих заподозреше нещо... Тя престана да мисли за опасностите, беше решена да извади душата на Кимбърли и сега трябваше да довърши плана си. В дванадесет и половина се обади на Карл, който тъкмо ставаше от сън.

— Да, всичко е наред, скъпи — увери го тя. — Тръгвам за една галерия на „Бонд Стрийт“ — продължи, макар че никак не ѝ бе приятно да го лъже, — а има и още една-две в Челси, които ми се струват интересни. Няма значение, ще ти се обадя, когато се спра на нещо. Недей да ми звъниш, защото ще бъда в движение през повечето време — убедително добави накрая.

— Добре, скъпа — каза той. — Пази се. Надявам се да намериш това, което търсиш.

Маделин се усмихна на себе си.

— О, не се съмнявам — каза тя с иронична нотка, знаейки, че Карл ще си мисли за подходяща галерия. След това грабна чантата си, излезе от хотела и хвана едно такси зад ъгъла, за да не се вижда от главния вход. Нямаше смисъл да бие барабана, че се връща на „Хийтроу“.

Четири часа по-късно кацна на летище „Клотен“. Един отзивчив служител я насочи към гарата в съседство, откъдето, само след минути, се качи на влака за Цюрих. Уморена и напрегната, тя се отпусна благодарно на седалката, още докато влакът бавно потегляше от гарата. За нейно учудване и облекчение пътуването ѝ отне само десет минути и когато се освести, Маделин се намираше на „Хауптбанхоф“, в центъра на Цюрих. Пъхна се в първото от чакащите таксита.

— Към хотел „Бор о Лак“ на Телщрасе — каза на шофьора.

Тя седеше, зяпаше лъскавите витрини и подканващите кафенета, покрай които профучаваха, и започваше да си дава сметка, че освен един от водещите финансови центрове, градът е и сред най-заможните в Европа. Наблюдаваше проспериращите млади банкери, които се прибираха от работа и се качваха в чистите сини трамваи, плъзгащи се гладко по поддържаните улици, и си спомни, че тук само „чужденците“ ходят със скъпите си коли на работа. Красиво облечени

жени пазаруваха в множеството бутици, наредени от двете страни на главните булеварди в Цюрих. И тогава я видя! „Банк дьо Зюрик“, точно както бе казал Ханк, на средата на главната улица.

Хотел „Бор о Лак“, който бе избрала от туристическа брошура, тъй като не искаше обичайният ѝ пътнически агент да урежда престоя ѝ, се оказа забележително красив и изискан: любимо сборище на банкери и индустриалци, със симпатична шатра в средата на обширния му парк и гледка към река Лимат.

Маделин си поръча вечеря в стаята и си легна рано. Предстоеше ѝ тежък ден.

Джейк влезе в кабинета на Карл малко след като самият той бе пристигнал.

— Маделин обади ли ти се? — запита го той. Джейк не можеше да бъде щастлив, ако не знаеше дали единствената му дъщеря е добре.

— Пристигнала е нормално. Говорих с нея, преди да тръгна насам, и тя беше в страхотна форма — отвърна Карл. — Днес ще ходи да оглежда лондонските галерии.

— Хубаво — Джейк явно бе облекчен. — Сега трябва само да се уверим, че при Пати всичко е наред, и проблемите ни приключват.

— Пати ли? — повтори Карл. — Какво ѝ е?

— Налага се да направи снимка на дробовете — навъсено отвърна той. — Казах ѝ, че пуши прекалено. Тази отвратителна кашлица не ѝ минава от много време.

— О, Боже! — Карл се разтревожи. — Надявам се, че ще се оправи. Мади знае ли?

Джейк поклати глава.

— Това е станало едва вчера, но тя така или иначе не иска Маделин да знае нищо, освен ако... разбира се... — той въздъхна дълбоко и замълча. Останала му бе само Пати, освен Маделин и ако нещо се случеше с нея, той знаеше, че ще рухне.

— Сигурен съм, че ще се оправи — успокои го Карл.

— Не знам...

— Кога ще има резултати от рентгена?

— Предполагам, че веднага ще могат да ѝ кажат. Казах ѝ да ми съобщи незабавно след това.

— Има ли нещо, което мога да направя, Джейк?

Той му се усмихна разсеяно, все така угрижен.

— Благодаря ти. Засега можем само да се надяваме... — той замълча, понеже Кимбърли Кабът нахлу в кабинета на Карл, без да подозира, че Джейк е там.

— О! — стресна се тя и спря на място. Погледна първо Карл, после Джейк, чудейки се какво става.

— Добро утро — поздрави я учтиво Джейк.

— Добро утро, господин Шиърман — отвърна му тя с престорена скромност. — Съжалявам, не знаех, че сте тук.

Карл седеше с леко зачервено лице и неспокоен поглед.

— Какво щеше да питаш? — попита я директно той.

Сивите ѝ очи се разшириха невинно и тя изглеждаше почти наранена.

— Има толкова много работа, че реших да започна по-рано.

Карл наблюдаваше представлението ѝ на невинно момиченце, което само иска да бъде полезно, и не можеше да не ѝ се възхити. Беше толкова убедителна, невероятно убедителна, че Джейк се хвана на въдицата.

— Господин Дилейни е късметлия, че те има за асистентка — каза той и ѝ се усмихна. — Снощи също си стояла до късно, нали?

Кимбърли едва успя да разтвори устните си, за да се усмихне така, както мнозина мъже намираха за привлекателно. Карл забеляза как Джейк впива поглед в устата ѝ и знаеше точно какво си мисли. Същото влияние бе упражнила и върху него навремето.

— Опитвам се да спазвам правилото бюрото ми да е разчистено, преди да се прибера вкъщи вечерта — чистосърдечно каза тя. — По този начин нямаме вчерашна работа.

Джейк остана впечатлен.

— Много добре! Напълно вярно!

— Засега нямам нужда от теб, Кимбърли — вметна служебно Карл. — Защо не дойдеш пак, когато обработя тези преводи?

Тя го погледна със замъглени очи:

— Разбира се, господин Дилейни — в следващия миг се скри в офиса си и затвори вратата зад себе си.

Джейк сниши глас до едва доловим шепот.

— Какъв късмет, че имаш щастлив брак — пошегува се той.

Карл се усмихна с мъка.

— Наистина. Нали ще ми кажеш, когато научиш нещо за Пати?

— Да, разбира се.

Два часа по-късно позвъни телефонът в кабинета на Джейк и секретарката му съобщи, че го търси госпожа Зифрен. Джейк грабна телефона с треперещи ръце.

— Да?

— Ти ли си, Джейк? — беше Пати и Джейк с ужас усети, че сестра му, която през живота си не бе проронила нито една сълза, сега плачеше с глас.

Ханк пристигна пръв в „Банк ентернационал“ и се опита да не бие на очи с шлифера върху костюма си, макар че денят беше съвсем сух. Той се помота пред входната врата, забележим отвсякъде, крайно непривлекателен и очевидно чужденец. Когато Маделин влезе бързо в банката, закръгленото му лице лъщеше от пот. Приблужи към нея с олюляваща се походка.

— Добро утро — поздрави тя напрегнато.

Ханк не отговори. Гледаше я боязливо, сякаш не бе сигурен дали това наистина е тя, понеже изглеждаше различна.

— Е? — попита кратко Маделин.

— Мислите ли, че всичко ще мине гладко? Искам да кажа... — той огледа оживеното фоайе на банката, което явно го плашеше до смърт.

— Наблюдавайте какво правя — отвърна тя с много повече увереност, отколкото чувстваше — и не казвайте нищо!

Не беше сигурна дали Кимбърли е идвала лично в Цюрих, когато е откривала сметката си в банката. Ако беше така, някой можеше да си я спомни, затова, преди да излезе от хотела, си бе сложила сенки, тъмносин тюрбан, който изцяло покриваше косата ѝ, и тежък грим с дебел пласт наситено червено червило. Нямаше прилика с Кимбърли, но създаваше впечатление за нея, а Маделин се надяваше това да бъде достатъчно. Разбира се, щеше да бъде цяло бедствие, ако касиерът познаваше Кимбърли добре. Освен че бяха със среден ръст и слаби, двете жени по нищо не си приличаха.

Огледа набързо касиерите зад наредените едно до друго гишета и се зачуди кого да избере. Всички бяха заети с опашки от хора, които чакаха, за да изтеглят или внесат сумите си, затова реши да отиде при един блед млад мъж, който изглеждаше най-натоварен; щом бе зает, сигурно нямаше да има време да я огледа добре. Той носеше очила със стоманени рамки, имаше светлокестенява, оредяваща около слепоочията му коса и лице, което забравяш незабавно. Маделин се нареди на опашката от хора, чакащи да бъдат обслужени от него. Ханк стоеше до нея, напрегнат и мълчалив, сякаш отиваше на собствената си екзекуция.

Най-накрая Маделин застана пред гишето и служителят я погледна в очакване със сивите си очи, които, увеличени през стъклата, изглеждаха проникателни и лисичи.

— Искам да прехвърля сума в долари от банковата си сметка в друга — каза тя, успявайки да овладее гласа си.

— Сметката ви в тази банка ли е? — попита той на развален английски.

Маделин кимна. Служителят ѝ подаде лист хартия.

— Моля, впишете я тук — каза той с безизразен глас. Без да спира, Маделин попълни квадратчето за номера на банковата сметка. Стиснала здраво химикалката, тя написа 23007 4810 66792. Подписа се като Кимбърли Кабът.

— Бихте ли изчакали за минута — каза мъжът и дръпна листчето, без да поглежда в него. Маделин го проследи с поглед. Той отиде при свой колега, седнал пред компютър. Двамата си размениха няколко кратки реплики и вторият явно започна да пише нещо върху клавиатурата пред себе си. Двамата заедно прегледаха от горе до долу изсипалия се на екрана прилив от имена на клиенти и данни. Докато изчакваше, следейки ги с периферното си зрение, Маделин видя, че се взират настойчиво и мърморят нещо. Тя знаеше, че се е усъвършенствала да фалшифицира подписа на Кимбърли от меморандума, който бе взела от офиса ѝ, но дали бе взела грешен номер? В крайна сметка само по умозаключение бе преценила, че номерът на застраховката за зъболечение в тефтера на Кимбърли е всъщност номерът на банковата ѝ сметка. А може и да не беше! Почувства ледени иглички в стомаха си, но се стараяше да изглежда

спокойна. Вероятно Кимбърли бе стигнала там първа и бе изтеглила всичките пари?...

Очевидно нещо не беше наред, защото касиерът и служителят продължаваха да си мърморят и в един момент човекът зад компютъра я погледна през рамо и я посочи с пръст. Маделин небрежно отвори чантата си, извади златната си пудриера и си напудри носа. Точно това би направила Кимбърли Кабът. Тогава касиерът кимна на служителя и се скри зад една врата, на която пишеше: „Забранено за външни лица“.

Маделин прибра пудриерата в чантата си с безизразно лице и почувства, че зад нея Ханк започва да диша тежко. Тя очакваше всеки момент да се появи някой висш служител на банката и да я обвини в опит за кражба на пари, за присвояване, за измама. Тя си представи Карл и Джейк в Ню Йорк, които биват уведомени, че тя е арестувана и обвинена в Цюрих. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Отправи поглед към главния вход, който водеше към улицата, и се запита дали да не хукне натам, но вече бе прекалено късно. Касиерът тъкмо излизаше иззад вратата с надпис „Забранено за външни лица“ и се насочваше към нея. Маделин се подготви за сблъсък.

— Колко искате да изтеглите? — попита той с дружелюбна усмивка.

Заля я облекчение и я окъпа в пот. Сигурна беше, че лицето ѝ е почервеняло.

— Бих искала да закрия сметката си — каза тя, удивена от спокойствието в гласа си. А след това добави импровизирано: — Не мога да си спомня каква сума имам в тази сметка, но бихте ли били така добър да ги прехвърлите всичките в сметката на Ханк Пъгсли... — тя посочи Ханк, който не се отделяше от нея, сякаш краката му бяха залепени за пода.

Касиерът хвърли един поглед на листчето, което държеше, и после написа нещо на друго листче, което ѝ подаде, след като преди това дискретно го бе сгънал на четири.

Маделин го разгъна и се облеци, в началото вцепенена от сумата, която той бе надраскал на него. После бързо се съвзе и каза:

— Да, точно така. Бих искала да ги прехвърля всичките, ако обичате.

— Подпишете тук, моля — каза касиерът и още веднъж тя се подписа с името на Кимбърли Кабът. След това Ханк даде номера на банковата си сметка и всичко свърши. Пет минути след това двамата бяха на шумния булевард и Ханк задъхано каза:

— Едно питие няма да ми дойде зле!

Маделин погледна дебелия мъж, който се клатушкаше тромаво до нея, и за миг почти го хареса. През последните петнадесет минути двамата имаха общо изнервящо преживяване и това я бе накарало да го чувства близък. Можеха да ги арестуват и тогава трудно щяха да убедят някого в истината. Сега, когато всичко свърши и двамата заедно бяха надхитрили Кимбърли Кабът, тя се почувства в приповдигнато настроение, но все още имаха нужда от предпазливост. Нямаше да се чувства в безопасност, докато не се прибереше в Англия. Хвана Ханк за лакътя и двамата се запътиха по Банхофщрасе, покрай магазини, примамливи барове и кафенета.

— На мен също би ми се отразило добре, но нека първо да се махнем оттук — каза Маделин и погледна назад. — Ако изведнъж разберат какво направихме, може да тръгнат по петите ни! — докато говореше, тя разви тюрбана и тръсна черните си къдри. Изведнъж се превърна от възрастна шикозна дама в млада и красива жена. Бръкна в чантата си за кърпичка, с която да изтрие яркочервеното червило, и след това прибра очилата в джоба си.

— Права сте — извика Ханк. В този момент забелязаха такси и той вдигна пълната си ръка, за да го спре. — Къде отиваме? — обърна се да я попита той.

— Към моя хотел — „Бор о Лак“ на Телщрасе — каза тя на шофьора, щом се метна в колата. — Трябва да си взема багажа, за да хвана първия полет, но имаме време за по едно питие преди това — добави, когато Ханк се намърда на седалката до нея.

Той я погледна недоверчиво.

— Смятате ли, че ни следят? — попита нервно и се извърна, за да погледне през задния прозорец.

Маделин го стрелна с предупредителен поглед. Допря пръст до устните си и кимна към шофьора.

— Мисля, че съпругът ми не ни видя — каза тя високо и отчетливо.

За части от секундата Ханк я погледна с пълно недоумение в очите, преди да загрее.

— Ох! Слава Богу! Много се радвам! Нали не искаме мъжът ти да разбере за нас? — почти извика той.

Поръчаха си бренди в бара на хотела и седнаха в едно сепаре, където никой не можеше да ги вижда. Маделин заговори първа.

— Днес ли пътувате за Щатите?

— Аха! А вие отивате в Англия? — поинтересува се той.

— Да. Трябва да се погрижа за едни семейни дела.

— Не искате да бъдете в Ню Йорк, когато Кимбърли разбере?

— В никакъв случай. Не искам и съпругът ми да бъде там — отвърна Маделин. Отпиваше бавно от брендито си и усещаше как нервите ѝ започват лека-полека да се отпускат.

— Значи той ще дойде при вас в Англия, така ли?

Маделин се усмихна сухо на Ханк.

— Той още не знае, но, да, ще дойде.

Ханк кимна с разбиране.

— Може би сте права — каза той. — Когато лайното се удари във вентилатора, то със сигурност ще се разхвърчи навсякъде.

Джесика огледа хотелската стая, сви рамене и реши, че сигурно са в Милано. Това беше старата им шегичка: „Днес е четвъртък, значи трябва да сме в...“ Само че тя започваше да се изтъква, поне що се отнасяше до нея самата.

Те летяха от страна в страна, отсядаха в хотел след хотел, все не им оставаше време да разопаковат целия си багаж и тя имаше ужасното чувство, че никога нямаше да пристигнат! Но да пристигнат къде? — запита се Джесика. Нямаше точка на пристигане, нямаше миг, в който да кажат: „Най-накрая стигнахме.“ Бяха на едно пътуване без край, затова тя можеше само да копнее за следващата пролет, когато щяха да се установят в къщата на Бърнард в Сардиния. Но чак следващата пролет! Дотогава имаше месеци.

Джесика скочи от тоалетната масичка, където си слагаше грима, и отиде да погледне през прозореца. Пред себе си видя Миланската катедрала — почерняла от годините и впечатляваща като огромна островърха скала, тя караше туристите, сновящи през площада, от

който налагаше величието си над града, да се чувстват като джуджета. Можеше ли да издържи до следващата пролет? А какво предстоеше после? Двамата с Бърнард щяха да изкарат няколко месеца в къщата му и след това отново щяха да потеглят за още осем месеца, за да се втурнат да обикалят света в безспирна въртележка. Депресията дълбаеше сърцето ѝ. Тя се наведе напред, облегна челото си върху хладното стъкло и се замисли за това, колко самотна и отегчена се чувстваше. Прииска ѝ се тревогата да не е била фалшива и наистина да е бременна, но споменът за изражението на Бърнард, когато му каза, че чака дете, все още я караше да потръпва. Бърнард не искаше дете. Той ѝ даде да го разбере.

Джесика тогава не каза нищо, донякъде облекчена, защото не знаеше как ще се оправя с дете на път. Но сега, щом си спомни как бе реагирал той, депресията ѝ още повече се задълбочи. Тя винаги бе планирала да има деца и след като нямаше вече да прави кариера в хотелиерския бизнес, можеше да се посвети на това, защо не? Какво чакаше? Когато двамата с Андрю... Джесика се сепна, стресната, че отново мисли за Андрю.

— Готова ли си? — провикна се в този момент Бърнард от гостната на апартаментата, където от часове говореше по телефона. Щяха да обядват с рекламния агент за неговия концерт в Милано, а след това той трябваше да отиде на интервю в списание „Джанте Мезе“ преди репетицията. Като се изключи обядът, Джесика изкарваше голяма част от деня, както и вечерите, сама.

— Да, готова съм — отговори тя, удари си набързо една четка през косата и грабна чантичката си. Отиде при него в стаята. Той седеше все още със слушалката в ръка, обграден от документи и бележки.

— Ще трябва да смените третата цигулка! — крещеше на човека на другия край на линията. — Не мога да работя с... аматьори!

Джесика седна срещу него и зачака да приключи. Когато затвори слушалката, тя скочи на крака.

— Чудесно. Тръгваме ли? — весело попита.

— Моменто, моменто... — говореше Бърнард, без да ѝ обръща внимание, докато набираше следващия номер.

Джесика застана пред него. Елегантната ѝ изправена фигура и дългите крака във високи обувки изразяваха недоволство.

— Не ме моментосвай! — нахвърли се тя срещу него. — Помоли ме да дойда с теб на обяд и аз съм готова да тръгваме. Ти вдигна такава врява, че не трябвало да закъсняваме!

Бърнард продължи да говори по телефона, почти без да забелязва присъствието ѝ в стаята. Джесика го гледеше ядосано. Неспособността ѝ да направи каквото и да било увеличаваше още повече гнева ѝ. Никога през живота си не бе чакала никого. Времето ѝ винаги бе разпределено до минутата, часовете ѝ бяха изпълнени с работа и целенасоченост. Това стоеше в очакване нещо да се случи я вбесяваше, особено след като Бърнард почти не забелязваше присъствието ѝ. Какво се бе случило със страстния любовник, които заявяваше, че е самотен по време на пътуванията си по света? Къде бе изчезнал молещият мъж, който казваше, че има нужда тя да бъде с него, защото самотният живот бил като пустиня? Това, което се е случило, разгорещено си мислеше Джесика, е, че Бърнард обича някой да се влачи подире му, в случай че му остане някоя незапълнена с лицемерното възхищение на почитателите му минута! Свободен миг, в който може да бъде принуден да се забавлява! Той не иска мен, вбеси се Джесика, той иска дрънкулка, с която да си украси спалнята! Някоя, която винаги е на разположение, красива и сексапилна, готова да вдига самочувствието му и да задоволява неговите потребности.

— Ти може да не си готов за обяд, но аз съм! — кресна тя и се засили към вратата.

— Почакай! — заповяда Бърнард с вдигната ръка.

— Докога? — тросна му се Джесика. — Докато умра от глад ли?

Но вечерта, когато седна в концертната зала и загледа как Бърнард дирижира огромния оркестър и как музиката му изпълва въздуха с непоносимата си сладост, раздражението и нарастващото ѝ недоволство се стопиха. Великолепието на мелодиите му, които я заливаха, развълнуваха душата ѝ дълбоко, изпълвайки я с обожание към този талантлив човек, чиято музика трогваше милиони хора. „И той е само мой — каза си Джесика, завладяна от тази мисъл. — Само аз се тревожа и грижа за него, само аз го обичам и боготворя, аз съм човекът, с когото той прекарва нощите си...“ В този момент осъзна колко ѝ завиждат останалите жени. Бърнард беше не само богат и преуспял мъж, той беше звезда и музикален гений. Трябваше да се радва на късмета, че присъства в живота му, каза си тя, докато

цигулките извиваха глас патетично и ударите на приглушените барабани отекваха в сърцето ѝ. Би трябвало да го оценява повече, разсъждаваше, когато тромпетите подхванаха мелодията с пълни гърла и цимбалите гръмнаха в разтърсваща магнетична буря. „Бърнард е велик човек — напомни си Джесика с просълзени от страстта към музиката очи — и аз го обичам с цялото си сърце, съзнание и душа.“

На следващата сутрин по време на закуската, която си поръчаха в апартамента, се възцари доста прозаична атмосфера, тъй като Бърнард мърмореше за едно или друго нещо. Концертът не струвал. Първата цигулка трябвало да бъде застрелян. Партито след концерта било пълен провал и защо колата, която трябвало да ги откара след това, била закъсняла с четиридесет минути? Спал зле, защото в стаята било прекалено горещо, на това отгоре още призори го събудили пътните работници, които правели ремонт точно под прозореца им! Той не спираше да търси кусури на всичко и всички, докато Джесика най-накрая излезе от нерви. Това не беше богоподобното създание, което тя бе поставила на пиедестал предишната вечер, а едно капризно, галено детенце, което явно очакваше светът да се върти около него.

— О, за Бога, Бърнард, млъкни най-накрая! — ядосано му кресна тя. — Ти никога не си доволен! Винаги намираш за какво да се оплачеш. Защо не се отпуснеш малко? Май не можеш да бъдеш доволен, ако няма нещо, от което да си недоволен!

— Глупости! — избухна той. — Просто не обичам неефективността. Виж какво стана преди малко! Опитах се да позвъня в Париж... а тъпата операторка ми прекъсна разговора! — изглеждаше така засегнат, все едно му бяха нанесли смъртна обида. — Това означава, че сега трябва пак да набирам, а аз имам по-приятни неща, с които да си запълвам времето, вместо да се боря с глупачките от централата!

— Аз ще се опитам да ти осигуря разговора — предаде се Джесика. — Само мир да има — добави тя съвсем тихо.

— Какво каза? — изръмжа Бърнард.

— Казах „само мир да има“ — намръщено повтори Джесика. — Ти се връзваш за всяко нещо, а, честно да ти кажа, животът е кратък.

— Не е вярно, че се връзвам! — отрече той. — Имам право да очаквам операторките да си вършат работата като хората... и не разбирам защо трябва да понасям гореща стая в един петзвезден хотел,

а ти? Хайде, отговори ми, ти разбираш ли? Подлагахте ли гостите си в „Роял Уестминстър“ на масирани пътни ремонти точно под прозорците им и пускахте ли им отопление през топлите дни?

— Не ставай смешен! Снощи отоплението изобщо не беше пуснато...

— Защо постоянно спориш с мен? — отрязва я Бърнард с яростен тон. — Защо никога не заставаш на моя страна, когато нещо не е наред? Очаквам от теб да ми бъдеш вярна, Джесика...

— Ох, това е направо абсурдно — възкликна тя, тресна чашата си с кафе върху масата и стана. — Ще си взема душ — бързо се мушна в банята, като затвори и заключи вратата зад себе си. Бърнард така я беше ядосал, че не вярваше дали ще се овладее да не го замери с нещо! „Как може — запита се тя — един зрял човек, с такъв огромен талант, да слезе до нивото на едно досадно гаднярче?“

Когато се върна в спалнята, за да се преоблече, Бърнард говореше по телефона в другата стая, ведър и весел, сякаш нищо не се е случило. „Това е нормално и превъзходно за него, но на мен започва да ми писва от тези резки смени в настроението!“

Едва на другия ден, когато пристигнаха на следващата си дестинация — в Париж — Джесика доби пълна представа за непостоянните емоции на Бърнард.

Имаха резервация за хотел „Жорж Пети“, намиращ се в близост до площад „Етоал“ в Париж, и след две вечери Бърнард щеше да има концерт в „Театр мюзикал дьо Пари“. Както обикновено, те се настаниха в най-люксовия апартамент в хотела, навремето френски дворец, и получиха обслужване на ВИП-персони.

Пристигнаха много късно от Милано, затова направо си легнаха и станаха от сън чак по обяд на следващия ден. Джесика видя в програмата, че Бърнард има „свободен ден“, но от опит знаеше, че това не означава нищо. Той не се чувстваше щастлив, ако не изкараше сутринта на телефона, в разговори с приятели, познати и колеги, независимо дали се намираха в Европа, Австралия или Америка. После си уреждаше срещи, за да уточни всички подробности около предстоящия концерт, въпреки че достатъчно хора се занимаваха специално с това. Най-накрая се уговаряше да се види с цяла тълпа

след обяд. Беше все едно и също: безспирна въртележка от предизвикани от самия него ангажименти, които караха Джесика или да чака, или да се влачи подире му. Днес реши да направи нещо сама. Не беше идвала в Париж от години, затова искаше да съчетае разходката из града с малко пазаруване.

Бърнард реагира на това с безпомощно разперени ръце.

— Пак ли ще пазаруваш? — почти изпъшка той. — Мили Боже, не можеш ли да правиш нещо друго, освен да си купуваш дрехи? Сигурно харчиш цяло състояние с кредитните ми карти!

— Но нали ти... — зяпна Джесика, засегната дълбоко от несправедливите му думи. — Ти настояваше да ти използвам кредитните карти! Ти ми каза да не се притеснявам, че вече не мога да се издържа сама, и не беше... не съм похарчила състояние за дрехи! — разгорещена, тя бе станала на крака и подскачаше пред него с гневни искри в очите.

Хлътналите очи на Бърнард я погледнаха хладно.

— Ти през цялото време си купуваш дрехи — обвини я той. — Всеки път, като те видя, си с нещо ново. За всеки мой концерт — нова вечерна рокля. Защо изобщо си правиш труда? Проекторите са насочени не към теб, знаеш го! Пък и кой ли ще гледа теб? — махна властно с ръка той, сякаш ѝ даваше знак да си върви, и продължи да си чете вестника.

— Това е най-отвратителното нещо, което съм чувала — избухна Джесика, вцепенена от грубото му отношение и арогантност. — Да не си посмял да ми говориш така. Може и да не съм звезда, но съм човек. И недей да ми излизаш с номера, че трябва да ми плащаш облеклото. Знаеш, че предпочитам да се издържа сама.

Бърнард сви рамене, за да покаже, че темата вече му става досадна.

Джесика грабна дамската си чанта, извади портмонето си и измъкна от една от преградите всичките му кредитни карти.

— Ето! — изкрещя тя. — На ти! На ти и тази! — пластмасовите карти се сипеха върху Бърнард, отскачаха от ръба на чашата му и се разпиляваха по масата. — Вземи си картите. По-скоро бих умряла, вместо да ги използвам отсега нататък! Ти си най-долният, най-гадният, най-... — гласът ѝ се задави от потеклите от очите ѝ сълзи, които капеха по сатенения ѝ халат. Тя подсмръкна шумно.

Бърнард я погледна с присвити очи и изведнъж се преви надве, избухвайки в смях. Раменете му се разтърсиха, а лицето му почервения.

Джесика избърса сълзите от очите с опакото на ръката си и го погледна подозрително.

— Какво толкова смешно има? — изграчи тя.

— Ти... ти... Ха-ха-ха!... — той получи нов пристъп на смях и започна да мята главата си наляво-надясно, докато най-накрая, безпомощен, се тръшна на канапето.

Джесика затегна халата в стремежа си да запази достойнство, но това беше трудно с тази разрошена коса и зачервени очи. От гърдите ѝ се изтръгна стон.

— Не разбирам какво толкова с-смешно има.

— Ти си смешна! — озъби се Бърнард и също избърса очите си. — Ти си истерично смешна! Никога през живота си не бях виждал зряла жена да се превръща в четиригодишно момиченце за десет секунди! — отново прихна да се смее. — Трябваше да се видиш! Защо си толкова разстроена?

— Защото ти си несправедлив, а аз няма да търпя да ми говориш така!

— Ела тук, котенцето ми — Бърнард протегна ръце. В очите му имаше нежност, въпреки дълбокото недоумение, гласът му бе утешителен. — Ела при мен, котенцето ми...

Джесика се остави да я ухажва, въпреки че разбираше, че я манипулира. Започна да я целува нежно, да я стиска в прегръдката си по начин, който беше отчасти бащински, отчасти любовен, и през цялото време ѝ шепнеше мили думи. Само че тези скокове в настроението му бяха опасни и Джесика осъзнаваше това. Понякога се питаше дали нарочно не се държеше зле — за да докаже властта си над нея, или защото му доставяше удоволствие да я гледа разстроена. Така или иначе тя започваше да се чувства като зарче, което някой хвърля на равни интервали от време — без да знае на коя страна ще падне.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Имението „Милтън“ не се бе променило от последния път, когато Маделин бе идвала тук, с изключение на настъпването на зимата, поради което пейзажът на Девъншир се бе сковал и опустял, земята бе замръзнала и почти оголена от листата. Отново на гарата я посрещна Дженкинс, мълчалив и навъсен, и я откара по заледените пътища, виещи се между надвисналите клончета с дантели от скреж.

„И аз съм се променила, откакто идвах тук — мислеше си тя, докато зяпаше през прозореца до задната седалка. — Аз също съм корава като хладната земя от щипещия вятър на действителността, който ме обрули. Имаше мигове, в които имах чувството, че няма да издържа.“ Представи си Карл в леглото с Кимбърли, докато тя гостуваше на дядо си в същата тази къща през миналото лято, и си припомни сцената, която Кимбърли бе направила на Карл, за да го изнуди да продължи с нея. После се замисли за месеците, през които бе принудена да упражнява самоконтрол, за да скрие от Карл факта, че е в течение, а в същото време подготвяше капан за Кимбърли. Обръщаше поглед назад и се удивляваше най-много от собствените си сили. Ако преди пет месеца някой ѝ бе казал, че ще преодолее този жив ад, преструвайки се на весела и щастлива, тя щеше да каже, че това е невъзможно. И въпреки всичко успя, защото обичаше Карл и искаше да спаси брака си, и — което беше най-важното — знаеше, че Карл я обича.

Но това далеч не беше краят. Кимбърли все още имаше възможност да го провали.

Хънтър я поздрави с обичайните официалности, но тя усети, че той се радва да я види отново. Докато оглеждаше къщата, разбра, че той и останалата прислуга я бяха поддържали в превъзходно състояние. Явно и Дженкинс си гледаше работата в градината, защото по земята нямаше нито едно мъртво листо или корен, а алеите и ливадите бяха поддържани грижливо.

— Мога ли да ви предложа нещо, госпожо? — попита Хънтър и взе куфара ѝ.

Маделин пристигна от Цюрих сутринта. Кацна на „Хийтроу“ и взе такси до центъра на Лондон, събра си вещите и освободи стаята си в „Роял Уестминстър“, след което хвана влак за Оукхемптън. Беше отсъствала точно двадесет и четири часа и на рецепцията ѝ предадоха единственото съобщение: би ли била така добра да се обади на съпруга си в Ню Йорк? Той се беше обадил в шест часа предишната вечер, английско време.

— Ще си взема душ — каза тя на Хънтър, — а след това искам едно кафе в библиотеката. Трябва да проведе няколко телефонни разговора.

— Разбира се, госпожо.

Красивата, облицована с кретон, стая отново бе приготвена за нея и когато влезе вътре, тя беше топла и уютна. Една цепеница пропукваше в камината от розов мрамор, а във ваза до леглото ѝ имаше коледни рози, бели и фини като порцелан. Завесите вече бяха спуснати.

Двадесет минути по-късно, изкъпана и преоблечена в дълъг вълнен халат, все още с мокра и увита в хавлия кос седна на бюрото на дядо си и набра номера на „Сентръл Манхатън Бенк“.

— Търся господин Карл Дилейни — каза тя веднага щом я свързаха.

Карл се обади. Звучеше развълнуван.

— Маделин, откога те търся! Къде се беше дянала?

— Извинявай, скъпи. Трябваше да огледам толкова много...

— Всички се притесниха тук, а аз наистина трябваше да говоря с теб — в тона му имаше лек укор.

Сърцето на Маделин прескочи.

— Какво имаш предвид? Защо сте се притеснили?

— Заради Пати. Не е много добре и лекарите настояли да си направи снимка на белите дробове...

— О, Боже! Наистина ли, Карл? — подобно нещо не бе очаквала. Сигурна бе, че нещо не е наред в банката. — Какво казват докторите?

Карл въздъхна тежко.

— Имала е късмет, Мади. Има хронична инфекция на белите дробове, но не е рак. Но здравата се бяхме уплашили. Пати не искаше

да знаеш, докато все още мислехме, че е най-лошото, но аз бях сигурен, че държиш да знаеш, затова се опитвах да те откроя.

— О... Карл! — Маделин беше изцедена от шока. Ако нещо се случеше с обичната ѝ леля, тя щеше да рухне. Облекчението я задави, така че следващите ѝ думи прозвучаха доста по-убедително: — Карл... моля те, ела при мен в Англия. Чувствам се като на тръни... достатъчно страшно е, че ще ходя при майка ми в клиниката, а сега, като си помисля и какво е можело да стане с Пати... — гласът ѝ премина в тихо ридание. — Моля те, скъпи — замоли го тя, — ще дойдеш ли в Англия при мен?

— Скъпа, знаеш, че не мога да отсъствам — започна да я увещава Карл. — Затънали сме до ушите в работа. Просто е невъзможно.

— Чуй ме, Карл — на Маделин не ѝ се налагаше да се преструва. Истинското отчаяно желание да го накара да напусне Ню Йорк придаваше на гласа ѝ неподправена боязлива нотка, а ръцете ѝ трепереха. — Нямаш представа каква нужда имам от теб тук. Няма да издържа, ако трябва да ходя при майка си сама... а и тази къща... О, Карл, рядко искам услуги, но, моля те, поне този път... дори да е само за няколко дни, но, моля те, ела в Англия!

— Мисля, че няма да мога, колкото и да искам, Мади.

— Карл, трябва да дойдеш — настоя тя. Ако бе вярно това, което Ханк каза, Карл трябваше да е на милион мили от банката, когато избухне бомбата. — Моля те, съкровище, ще поговоря с татко. Ще ти уреди почивни дни!

— Добре, добре — утеши я Карл. — Ще дойда, скъпа. Не изпадай в криза. Сам ще се разбера с Джейк. Какво не е наред, Мади? Преди да тръгнеш, изобщо не се притесняваше от срещата с майка си. Какво те е уплашило изведнъж?

Тя въздъхна тихо.

— Не знам. Може би къщата. Знам само, че искам да си тук. Можеш ли да тръгнеш утре?

— Утре ли?! — стресна се Карл. — За Бога, не мога просто така да изхвърча от банката.

— Моля те, Карл — никога в живота си не бе използвала силата си за убеждаване по-горещо от сега. Де да можеше да му каже истината! Да можеше да му каже, че краят на месеците, прекарани в

страх и скръб, приближава! Но точно в този момент тя трябваше да използва собствения си страх от срещата с майка си като повод да го качи на самолета и се молеше на Бог това да е достатъчна причина да го направи.

— Добре — най-накрая каза той и сърцето ѝ се отпусна облекчено.

— Обади ми се кога ще пристигнеш, Карл, за да те посрещна — каза тя. — И благодаря ти, скъпи. Не можеш да предположиш колко добре се чувствам от мисълта, че ще идваш.

Когато приключи разговора си с Карл, се обади на Джейк. Искаше той да чуе първо нейната гледна точка и искаше баща ѝ да осъзнае колко голяма нужда има тя от Карл в този момент.

— Хубаво — съгласи се Джейк, когато му каза. — И без това една почивка ще му се отрази добре — напоследък ми изглежда преуморен. Колко мислите да останете?

На този въпрос Маделин не можеше да отговори. За посещението при майка си и за уточняване на съдбата на имота с господин Маркс щеше да има нужда най-вероятно от няколко дни, но да се разплати с Кимбърли за номерата ѝ — това можеше да отнеме повече време, а така или иначе всичко беше в ръцете на Ханк.

— Сигурна съм, че няма да е задълго, татко — отвърна тя, — а ти нали ще убедиш Карл да дойде? Наистина имам нужда от него.

— Разбира се, скъпа. Не се притеснявай за нищо.

Маделин въздъхна облекчено. Дотук всичко вървеше точно както го бе намислила. На сутринта щеше да се обади на господин Маркс, за да потвърди срещата си с него, а можеше да потърси и Ханк, просто за да провери как вървят нещата.

Господин Маркс пристигна точно по обяд на следващия ден, приел с радост поканата на Маделин да остане и за обяд, след като обсъдят деловите въпроси.

— Много мило... за мен ще бъде радост... — мрънкаше той и започна да мига често-често, когато я видя.

Маделин помоли Хънтър да запали камината в приемната и двамата седнаха пред нея — господин Маркс с чаша шери в ръка, Маделин — с джин и тоник. Тя изглеждаше отпочинала и освежена след добрия сън, а мисълта, че Карл скоро ще пристигне, бе свалила голям камък от сърцето ѝ.

— Споменахте, че имате информация за покойната си майка — педантично подхвана той, — баща ви успя ли да ви даде подробностите?...

— Да — Маделин се усмихна леко, съзнавайки, че това, което ще му каже, ще предизвика голям шок.

— А... — тактично изчака той. — Открили сте смъртния акт?

— Няма смъртен акт. Оказа се, че майка ми е жива — тя предаде накратко това, което Джейк ѝ бе казал. — Нося ви тези документи — продължи, като му подаде един голям кафяв плик. — Когато тя се разболяла, баща ми получил родителските права със съгласието на дядо ми, така че не би трябвало да има пречка аз да наследя тази къща. Страхувам се, че майка ми никога няма да се върне тук...

— Значи... значи тя се намира в „Мередит хаус институт“, така ли? Мили Боже! Не е за вярване — господин Маркс бе дълбоко объркан. — А вие не сте знаели? През цялото това време е била жива... а вие сте мислили, че е мъртва? Явно това е причината дядо ви да не направи второ завещание, майка ви е била жива и той вероятно се е надявал да се оправи?

— Това е възможно обяснение — отвърна Маделин. — Със сигурност е искал да ми каже точно това, за да я посещавам от време на време, за да има кой да се грижи за нея.

— Каква изключителна история! — възкликна господин Маркс. — Никога не съм чувал подобно нещо! Толкова години... а баща ви е знаел, но не ви е казал! — той продължаваше да клати глава с недоумение.

— Беше ужасен шок — отбеляза Маделин и го погледна прямо. — Съпругът ми ще пристигне със самолет утре и веднага ще отидем да я посетим — докато говореше, усети как коремните ѝ мускули се стягат. В действителност щеше да види майка си в близките дни; майката, за която си бе задавала въпроси още откак се помнеше; майката, от която имаше такава огромна нужда като дете; майката, от която така се бе уплашила при последното си посещение тук. През последната седмица и нещо съществуването на Камила бе засенчено от другите ѝ грижи, но сега ѝ предстоеше да се изправи лице в лице срещу жената с хиляди очи, която си бе водила дневник за преживяванията си с черна магия, и с която никой не бе говорил повече

от двадесет години. Маделин силно потръпна, сякаш я докосна студен вятър, и господин Маркс вдигна разтревожен поглед към нея.

— Добре ли сте, госпожо Дилейни? — попита той.

— Добре съм — тихо каза тя. Господин Маркс не беше точно от типа хора, на които би се доверила.

След като той си тръгна, Маделин опита да се настани удобно пред камината с вестник и един роман, който си бе купила от летището, но се чувстваше неспокойна и на тръни, все едно очакваше всеки момент нещо да се случи. Огледа се из стаята — красива и безопасна като всяка стая в типична английска къща, откакто бяха свалени снимките на Камила — и се зачуди защо въпреки това се чувстваше разтревожена, фактът, че вече бе научила истината за майка си, би трябвало да я накара да си отдъхне на това място, защото знаеше, че духовете на живите не преследват, но въпреки това усещаше някакво призрачно присъствие в стаята. След известно време излезе и отиде в коридора. Дженкинс вървеше към нея с кошница дърва и когато погледите им се срещнаха, тя почувства, че е настъпил моментът да изкопчи от него цялата истина. Последва го в приемната и остана да го наблюдава как прехвърля дървата от кошницата отстрани до камината. Единственият шум в стаята беше пукането и съскането на огъня, а в главата на Маделин — ударите на сърцето ѝ.

— Дженкинс — започна тя и изчака да се обърне към нея. Отзад изглеждаше суров и непоклатим, затова Маделин за миг си помисли, че може да не ѝ обърне внимание. — Дженкинс, искам да поговорим — по-властно каза тя. — Слушай, знам, че майка ми е жива... и знам, че се намира в дом за душевноболни... знам също така, че това има нещо общо с черната магия, с която се е занимавала... — Маделин замълча, когато Дженкинс се завъртя и я погледна. Не можеше да отгатне мислите му, но в очите му определено имаше нещо свирепо.

— Кой ви каза? — изграчи той с богатия си и силен девънширски акцент.

— Баща ми — отвърна Маделин, без да сваля поглед от него, — но не иска да ми каже какво го е предизвикало. Ти знаеш, нали, Дженкинс? Нали ти взе от библиотеката дневника, който си е водила, пълен с разкази за сатанинските ѝ преживявания? През цялото време си знаел какво се е случило, какво я е довело до лудост... Сега те моля да ми кажеш, Дженкинс. Моля те. Аз съм голям човек и ще отида да я

посетя веднага щом съпругът ми пристигне от Щатите. Ще ми бъде от голяма полза да знам какво се е случило; това ще ми помогне да се справя с нея... и със ситуацията.

Докато тя говореше, Дженкинс стоеше на колене пред огъня. Напуканите му отрудени ръце търкаха нервно решетката, очите му не слизаха от лицето ѝ.

— Боже мой... — той сякаш поднасяше молитва, сякаш молеше за напътствие, и за момент затвори очи.

Маделин седна до него. Сивата ѝ рокля с клош пола падна около краката ѝ на тежки дипли, в черната ѝ коса се появи синкави отблясъци от светлината на огъня. Колебливо, но твърдо решена да го принуди да говори, тя протегна ръка към него.

— Моля те, Дженкинс! Не можеш да си представиш колко много означава за мен да открия истината.

Тя се взираше в лицето му. Бръчките по него сякаш станаха още по-дълбоки. Устните му трепнаха.

— Бог да ви благослови, госпожице, каквото хубаво детенце бяхте — с пресипнал глас каза той, — щеше да бъде престъпление да ви се случи нещо в оная нощ!

Тази вечер Кимбърли извървя пеша двете пресечки до апартамента си сред навалищата от бързащи към домовете си хора в края на работния ден. Искаше да си купи хранителни продукти, но още по-важно — алкохол. Приятелите ѝ имаха навика да ѝ се обаждат непредвидено и да се самопоканват, затова обичаше барчето ѝ да е заредено. Не че тази вечер очакваше някого, слава Богу, рече си тя, докато високите ѝ ботуши скърцаха върху заледените тротоари и пронизващият студен вятър проникваше през дрехите ѝ. Канеше се да прекара една спокойна вечер сама: да си измие косата, да вечеря и да гледа някой филм по телевизията. Обичаше такива вечери, в които можеше да се отпусне и да обърне внимание на себе си. Купи си пържола, салата и плодове, а после, след като размисли — един шоколадов кейк от деликатесния магазин отсреща. „Много важно, мислеше си тя, когато влизаше във входа, на който му пука от няколко калории в повече!“ Фигурата ѝ беше като излята, без следа от пълнота. Все още нямаше защо да се ограничава.

В кутията ѝ имаше писмо. В мига, в който видя пощенското клеймо от Швейцария и познатия бял плик, сърцето ѝ радостно затуптя. Взе асансьора, изтича до апартамента си. Влезе, стовари покупките на пода, включи лампата и разкъса горната част на плика с треперещи от възбуждане пръсти.

Кимбърли осъзнаваше, че е рисковано да получава месечни извадки от „Банк ентърнационал дьо Зюрих“, но не можеше да устои на желанието да вижда черно на бяло точно колко пари е внесла в Швейцария. Така те ѝ се струваха по-истински, а броенето им ѝ действаше успокояващо като броенето на сладките в буркан, предназначен за някое дете. Думите „вноски“ и „баланс“ звучаха като музика в ушите ѝ. Всеки месец под надписа „вноски“ се появяваше изпратената сума, а цифрата под „баланс“ нарастваше уверено, броят на дебелите нули се увеличаваше все повече и повече. Действаше ѝ добре всеки месец да научава, че вече е богата жена. Скоро щеше да се изпари от Ню Йорк, да си вземе парите от Швейцария и да изчезне в Италия. Кимбърли Кабът повече нямаше да съществува.

Тя извади банковото извлечение от плика, мислейки: „Ханк може да издържа, без да вижда колко си е заделил, но аз не мога!“ Обичаше да проверява дали всеки превод е стигнал до целта и още веднъж да проверява общата сума. Дори и най-добрите банки правеха грешки, нямаше да позволи някой да допусне грешка по нейната сметка. Днес си каза, че общата сума вече трябва да възлиза на един милион седемстотин осемдесет и две хиляди долара. Точно толкова. Разбира се, ако беше успяла да направи и последния трансфер, щяха да се прибавят още триста и тридесет хиляди долара! Тя прехапа устни, все още вбесена, че компютърната ѝ дискета явно е била изтрита. Това нещо тя не можеше да си го обясни. Дискетата през цялото време бе у нея. Как е могла да се изтрие? Освен това все още ѝ предстоеше да измисли начин как да се промъкне през новите охранителни системи на Джейк, за да направи още едно копие.

С почти физически гъдел, разгъна банковия отчет и го изглади върху коляното си. Очите ѝ пропълзяха по колоната, озаглавена „Баланс“. Стресна се толкова силно, че очите ѝ за малко щяха да изскочат. Сигурно беше грешка! Компютърът на „Банк ентърнационал“ явно съвсем не беше наред! Допуснал бе ужасна грешка и тя трябваше веднага да се обади в банката... Сърцето ѝ биеше лудо, пълните ѝ с

паника очи препрочитаха цифрите в колоната. Само преди по-малко от четири седмици бе превела триста двадесет и една хиляди долара... да, беше посочено при вноските. За момент се почувства облекчена, преди да види цифрите на колоната „Дебит“. *Дебит*, крещеше съзнанието ѝ — но тя не беше теглила никакви пари! В този момент я видя... сумата, която очакваше да види най-отдолу на колоната „Баланс“. Един милион седемстотин осемдесет и две хиляди долара. Само че бяха изтеглени миналата седмица! Най-отдолу бяха изписани само думите: „Сума: нула. Сметката закрыта.“

Кимбърли се свлече от стола на колене. Яростни вопли се изтръгнаха от гърлото ѝ. Някой ѝ бе откраднал парите — *всичките!* Тя заблъска с юмруци по пода, гневни сълзи потекоха от очите ѝ. Сипеше мръсни думи и ругатни, мятеше ръце из въздуха и се търкаляше по пода, излязла от себе си от яд.

— Парите ми! Парите ми! — стенеше тя така, както би страдала майка за детето си. — Парите ми!

Сгърчена, скубеше косата си с изкривено в пристъп на горчива страст лице и сновеше напред-назад като обезумяла. Това си бяха *нейните* пари! *Нейните* спестявания! Не друг, а тя самата бе поела рисковете и най-много заслужаваше да бъде богата! И бъдещето си беше нейно... всичко, за което бе мечтала и планирала. Край! Все едно никога не е съществувало. Дълбоката болка от загубата потече като змийска отрова във вените ѝ и за момент тя бе в състояние да убие някого.

— Ще му го върна! — изкрещя Кимбърли. Грабна един пепелник и го запрати на другия край на стаята. След това яростно изрита лампата и тя се разби на пода. — Копелето му гадно! Няма да му се размине. По-скоро ще умре — викаше тя. Обхваната от гняв, който преминаваше границите на разума, Кимбърли изпотроши цялата си гостна, като чупеше всичко, което ѝ попадне в ръцете, и риташе или събаряше нещата, които не можеше да вдигне. И всичко, което хвърляше или риташе, беше Карл, тя щеше да му го върне! Щеше да отиде при Джейк Шиърман и всички директори на „Сентръл Манхатън Бенк“, после във ФБР и щеше да унищожи Карл, дори това да бе последното, нещо в живота ѝ. Отмъстителни мисли се надигнаха като черна вълна, заляха я и я понесоха към опасната пътека, където тя се виждаше как довежда до крайна разруха Карл... и проклетата му жена.

Просна се на канапето, оцеляло сред пълното опустошение, което бе извършила, и впери поглед в тавана с подивели сиви очи и разрошена коса. Вече започваше да обмисля плана си. Бяха я измамили, но тя щеше да се разплати! Копелето нямаше да се отърве току-така, да си стои в шибания апартамент на „Пето Авеню“ сред всичко, за което някога си е мечтал, а тя да се бъхти до края на живота си зад някакво бюро.

Кимбърли затвори за миг очи, за да си събере мислите. Можеше да каже, че Карл я е принудил да направи копие на дискетата, която е откраднал от кабинета на Джейк, с цел да си присвои парите на Ханк Пъгсли. Можеше да каже, че той я е изнудил — със заплахата, че ако не прави каквото ѝ казва, ще разкрие факта, че някога е била проститутка. И тъй като тя не искала да загуби работата си в банката... Кимбърли кимна на себе си, доволна от това изречение. Да, щеше да свърши работа. Щеше да добави, че един ден Маделин нахлула в апартамента ѝ — което си беше вярно — и я е заплашила.

Точно така! Прегрелият мозък на Кимбърли работеше трескаво и измисляше история, на която всички да повярват, и думи, които да доведат до окончателния край и на двамата!

Тя отново си преговори версията, докато най-накрая гневът ѝ премина и се предаде пред чисто нещастни сълзи. Кимбърли стенеше за загубеното си богатство, та чак сърцето ѝ се късаше, защото знаеше, че сега мечтите ѝ никога нямаше да се сбъднат. Момиченцето, застанало на „Таймс Скуеър“, заслепено от светлините, които искряха с изкушаващото си послание за просперитет, се бе запазило в жената, свита на кълбо на канапето, и сега двете заедно оплакваха загубата си: мечтите си оставаха мечти. Редицата от лампички никога нямаше да се превърне в диамантена огърлица. Сълзите ѝ бликаха от разочарованието не само на малкото момиченце, но и на нейното собствено.

Стаята вече тънеше в полумрак, осветена единствено от лампата, която тя бе светнала на влизане, и през голите прозорци тъмнината на ледената нощ, враждебна и жестока, лежеше като гладко море. Разбира се, не биваше да казва нищо пред ФБР, мислеше си тя, докато бършеше лицето си с длани, размазвайки грима по него. Искаше да отмъсти повече от всичко друго, но дали нямаше да си избодне очите, вместо да си изпише веждите? Здравият разум започваше да надделява,

Кимбърли се овладя и се опита да потисне детските хлипове, които от време на време я разтърсваха. Смазана от загубата и изпълнена с горчиво отчаяние, въпреки всичко започваше да осъзнава, че като предизвика страданието на Карл ѝ жена му, тя просто ще увеличи и своето.

Ако не предприемеше нищо, никой нямаше да разбере какво е станало. Карл и Маделин също щяха да си държат устите затворени, така че... Дали да не напусне банката и да си потърси другаде работа, например като фотомодел? Плодотворният ѝ ум започна да пише напълно нов сценарий, в който самата тя, както винаги, бе главно действащо лице.

Когато звънецът прокълхтя в мрака на антрето, Кимбърли първо не му обърна внимание. Все още бе прекалено потънала в скръб, прекалено в състояние на шок, за да се вижда с когото и да било. Но на вратата се позвъни отново, дълго и настоятелно, с желание за внимание.

Бавно, препъвайки се в безпорядъка, който бе създала, тя се приближи до вратата и се блъсна в торбите с хранителни продукти и алкохол, които бе оставила там. Отново се позвъни и Кимбърли изруга, докато се опитваше да уцели ключалката. Този път звънецът я уплаши — иззвъня високо и пронизително точно до ухото ѝ — и побесняла от яд, тя стисна дръжката и отвори вратата със замах. Твърде късно осъзна, че е забравила да сложи веригата, защото много бързаше да отвори плика...

Миг по-късно ужасените викове на Кимбърли отекнаха по безлюдните коридори на блока, чути само от хора, които си гледаха собствената работа. На слабата светлина тя разпозна масивната фигура и запотеното топчесто лице на Ханк Пъгсли.

— Какво престъпление? — шокирана повтори Маделин. — Дядо ми спомена нещо... но какво беше то? О, да — че нещо за малко не довело до смъртта ми, но аз не разбирам, Дженкинс. Какво е станало?

Старият градинар стоеше на колене пред огъня и бършеше навлажнените си очи с носна кърпа на бели и червени точки.

— Наистина ли искате да знаете, мис? — запита той почти шепнешком с богатия си и отчетлив девънширски говор. — Сър

Джордж, той потули цялата работа навремето, макар всички в село да знаеха какво е станало. А баща ви, госпожице, господин Джейк Шиърман, заплашваше, че само някой да си отвори устата какво е станало в онази нощ, той ще го осъди. Затова не посмях да ви кажа нищо, когато ме питахте предния път, дори когато селяните ви зяпаха с любопитство на погребението на сър Джордж. Но те си спомнят, защото кой би забравил такова нещо.

Маделин се приведе напред, стремейки се да чуе и вникне във всяка дума, която той казваше.

— Но аз наистина искам да знам, Дженкинс. Трябва да знам, щом ще се виждам с майка си. Какво стана? Някакъв инцидент ли имаше?

Дженкинс поклати навъсено глава.

— Никакви инциденти нямаше, госпожице. Беше дело на самия дявол.

Нещо в начина, по който го каза, накара Маделин да притаи дъх.

— Значи майка ми наистина се е занимавала с черна магия?

— О, да! — кимаше усилено старецът. — Майка ви, тя влезе в сборището на вещици. Водеше ги един човек, който наричаше себе си „Учителя“. Срещаша се в петък вечер ей горе, в Уорънърс Копс, където имаше стара плевня. Странни неща се случваха през ония нощи. Лоши неща. От Бога страх ме хващаше, думам ви, заради тия лошотии — акцентът и говорът му принуждаваха Маделин да се навежда още по-близо и да наостря слух.

— Как започна да се занимава с това майка ми?

Дженкинс сви рамене и погледна надолу към силните си стари ръце, сякаш търсеше отговора на въпроса ѝ в тях.

— Не знам точно — най-накрая каза той. — Може би защото ѝ стана мъчно, когато господарката почина. Ама и те здраво я хванаха. През цялото това време баща ви работеше в Лондон, а тя все повече затъваше и аз предупредих сър Джордж, но той не чуваше.

— Дядо е знаел какво става, но не е направил нищо, за да я спре?

— Сър Джордж мислеше, че Камила не може да навреди никому — отвърна Дженкинс.

Маделин се усмихна на почтителния начин, по който старият градинар говореше за дядо ѝ, баба ѝ и майка ѝ.

— Баща ми знаеше ли за това? — попита тя.

— Според мен не беше моя работа да казвам на баща ви. Че аз бях един прост градинар тук. Тъй, но една вечер отидох горе до Уорънърс Копс, над пътя за Пендълбъри, дето знаех, че се събират вещиците, щото бях чувал странни шумове — гласът му се сниши и едва се чуваше, очите му гледаха страховито, сякаш споменът за онази нощ още го преследваше. — Тъкмо бяха принесли в жертва едно животно... — продължи той. — Чувах ги как редят заклинания и погледнах през един процеп на капака, те май мажеха някого с кръв. Ужасно беше да се гледат странните неща, които ставаха! Тогава изведнъж ги чух да казват вашето име.

Маделин се вцепени — преди той да го каже, тя се досети какво предстоеше. Представи си старата плевня с импровизиран олтар в средата, наобиколен от мъже и жени, размахващи фалически символи, танцуващи, пеещи заклинания, голи на светлината от свещите около жертвоприношението.

— Следващия път щели сте да бъдете вие... — промълви Дженкинс почти безгласно.

— Не! — Маделин скочи на крака от ужаса, полазил, по гърба ѝ. Лицето ѝ пребледня като платно. „Не!“ — това беше протест, див вик, който да прогони страховитите образи, изникнали, в съзнанието ѝ. Собствената ѝ майка се бе подготвяла да я принесе в жертва! „Това не може да бъде вярно — прошепна тя съкрушена. — Сигурно не си чул добре! Това е ужасна идея. Майка ми никога не би...“

Дженкинс продължи, сякаш не я бе чул да говори, вперил поглед в горящите цепеници в камината.

— После се втурнах към колибата си, не знаех какво да правя. Да ходя пак при сър Джордж, нямаше полза, щото той не искаше да чуе. А и време много нямаше. Чух да говорят за нощта на лятното слънцестоене, а това бе след два дни.

Мълчанието надвисна тежко в приемната, която започваше да притиска Маделин като осезаема сила, да приглушава външните шумове, все едно бе на дъното на дълбок кладенец. Само ударите на биещото ѝ сърце в ушите я караха да вярва, че моментът е действителен. Дженкинс описваше някакъв кошмар, в който централни фигури бяха тя и майка ѝ и се движеха като призраци в друго време и епоха. Погледна ръцете си, деликатните си ръце на художничка, върху които единствената украса беше златният ѝ сватбен пръстен, и се

запита дали те са стискали доверчиво майчините... на майката, която бе повела детето си от кошарката му към мястото на неописуемото зло... майката, която е била готова да го принесе в жертва на сатаната по причини, които само тя е знаела. Дали тя бе плакала? Дали бе стискала майка си за полата? Дали бе молила да я защитят?

На Маделин ѝ прилоша и затвори очи.

— Какво стана тогава? — тя говореше толкова тихо, че Дженкинс едва я чуваше.

Той обърна обрulenото си от времето лице към нея. В дълбоките бразди по него имаше определено благородство, една честност и вярност, която я накара на мига да осъзнае, че в нещо има нещо много особено. Бледосините очи, все още просълзени от вълнение, я гледаха със състрадание.

— Свързах се с баща ви в Лондон — бавно каза той, сякаш премерваше всяка дума в стремежа си да ѝ спести най-тежкия шок и мъката, които тя вече знаеше, че са неизбежни — и той дойде веднага, щото не вярваше на думите ми. Но после ми повярва, когато пристигна чак от Лондон късно през нощта, а нито вие, нито майка ви си бяхте в къщата. Сър Джордж, той рече, че не знае къде сте отишли, и баща ви наистина се притесни. Обикаляше къщата и викаше имената ви: „Камила — крещеше. — Къде си? Къде е Маделин?“ Тогава сър Джордж също се разтревожи и двамата ме погледнаха.

Последва дълга пауза, в която Дженкинс сякаш отново преживя този миг, вероятно най-важния в живота му, когато съдбата на едно дете е била застрашена — дете, което той е имал сили да спаси. Маделин притаи дъх, омагьосана от думите му.

— Казах им: „Следвайте ме“, и ги заведох до плевнята на Уорънърс Копс — продължи Дженкинс.

Маделин вече с мъка понасяше това, което чуваше. Усещаше студения вятър, фучащ из самотните шубраци, виждаше плевнята, свещите, пригответения олтар... Затвори очи и зарови лице в ръцете си. Изведнъж се разтрепери от припомнения ужас, който проблесна в съзнанието ѝ. Нож, заклинания, гола плът и очи, десетки очи, които изгаряха като лазери тялото ѝ, положено там... и гласът на един мъж.

— О, Исусе! — проплака тя. — О, мили Боже!

— Тъй — замислено каза Дженкинс. — Дойдохме навреме, баща ви и аз. Той се втурна и ви грабна от пригответения олтар, а аз хванах

Камила... — по лицето му отново започнаха да се стичат сълзи и той ги бършеше безрезултатно с кърпата си на точици. — Аз я познавах от малка. В оная нощ беше подивяла. Крещеше и буйстваше! Голям зор, докато я изкарам от плевнята и я довлека до къщата. На вас нищо ви нямаше, само се късахте да ревете, затуй сър Джордж повика лекаря. Татко ви се обади в полицията.

Маделин също се разплака — за майката, която бе загубила, и за ужасната нощ, която би могла, ако не е бил Дженкинс, да завърши с отвратително убийство. Имаше чувството, че сега пред нея се разкриваше нещо, заключено в съзнанието ѝ през целия ѝ живот, и събуждаше мрачни спомени, досега винаги недостъпни за нея. Сега, когато ѝ предстоеше да се сблъска с нещо положително, тя по-лесно щеше да се отърве от детските си страхове.

Дженкинс продължи:

— Не можах да направят нищо за майка ви. Направо се беше смахнала, казвам ви. Докторът говореше нещо, че била в транс, когато ние с баща ви сме влезли в плевнята, и шокът ѝ объркал ума, не знам точно. Обаче вас ви бяхме измъкнали жива и здрава и това беше главното — в гласа му вече имаше тиха гордост, сякаш бе отгледал красива роза или засадил леха с нежни кремове.

— Ти си спасил живота ми — каза Маделин, вперила поглед в него. Той стоеше коленичил с достойнство и единственият белег за вълнението му бяха ръцете, които сгъваха и разгъваха непрестанно носната кърпа. — Благодарна съм ти за това — искрено добави тя. — Нямах представа... Какво стана, когато пристигна полицията?

— Ами те, естествено, всички се бяха разбягали и опразнили плевнята, как няма? Пръснали се бяха навсякъде из околността, плевнята — на вили и на могили. Една стара жена я обвиниха за съучастник в опита за убийство, но от това нищо не излезе. Доста вестници писаха обаче. Наистина се раздуха. Затова сър Джордж се ядоса така на баща ви. Караха се, ама наистина. Сър Джордж каза, че всичко трябвало да се потули, за да се опази честта на фамилия Дарлимпъл, и че хич не е трябвало да вика полицията. Мен ако питаш, баща ви си беше прав. Тия зли хора трябваше да ги хванат и да ги накажат!

— А майка ми? — с болка в гласа попита Маделин. — Тя влезе ли в?... — не можа да довърши изречението си. Всичко това беше една

трагедия: красива млада жена, омъжена за чудесен и преуспяващ мъж; живот в златно щастие с малката им дъщеричка; и след това — тъмният кошмар, хвърлил сянка върху всички тях, провалил живота на Камила и причинил дълбоко страдание на Джейк.

— Мис Камила постъпи на лечение в болница, но то не помогна — каза Дженкинс в отговор на неизречения ѝ въпрос. — Сигурно има вече двадесет години, откак е в „Мередит Хаус“. Тя не познава никого естествено. Дори не знае коя е самата тя — тъжно добави той.

Маделин с изненада вдигна поглед.

— Ти си ходил при нея?

— Ходя от време на време — отвърна свенливо Дженкинс. — Нося ѝ малко цветя от градината.

— Благодаря ти, Дженкинс. Благодаря ти за всичко — каза Маделин и се надигна. — Винаги ще ти бъда благодарна, че се грижиш за майка ми. И за мен, когато съм била малка. Също и за годините, които си посветил на дядо ми. Мисля, че Дарлимпълови ти дължат огромна благодарност.

Той се притесни, натъпка кърпата в джоба си и започна да търка ръцете си пред пламтящия огън, сякаш за да ги стопли.

— Искам да знаеш — продължи Маделин, — че ще се погрижа да не оставаш сам. Къщата ти твоя собственост ли е?

— А, не, госпожо, тя е част от имението — измънка шашардисан той. — Сър Джордж ни я даде с жена ми, докато работим тук.

— Тогава аз ще накарам адвоката да изготви необходимите документи, за да станеш собственик — каза Маделин, — и освен парите, които дядо ми ти е завещал, аз ще ти дам достатъчно издръжка, с която да живееш добре, след като се пенсионираш.

Пламнал и с разтреперани ръце, Дженкинс ѝ поблагодари. Тя забеляза колко е развълнуван.

— Надявам се да остана да работя в градината, когато продадете къщата — добави той. После се обърна и погледна през прозореца на приемната към ливадата, обградена от високи брястове, дъбове и букове. — Обичам я тая стара градина наистина — простичко каза старецът.

Маделин кимна с разбиране.

— Можеш да разчиташ на мен, че ще направя всичко възможно, за да убедя новите собственици да те задържат. Сигурна съм, че няма

да откажат. Но поне можеш да бъдеш спокоен, че ще имаш покрив над главата си и собствена част от градината до края на живота си.

— Да, госпожо. Благодаря ви много, госпожо. Жената ще цъфне от радост — накрая Дженкинс се обърна към нея с грейнала усмивка и бавно се запъти към вратата. Спря за миг и още веднъж ѝ се усмихна ликуващо. — Камък ми падна от сърцето, като ви казах най-накрая — с облекчение рече той.

Маделин стискаше Карл в прегръдката си, сякаш не можеше да преживее отново да го пусне.

— Боже, как ми липсваше! — прошепна тя и долепи буза до неговата. — Благодаря ти, че дойде. Не можеш да си представиш колко много се нуждаех от теб.

— Е, вече съм тук, миличка! — той също я прегърна и тя забеляза колко уморен и напрегнат изглежда. Джейк бе прав. Карл сериозно се нуждаеше от почивка, макар само тя да знаеше защо.

— Всичко ли заряза, за да дойдеш? — попита, докато се качваха на задната седалка на стария Райли на дядо ѝ, който Дженкинс настояваше да кара с петдесет километра в час.

— Донякъде. Успях да упълномоща доста хора и Джейк се отнесе много добре към цялата история. Обаче сега е особено натоварен период — никога нямаше да се измъкна, ако не бях женен за дъщерята на шефа! — пошегува се Карл.

— Нали Кимбърли е там — тя може да движи нещата в твоё отсъствие, нали? — попита Маделин небрежно, вперила поглед в преминаващата зимна картина.

Гласът на Карл прозвуча също толкова безразлично.

— Да, може да се справя.

Маделин почувства вътрешно облекчение. Явно бе успяла да измъкне Карл от Ню Йорк тъкмо навреме. Щом Кимбърли все още работеше в банката, значи до този момент нищо не се бе разбрало. Сега трябваше само да задържи Карл в Англия, при себе си, за около седмица, а след това, ако имаха късмет, щеше да бъде безопасно да се върнат.

— Как е леля Пати? — попита весело тя.

Карл се усмихна широко.

— Никога няма да повярваш... спря цигарите!

Лицето на Маделин грейна.

— Не! Сериозно? Слава на Бога! Как е успяла?

— Препоръчали й хипноза. Явно има голям ефект, защото след пет часа при специалиста оставила „Марлборо“-то и излязла с думите, че никога повече няма да пуши.

— Фантастично! Смяташ ли, че ще удържи на думата си? Би било чудесно.

Карл беше категоричен:

— Тя здравата се уплаши, да ти кажа. Беше убедена, че й е дошъл редът. Мисля, че до края на живота си няма да запали цигара. Вече започна да мрънка заради останалите пушачи.

Маделин се засмя.

— Това си е в стила на леля Пати!

Не след дълго колата зави по алеята, която Маделин вече добре познаваше.

— Значи това било имението „Милтън“ — възкликна Карл. — Трябва да заявя, че е впечатляващо. Сигурна ли си, че искаш да го продадеш, скъпа?

— Да, вече говорих с Андрю по този въпрос. Смята, че ще може да намери купувач, макар да не гарантира нищо на този етап. Но както му казах, най-добрият градинар на света върви заедно с имота, така че късметлия ще е онзи, който го купи — Маделин се усмихна на Дженкинс на слизане от колата и той грейна в отговор. През последните двадесет и четири часа имаше чувството, че огромен товар е свален от плещите му.

— Кой е той? — прошепна Карл, когато останаха сами. — Прилича на малкото градинско джудже!

Маделин прихна да се смее, развеселена от точното описание на Карл. След това му разказа всичко за Дженкинс и какво бе научила от него предишния ден. Карл слушаше и ужасът в очите му нарастваше. Не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да кажеш, че в наши дни!... — с изумление каза той. — Боже мой, толкова средновековно ми звучи! Не мога да повярвам. Щели са да те убият по време на някакъв сатанински ритуал? И майка ти е участвала в него? — той клатеше глава потресен. — Слава Богу, че

Дженкинс е бил там, както и баща ти. Не съм изненадан, че е отказвал да ти го разкаже. Това е ужасна история.

— Знам — съгласи се Маделин. — Тя обяснява толкова много неща и аз разбирам защо татко не е обелил и дума. Страх ме е, Карл. Как ли ще изглежда тя? Очевидно няма да има никаква представа коя съм. Дженкинс каза, че не познавала никого, но аз все пак се притеснявам от срещата ни. Затова исках да си с мен — вярно беше. Използва страха си като повод да измъкне Карл от Ню Йорк, но сега той вече беше реален. Без Карл до себе си тя нямаше да може да се справи.

— Каквото и да се случи, аз ще бъда до теб, Мади — с нежен глас я увери той. — Може би дори е по-добре, че тя не знае нищо. Представи си как щеше да се чувства иначе!

Вечерта си легнаха рано в красивата, облицована с кретон, спалня, където една от прислужниците бе запалила камината и абажурите. Балдахинът на цветя бе навит нагоре и под него се виждаше примамливото пухено гнездо от бял лен и дантели — когато Маделин го видя, бе пронизана от внезапно желание. Колко време бе минало, откакто двамата с Карл се бяха любили — наистина се бяха любили, незасегнати от напрежението в банката, надвиснало над тях като буреносен облак? Седна в шезлонга до камината и загледа на пламналите ѝ дълбини, се запита дали Карл се чувстваше по същия начин. Или все още мислеше за Кимбърли и си спомняше какво е представлявала в леглото? Маделин пропъди тази мисъл и се концентрира върху цепениците, които горяха и проблясваха пред нея.

Карл се съблече, облече си синята копринена пижама и отиде да седне до нея.

— Добре ли се чувстваш? — попита той и се опита да познае по профила ѝ за какво мисли.

Маделин се протегна и го погали по бедрото. Коприната под пръстите ѝ бе гладка и ръката ѝ се плъзна нагоре.

— Добре съм — тихо промълви тя, — но ти ми липсваше — говореше и усещаше надигането на страстта му. Взря се в очите му и прокара още по-нагоре ръката си. Карл я хвана и стисна силно.

— Божичко, ти също ми липсваше — отвърна Карл и Маделин долови същото отчаяние, което бе забелязала и по-рано, по време на уикенда им в Ойстър Бей. Беше не отчаянието на неудържимата страст,

а на дълбоката скръб и разкаяние — той никога не можеше да върне назад стореното, бе загубил нещо скъпоценно, което никога нямаше да може да намери.

— Обичам те, Карл — тихо каза тя и погледна любимото лице, по което проблясваха огнените пламъчета. — Знаеш това, нали?

Те се целунаха нежно. Тя обхвана с длани лицето му, докато езикът му изпробва меките ѝ устни. След това той свали дългата велурена рокля, която бе облякла за вечерята, като я плъзна по раменете ѝ, разголвайки съвършените ѝ гърди, надолу по слабия ѝ ханш, като през цялото време галеше тялото ѝ, върху което целувките му оставяха огнена следа.

Маделин прошепна сладно:

— О, Карл, искам да те почувствам вътре в себе си.

— Мади, скъпа моя Мади... — Карл я целуна страстно, сякаш никога нямаше да я пусне и за да я убеди, че я обича. Тя се отпусна, разтопи се в ръцете му, забрави всичко останало, освен силата на ръцете, огъня на плътта и гласа му. Те легнаха пред огъня, телата им блеснаха в розово на огнената светлина и в цялата стая се чуваше единствено дишането им.

— Моя любов... о, Боже, моя любов! — извика Карл.

Тя го стискаше, разтърсвана от страст, и искаше той да проникне не само в тялото ѝ, но и да изпълни мислите ѝ; да измие болката и тревогите, които толкова дълго я тровеха; да възстанови доверието и вярата, че обича само нея, както и да ѝ върне душевния покой, който тя навремето приемаше за дар от Бога.

— Обичай ме... обичай ме винаги — молеше го Маделин между целувките.

— Ще те обичам до края на живота си — закле се Карл и навлезе дълбоко в нея. — Приеми ме, Мади. Приеми ме. Само твой съм.

На оскъдната червена светлина тя виждаше тялото му, превърнало се в част от нейното. Те продължаваха да се движат в хармония, обхванати от такова опиянение, че престанаха да забелязват къде се намират и оставаха глухи за звъненето на телефона до леглото. Диви, бурни вълни от пронизващо удоволствие накараха Маделин да обезумее от желанието за изпълване. Карл достигна до върховата точка с разкъсван, порив, от който се разтрепери и започна да крещи името ѝ.

Изтегната, сякаш гигантски вълни я бяха издигнали нависоко и захвърлили на отдалечен бряг, Маделин лежеше замаяна и изтощена от бурните си емоции. След малко тя чу далечния глас на Карл.

— Някой ще вдигне ли проклетия телефон?

Едва сега обърна внимание на неспирното звънене, но после то спря и тя се притисна по-силно към Карл, чувайки ударите на сърцето му, докато той се опитваше да урегулира дишането си. След няколко минути на вратата на спалнята им се почука.

Карл повдигна глава и погледна изумен натам.

— Да, какво има? — провикна се той и дръпна роклята на Маделин, за да завие и двамата.

Обади се гласът на Хънтър — чист и ясен.

— Съжалявам за безпокойството, сър, но спешно ви търсят от банката. Обажда се господин Шиърман от „Сентръл Манхатън Бенк“. Казва, че спешно трябва да говорите, защото нещо се е случило в банката.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Сардиния, където тюркоазното море обгръщаше окъпаните в слънце платинено сиви плажове и ароматът на дива мащерка, розмарин и скална мирта се носеше из въздуха, Джесика осъзна с покъртителна внезапност, че повече не е влюбена в Бърнард.

Предишната седмица, след концерта в Токио, във временен порив на гняв, той реши, че иска да се прибере в дома си, като по този начин сложи край на турнето си на това място и в този момент.

— Уморен съм! — заяви кисело Бърнард. — Не могат да очакват от мен да продължавам седмица след седмица по този начин. Не съм машина! Изтощен съм!

Джесика се разкъсваше между собственото си желание за почивка и мисълта, че той се държи непрофесионално.

— Но така ще провалиш цялото си турне! — каза му тя. — Ами хората, които вече са си купили билети? Организаторите? Рекламата? Това ще бъде голямо разочарование за много любители на музиката.

— Защо трябва да мисля за другите хора? — изстреля в отговор той. — Здравето ми е по-важно, както и творческите ми сили. Другите хора да вървят по дяволите. Хич не ми пука даже.

Джесика не каза нищо, като видя в колко лошо настроение е и като знаеше, че със спор няма да постигне нищо, този Бърнард беше много различен от човека, в когото тя се бе влюбила. Постепенно, седмица след седмица, на нея започна да ѝ прави впечатление колко често си сменя настроенията и колко сприхав става, затова малко по малко проумяваше, че може би той в действителност си е такъв. Нима само си бе фантазирала, че е благонравен и разумен, заслепена от любовта си? Или Бърнард си бе придал такъв вид още от началото, за да я прелъсти и вкара в капана си?

Сега, седмица откакто бяха пристигнали във „Вила Рокия ди Волпе“, Джесика бе убедена, че точно това се е случило. Привикнал да включва в действие чара си, когато срещне приятели или свои почитатели, с никой, от които не се налагаше да изкарва дълго време,

той не бе в състояние да запази тези по-приятни страни на характера си за по-продължителен период. „Да — мислеше си тя, вече отърсила се от външния му чар — Бърнард наистина е много труден човек.“

Не можеше да заспи, затова стана призори, прекоси хладните мраморни стаи и излезе на верандата. Обвит в мъгливото утро, заливът Кала ди Волпе лежеше долу, тюркоазните му води бяха гладки като коприна. Тя се сви на един от големите бамбукови шезлонги и се загледа с невиждащи очи в първото сиво було на зората, разстилащо се върху пейзажа.

Как го бе разлюбила? Зави ѝ се свят — толкова невъзможна изглеждаше тази мисъл — и въпреки това на нея ѝ бе писнало да ѝ отнемат независимостта, беше отегчена от липсата на собствен живот, но може би най-много ѝ бе дошло до гуша да играе по свирката на Бърнард. При този неволен каламбур по лицето ѝ пробяга усмивка... ами да, свирката на Бърнард!

В градината на вилата, където имаше високи кипариси и екзотични храсти, а цветята растяха буйни и свежи върху плодородната земя, Джесика чу градинаря да поставя маркучите, за да полее младата трева. Не след дълго постоянното и успокояващо „пст-пст“ изпълни утринния въздух и Джесика влезе в кухнята, за да си направи кафе.

Когато се върна на терасата, тя бе станала по-светла и горещината на настъпващия ден започваше да се надига на топли вълни, понесени навътре към сушата отменящите посоката си ветрове. Ароматът на риган, сладък и остър, се смеси с този на дивия розмарин и миртата, а от храстите се разнесе мекото жужене на цикадите. „Това е такава идилия!“ — помисли си тя, опиянена от красотата на зората над острова, и подпря босите си крака върху ниския каменен парапет.

В този момент, сякаш с помощта на някакво видение, Джесика осъзна, че много трудно ще успее да напусне това място. Вече бе влюбена във вилата, в градините и в брега с причудливите му скали, изваяни от хилядолетни ветрове и води. Част от нея щеше да остане завинаги тук, развълнувано си помисли тя, вкоренена дълбоко като маслиновите дървета. На този остров душата ѝ бе затрогната от красотата на природата и тя не искаше да се сбогува с всичко това. Все пак частица от нея разбираше, че това рано или късно ще стане.

По пладне се появи Бърнард — разрошен и гол под халата си за баня. Джесика, която се печеше след плуването, отвори очи и се

усмихна, копнеейки и той да се усмихне, но вместо това Бърнард се начумери и седна под сянката на един чадър на райета, ругаейки човека, който се бе обадил от Рим, защото го бе събудил.

— Но вече е почти обяд — напомни му Джесика. — Пропускаш най-хубавата част от деня, като спиш цяла сутрин.

— Глупости! Виж какво, аз работих до късно снощи върху партитурата на новия концерт, който пиша — Бърнард гледеше ядосано, сякаш всичко, което попаднеше пред погледа му, го дразнеше.

— Какво има, Бърнард? — внезапно го попита Джесика. Разбираше, че стъпва по хлъзгава почва, защото в такова настроение въпросите още повече влошаваха състоянието му, но нещо в нея не можеше да устои на желанието да рови из душата му, сякаш се надяваше да изкара на бял свят целия им конфликт.

— Нищо — навъсен, отвърна той.

— Сигурно нещо не е наред. Ти си като мечка с главоболие! — тя отметна назад косата си със слабите си загорели ръце и впери поглед в него през няколко непокорни къдрици, които падаха пред лицето ѝ. — Хората не стават раздразнителни без причина! Да не ти е лошо?

Той ѝ изръмжа ядосано и после извика на слугата, който сервираше масата им за обяд.

— Донеси ми кафе и гледай да е силно!

Джесика игнорира факта, че той не ѝ обръща внимание, и каза, докато взимаше шишенцето с плажно масло:

— Сигурно прекаляваш с кафето! То прави хората изнервени.

— Не ми говори за изнервени хора — тросна се Бърнард. — Ти си изнервена.

— Не съм! — тя се надигна възмутена. — Защо да съм изнервена?

— И аз това искам да знам — той я гледеше с присвити очи, които я караха да се чувства уязвима и застрашена, макар да не разбираше точно защо. Вярно — беше раздразнителна. Усещаше, че се приближава към криза в живота си, че една част от нея бягаше от това, каквото и да беше то, докато другата сякаш бе твърдо решена да го доведе докрай.

— Просто... — подхвана тя, но после замлъкна. Как да кажеш на един човек, след като си изоставил всичко друго, за да бъдеш с него, че вече не го обичаш? Звучеше налудничаво. И наистина беше

налудничаво! Нямахме никаква логика в това, но в този случай самата тя не постъпваше логично, мислеше си Джесика. Нещо вътре в нея се разрушаваше и тя вече не знаеше как да го съхрани. Защо бе разлюбила Бърнард, след като доскоро бе заслепена от любов по него?

По-късно, докато лежеше на терасата и четеше, Джесика го чуваше как свири най-новата си композиция на пианото в гостната. Музиката се разля в неподвижния въздух и събуди у нея емоции, изпрати леки тръпки по гърба ѝ. Тя затвори очи и остави сладките тонове да я заливат. Постепенно усети как всичките ѝ сетива се размекват като сняг на слънцето. Тялото ѝ се отпусна и кръвта ѝ сякаш потече още по-гъста по вените, изпълнена с желание. Джесика сложи книгата си отстрани и с ръка случайно докосна гърдата си. Един трепет, силен и буен, я прониза и накара да осъзнае колко много все още желае Бърнард. Музиката продължаваше, прелъстяваща и възбуждаща, да си пробива път като млад филиз около струните на сърцето ѝ, да нахлува в съзнанието ѝ с образи, които я пуснаха да плува свободно в безкрайните морски води.

„О, така го обичам... — каза си Джесика, лежейки, обхваната от силна страст. — Разбира се, че го обичам. Той е най-чудесният човек, когото съм срещала... страстен, с толкова нежни чувства... с блестящ талант, гений. Обичам го с цялото си сърце.“ Обзе я дълбоко щастие, когато си даде сметка какъв късмет е имала с този човек в живота си, мъж, който с музиката си бе способен да поведе нея и милиони други хора към непознати за тях висини на чувствата им. Какво от това, че е малко темпераментен? Той беше творец и човек трябваше да му прощава. Без съмнение Бетховен, Шопен и Рахманинов също са имали мигове на лошо настроение. Джесика се усмихна — прости на Бърнард, както правеше всеки път. Човек не можеше да очаква от хора като него, каза си тя, да бъдат като останалите.

Музиката продължаваше да се лее: най-високите тонове пърхаха закачливо, а след това мелодията преминаваше в минорната гама и почти я разплакваше. Миг след това мажорните акорди, силни и мощни, я караха отново да се усмихва. Тя лежеше на терасата, оставила се на преходите да я манипулират така, както облаците над главата ѝ зависеха от прищевките на ветровете — понасяха се напред, после се задържаха, мятаха се и се разпръскваха, докато най-накрая изчезнеха.

Последва бурен стържещ дисонанс, една изкрещяна ругатня и шум от падане на нещо тежко. Джесика се стресна, отвори очи и се надигна. Погледна през прозореца на музикалната стая и — за свой ужас — видя как Бърнард запраща нещо по уплашената прислужница, която от вцепенение не можеше да помръдне. Той крещеше по нея обиди и гледката отврати Джесика. Бърнард събори стола от гняв и — вбесен — излезе от предния вход на вилата.

Сякаш заляха Джесика с кофа ледена вода и тя се събуди от красивия си унес. Шокирана, прекоси терасата, където камъните пареха под краката ѝ. Влезе в музикалната стая, огледа се и остана слисана. Толкова щети бяха нанесени за толкова малко време. Пръснати бяха нотни листове, преобърнати бяха маса и стол, имаше разпилени по пода книги и една строшена ваза, чиято вода се стичаше по теракотения под.

— Какво стана? — зяпна от изумление Джесика.

Слугинята, младо местно момиче, стискаше памучните си поли с ужасено изражение. Падна на колене и започна с разтреперани ръце да събира парчетата от счупената ваза.

— Добре ли си?

Момичето простена и докосна главата си. На челото ѝ започваше да се образува подутина.

— Ударена си! — втурна се Джесика и помогна на момичето да стане на крака. — Остави тази бъркотия, аз ще се погрижа. Върви в кухнята и си сложи малко лед на челото.

Слугинята я погледна колебливо и поклати отрицателно глава.

— Добре съм — прошепна тя със силен италиански акцент.

— Остави, аз ще го оправя — твърдо каза Джесика. Свикнала бе да се справя с персонал от всякакви националности в „Роял Уестминстър“ и това момиче ѝ напомняше за много от камериерките им. Джесика ѝ посочи кухнята. — Легни за малко и си сложи лед на главата. Хайде, не се тревожи за нищо, всичко ще бъде наред.

— Често се случва... без причина — прошепна прислужницата.

— Тогава според мен трябва да си намериш работа в друга вила, където хората ще са по-мили с теб, не мислиш ли? — веднага ѝ хрумна на Джесика. Вътрешно изгаряше от гняв. Как смееше Бърнард да се отнася със слугите по този начин? След като подреди стаята, тя се

върна бавно на терасата и точно в този миг осъзна какво точно не е наред в техните отношения.

Бърнард се появи след час и с любезна усмивка седна под навеса на терасата, сякаш нищо не се бе случило. Джесика нямаше представа къде е бил през това време, но всъщност не я и интересуваше. Той отпиваше от чашата си леденостудено вино „Фраскати“, очевидно, без да забелязва присъствието ѝ, а тя си намисляше какво да му каже.

Сега, когато знаеше истинските си чувства, инстинктът ѝ казваше да избяга, да се махне от Сардиния и Бърнард и изобщо от целия безпорядък, който бе създала в живота си, и да се скрие в някое закътано местенце, където никой не я познава. Такава глупачка беше, мислеше си тя. Как можа една интелигентна и преуспяваща жена на двадесет и шест години, с отговорна и високоплатена работа с невероятно бъдеще, да изпадне в такова крайно глупаво положение? В онзи момент всичко изглеждаше толкова в реда на нещата! Но след като се влюби лудо в Бърнард и ослепя за всичко останало, сега трябваше да приеме факта, че мъглите на увлечението се разпръснаха и голата истина се разкри пред нея.

Внезапно Бърнард запитва:

— Искаш ли да поплуваме преди вечеря?

— Предпочитам да си поговорим — отвърна тя.

Той я погледна как седи с кръстосани крака на един шезлонг, саронгът с ярки цветове подчертаваше великолепия тен на раменете и ръцете ѝ, косата ѝ бе вдигната нагоре на топка от вироглави букли и къдри. Кротките ѝ сини очи се взираха в него и малката ѝ устичка за пръв път бе сериозна.

— При това положение да си наля още едно питие — Бърнард си сипа втора чаша и чак тогава му хрумна да предложи и на нея. Джесика поклати глава. — За какво искаш да говорим? — попита той.

Гласът ѝ леко трепна.

— За нас.

— Така и предполагам — Бърнард отпи замислено от виното си и каза с понижен глас. — Май знам какво следва.

— Така ли? — в топлия застинал въздух се разнесе лекият звън на гривните ѝ. — Искаш да кажеш, че си разбрал...

— Че вече не ме обичаш ли? Да. Да. Разбрах го, Джесика — той изглеждаше немощен, уморен, сякаш знаеше, че идва краят. —

Страхувах се, че това ще стане — добави с тъга в гласа.

— Но... Не разбирам. Защо мислиш, че... — тя нямаше думи, беше объркана, нямаше мисъл в главата ѝ. Как би могъл да знае? Беше уверена, че не е давала признаци за чувствата си в моментите, когато усещаше, че двамата нямат нищо общо.

— Каж ми какво чувстваш — настоя Бърнард и се наведе към нея. Очите му я пронизваха, цялата сила на личността му се насочи върху нея в този миг и тя се почувства като малко насекомо, гледано под гигантски микроскоп.

Джесика отвърна на погледа му, стъписана и разколебана под силата на очите му.

— Мисля, че... — започна тя. Прочисти гърлото си. — Мисля, че съм влюбена в музиката ти... не в теб — последните ѝ думи бяха едва доловим шепот.

Бърнард кимна в знак, че напълно я разбира.

— Както някои хора се влюбват в персонажа, който даден актьор играе, а не в самия актьор — предположи той.

Джесика се вкопчи в това обяснение. То идеално описваше онова, което тя изпитваше.

— Точно така! Точно така се чувствам. Когато чуя музиката ти, напълно се отнасям... пренасям се...

— Нищо необичайно — прекъсна я Бърнард. — Ето затова ме напусна съпругата ми. Тя обожаваше музиката ми, но не можеше да понася мен, нито пък да живее по моя начин. Музиката може да бъде много опасна и непредвидима, Джесика, както сама си открила. В състояние е да влияе на човешките емоции повече от всичко друго на света, защото това е езикът на душата. Чрез музиката може да бъде създадено всяко едно настроение, не си ли забелязала? Започваш да свириш определена мелодия — всички скачат на крака и искат да танцуват! Започваш друг вид — и всички се разплакват! А свириш ли музиката, която аз композирам, завладяваш сърцето и душата на слушателя! Същото е станало с теб, Джесика — музиката те е отнесла, но действителността, след като музиката спре, е нещо друго.

По бузите ѝ потекоха огромни сълзи заради мъдростта в думите му. Беше напълно прав. Винаги емоционален човек, тя се бе оставила музиката да я води, като приписваше на твореца ѝ цялата красота и страст, които бе създал, без да спре и да изучи самия човек. Сведе

глава, чувствайки се като дете, като пълна глупачка, като възрастен човек, който току-що е научил, че Дядо Коледа не съществува.

— Затова не ти предложих да, се омъжиш за мен — продължи Бърнард. — Когато жена ми ме напусна, осъзнах, че бракът не е за мен. Рано или късно на жените им идва до гуша от мен или от начина ми на живот. Музиката може и да е храна за любовта, както е казал Шекспир, но за нещастие човек се нуждае от нещо не толкова романтично, за да я поддържа ежедневно! — усмихна се мрачно и посегна да я погали по рамото. — Малката Джесика, романтичка по рождение — мълвеше той. — За жени като теб пиша музиката си. Тя не би имала въздействие върху някой прозаик.

Тя беше вперила поглед в него. Сълзите съхнеха върху мургавите ѝ бузи и оставяха малки солени следи.

— Предполагал си, че това ще се случи?

— Надявах се, че няма — Бърнард беше искрен и продължаваше да я гледа замислено в очите. — Но още щом тръгнахме на път, забелязах всичките признаци. Да живееш с куфари не съвпада с представата за любовно приключение. Пределно ми е ясно.

— Не е заради пътуванията — възрази Джесика, — просто ти стана... ами по-различен от човека, когото познавах в Лондон! Сякаш вече не те познавам.

— Ти никога не си ме познавала, Джесика. В това е целият проблем. Ти тръгна с човека, за когото ме мислеше, повлияна от музиката ми. Когато започна да опознаваш истинската ми същност, това беше нещо съвсем различно. Никой мъж не може да достигне идеала, който една жена създава в представите си.

Джесика поклати глава. Все още беше объркана. Бърнард явно разбираше какво чувства тя и го изразяваше по-добре, отколкото тя самата би могла.

— Не знам какво да правя — каза обезоръжена.

— Можеш да останеш или да си вървиш у дома — предпазливо каза той. — От теб зависи. Но не забравяй, че ако останеш, ще трябва да търпиш мен и живота ми такива, каквито са. Не мога да се преструвам на романтичния герой от въображението ти, само за да те правя щастлива. Работата ми е да пиша музика, да правя записи и турнета, тя е всеобхващаща като работата на един адвокат или финансист. Има много малко време за любовни преживявания.

— Но в леглото... — Джесика замлъкна и отвърна поглед, в който имаше болка. — Ти беше страстен в леглото, когато се запознахме, казваше, че ме обичаш. Преструваше ли се?

Той хвана дланта ѝ между силните си ръце и погали тънките ѝ пръсти.

— Аз съм мъж като всички други, Джесика. Разбира се, че се влюбих в теб и направих всичко възможно, за да те вкарам в леглото. Беше чудесно и, вярвай ми, за мен всеки един момент беше пълен с наслада, колкото и за теб, надявам се, но... мъжете са по-различни, скъпа. Когато преследването свърши и завоеванието е направено... какво друго остава, освен повторение на действието, докато и мъжът, и жената се отегчат от него!

Джесика го стрелна с гняв в очите. Искаше да отрече всичко това, но той я накара да замълчи с поглед, преди да е отворила уста.

— Отношенията трябва да се основават на реалността — продължи Бърнард. — Те не са симфонии или гранд опери, те са част от реалния живот — той натърти на последната дума, сякаш за да достигне до плетеницата от мечти, която бе обхванала мислите ѝ и я объркваше в истинските ѝ чувства.

— Разбирам — бавно каза тя.

— Помисли си за това. Няма нужда да бързаш с решението. Може би ще прецениш, че можеш да продължиш или пък че е прекалено болезнено, прекалено неизлечимо. Ако това е така, трябва да си тръгнеш — той говореше без самосъжаление — сякаш бе уточнил правилата на играта и с удоволствие щеше да ги спазва.

Джесика предвиждаше, че ще ѝ бъде трудно да напусне острова, и сега, докато подреждаше куфарите си, над нея като сянка, студена и сива, надвисна чувството, че идва краят. Започваше последната глава на нещо, което се роди от изригнала любов, смях и прекрасни изгледи за бъдещето.

Беше рано следобед, а самолетът ѝ излиташе в пет и половина. Изплакала сълзите си и с притъпени чувства, тя методично сгъваше дрехите си и пъхаше хартия в обувките си. Правеше всичко това като сомнамбул, докато вилата лежеше обвита в знойната тишина на следобед и Бърнард стоеше в стаята си за музика.

Примирана с факта, че всичко свършва, Джесика спокойно закопча куфарите си и отиде за последен път на терасата. Искаше да погледне отново великолепния залив, за да останат завинаги в спомените ѝ тъмносините му води и сочната зеленина наоколо.

Тишината се нарушаваше единствено от лудото цирикане на цикадите във високата трева. С чувство на облекчение, че всичко това почти свършва, Джесика се облегна на парапета и погледна надолу към водата, която леко се плискаше върху брега. В този момент я чу — музиката на Бърнард — възбуждаща, преследваща, разтърсваща, пълзяща в нея като змия, отслабваща сетивата ѝ. Тя се отпусна върху топлите камъни и мелодията я изпълни с чувства, които се бореха да се уталожат. Вдигна глава и погледна в наситено синьото небе, а след това, замаяна, затвори очи пред музиката, която разкъсваше сетивата и се забиваше в сърцето ѝ. Прекоси бързо терасата, мина през стъклените врати и се озова в музикалната стая. Бърнард седеше зад пианото и свиреше последния си концерт с отвезан поглед, като движеше пръсти по клавишите.

— Да не си посмял да ми пробутах този номер сега! — кресна Джесика и размаха малките си юмручета над главата си. — Това е най-гадното нещо, което съм чувала. Много добре знаеш как ми действа музиката ти! Просто не е честно! — опита се да се овладее, но по бузите ѝ се стекоха огромни сълзи.

Бърнард вдигна поглед към нея с веща усмивка на лицето. Хлътналите му очи я пронизаха и той продължи да свири.

— Нали ти харесва този концерт? — тихо попита той.

— Знаеш, че ми харесва, проклет да си! — извика тя, разтреперана от гняв. — Ти... ти нарочно искаш да ме разстроиш... и според мен е наистина гадно от твоя страна! — ядосана, изтри сълзите си и се опита да стегне косата си, която се бе развързала и разпиляла по раменете ѝ. — Не смей да ми причиняваш това!

Бърнард се подсмихна.

— Скъпа моя, аз не ти причинявам нищо, ти сама си го правиш! Дойдох да поработя върху музиката си, а ти се вълнуваш и казваш, че ти пробутвам номера — той не спираше да свири и да изпълва стаята с възходящи хармонии и усилващи се акорди, опияняващи с неизречени обещания.

Джесика запуши ушите си с ръце.

— Престани! Престани веднага! Мразя те, Бърнард Шелър! Ти си много опасен човек, знаеш ли? Ти съзнаваш как въздейства музиката ти върху хората!... — тя се обърна и избяга от музикалната стая, все още затиснала уши. Бърнард избухна в смях.

Тракащите токчета на Джесика отекнаха по мраморните подове, след което настъпи тишина. Усмивката изчезна от лицето на Бърнард. Той седеше, загледан в стъклената врата и залива зад нея. Трябваше да предвиди каква е Джесика, вместо да си въобразява, че ще я прелъсти да остане. Дори чрез музиката си.

Самолетът се издигна от пистата като голяма птица, устремена към моретата, разцепи скования бриз и се насочи на северозапад. Долу Сардиния лежеше като топаз в тъмносино обкръжение и все повече се смаляваше. От прозореца си Джесика я погледна за последен път, понасяща с мъка мисълта за разбитите мечти, които оставяше зад себе си. Никога нямаше да може да се върне, тук прекалено много неща ѝ напомняха за слабостите и провала, но най-вече за факта, че си е позволила на емоциите да надделеят. Всичко това свърши. Сбогува се завинаги с Бърнард, а сега трябваше да гледа напред. Мечтите бяха разбити — изчезнаха като звезди зад облак. Остана ѝ само едно, което щеше да споделя с останалия свят: музиката на Бърнард. Тя щеше да продължава да живее, дори след като всички надежди и стремежи, които събуждаше, избледнееха.

Краката на Карл омекнаха, докато прекоси стаята и вдигна телефона. Обаждането на Джейк по това време на нощта с думите, че нещо не е наред в банката, можеше да означава само едно. По гърба му изби студена пот и макар че се опита да се овладее, ръката му се разтрепери, когато посегна към слушалката.

— Джейк? — все пак успя да говори със спокоен тон. Маделин се изтегна на леглото, за да бъде близо до него, но той се обърна с гръб, за да не вижда лицето му.

— Извинявай, че те безпокоя... сигурно е доста късно в Англия, нали? — с искрена тревога попита Джейк.

— Ъ... — Карл не беше на себе си. — Ами всъщност е късничко, но това да не те притеснява. Как е там? — той притискаше слушалката до ухото си с надеждата, че Маделин няма да чува какво казва баща ѝ. „Наистина глупаво“ — помисли си. Нямахше да може да скрие това от нея, не и когато избухне в лицето му.

— Става въпрос за секретарката ти... — каза Джейк. — Станаха някои неприятности и мисля, че ти трябва да знаеш.

Това беше. Моментът, от който се ужасяваше — окончателното и отворително разкриване на това, което двамата с Кимбърли вършеха. Явно я бяха хванали и той също за нула време щеше да попадне в мрежата. Знаеше какво ще каже Джейк, преди още да го е чул.

— Неприятно ми е да ти го кажа, но Кимбърли е арестувана, Карл... днес следобед. Беше ужасен шок, но се надявам, че можем да скрием това от вестниците заради името на банката.

Карл се сви безпомощно в единия край на леглото, с усещането, че някой го е ударил в стомаха.

— Арестувана ли? — отпаднало повтори той.

— Точно така — последва дълга пауза. Карл продължаваше да седи и виждаше руините на живота си, пръснати пред погледа му като море от развалини. Този път вече наистина го бе направил. Бракът, кариерата, цялото му бъдеще лежаха унищожени... и той можеше да вини само себе си. Онзи единствен миг на непредпазливост, когато се бе почувствал самотен, бе постлал пътя към собственото му унищожение и сега трябваше да се изправи пред фаталните последствия.

Гласът на Джейк прекъсна мислите му.

— Обвинена е в кражба...

„Знам, знам — крещеше съзнанието на Карл в тихо отчаяние. — Няма нужда да ми казваш. На стойност почти два милиона долара.“ Но на глас каза:

— Какво точно е станало?

— Какво има? — попита Маделин. Тя седеше на леглото до него, опитвайки се да привлече вниманието му. — Какво има?

Карл каза по телефона:

— Изчакай за момент, Джейк, Маделин иска да знае какво става — той закри слушалката с длан и стараяйки се да отбягва погледа на

съпругата си, накратко я запозна с това, което баща ѝ бе казал. После отново насочи вниманието си към телефона. — Какво казваше, Джейк?

— Поздрави Маделин! Така, а за това момиче, Кимбърли. Май че е имала някакъв приятел на име Ханк Пъгсли...

„Знам“ — помисли си Карл.

— ... и той имал да ѝ връща за нещо... „Нищо чудно“ — рече си Карл.

— ... затова извикал полицията и я арестували за кражба на...

„Около милион и три четвърти долара“ — каза си Карл.

— ... някакви бижута от апартамента му...

— Какво! — Карл стисна слушалката и се намръщи.

— За кражба на някакви бижута от апартамента му — повтори Джейк. — Особено му било мъчно за чифт обеци с диаманти, наследство от майка му.

— Но... — слисан, Карл млъкна. Как е могла Кимбърли да постъпи толкова глупаво? Достатъчно умна беше, за да измисли план как да обере милиони от Ханк, а после я хващат за дребна кражба — защото гепила някакви обеци от апартамента му. „Дори не подозирах, че в последно време е ходила до тях“ — хрумна му изведнъж. Откога се виждаше отново с Ханк? — Значи са я арестували? — небрежно попита Карл. Забеляза, че Маделин се е отдалечила от леглото и се реши пред тоалетната масичка, явно загубила интерес. „Може би ще ми се размине“ — помисли си той в пристъп на необуздано вълнение, но след това си каза, че се заблуждава. Кимбърли вероятно обвиняваше него за всичко, точно в този миг, и беше само въпрос на време светът да научи за участието му. Сигурно беше по-добре да признае пред Джейк още сега! Да приключи със случая. Мозъкът на Карл работеше трескаво, обмисляйки дали признанието не би било по-добро от очакването да го разкрият.

Джейк продължаваше:

— Да, в момента е в местното полицейско управление. Преди това са претърсили апартамента ѝ и доколкото разбрах, са открили скрити под матрака ѝ вещи. Вероятно ще я задържат през нощта и на сутринта ще я обвинят официално.

— Джейк... — подхвана бавно Карл. — Трябва да ти... — как по дяволите, щеше да съобщи на тъста си какво е извършил? С какъв кураж би могъл да обясни случилото се? Но все пак изкушението най-

накрая да свали тежестта от плещите си, от тайната, която го бе измъчвала месеци наред, бе толкова силно, че той стисна слушалката и понечи да продължи. В този момент Маделин, която явно все пак надаваше ухо, се втурна от другия край на стаята и грабна слушалката от ръката му.

— Здравей, татко! Не искаш ли да кажеш едно „здравей“ на единствената си дъщеричка? — весело попита тя. — Прекъсваш първата ми вечер с Карл, за да си говорите за работа, без изобщо да помислиш за мен! Не искаш ли да знаеш как съм?

Джейк се засмя, както винаги развеселен от бърбуренето ѝ.

— Не бих посмял да говоря с Карл, без да го попитам ти как си! — отвърна той.

Маделин си поприказва с него още няколко минути и след това попита:

— Това ли е всичко? Имаш ли да казваш нещо друго на Карл?

— Не. Това е всичко. Можеше да се обади до офиса си и да научи, че секретарката му е в дранголника, а аз не исках това да му се случи! Извинявай за безпокойството, скъпа.

— Няма нищо, татко, но да не се повтаря! — пошегува се тя. Затвори, обърна се и погледна Карл с изражение, което той не разбираше. — Нямаше какво повече да казваш на баща ми, Карл — натърти тя. — Кимбърли е арестувана, освен това имам чувството, че за последен път научаваш нещо за нея.

— Не съм му взела нищо. Дори не съм стъпвала в апартамента му цяла година — настояваше Кимбърли.

Разпитвах я. Седеше на масата в стаята за разпити и усещаше нарастващия си гняв. Ханк Пъгсли ѝ бе скроил номер и тя бе влязла право в проклетия му капан! Копелето беше прекалено умно, за да я обвини в кражба на парите му, защото така щеше да разкрие собствените си престъпления, затова бе измислил тази измама и оставил лично доказателството под матрака ѝ.

„Моля се на Бога да не бях си загубила разсъдъка, когато дойде онази вечер — мислеше си Кимбърли. — Ако бях запазила самообладание... но бях абсолютно сигурна, че е дошъл, за да ме убие, и толкова благодарна, че се държи приятелски, че ме хвана

неподготвена.“ Спомни си ужаса, който изпита, щом го видя — застанал в коридора на вратата ѝ, огромен и заплашителен. Тя изкрещя, убедена, че е разбрал какво е направила, че точно той е взел парите и е успял някак да закрие швейцарската ѝ сметка. Крясъците ѝ, пронизителни и пискливи, дълго отекваха не само по коридора, но и в главата ѝ.

— Здравей, Кимбърли — каза Ханк с тих глас, сякаш не бе издала и звук, сякаш се бяха видели едва преди няколко дни. Тя спря да вика, когато разбра, че той няма да я нарани. — Може ли да вляза за едно малко? Отдавна не сме се виждали.

Ханк затътри масивната си фигура през коридора и Кимбърли автоматично отстъпи настрана, задавайки си въпроса, как е могла някога да спи с този абсолютен мърляч. Без да му отговори, тя го въведе в опустошената си стая, като по път взе торбата с алкохола, който бе купила. Ханк не обърна внимание на безпорядъка и се тръшна в едно от велурените ѝ кресла.

— Е, как си? — подхвана той разговор.

Борейки се да запази спокойствие и чудейки се дали той все пак е разбрал, че системно му краде пари от няколко месеца насам, тя отвърна:

— Добре съм. А ти?

— О, направо чудесно! — звучеше доста нахакан. — Имаш ли уиски? Имах дълъг ден и едно питие ще ми се отрази добре.

— Да. Добре — Кимбърли отиде в кухнята за лед, разкъсвана от бурни мисли. Може би все пак самият Карл бе изтеглил всичко от сметката ѝ? Може би Ханк се бе отбил само за едно питие, заради доброто старо време, и нямаше представа какво става зад гърба му? „Той определено се държи много приятелски“ — трескаво мислеше тя. Бучките лед изгориха пръстите ѝ, когато ги слагаше в купата. И не би дошъл, за да се държи добре с нея, ако подозираше нещо. Кимбърли реши да се държи мило с него. — Ето ти чашата — каза тя с усмивка и му подаде уиски с лед. — Би ли ме извинил за момент? Искам малко да се поосвежа.

Ханк кимна любезно като потящ се мандарин. Дори чашата се изпоти в пухкавата му ръка. След няколко минути Кимбърли се появи отново, със сресана назад коса, падаща на къдри върху раменете ѝ.

Беше се преоблякла в копринена рокля с отворено деколте, от което се показваше снежнобялата цепка между гърдите.

— Извини ме за този безпорядък — небрежно каза тя. — Тъкмо мислех да почиствам.

Ханк говореше тихо, почти шепнешком.

— Няма нищо. Не се притеснявай за това. Дойдох да видя теб. Напоследък често си мисля за теб.

Сърцето на Кимбърли прескочи. Тя се опита да задържи ръката си уверена и си наля питие.

— Така ли? — попита с престорена свенливост.

— Наистина. Защо не? Доста добре си карахме с теб, бибчо.

— Така си е.

— Всъщност аз непрекъснато си мисля за теб напоследък — Ханк изпи шумно чашата си и я подложи за още. — Последния път, като се видяхме, ти искаше да станеш модел. Успя ли?

Кимбърли наля още уиски в чашата му и прибави лед.

— Пороботих малко, предимно мода за търговията, но се надявам скоро да си намеря нов мениджър. Запознах се с една и тя счита, че мога да се появя на корицата на „Вог“.

— Наистина ли? — Ханк прояви истински интерес. — Е, нали знаеш, бибчо — можеш да разчиташ на мен, ако се нуждаеш от нещо. Не съм в сферата на модата, но имам контакти.

— Много мило от твоя страна, Ханк — тя се сви на канапето и закри босите си крака с края на роклята.

— Нали искаш един ден да станеш богата и да имаш успех? — попита я замислено Ханк, без да откъсва очи от лицето ѝ.

Кимбърли сви рамене и леко се подсмихна.

— Кой не би желал това? — после се сети за двата милиона, които бяха нейни, само нейни, и по лицето ѝ пробяга сянка. Никога, до края на живота си, нямаше да преживее загубата им.

— Нещо не е наред ли, бибчо? Нещо безпокои ли те?

Тя погледна нервно Ханк и насили скованото си лице да се усмихне, накара ъгълчетата на устата си да се повдигнат.

— Не. Защо да има такова нещо? Кажете ми какво ново има при теб, Ханк?

— Няма много за разказване. Бизнесът върви добре, както винаги. Естествено понякога се чувствам самотен — в полумрака

очите му сякаш блеснаха похотливо.

— Сигурно можем да направим нещо по този въпрос.

— Сигурно — съгласи се Ханк. — Убедена ли си, че не ти провалям вечерта? Може би очакваше гости?

Кимбърли се изненада от загрижеността му. Не си спомняше, преди да се е съобразявал с подобни неща.

— Не. Не очаквам никого — изведнъж стана, копнеейки всичко да свърши, да остане сама със скръбта и разбитото си от загубата сърце. — Да вървим, ако искаш? — тя кимна към спалнята.

— Първо ще си допия уискито, бибчо. Ти върви — отвърна Ханк.

Кимбърли лежеше върху прасковените чаршафи, гола и с пусната коса, когато той влезе. Седна на ръба на леглото и бавно се съблече. Матракът потъна под тежестта му и Кимбърли леко потръпна от отвращение, когато видя гърба му. Поне се държеше добре с нея — значи не подозираше нищо. Тя затвори очи с облекчение, което бе по-силно от чувството ѝ на погнуса.

Два дни по-късно я арестуваха на път за работа. Под матрака ѝ полицията откри златен часовник, два чифта златни кончета за ръкавели, антикварна сребърна табакера и обеци с диаманти. Тя бе обвинена, че ги е откраднала от апартамента на Ханк Пъгсли.

— Ханк Пъгсли дойде в моя апартамент! — каза Кимбърли на полицаия, който я разпитваше, все по-отчаяна с всяка изминала минута. — Сигурно тогава е напъхал бижутата. Беше ми ядосан, защото не му позволих да остане през нощта. Това е неговото средство за отмъщение.

Но сама знаеше, че не е. Ханк отмъщаваше за нещо много по-голямо и тя разбираше, че той няма да намери покой, докато не ѝ извади душата. Също така съзнаваше, че е с напълно вързани ръце.

Карл погледна нервно Маделин.

— Защо казваш това? — попита той. — Защо казваш, че Кимбърли повече няма да ме безпокои?

— Татко се обади, за да ти съобщи, че са я арестували, нали? — отговори Маделин, притеснена от факта, че е дошъл моментът да му

каже всичко.

— Да, как разбра? — попита я стреснато Карл. Маделин го погледна и каза със загатната усмивка:

— Защото аз помогнах да падне в капана.

— Какво си направила? Какво искаш да кажеш? Какво знаеш за Кимбърли Кабът?

— Всичко, Карл. Всичко — гласът ѝ се сниши до шепот и в първия момент тя отбягна погледа му, защото не желаше да вижда болката в очите му. — От доста време знам какво става между вас двамата.

Карл пламна целият, кръвта нахлу в главата му и вените на слепоочията му изпъкнаха.

— Как? — единствената дума, изтръгнала се от гърлото му, задаваше хиляди въпроси.

— Случайно бях в банята на офиса ти един ден, когато чух да се карате с Кимбърли... и научих какво прави тя и как те изнудва... — болката в гласа на Маделин вече напираше и тя с мъка намираще подходящи думи.

— О, Боже! — промълви Карл и я погледна изтерзано.

— Чух я да ти обяснява, че това, което правите, е безопасно... че никога няма да ви хванат... че Ханк никога няма да усети — Маделин си спомни шока и терзанията, които преживя в онзи ден, и очите ѝ се насълзиха. Разказа на Карл всичко, което бе чула. — Отначало не знаех какво да правя — завърши тя, — но после си спомних думите ти пред Кимбърли, че ме обичаш — Маделин се обърна и го погледна с очи, в които искреше страст. — Ако не вярвах, че това е така, Карл, щях незабавно да те напусна.

— О, Мади! — съкрушен, той протегна ръка към нея. — Такава бъркотия... такава проклета, ужасна, глупава бъркотия! Никога не съм спирал да те обичам — нито за миг. Надявам се винаги да вярваш в това. Ако не беше ти, не знам какво щях да направя. Никога не съм обичал Кимбърли. Беше просто лудост... преживяване за една нощ, нищо повече, което излезе извън всякакъв контрол. Но когато тя ми постави този ултиматум... аз нещо се паникьосах. Трябваше да я пратя по дяволите.

Маделин стисна леко ръката му.

— Знам, Карл. Разбирам как си се чувствал. Най-важното е баща ми никога да не чуе нито думичка за това. Никога няма да бъде същото, ако той разбере какво е направила Кимбърли с твоя помощ.

— Ами Ханк? Той ще се задоволи ли с това Кимбърли да бъде осъдена за дребна кражба, когато му е взела два милиона долара? — отчаяно възрази Карл.

— Беше му ги взела — поправи го Маделин. — Миналата седмица двамата с него изтеглихме парите от сметката ѝ в „Банк ентърнационал дьо Зюрех“ и ги прехвърлихме в сметката на Ханк Пъгсли — Карл зяпна от изумление, когато Маделин му разказа как е взела номера на сметката на Кимбърли от бележника ѝ и после се е научила да ѝ фалшифицира подписа.

— Това е невероятно — каза най-накрая той и поклати глава. — Ти, Мади, винаги си била такъв фантазьор... винаги съм вярвал, че си толкова непрактична, че се нуждаеш от нечия защита... а сега ми казваш, че всъщност си се срещнала с Ханк в Цюрих, докато аз мислех, че разглеждаш галериите в Лондон, взела си парите от сметката на Кимбърли и си ги върнала на Ханк?

Маделин кимна. Бузите ѝ бавно започнаха да си възвръщат цвета. Облекчението при мисълта, че отдавнашният товар почти пада от плещите ѝ и че Карл вече е вън от опасност, я накара да се почувства по-леко. Ако от злоба Кимбърли обвинеше Карл в присвояване на суми, тя вече нямаше да може да го докаже. Парите си бяха отново в Ханк и той щеше да потвърди, че през цялото време са били в сметката му.

Изведнъж на Маделин ѝ хрумна нещо.

— Карл — попита тя, — знаеш ли дали Кимбърли е опитвала да направи един трансфер преди една-две седмици, но е открила, че дискетата ѝ е празна?

Очите на Карл се разшириха и той погледна Маделин невярващо, сякаш не можеше да понесе нищо повече.

— Да — изхриптя той. — Защо?

Маделин се усмихна с огромно задоволство:

— Великолепно! Толкова се радвам, че е станало!

— Какво си направила? Спомням си, че беше побесняла, защото Ханк прехвърляше голяма сума пари в Швейцария на този ден, а тя не можеше да ги докопа. Макар че нямаше представа какво е станало.

— Предполагам — сухо отвърна Маделин.

Прекрасно си спомняше посещението си в апартамента на Кимбърли Кабът в онзи съботен следобед. Беше поискала кафе и — намръщена — Кимбърли бе отишла в бокса да ѝ направи, като остави Маделин сама в дневната. Беше чула Кимбърли да казва на Карл, че от съображения за сигурност държи копието на дискетата в жилището си, и Маделин обходи с обнадежден поглед стаята. Вероятно я бе заключила някъде... но щом погледна към рафтовете с книги, тя незабавно я забеляза: разпозна я, понеже беше виждала много такива в кабинета на баща си. Не можеше да повярва на късмета си. Прибра я бързо в сакото си и отиде в кухнята под претекст, че иска да си приказва с Кимбърли.

В мига, в който момичето ѝ обърна гръб, тя пхна дискетата от едната страна на микровълновата печка, издърпа небрежно случайно намиращата се там кърпа, за да я покрие, и пусна микровълновата печка. Като разсейваше Кимбърли с коментари за всяко нещо в кухнята, тя има възможност да изключи печката, да измъкне дискетата и да се върне пак в дневната, където я остави на мястото ѝ между книгите, без Кимбърли да усети какво е направила.

Карл недоумяваше:

— Не разбирам!

— Четох някъде, че един известен комедиант съхранявал всичките си вицове на дискета — каза Маделин. — Всичко било наред, докато не я забравил в кухнята и жена му не пуснала микровълновата им печка.

— Искаш да кажеш, че...

— Точно така. Дискетата се изтрила.

Карл си пое дълбоко въздух.

— Значи си изтрила всичко от дискетата на Кимбърли? Изтрила си компютърния код... всичко?

— Абсолютно! Трябва да ти кажа, че много ми се искаше да видя физиономията ѝ пред празния екран!

— Боже мой... — шокиран и слисан, Карл гледаше втренчено Маделин, сякаш не можеше да повярва на думите ѝ фактът, че нежната му и с артистична душа съпруга е била достатъчно силна, за да надхитри Кимбърли Кабът, беше смайващо откритие. — Аз изобщо не

подозирах, че си в течение. През цялото това време основната ми грижа беше да не научиш нищо!

— Аз също се притеснявах главно за това — призна Маделин. — Страхувах се, че ще откриеш, че знам всичко! Знаех, че нямаше да можеш да продължиш, без да се издадеш пред Кимбърли. Ще ми се да ти бях казала по-рано, Карл, заради двама ни, но това беше единственият начин.

Той само държеше ръката ѝ — толкова дълбоко бе потресен от това, което Маделин бе извършила. После щяха да имат време за смях, сълзи и обяснения, но точно в този миг той имаше нужда само да бъде близо до нея.

Студената синя светлина на зимната зора се промъкваше през процепите между завесите, когато те най-накрая си легнаха, отмили с разговора си ужасната мъка и страх от неизвестността през последните няколко месеца. Когато слънцето изгря, немощно и млечнобяло, над девънширския пейзаж, Маделин лежеше със затворени очи и продължаваше да държи ръката на Карл. Беше изтощена, но никога по-рано не се бе чувствала така щастлива и така близка с него. В съзнанието ѝ отекваха думите, с които той изрази любовта и възхищението си пред това, което бе направила, и тя благодареше на Бога, че мъките са свършили.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Познатата картина на величественото и окичено с цветя фоайе на „Роял Уестминстър“ накара сърцето на Джесика да подскочи. Стори й се, че не е била тук цяла вечност, но въпреки това нищо не се бе променило. Същият персонал в същите тъмозелени униформи вършеше безмълвно и ефективно работата си, чуваше се обичайната шумотевица на пристигащите и заминаващите, същите купища багаж, същият скъп мирис на лак и парфюм, кожа и кремове, както и същото приглушено мърморене на десетина различни езика.

С усещане за déjà vu^[1], Джесика спря и се огледа наоколо с надеждата да се върне на работа тук и с чувството, че в много отношения никога не бе напускала, сякаш целият епизод с Бърнард е бил просто един необикновен сън. Тя погледна към въртящите се врати и почти очакваше да го види как влиза и поглъща всичко с хлътналите си очи. После се обърна към кътчетата за сядане, обградени с растения, и си спомни как двамата седяха там и разговаряха. Наистина ли се бе случило? Струваше й се, че друг човек в друго прераждане е изтракал с токетата си по мраморния под, преливащ от неудържима любов към човек, когото почти не познаваше. И сега същият този човек, чувстващ се значително остарял и помъдрял, стоеше тук, чудейки се какво би могъл да си върне от миналото.

Предишния ден по телефона главният управител, който винаги я бе харесвал, каза, че ще я приеме в единадесет часа и петнадесет минути. Надеждите на Джесика се увеличиха, когато се видя на старата си длъжност, отново на пост, забравила възможно най-бързо грешките си. Имаше само една мисъл в главата си: да се върне на работа и към предишния си живот. Само така щеше да бъде в състояние да изтрие чувството си за провал и безразсъдност. Тази сутрин, докато караше от дома на родителите си в Съри, тя се закле никога повече да не действа толкова импулсивно и безумно. Да остави сърцето си да води разума й се бе оказало фатална грешка и тя можеше да загуби дори кариерата си заради нея.

Джесика погледна часовника си. Беше единадесет и десет. Докато стигнеше до служебните стаи на втория етаж, щеше да стане време за срещата ѝ. С нарастващо вълнение, тя се качи в асансьора. Вече бе започнала отново да се чувства съпричастна към това място. Когато минаваше покрай една масичка на колела до вратата на Кенет Улфсън, погледна вазата с цветя собственически и спря, за да пооправи един цвят. „Как въобще съм си представяла, че ще съществувам без този живот?“ — запита се тя.

Кенет Улфсън я поздрави приветливо. Изглеждаше точно както преди — лъскаво и чисто, розово лице и безупречно изгладен костюм. Приятният аромат на афтършейва „Пако Рабан“ се носеше като парфюмирана сянка заедно с него.

— Джесика, каква приятна изненада! — каза той и двамата се ръкуваха. — Мислех, че дълго време няма да те видя!

Въпреки твърдото ѝ решение да не се вълнува, усети, че се изчервява до корените на русата си коса, когато седна срещу него. Изведнъж се почувства много по-притеснена, отколкото на първото си интервю за работа, когато беше на осемнадесет — години.

— Аз също не предполагам, че ще се върна! — отвърна тя, опитвайки се да звучи шеговито. — Опасявам се, че всичко това беше една голяма грешка.

Кенет Улфсън се усмихна мило.

— Няма да казвам, че съм те предупредил. Нека поне бъдем благодарни, че нещата не са по-зле от това. Например можеше да се омъжиш за Бърнард Шелър или да имаш дете.

— Знам — кимна в горещо съгласие Джесика. — Беше ужасно, но можеше да бъде и много по-зле, предполагам. Просто ми се иска изобщо да не бях губила здравия си разум.

— Човек се учи от опит, Джесика. Моето поколение живееше от грешките си. Нямахме възможност да откриваме, че нещата не вървят преди брака, а след това вече бе късно! Бяхме като в окови — той отново въздъхна, сякаш говореше от собствен опит.

— Ами аз се чудех... — подхвана с надежда Джесика, ококорила умоляващите си очи, с разтворена в усмивка уста.

— Да. Поканих те да дойдеш днес, защото искам да ти обясня положението.

Нещо в тона му я накара да потръпне и тя имаше предчувствие, че няма да ѝ е така лесно да го убеди, че наистина възнамерява да се върне на работа.

— Обещавам ви, че повече няма да бягам така — искрено каза тя. — Знам, че това беше един вид лудост, но вече се излекувах от нея и наистина повече от всичко на света искам да се върна към хотелиерския бизнес.

Кенет Улфсън се облегна назад във високия си тапициран с кожа стол и ръцете му започнаха да въртят един нож за писма с форма на кама. Без да я погледне, той бавно каза:

— Нямам предвид твоята благонадеждност. Знам, че си професионалист до мозъка на костите си, и съм доволен от готовността, с която остана, докато ти намерим заместник. Искрах да говоря с теб, защото за най-голямо съжаление в момента в хотела нямаме никакви свободни места.

Лицето на Джесика помръкна, всяка нейна черта изразяваше тревога.

— Нито едно? — ахна тя.

— Нито едно, боя се. Всички места са заети и, честно казано, не мога да кажа кога би могло да се оваканти някое. Наистина съжелявам, Джесика. Повече от всичко бихме желали отново да се качиш на борда — той забеляза колко е разстроена и се усмихна с искрено съчувствие.

— Смятате ли, че може да има някакви места в друг хотел на „Голдинг Груп“? О, не мога да понеса това! — проплака тя.

— Направих някои допитвания от твое име вчера — каза ѝ той, — но от главното управление казаха, че в момента няма никакви възможности, освен длъжността заместник-управител по приемите в дубайския хотел. Но ти така или иначе нямаш квалификации за там. Ти си само в областта на продажбите, а в този момент всички такива длъжности са заети.

Разочарованието се стовари върху Джесика като физически удар. Никога не си бе представяла, че няма да може да получи нова работа в „Голдинг Груп“ — дори да не беше в „Роял Уестминстър“, тя бе сигурна, че ще могат да я назначат в друг техен хотел.

— О, Боже... изобщо да не бях напускала! — възкликна Джесика. — Как можах да постъпя толкова глупаво? — зачупи отчаяно пръсти. — Как можах да постъпя толкова безразсъдно? Заряхах

кариерата си! Цялото си бъдеще! Всичко, за което бях работила досега! — дребните ѝ заострени червени нокти пореха яростно въздуха и тя всеки миг щеше да се разплаче.

— Ужасно съжалявам, Джесика — каза Кенет Улфсън в стремежа си да я успокои. — Наистина. Ако се появи нещо, веднага ще ти съобщя. През това време защо не си починеш? Да посветиш малко време на себе си?

— Нали досега си почивах! — разпали се тя. — Толкова дълго си почивах, че ми се плаче от отегчение. Трябва да започна работа, иначе ще умра!

Кенет се подсмихна леко. Нещо, което винаги бе харесвал у Джесика, бе способността ѝ да преувеличава дотолкова, че всичко да звучи интересно, без да е такова.

— Може би си струва да кандидатстваш в други хотелиерски групи — предложи той. — Може при тях да има някакви свободни места.

— Ще опитам, но няма да бъде същото. Ох, сигурен ли сте, че не можете да ме мушнете някъде? — умоляваше със сините си очи Джесика.

— Ще ми се да можех, скъпа моя — той поклати тъжно глава.

— Значи това беше — тя стана, изпълнена със съжаление. — Ако чуете нещо да гърми в коридора, да знаете, че съм се застреляла.

Той прихна да се смее.

— Недей да цапаш килима обаче. Нямаме достатъчно хора за чистене, макар че откъм продажби сме добре. Довиждане, Джесика, грижи се за себе си — той разтърси леко ръката ѝ — и късметът да е с теб.

— Благодаря. Имам нужда от него! — преструвайки се на весела, за да прикрие дълбоката си депресия, Джесика се понесе по коридора, излезе от хотела и се озова на улицата, където движението покрай ъгъла на „Хайд Парк“ фучеше безспирно покрай нея и я оглушаваше с бученето си.

„Проклятие, проклятие, проклятие!“ — каза си тя, устремена по Найтсбридж в посока към Хародс. Не знаеше нито къде отива, нито какво върши — толкова поласкана и едновременно излъгана се чувстваше. Нямаше работа, нито жилище, фактът, че си нямаше и приятел, беше нищо в сравнение с това. Можеше да мине и без мъже,

особено в този момент. Без работа — не, освен това не можеше да понесе мисълта да се погребее в провинцията. Родителите ѝ бяха симпатични хора, но животът далеч не кипеше в Съри.

Тогава ѝ хрумна блестяща идея. Можеше да хване самолета и да погостува на Маделин в Ню Йорк. Това щеше да ѝ подейства добре! Щеше да изкара няколко седмици, за да си наваксат с най-добрата ѝ приятелка, а после щеше да си търси нова работа.

В сънливото селище Шерстън хората се събудиха в една утрин с искрящ скреж и хладна мъгла, която се виеше над сламените покриви на къщите и пощипваше ледената земя. Горе, в имението „Милтън“, слугите палеха огнищата, дърпаха дебелите завеси и приготвяха закуската в огромната селска кухня. Дженкинс, облечен в най-новия си костюм от Серж, протрит отзад и на лактите, се мотаеше в очакване в близката си къща, след като бе излъскал до блясък стария Райли. Днес щеше да кара Маделин и Карл до приюта за душевноболни „Мередит хаус“, за да посетят Камила, и се чувстваше доста притеснен.

— Едно ми е чоглаво — бе съобщил той на жена си.

— Защо тогава ще ги караш? — попита тя. — Те и сами могат да се закарат, нали?

— Няма да е редно — настоя Дженкинс. — Мис Маделин ще има нужда от човек, който знае кое какво е! Господин Дилейни, той няма да е много-много от полза. Когато го видях да пристига, беше ползе и от нея!

Госпожа Дженкинс възрази:

— Но той ѝ е съпруг!

— Тъй де, ама аз познавах мис Камила, пък той не. Ако нещо стане, искам да бъда там, за да защитя мис Маделин, тъй де!

— Какво може да стане? Нали ти разправяше, че майка ѝ била изкуфяла... никого не помнела?

Дженкинс кимна в съгласие.

— Тъй, ама човек никога не знае. Като види дъщеря си, може нещо да ѝ се върне — мрачно добави той.

Маделин и Карл изчакаха във фойето Дженкинс да докара колата пред входната врата. Увита в дебело червено палто и с черни

кожени ботуши, Маделин се качи на задната седалка, без да пуска ръката на Карл.

През последните няколко дни двамата се бяха сблизили повече от всякога. Връзката им бе укрепнала благодарение на изобретателния план на Маделин, пропъдил Кимбърли от живота им и доказал и на двамата солидарността на брака им. Времето на догадките относно Камила почти бе изтекло, загадката — почти разкрита. След час щеше да застане очи в очи с майка си, затова не можеше да спре да се пита какво ли ще открие. Каква ли жена е готова да предложи детето си като жертва на някой сатанински Бог? Маделин неволно потръпна и Карл я прегърна през рамото.

— Не е нужно да го правиш — нежно каза той.

— Знам — съгласи се тя, — но имам чувството, че трябва да го направя. Да открия призрака веднъж завинаги, да сложа край на повече от двадесетгодишните догадки и предположения. Да ти призная, искам също така да задоволя любопитството си. Иначе цял живот ще се питам какво е представлявала тя.

— Нали няма да забравяш, скъпа, че тя е една много болна жена и че тези зли хора са се добрали до нея, просто защото е била уязвима в онзи момент? Явно не е била на себе си, когато те е завела в плевнята в онази нощ, със сигурност не е знаела какво върши — увери я Карл.

На предната седалка Дженкинс прочисти гърлото си и се чу стържещ звук.

— Господин Дилейни е прав — намеси се той. — Мис Камила беше една прекрасна млада дама, преди да я омагьосат и отклонят от правилния път.

— Точно тези думи използва и дядо — каза Маделин, — „отклониха я от правилния път“. Дори и да е така, аз все пак не мога да разбера: как би могла една жена да направи такова нещо?

Карл я прегърна нежно.

— Опитай се да не мислиш за тази страна на нещата. Повтаряй си, че отиваш да видиш една жена, която преди много време е рухнала напълно и от този момент насетне е буквално в кататония^[2].

— Ще се опитам — неуверено каза Маделин.

Приютът „Мередит хаус“ изглеждаше изненадващо обикновен: огромна постройка от червени тухли сред просторни земи, скрита от главния път зад висока стена. Порталът, охраняван от униформен

пазач, беше единственият белег, че това не е имението на някой богат земевладелец. Дългата криволичеща алея, опасана от двете страни от буйни рододендроновы храсти, беше добре поддържана, а ливадите в тази мъглива зимна утрин бяха окосени равно и личеше, че за тях се полагат особени грижи. Няколко души, сгушени в дебелите си палта срещу острите иглички на вятъра, крачеха бързо по двойки, а сестра с тъмно наметало буташе възрастна жена в инвалидна количка.

Сърцето на Маделин се сви от внезапен пристъп на болка, преди отново да забие ритмично. След това тя излезе от колата и се запъти с уверени крачки към входа. Карл я последва и Дженкинс бавно тръгна след тях, стиснал в ръка няколко кремави коледни рози от градината в стария дом на Камила.

Присъщата миризма на дезинфектанти и паркетол нахлу в ноздрите на Маделин, когато влезе в квадратно фойе, обзаведено оскъдно, но създаващо усещането за приятна и приветлива атмосфера. Широко стълбище водеше към горния етаж, а от двете страни на фойето имаше коридори към персоналните стаи с номерирани врати. Маделин се поколеба — не знаеше накъде да тръгне. Нямаше рецепция или видимо гише за информация. Понечи да се обърне към Дженкинс за помощ, когато изведнъж някой я стисна за лакътя изотзад почти болезнено. Обхвана я паника и тя леко изписка. Човекът, който се бе приближил, явно я познаваше, затова Маделин се извърна боязливо — донякъде очакваше да види умопобърканото лице на майка си. Въздъхна с облекчение.

— Татко! — извика тя. — О, татко, какво правиш тук?

Джейк, усмихнат и внушителен, я прегърна и притисна към себе си.

— Нали не си допускала, че ще те оставя да минеш през такова изпитание без мен, а, Мади? — попита, той.

Маделин се облегна върху гърдите му. Облекчението размекна крайниците ѝ и почти я разплака.

— Татко, толкова се радвам да те видя! Но как разбра?... — след това погледна въпросително към Карл, който отвърна на усмивката ѝ с усмивка. Значи той бе казал на Джейк, че тя ще ходи на посещение при Камила днес! Карл бе помолил Джейк да долети, за да бъде до нея в този момент. — Благодаря ти — прошепна признателно. Знаеше, че той повече би предпочел да не се вижда още с Джейк, за да не се

увлече в разговори за делата на бившата му секретарка, но заради нея бе помолил баща ѝ да дойде.

— Стори ми се, че ще имаш нужда от Джейк в такъв момент.

— Вече говорих със старшата сестра — каза Джейк. — Камила в момента е в леглото си. Да отидем ли да я видим?

Маделин погледна баща си в очите и отново се почувства като малкото момиченце, което някога разчиташе на него за всяко нещо.

— Татко? — поколеба се за миг.

— Какво има, Мади?

— Вече знам всичко, разбираш ли? За членството ѝ в сатанинска организация, за това, че е била вещица и се е канела да ме принесе в жертва. Знам също така, че ако не сте били двамата с Дженкинс, днес можеше и да ме няма — гласът ѝ премина в шепот.

Джейк я погледна с тъжен, угрижен поглед.

— Сега вече знаеш защо не исках името ѝ да се споменава, защо не исках да знаеш нищо. Страхувах се как ще се отрази на психиката ти. Представи си само! Едно дете да научи, че майка му е била готова да види как го убиват по време на зверски религиозен ритуал! Истината беше толкова ужасна, че леля Пати и аз решихме да ти кажем, че майка ти е починала... лъжата не беше непростима, нали? В края на краищата от момента, в който Дженкинс и аз те избавихме и прекратихме церемонията, тя така или иначе е мъртва за останалия свят. Няма представа какво става и както ми казват, никога няма да има.

— Как си понесъл това, татко? — попита Маделин.

Джейк отначало не отговори и бръчките се врязаха още по-дълбоко в лицето му, но после отново се усмихна, наведе се напред и я целуна по бузата.

— Имах теб, съкровище — просто каза той. После тихо добави: — Тръгваме ли?

Маделин кимна и докато Карл и Дженкинс останаха да изчакат във фойето, тя и Джейк се качиха по стълбите към първия етаж, където Камила очакваше съпруга и дъщеря си, макар да не подозираше това.

Пронизителният звън на звънеца отекна из имението „Милтън“ и Хънтър, който в момента се намираше в мазето и избираше вина за уикенда, задъхано отиде да отвори. На загладените от времето стълби стоеше миниатюрна блондинка в пухкаво кремаво палто, черни вълнени чорапогачи и високи черни ботуши. Тя потропваше от крак на крак, за да се топли, килнала глава на една страна.

— Извинете, госпожа Дилейни вкъщи ли е?

Хънтър повдигна вежди, когато забеляза местното такси зад нея, от което шофьорът разтоварваше огромен багаж. Сега си спомни коя е младата дама. Тя бе гостувала тук с приятеля си през същата година.

— Съжалявам, но господарката отсъства — каза той и след това, сякаш за да не я обиди, добави предпазливо: — Тя очаква ли ви, госпожо?

— Не, точно там е работата! Искам да я изненадам. Потърсих я по телефона в Ню Йорк и там ми казаха, че е тук. Задълго ли излезе?

— За няколко часа, струва ми се. Двамата с господин Дилейни отидоха на посещение — дипломатично добави той.

Дребната дама радостно плесна с облечените си във вълнени ръкавици ръце.

— Идеално! Мога да се настаня, преди да се е върнала, и тя ще получи най-големия шок в живота си, когато ме завари тук!

„Със сигурност“ — помисли си Хънтър, но не каза нищо. Дългогодишният опит като иконом го беше научил кога да говори и кога да си държи устата затворена.

Сините кукленски очи му се усмихваха, греещи от удоволствие.

— Помните ли ме? Аз съм идвала преди. Казвам се Джесика Маккан — най-старата и най-добра приятелка на госпожа Дилейни — и ви се заклевам, че тя ще се зарадва да ме види. И без това се надявах да ѝ спретна изненада, но след като я няма, така е още по-добре. Само почакайте да се прибере! — Джесика подскачаше от крак на крак от нетърпение, докато шофьорът внасяше багажа в антрето. След това му плати и добави щедър бакшиш. Хънтър все още се мотаеше вцепенен, без да знае какво да прави с тази изключителна млада дама, когато тя се обърна към него със сериозно и разтревожено лице. — Вижте, знам, че ме смятате за луда, но наистина искам да изненадам госпожа Дилейни. Тя мисли, че съм на другия край на света. Не съм дошла, за

да ви открадна среброто или нещо друго, и ви се заклевам, че ще се зарадва да ме види, когато се върне.

Твърдостта на Хънтър рухна. С лека усмивка, той я покани във фоайето.

— Имате ли нещо против да изчакате в библиотеката, госпожо? — предложи той. — Вътре е приятно топло, освен това може би бихте желали чаша чай, докато ви приготвят спалнята?

Джесика се ококори от възхита.

— Хънтър, вие трябва да работите в хотел с пет звезди! Хабите се в частен дом. Ще бъдете най-страхотният управител на света.

Слисан, Хънтър я поведе към библиотеката, загубил ума и дума.

— Благодаря ви — каза Джесика и свали вълненото си палто, което той пое с такова страхопочитание, сякаш бе направено от безценен самур. — Хънтър, бихте ли ми направили една голяма услуга? — помоли го тя със стиснати пред себе си слаби ръчички. — Бихте ли ми скрили багажа?

— Да го скрия ли, госпожо? — гласът му отекна в библиотеката.

— Да, нали се сещате! Да го приберете някъде и дори госпожа Дилейни да се върне, преди стаята ми да е готова, няма да разкрие номера.

Устните на Хънтър трепнаха против волята му.

— Много добре, госпожо.

Джесика седеше до пламтящия огън в библиотеката и се оглеждаше любопитно. Резбованият таван, старата каменна камина и стените, покрити с книги от горе до долу, придаваха на стаята атмосфера на кротко спокойствие, което я накара веднага да се почувства като у дома си. Имението „Милтън“ бе точно къщата, в която тя би живяла, ако се премести в провинцията. Имаше нещо стабилно и грациозно в нея, което ѝ допаднаше, а когато отиде да погледне през прозореца, очарователните градини ѝ се сториха приветливи въпреки мразовитото време. На ливадите вън черни врани прелитаха ниско напред-назад като забързани чиновници и Джесика се усмихна в себе си, припомнила си собственото си безметежно детство в провинцията. Беше много окуражаващо.

Хънтър ѝ донесе чай в подреден безупречно върху сребърна табла сервиз от рокингъмски порцелан.

— Стаята ви ще бъде готова след няколко минути, госпожо. Искрено съжалявам за забавянето. През това време мога ли да ви предложа нещо друго?

— Не, благодаря — отвърна Джесика, впечатлена повече от всякога от маниерите му. Точно такъв човек им трябваше в „Роял Уестминстър“: учтив, но без да е сервилен; усещащ изискванията на гостите, но без да ги насилва да приемат нещо, което не желаят; дружелюбен, но никога фамилиарен.

— Някога мислили ли сте да работите в хотел? — внезапно попита тя, когато Хънтър добави още едно дърво в огъня.

— Винаги съм бил в частния бизнес, госпожо. Не бих имал нищо против да работя в малък, да речем, изключителен хотел, но не мисля, че би ми допаднало да работя в голямо заведение. Толкова са безлични според мен — той стоеше в очакване на онзи едва забележим знак, познат на всички добре обучени сервитьори, който показва, че разговорът е приключен. Джесика, която от седем години изучаваше тънкостите на уменията да отпратиш персонала, без това да става ясно за околните, се усмихна заговорнически. Този човек беше съкровище. Ако Маделин имаше капка разум в главата си, щеше да го вземе при себе си в Америка.

Когато изпи чая си — ароматен „Лапсанг Сучонг“ с тънък резен лимон — Джесика реши да се поосвежи, преди Маделин да се е върнала. Хънтър ѝ бе показал нейната спалня, затова тя излезе тихо от библиотеката, прекоси коридора и се насочи към стълбището. Вратите на салона и трапезарията бяха отворени и през тях се откриваше примамлива гледка към вътрешността на стаите. Не бе забелязала измеренията на красотата на къщата при предишното си посещение, защото бе прекалено напрегната заради мисълта, че трябва да каже на Андрю за повишението си, но сега, когато обхождаше стаите, забеляза колко изключителни са те с високите си до тавана прозорци с изглед към градината, както и с елегантните си камини и тавани с богати розетки. Мястото, където идеално би...

В този миг тя се, плесна с ръка по устата, потискайки удивения си вик. Току-що ѝ бе хрумнала най-невероятната идея! Умопомрачително фантастична, удивителна идея! Ох, как не се бе сетила за това по-рано? Опиянена от вълнение, Джесика плесна с ръце: идеята ѝ беше толкова съвършена, че трябваше непременно да бъде

реализирана! Изкачи стълбите две по две и спря най-горе, за да направи едно бързо пресмятане. Като се броеше и горният етаж, имаше общо около осемнадесет-деветнадесет спални — естествено баните не бяха достатъчно, но лесно можеха да се направят...

С трескаво въодушевление тя се втурна в отредената за нея стая, отвори витрината на бюфета и грабна няколко кремави листа за писма, в горния край, на които бе отпечатан в тъмносиньо адресът на имението „Милтън“. Седна на леглото, покрито с кретон, и започна да пресмята. Спомни си, че при гостуването им Андрю бе казал на Маделин, че най-вероятно ще получи над половин милион лири за къщата. Като се прибавеха всички преустройства и ремонти, обзавеждането на модерна кухня с най-доброто неръждаемо оборудване от Германия плюс порцелановите съдове, приборите, леглата, три комплекта бельо и одеяла... списъкът продължаваше да расте, докато най-накрая тя удари една дебела черта най-отдолу и започна да събира.

Пое си дълбоко въздух и изчисли общата сума. Преобразуването на имението „Милтън“ в луксозен хотел с пет звезди щеше да струва приблизително седем милиона лири! Амбициите ѝ се извисяваха и сметките ѝ продължаваха. Консумативите също щяха да са тежест: отопление, осветление, първокласен персонал, ролс-ройс за посрещане на гостите от гарата, цветя във всяка стая, висококачествена храна и вина... Тя обви ръце около тялото си от радостно предчувствие и остана на леглото, унесена в мечти. Може би щеше да убеди родителите си да ѝ осигурят част от капитала, а тя със сигурност щеше да събере останалото, мислеше си Джесика. В крайна сметка опитът ѝ в „Роял Уестминстър“ щеше да покаже, че си знае работата. Но най-напред трябваше да каже на Маделин, че иска да купи имението, макар че това не би било проблем, тя знаеше, че приятелката ѝ иска да го продаде от мига, в който го наследи.

Кремавите стени и зеленият линолеум, дискретните решетки на прозорците и ключалките на вратите показваха, че „Мередит хаус“ е приют за душевноболни. Но нямаше никаква прилика със затвор, помисли си Маделин, докато вървеше след баща си по коридора.

Атмосферата бе по-скоро като в частен медицински дом, но със строга охрана.

Стая 18 не се заключваше, освен през нощта. Джейк отвори вратата и влезе безшумно, последван от Маделин. В кресло до прозореца, скръстила ръце в скута си, седеше жена на средна възраст, обикновена и тантуреста, с късо подстригана посивяла коса, с безжизнени сини очи. Камила се взираше с празен поглед пред себе си, без дори да забележи присъствието им.

— Здравей, Камила — чу гласа на баща си Маделин.

Лицето на жената, лишено не само от грим, но и от всякакво изражение, не даде никакъв признак, че го е чула.

— Водя ти Маделин — продължи Джейк с болка в гласа. Красивата млада жена, за която се бе оженил, майката на детето му, изобщо не приличаше на това напомнящо зомби създание, чиито очи никога не мигаха. — Спомняш ли си Маделин? — попита я той и се вторачи отблизо в лицето ѝ, макар да знаеше, че е болезнено. Камила не бе в състояние да осъзнае нищо и може би, разсъждаваше Джейк, за нея така бе по-добре. Но всичко бе пропиляно, крещеше диво сърцето му. Той бе загубил съпругата си, а Маделин — майка си, само заради някакви зли хора, които си бяха поставили за цел да завладеят съзнанието и духа на една млада жена. Демонът, който се бе вселил в душата ѝ и бе промил мозъка ѝ, за да повярва в сатанизма, отдавна бе загубил силата си. Оцелялата празна, черупка го изпълваше единствено със съжаление. Джейк посегна и хвана ръката ѝ. Останала бе само една безжизнена, най-обикновена на вид жена, която вече не знаеше коя е.

Изведнъж от очите на Маделин бликнаха сълзи — детински сълзи, които не бе ляла, откакто беше малко момиченце, търсещо майка си. Тогава майката от въображението ѝ беше приказна царица, сърдечна и любяща, и тя си измисляше чудесни истории с нея. През последните месеци картините се бяха променили и бяха станали мрачни, злокобни и страховити. Сега сякаш бе стигнала другата крайност — да застане пред тази сломена жена, която не съществуваше за света и не представляваше нито заплаха, нито утеха.

Джейк наруши мълчанието.

— Страхувам се, че тя винаги е така, скъпа.

— Ти си идвал и преди? — изненадано го погледна Маделин. — Не съм знаела.

— Идвам веднъж на няколко години и, разбира се, поддържам връзка с докторите — в случай че има някаква промяна.

Маделин се взря в празното лице и се почувства неудобно, че говори пред Камила така, сякаш нея изобщо я няма.

— И винаги ще си остане така? — прошепна тя.

— Боя се, че да — Джейк бе изпълнен със съчувствие. Гневът му бе стихнал и изчезнал с течение на времето, тъй като бе осъзнал, че няма смисъл да вини Камила за случилото се. Съзнанието ѝ, вече уязвимо след смъртта на майка ѝ, е било подведено и най-накрая унищожено. Тя се бе превърнала колкото в проповедник на злото, толкова и в негова жертва.

Маделин положи слабата си ръка върху рамото на Камила. Копнееше да постави мост над празнотата между двете, горещо желаяше да осъществи контакт.

— Здравей... здравей, мамо — тихо промълви тя и сълзите се стекоха по бузите ѝ, но Камила извърна поглед към прозореца и не даваше признаци да я е чула.

— Не се разстройвай, съкровище — каза Джейк и я прегърна. — Мисля, че е доста щастлива... там, където се намира.

Останаха още известно време и след това безшумно излязоха от стаята, незабелязани от Камила.

Джейк се усмихна. По лицето му се четеше лека умора.

— Всичко, Маделин. Вече нямам тайни от теб.

— Защо не си се оженил пак?

— Защото с майка ти все още сме женени.

Маделин се обърна към него ужасена:

— Какво? Ти не си се развел?

— Как бих могъл да се разведа с нея, Мади? Замисли се. Точно заради травмата, която тя получи, когато Дженкинс и аз прекъснахме ритуала, докато все още е била в транс, майка ти полудя. Винаги съм изпитвал чувство за вина заради това. Трябваше да го направим, за да те спасим, но това без съмнение напълно влоши вече деликатното душевно състояние на майка ти — Джейк въздъхна, сякаш от дълго време носеше товара на тази мисъл.

Маделин спря на средата на коридора и го погледна, изпълнена със състрадание.

— О, татко, сигурно ти е било непоносимо. Убедена съм, че вината не е твоя. Ако майка ми е била на ръба на лудостта, всичко е можело да я изкара от равновесие.

— Сигурно си права, Мади. Така или иначе, не можех да се разведа тогава с нея. Тя вече не беше с нас в пълния смисъл на думата и да се разведа с нея, щеше да бъде равносилно на предателство зад гърба ѝ.

Маделин стисна ръката на Джейк.

— Казвала ли съм ти колко прекрасен човек си — прошепна тя, — а аз съм най-щастливото момиче на света с баща като теб?

— Напоследък не си ми го казвала — отвърна Джейк със закачлива усмивка.

Карл ги чакаше долу във фоайето. Без да пуска ръката на Джейк, тя се хвана и за него.

— Всичко наред ли е, Мади? — нетърпеливо попита той.

Тя кимна.

— Да, и се радвам, че дойдох.

Дженкинс, който бе оставил розите за Камила на една сестра, стоеше на алеята и си бърбеше с шофьора, докарал Джейк от летището.

— Карл, защо не се качиш при Дженкинс, а аз ще се возя при татко — нарочно каза Маделин. Искаше да разбере дали има нещо ново около Кимбърли, затова беше по-добре Карл да не участва в разговора. Той схвана и ѝ намигна почти незабележимо.

— Добре. Ще се видим в къщата.

Маделин се настани удобно до Джейк на задната седалка на взетата под наем лимузина.

— Е, как са нещата в банката? — небрежно попита тя.

— Напрегнато ни е както обикновено — отговори Джейк. — Разбира се, ще се радвам Карл да се върне в Ню Йорк, макар да съм сигурен, че има нужда от тази почивка. Изглежда доста по-добре.

— Да, според мен се чувства по-добре. Какво стана с онова момиче, което арестуваха? Той ми каза, че са я обвинили в кражба — Маделин говореше с равен тон, забила поглед във виещите се шубраци от двете страни на черния път, по който се движеше колата.

Настъпи пауза и след това Джейк заговори:

— Кимбърли Кабът ли имаш предвид? Ами задържана е по обвинение в обир и според мен ще я осъдят. Ама че глупачка! Такава хубава работа имаше в банката, а да рискува всичко заради някакви дрънкулки за хиляда долара! Никога вече няма да може да си намери прилична работа. Както и да е, Карл ще се зарадва, като научи, че предишната му секретарка Авърил Филдън, се връща на работа при него. Ню Йорк очевидно ѝ е липсвал и тя няма търпение да се върне.

Маделин тайно въздъхна с облекчение. Джейк говореше за Кимбърли по начин, който показваше, че почти е забравил за нея.

— Карл наистина ще се зарадва — със задоволство каза тя. — Така съжеляваше, когато го напусна.

Джесика чу хрускането под гумите на колите върху чакъла на алеята точно когато приключваше с изчисленията си. Надникна през прозореца на спалнята си и видя как Маделин, Карл и Джейк влизат в къщата. След минутка откъм салона на долния етаж се чува бърборенето и смехът им. Преливаща от вълнение, тя се измъкна от стаята си и слезе по стълбите. Представяше си изненадата по лицата им, когато я видят.

Отвори със замах вратата на салона и застана с протегнати напред ръце.

— Здравейте всички! — весело се провикна тя.

Последва смаяно мълчание. Обърнаха се да погледнат към нея. Маделин се съвзе първа.

— Джесика! Откъде се взе тук?

— Ама че посрещане! — изписка Джесика и се втурна да я прегърне.

Карл и Джейк я поздравиха със слисана сърдечност и възкликнаха точно като Маделин:

— Откъде се взе тук?

Джесика застана в центъра на огромната стая с ръце на хълбоците и положи усилие да изглежда обидена.

— Човек ще си помисли, че изобщо не се радвате да ме видите! Аз съм от Англия, забравихте ли? Аз живея тук!... Да де... въ... вече! — с неудобство добави тя.

Маделин я погледна в очакване.

— Искаш да кажеш, че... Какво стана с Бърнард?

— Бърнард, доколкото знам, все още замеря слугите си в Сардиния с порцеланови съдове!

— Напусна ли го? — изненадано попита Карл.

— Напуснах го, скъпи мой — равнодушно отвърна Джесика. — Всичко беше една огромна грешка още от самото начало. Трябва да съм била луда, напълно луда! Хайде, после ще ви разказвам. Сега умирам да чуя твоите новини, Мади — тя хвърли поглед към другите. — Защо сте се събрали всички?

Маделин погали ръката на Джесика.

— Бяхме на посещение при майка ми — тихо каза тя. — Ще ти разкажа по-късно — вече твърдо бе решила, че дори и най-добрата ѝ приятелка няма да узнае за случилото се през последните няколко месеца. Това щеше да си остане само между нея и Карл.

В този момент Хънтър донесе следобедния чай. Постави сребърния поднос върху кръглата масичка до камината. Следваше го една слугиня с чинии сандвичи, кифлички и домашен сладкиш с орехи. При вида им Джесика плесна с ръце.

— Съвършено! Съвършено до най-малката подробност!

Маделин я погледна въпросително:

— Какво искаш да кажеш?

Джесика се засмя и поклати загадъчно глава.

— О, всъщност нищо. Просто чаеният сервиз ми се стори много красив.

След чая Карл и Джейк искаха да се поразходят из градината въпреки студа, затова Маделин и Джесика седнаха пред камината, за да си наваксат пропуснатото.

Когато Маделин описа Камила и повтори ужасяващата история, разказана от Дженкинс, Джесика я погледа замислено. После заговори:

— Да ти призная, аз знам всичко това от известно време, Мади. Моят приятел Питър Торн, който работи в „Ивнинг стандарт“, ми разказа всичко за церемонията в плевнята, защото той е писал материал за случая. Разбира се, аз не бих могла да ти кажа: беше толкова ужасяващо и знаех, че много ще се разстроиш.

— Боже мой, нямах представа, че знаеш!

— Е, и аз мога да бъда дискретна понякога! — ухили се Джесика.

— Е, ще ми разкажеш ли какво стана между теб и Бърнард? — попита заинтригувана Маделин.

Лицето на Джесика стана умислено и в очите ѝ изведнъж се появи було от неизплакани сълзи.

— Превърнах живота си в ужасна каша, Мади — довери ѝ се тя със снишен глас и се сви на канапето. — Трябва да съм била побъркана, за да плюя на всичко и да тръгна с Бърнард. Изобщо не беше такъв, за какъвто го мислех — беше кисел и претенциозен. Загубих си чувството за независимост и нямах какво да правя! О, Боже, беше отвратително. Изведнъж осъзнах, че колкото бързо се бях влюбила в него, толкова внезапно го и разлюбих. Беше трагедия.

— Джесика! — сгълча я приятелски Маделин. — Как можа да допуснеш такава неппростима грешка? Какво каза Бърнард? Не беше ли разстроен... или ядосан?

— О, той ме разбра. Жена му го е напуснала по същата причина, доколкото разбрах. Виж, аз се бях влюбила в музиката му и мислех, че той представлява това, което е музиката му, но когато осъзнах, че е много по-различен, че няма нищо общо с онова, което си бях представяла... — гласът на Джесика заглъхна, когато тя погледна към Маделин с умоляващи очи. Копнееше приятелката ѝ да прояви разбиране и съчувствие. За нейно облекчение Маделин се усмихна сърдечно.

— Сигурно си се чувствала ужасно — каза тя. — Слава Богу, че поне не се омъжи за него. Така, да се надяваме, че ще можеш да продължиш кариерата си и както казва татко, „да имаш опит зад гърба си“.

— Точно там е работата — простена Джесика и избърса една сълза от бузата си. — Провалих се, Мади! Не мога да се върна на работа, защото в „Голдинг Груп“ няма нито едно свободно място. Такава глупачка бях още от самото начало. Защо не си останах при Андрю? Защо не се задоволих с това, просто да си работя в „Роял Уестминстър“, без да драпам с нокти нагоре? Сега нямам нищо, абсолютно нищичко. Нито работа, нито Андрю — тя замълча за миг и се вторачи безутешно в пространството. — Сега дълбоко съжалявам, че го загубих — добави тихо.

Маделин я погледна удивена:

— Наистина ли? Сигурна ли си, че не го казваш, защото всичко останало се провали? Изобщо не се поколеба да го нараниш, точно в тази стая, когато бяхте тук, защото искаше изцяло да се отдадеш на хотела. Джеси, сигурна ли си, че знаеш какво искаш, скъпа? — не ѝ беше приятно да говори директно с приятелката си, но беше разтревожена. Джесика, която винаги досега изглеждаше толкова силна, сега беше готова всеки миг да рухне.

Отговорът на Джесика я изненада.

— Да, знам какво искам, Мади. Що се отнася до Андрю, вероятно вече е прекалено късно, опасявам се, а и аз все пак имам достойнство. Няма да хукна при него. Но що се отнася до работата, хрумна ми най-блестящата идея! — тя избърса очите си с малка дантелена кърпичка и се изпъчи. — Нали възнамеряваш да продадеш имението? Аз пък искам да го купя!

Маделин я погледна слисана:

— Какво говориш, по дяволите?

— Искам да събера пари, за да купя тази къща и да я превърна в един изключителен луксозен хотел с пет звезди! О, Мади, докато те чаках, измислих чудесен план, а и нали знаеш, че винаги съм мечтала за собствен хотел! — Джесика беше искрена и развълнувана. — Има фантастичен потенциал. Целият персонал може да живее тук... освен това можем да построим тенис корт, плувен басейн...

Маделин я прекъсна някак нетърпеливо.

— Джесика, млъкни за малко и ме изслушай.

— Какво? Нали имаш намерение да продаваш къщата? — тя изведнъж изпадна в униние, щом видя всичките си мечти разбити. — Не ми казвай, че си размислила!

— Не става въпрос за това — Маделин изглеждаше разтревожена. — Опитвам се да ти кажа, че имението „Милтън“ вече е продадено.

— Продадено ли! — Джесика бе готова да се разплаче отново. — Трябва да се шегуваш, Мади. О, това е отвратително. Как успя да го продадеш толкова бързо? — почти с укор попита тя.

— Наистина съжалявам. Веднага щом на адвоката му съобщиха, че имам право да продавам, аз го предложих на пазара — Маделин отвори уста да добави нещо, но после размисли.

— Какво щеше да казваш? — попита Джесика, когато забеляза колко рязко млъкна приятелката ѝ.

Маделин пламна от неудобство.

— Нищо. Просто, че къщата е вече продадена. Мисля, че договорите бяха подписани вчера.

— О, проклятие — Джесика седеше безутешно, намръщена от яд и тъга. Тези дни нищо не вървеше добре. Беше се проявила като пълна глупачка и сега трябваше да си плати за това. Позволи на Андрю да си тръгне и напусна възможно най-добрата работа. Как можа да го направи, запита се тя и се сви още повече върху канапето от страдание. Как можа да плюе на всички и всичко, което ѝ бе близко и скъпо, включително родителите и приятелите си, заради един напълно непознат? Каква ли лудост бе помела всичко настрани, за да тръгне да преследва опасното безумие, което музиката на Бърнард предизвикваше у нея? Като дрогиран от мелодията, омагьосан от тоновете, пленен от чувствения ритъм човек тя бе позволила на музиката му да притъпи останалите ѝ сетива, беше оглушала за всички предупредителни звуци и ослепяла за очевидното, а когато хармонията се наруши и музиката спря, на нея не ѝ остана нищо друго, освен дисонанса на собствените ѝ чувства и безсилието от мисълта, че няма друг, когото да вини, освен самата себе си.

Маделин си погледна часовника.

— Би ли ме извинила, Джеси? Трябва да проведа няколко важни телефонни разговора. С Карл заминаваме за Щатите след няколко дни, но преди това имам да довърша някои неща.

— Разбира се. Върви — Джесика се напрягаше гласът ѝ да звучи весело.

Когато Маделин излезе забързано от стаята, Карл и Джейк тъкмо се връщаха от разходката си, тропайки с крака и потривайки ръце от студ. Маделин ги привика в библиотеката за малко и заговори бързо и тихо.

— „Сентръл Манхатън Бенк“ би могла да финансира проекта — прошепна Джейк, когато тя спря да говори.

— Веднага ли ще му се обадиш? — попита Карл.

Маделин кимна:

— Върви да си поприказваш с Джесика, моля те. Доста е унила и има нужда някой да ѝ повдигне духа.

На вечеря същата вечер Маделин обяви, че двамата с Карл ще организират обяд на следващия ден, преди Джейк да си замине за вкъщи.

— Кой ще идва? — попита Джесика. — Познаваш ли съседите?

— Поканила съм една жена, казва се Алис Стюърт. Тя е приятелка на майка ми и е ужасно сладка.

— Ще се радвам да я видя отново — отбеляза Джейк.

— Казваш, че и синът ѝ Филип също ще дойде, така ли? — каза Карл.

— Да. Явно сме се познавали като деца, но никой от двамата не си спомня — усмихна се Маделин.

Джесика изпъшка:

— О, стана ми ясно! Уговаряш ми среща с непознат, а, Мади? О, Боже, ти се надяваш да го харесам, за да забравя за Андрю и Бърнард.

Маделин се подсмихна:

— Не. Нищо подобно. Филип изобщо не е твой тип. Същност се надявах да те уредя с новия собственик на имението. Той също ще дойде.

Джесика отправи поглед нагоре.

— Това вече няма да го понеса! — заяви трагично тя. — Че аз не бих могла да го харесам дори! Купил е единствената къща в Англия, която искам, а ти очакваш от мен да се държа приятелски с него.

Следващата сутрин беше по-студена отвсякога. Виещите се алеи към имението „Милтън“ се точеха като искрящи окопи през замръзналата земя, а ледените висулки висяха като сталактити от сламените навеси на къщите. В десет часа по алеята към входната врата се дотътри огромна фамилна кола. На страничната врата пишеше: „Сюъл. Транспорт и съхранение. Оукхемптън.“

— Не идват още отсега да изнасят мебелите, нали? — побита Джесика, която надничаше през прозореца.

Маделин бе озадачена.

— Не съм уреждала нищо да се мести преди другата седмица. Чудя се какво искат!

Миг по-късно при тях в библиотеката влезе Хънтър.

— Имаме доставка, госпожо — каза той. — Нещо, което „Сюъл“ съхранява от доста години според мен.

— Какво е, Хънтър? И кой е наредил да го донесат?

— Аз, скъпа — каза Джейк, който тъкмо влизаше в библиотеката. — Кажи им да го внесат в тази стая, Хънтър.

— Много добре, сър.

— Какво носят, татко? — повтори Маделин. — Не знаех, че имаме нещо на съхранение тук.

— Това нещо го бях изпратил от Щатите преди много години. Оставих го на съхранение, защото не исках да разстройвам дядо ти, като му покажа, че не го искам — обясни Джейк.

Мъжете в гащеризони влязоха с препъване в къщата и Маделин видя, че носят увито в чаршаф платно. Тя погледна въпросително към Джейк и той бавно ѝ се усмихна и кимна.

— Наистина ли е?... — промълви тя.

— Да, скъпа моя. Предположих, че вече ще го искаш.

Превозвачите облегнаха платното на стената, Маделин пристъпи напред и повдигна покривалото. Под него, със свежи и жизнени цветове, сякаш нарисуван вчера, беше портретът на майка ѝ — такъв, какъвто го помнеше от детството си.

— О, татко! — промълви тя, вперила поглед в него. Беше шедьовър — съвършен пример за работата на Филип де Лаело, който разкриваше лъчезарността и невинността на младата Камила, облечена в кремава дантелена рокля, с наниз от перли на шията. Точно върху образа на тази Камила се базираха въображаемите идеали на Маделин. Това бе видение, вдъхновило хиляди детски фантазии, а сега Джейк ѝ връщаше майката на нейните мечти. — Благодаря ти, татко — каза тя трогната. — Винаги съм се чудила какво е станало с него.

— Радвам се, че си доволна — каза той, също развълнуван. — Така трябва да си я спомняме и двамата, дълбоко в себе си тя е такава, убеден съм. Другата Камила бе обладана от някаква ужасна дяволска сила. Това тук е жената, която бе моя съпруга и твоя майка.

— Съгласна съм — тихо каза Маделин. — Ще я закача в дневната ни в Ню Йорк — и тя импулсивно се обърна да го целуне.

Алис Стюърт и синът ѝ пристигнаха около дванадесет и половина и само след минути двамата с Джейк си бърбореха, сякаш са се видели преди няколко седмици.

— Скъпи ми човече — поласка го Алис, — ти изглеждаш позискан отвсякога и, разбира се, Маделин е твое копие!

Джейк избухна в смях:

— Е, мога да кажа, че и ти не си се променила, Алис! — той се обърна към Филип. — Знаеш ли, че като млада майка ти беше най-бурната флиртаджийка?

Филип се ухили:

— И все още е.

Всички говореха и се смееха, докато Хънтър разносяше чаши с шампанско на сребърен поднос. В този момент Джесика, която бе доста мълчалива, изведнъж погледна към Маделин.

— Чувам, че пристига още една кола — отбеляза тя. — Дали не е?...

— Да, сигурно е новият собственик. — Маделин отиде до прозореца и надникна навън. — Да, той е — в гласа ѝ имаше известно задоволство.

— Ох, ще ми бъде толкова неприятен! — възкликна Джесика. — Това е отвратително!

— О, можеше да бъде много по-зле — небрежно каза Маделин.

— Не виждам как... — започна Джесика и погледна през рамото на Маделин. После нададе вик и цялата пламна. — Но това е Андрю!

Маделин я погледна самодоволно и се усмихна дяволито.

— Но аз не разбирам... Защо не ми каза? Ами за какво му е тази голяма къща? — нареждаше Джесика. Очите ѝ бяха кръгли от изумление.

— Защо не го попиташ сама? — засмя се Маделин.

— Но, Мади! — Джесика стисна ръката ѝ, тъй като бе объркана до болка. — Той знае ли, че съм тук?

— Да, разбира се, че знае. Престани да се паникьосваш! Когато ми каза, че искаш тази къща за хотел, аз му се обадох тъкмо навреме, за да спре продажбата, като каже на другите купувачи, че съм размислила и искам да я задържа! След това с помощта на „Сентръл Манхатън Бенк“, което татко и Карл уредиха, самият Андрю я купи... за теб! Заповядай, Джесика — ето ти и хотела, и Андрю. Но според

мен е най-добре да го оставиш сам да ти каже последното — каза Маделин и леко, но решително забута Джесика към фоайето.

Джесика плесна с ръце уплашена. После видя как Андрю се качва по стълбите към входната врата.

— О, Боже мой, Мади! Не мога да повярвам! Искаш да кажеш, че... Андрю ме иска?

— Иди да го посрещнеш. Хайде Джеси, направо си отчайващ случай — шегуваше се Маделин и я побутна за последен път. После се върна в салона и затвори вратата зад себе си.

— Всичко наред ли е? — измърмори Карл и се усмихна на заговорническия ѝ поглед.

Маделин стисна палци.

— Мисля, че всичко е наред — отвърна тя. — И според мен трябва да поръчаме на Хънтър да зареди още шампанско в леда!

[1] Вече видяно (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Психическо разстройство, което се проявява във вид на пълна неподвижност, вцепенение или на силно двигателно или говорно напрежение. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.